Sjæledyr

af Gabriel Alex

Stonebriar-sagaen
bind 1

Copyright © 2026

STONEBRIAR-SAGAEN

Copyright © 2026

Copyright © 2026

Denne PDF er forbeholdt ejere af et eksemplar af "Stonebriar-Sagaen Bind 1: Sjæledyr" og må ikke deles.

Er du kommet i besiddelse af denne PDF udenom et køb, overvej da at donere et valgfrit beløb til forfatteren via:

www.ko-fi.com/gabrielalex_forfatter

Copyright © 2026

Copyright © 2026 [illegible]

STONEBRIAR-SAGAEN BIND 1:

Sjældyr

Af Gabriel Alex

Copyright © 2026 [illegible]

Copyright © 2026 Gabriel Alex

Den automatiserede analyse af værket med henblik på at opnå information især om mønstre, tendenser og sammenhænge ("tekst- og datamining") er forbudt.

Dette er et fiktivt værk. Enhver lighed med nulevende eller afdøde personer er utilsigtet.

Al brug af enhver form for generativ AI til fremstilling af indhold og karakterer fra universet frabedes på det kraftigste.

Forlag: TeaTimeTales
Tryk: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hamburg, Tyskland

Typografisk opsætning: Gabriel Alex
Sat med Palatino Linotype
Antal ord: 118.000

Coverdesign og illustrationer: Gabriel Alex

Alle rettigheder forbeholdes.

Copyright © 2026 Gabriel Alex

Copyright © 2026 ...

Indholdsfortegnelse

Kort over Piletræsinstituttet
Urkraft-hjul
Prolog 5
Kapitel 1: Natterend 7
Kapitel 2: Tunnellerne 17
Kapitel 3: Forbrændingen 27
Kapitel 4: Afhøring 33
Kapitel 5: Spekulationer 39
Kapitel 6: Philadelphia 49
Kapitel 7: Guldfugl 61
Kapitel 8: Proceduren 71
Kapitel 9: Unaturlig 77
Kapitel 10: Hemmeligheder 87
Kapitel 11: Budbringer 91
Kapitel 12: Træning 107
Kapitel 13: Opgaven 113
Kapitel 14: Gæsten 121
Kapitel 15: Ligeværdig 133
Kapitel 16: Whiskey 139
Kapitel 17: Tavshedsbrud 149
Kapitel 18: Salem 157
Kapitel 19: Fabrikken 167
Kapitel 20: Familie 173
Kapitel 21: Sjæledyr 181
Kapitel 22: Beviset 189
Kapitel 23: Beretningen 1. del 199
Kapitel 24: Beretningen 2. del 211
Kapitel 25: Templet 225
Kapitel 26: Udvej 241
Kapitel 27: Mødet 245
Kapitel 28: Tomhed 253
Kapitel 29: Fangst 257
Kapitel 30: Ild 269
Kapitel 31: Aske 283
Kapitel 32: Beskytter 291
Kapitel 33: Fjenden 295

Copyright © 2026 ...

Copyright © 2026 [illegible]

Kapitel 34: Opvartning 303
Kapitel 35: Såret 315
Kapitel 36: Gensyn 321
Kapitel 37: Fuldmåne 329
Kapitel 38: Frihed 335
Kapitel 39: Fanget 345
Kapitel 40: Trance 347
Kapitel 41: Vågen 351
Kapitel 42: Sammensværgelsen 363
Kapitel 43: Nektar 369
Kapitel 44: Skåret 381
Kapitel 45: Æthr-fest 389
Kapitel 46: Fremtid 403
Epilog 415
Karaktergalleri
Urkræfterne
Urvæsen-oversigt

Copyright © 2026 [illegible]

Copyright © 2026 [illegible]

Tak til Natalie for “Gaven”

Copyright © 2026 [illegible]

Copyright © 2026 سرپرست ...

Copyright © 2026 سرپرست ...

Copyright © 2026

SJÆLEDYR

Copyright ©

Copyright © 2026

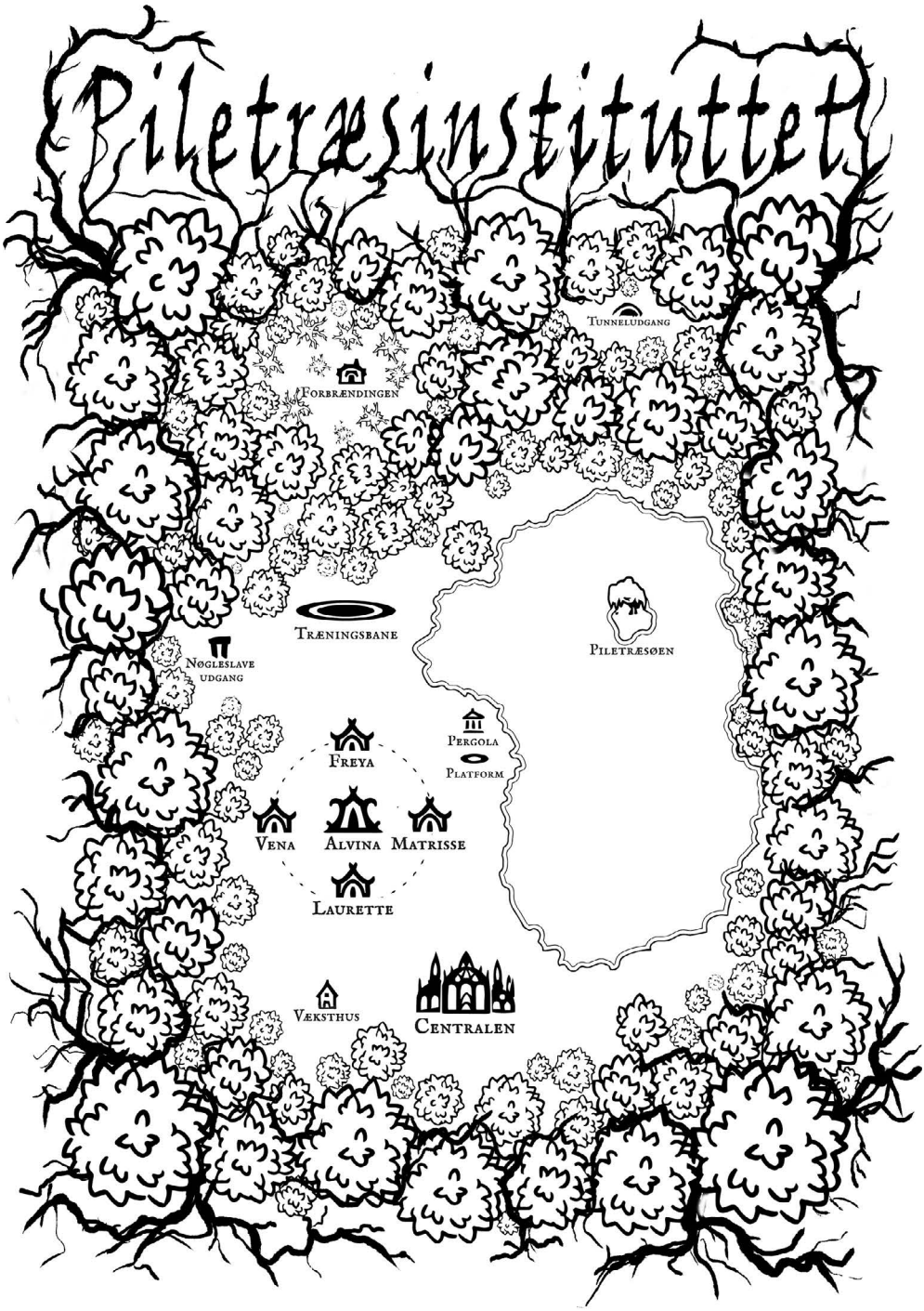

Copyright © 2026

Copyright © 2026

Urkraft-hjulet

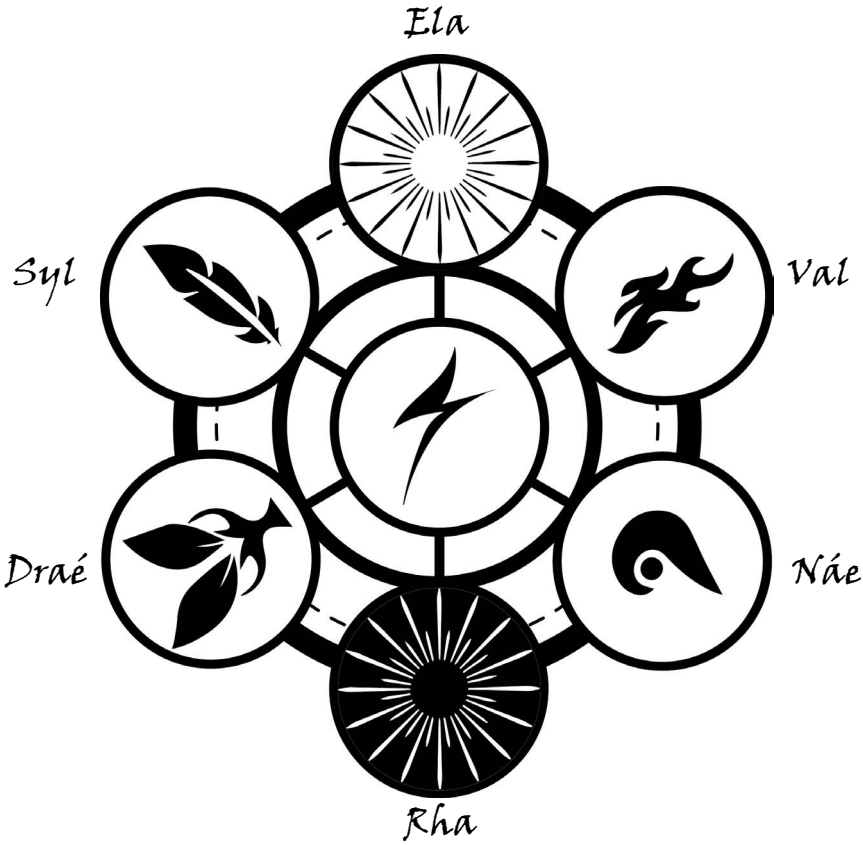

Copyright ©

Copyright © 2026

Copyright © 2026

Prolog

Jeg er Vena, Helas søster, og dette er Helas Beretning.

Jeg har fundet hvad jeg kan af hendes glemte og gemte dagbogsnotater, tilrettelagt og samlet til hendes historie, fortalt med hendes stemme, sådan som jeg husker den, inden hun blev taget bort. Den sidste del kom til mig med post fra fængselscellen, hvor hun var bundet i sine sidste dage, inden Adonums nikkedukker brændte hende på bålet for kætteri.

Jeg håber, at fremtiden kan bruge denne ulykkelige historie og lære hvad læres kan af den. Mine søstre, selv det stramtandede fæhoved til Matrisse, anerkender, at vores søsters ord kan gøre en forskel for Ursamfundet. En dag i fremtiden, når Adonum ikke kredser som høge omkring vores institut, så vil sandheden se dagens lys. Når tiden er moden og forstanderinden tør trodse Ypperstepræsten og Det Steiske Råd selv.

Det vil ske. En dag.

Indtil da, er Helas Beretning et vidnesbyrd om Adonum og deres grusomheder og deres forsøg på at holde sandheden om deres gøren og laden ude af Ursamfundets hørevidde. Sandheden om deres praksisser og metoder.

Og ikke mindst sandheden om Sjæledyrene. Sandheden om Alia.

Copyright © 2026

Copyright © 2026

Kapitel 1: Natterend

Loftsalen lå stille hen, mørk som bunden af en død skovdam. Mellem spærene under skråtaget dansede edderkopperne deres dødsvals omkring de natlige insekter, der forvildede sig op i det mørke intet. Der var langt ned til instituttets gange og auditorier, hvor eleverne normalt færdedes, højlydte og larmende, på deres vej fra det ene undervisningslokale til det næste. Loftsalen var forbeholdt Visionslære, der krævede fordybelse og meditation. Tavshed og ro herskede i deroppe på alle tider af døgnet.

Normalt ville det i hvert fald gøre det. I dette øjeblik blev stilheden dog brudt ved lyden af et bump efterfulgt af et smertefuldt udbrud:

"VED ALGUDERNES FUCKING LORTE SHIT!"

Charlie standsede op, lammet af frygt mens ordene rullede gennem mørket og fortog sig et sted under spærene. Hun tvang alle sanser i ro og spidsede ører for at sikre sig, at udbruddet ikke havde givet nøgleslaven færten af dem. Da det ikke lod til at være tilfældet, snurrede hun rundt og langede irriteret ud efter Kim et sted i mørket bag hende. Lyden af hendes håndflade, der kolliderede med venindens overarm, fortalte hende, at hun havde bedømt afstanden rigtigt.

"Hvad helvede skulle det til for?" hvæsede hun.

Kims ravgyldne øjne dukkede op i mørket som smalle sprækker, blanke af smertetårer. Hun trak vejret skarpt ind gennem næsen.

"Jeg stødte min fucking tå mod det fucking dørtrin. Seriøst,

aldrig jeg har været heroppe uden at støde imod det lorte fucking trin."

"Så burde du da efterhånden have lært det."

"Kan du i det mindste ikke tænde noget lys? Jeg gider ikke lige pludselig have en edderkop dinglende i fjæset."

Charlie så skeptisk på globelamperne. De lå som faldne måner under skråvæggene, der nåede helt ned og rørte plankegulvet.

"Seriøst? For en gangs skyld blænder de ikke op, og du vil have vi tænder dem? Så kommer nøgleslaven sgu da for alvor og finder os."

"Nej, for pokker! Har du ikke taget din lighter med?"

Charlie dykkede hånden ned i lommen på sine pyjamasbukser og fandt den lille zippolighter frem. Metallet var koldt mod hendes fingre, og den pebrede Urkraftlugt kradsede i næsen.

"Det er altså ikke sikkert, at jeg bare sådan lige kan," sagde hun tvivlende.

"Fuck det, du er bedre end jeg er."

Charlie strammede grebet om lighteren. Hun tog en dyb indånding, flippede lighterens hætte op og tændte en flamme.

Eller rettere, hun forsøgte.

Første gang skete der intet. Blot det skarpe klik, der slog ud i tystheden. Anden gang kom der en lille gnist til syne, mens der tredje gang endelig sprang en sart lille flamme frem. Den løsnede sig fra metallet og hang og dinglede i luften. Charlie tog hånden under den og skærmede den for trækvind og skygger, så den kunne vokse sig større og større. Til sidst var den på størrelse med en golfkugle. Varmen stak i hendes håndflade, og hun slap den, så det orange skær møjsommeligt kunne skubbe mørket bort. De bevægede sig videre mere sikkert, længere ind i loftsalen.

Foran dem dukkede bunkerne af puder, skind og sækkestole op, arrangeret i en rundkreds. Charlie lod flammekuglen svæve ind i midten af rundkredsen, inden hun gik over til det store ovenlysvindue ved den store stjernekikkert. Her trak hun forsigtigt skodderne fra og så ud.

Nattehimlen hang tung og mørkeblå over dem, spækket med tusindvis af stjerner. Man kunne lige akkurat ane skovens spidse trætoppe i det fjerne, den naturlige mur, der beskyttede Piletræsinstituttet fra omverdenen. For nogle var det betryggende, for Charlie var det mere end noget andet en fængselsmur.

Hun vendte sig og betragtede Kim småhumpe hen til den nærmeste sækkestol, som hun dumpede ned i. En støvsky rejste sig omkring hende, og hun nøs, inden hun lænede sig tilbage og sendte Charlie et bredt grin. De mange piercinger glimtede som en sværm af ildfluer på hendes ansigt.

"Shit, du er sgu da blevet go'!"

Charlie fnøs og strøg en hånd over sin løse hårknold i nakken. Det havde været den hurtigste måde at få styr på håret, da de forlod værelset, efter de havde sikret sig, at alle andre på gangen var faldet i søvn.

"Moder Morrigana bad mig jo træne remedier hen over sommeren. Måske skulle du have været med?"

Kim viftede med hånden af hende. "Nah, jeg skal forbedre min remediebælte-rutine først. Det var noget af det sidste Moder Matinez bankede ind i hovedet på mig, inden hun skred."

Charlie klemte læberne sammen om et smil og så ned på lighteren i hånden. Hun havde ikke medbragt sit remediebælte, selvom det var strengt forbudt at have remedierne ude af deres hylstre for længe ad gangen. Urkraftforurening var ikke noget, man skulle tage for let på, men hvor slem kunne en harmløs lighter lige være?

"Du kan da bare få nogle bedre spænder så lukningen ikke ender i den forkerte side hele tiden," sagde hun med et skuldertræk.

Kims grin blev til en syrlig trutmund, inden hun nikkede til den lille lærredspose over Charlies skulder. "Hvad fik du fat i?"

Charlie satte posen fra sig. Lyden af væske, der skvulpede mod glas, var ikke til at tage fejl af. Hun tog plads ved siden af Kim, og veninden lænede sig ivrigt frem.

"Kom nu, sig det! Du ville heller ikke sige det i går."

Charlie smilede skævt. "Hvis jeg nu fortalte dig, at jeg fik fat i nøglen til Moder Moussinis private stash?"

Kim så måbende til, mens Charlie løsnede posens snører og fiskede en gammel flaske vin op. Den var støvet, etiketten fin og håndskrevet. Datoen sagde 1825. Charlie rakte den til Kim, der tog imod den, som var den et helligt relikvie.

"Hvordan - hvad - den er jo - den er næsten tohundrede år gammel!"

"Du sagde jeg skulle gøre mit bedste, right?"

Kim vendte og drejede flasken, inden hun så på Charlie med et blik formørket af slet skjult mistro.

"Hvad gjorde du for at få fat i den?" spurgte hun. "Vel ikke …"

"Nej, sgu da. Hvis hun var en af de klamme lærerinder havde jeg ikke engang forsøgt. Jeg var bare heldig, at hun lod nøglen ligge i en af stuerne, that's all."

"Hm. Okay så."

Kim lod blikket glide over Charlie en ekstra gang, inden hun atter vendte opmærksomheden mod flasken. Hun pillede voksseglet af flaskehalsen og rynkede panden.

"Øh, har du en proptrækker med?"

"Øh …"

Svaret var nej. Charlie rakte over og tog flasken, mens hun ligesom veninden studerede lukningen. Proppen havde uden tvivl sat sig godt fast med tiden. Hun så sig rundt, og hendes blik faldt på de ujævne former bagerst i salen. Instituttets ældste møbler stod stuvet af vejen deroppe, dækket af mørke klæder. Hun sprang op og skyndte sig derhen.

Under et klæde fandt hun et vakkelvornt bord og en masse edderkopper, der fortørnet skyndte sig bort fra kilen af lys, der tvang sig ind mellem bordbenene. Med lidt fingerfærdighed fik hun hevet et gammelt søm ud af det mørnede træ, og efter at have tørret det fri for støv og splinter, vendte hun tilbage med det og begyndte at grave korkproppen ud.

"Er du sikker på at du ikke skal have noget hjælp?" spurgte Kim, lige dele utålmodig og afventende. Korkstumperne fløj omkring Charlie, men hun gav ikke op.

"Nej, nej. Jeg er der næsten."

Endelig var hun kommet langt nok til, at hun kunne skubbe den sidste stump af korkprop ned, så den endte i væsken med et plop. De røde dråber sprøjtede ud over kanten, og hun holdt flasken ud i strakt arm. Kim kvalte et grin.

"Shit, hvor har du lært det henne?"

"Philly." Charlie rakte Kim flasken, inden hun børstede sig fri for kork. "Jeg skulle engang åbne en flaske for min ven Tom. Jeg havde en gaffel, det var alt."

"Well, skål!" sagde Kim og satte flasken for munden. Hun kæmpede for at undgå, at korkstykket satte sig fast igen, men til sidst lykkedes det hende at få en slurk. Hun skar en grimasse og vred sig, mens hele kroppen sitrede.

"Urgh, det' fucking nasty!"

"Du bad om vin, hvad fuck regnede du selv med?"

Kim skulede til hende, inden hun rakte hende vinen.

Charlie så fra den til veninden. "Jeg burde virkelig ikke…"

"What? Så jeg skal bare sidde her hele natten og drikke det pis selv?"

"Jeg skal op og træne i morgen så-"

"No fucking way, du drikker, og det' lige nu!"

Charlie sukkede tungt, inden hun fulgte Kims eksempel og tog en tår af vinen. Den var tør og sur, og hun hostede i ærmet. Tårer samlede sig i hendes øjenkroge, små plirrende perler af hån. Så meget arbejde for noget så ringe.

"Fuck," gispede hun til sidst og gav Kim flasken.

"Du skulle have taget noget vand med," sagde Kim tørt og drak igen, denne gang forberedt på smagen, om end stadig ikke billigende.

"Og du skulle tage og være lidt taknemmelig, din behårede høne!"

"Ahva' kaldte du mig?!"

"Du hørte mig godt."

Kims kæbe gik fra side til side, som en bokser der forsøgte at sætte den på plads efter en kæberasler. Charlie så udfordrende på hende, inden de begge knækkede sammen af grin, men skyndte sig at holde sig for munden af frygt for at blive opdaget. Charlie lagde sig på siden på den store pude, og de lod flasken gå frem og tilbage imellem dem.

"Nå, glæder du dig til semesterstart, eller hva'?" spurgte Kim.

Charlie rullede med skuldrene som et forsøg på at kaste venindens spørgsmål af sig.

"Jeg skal nok bare igennem det, I guess," svarede hun. "Der er hele Søsterskabsvalget og Æthr-fest."

"Jaaah, og Sjæledyrsekskursionerne!" Kim lyste op i et smil. "Det bliver så fedt. Kan du huske sidste års ceremoni, hvor Christines Sjæledyr stak af lige efter hun var kommet hjem med det? Shit det var grineren!"

Charlie nikkede. Hun havde forventet, at Kim ville snakke om det kommende semester, men alt i hende strittede imod. Det var lykkedes hende at undvige emnet om Sjæledyrsekskursioner i de fem år, hun havde gået på instituttet, men nu hvor de var lige om hjørnet, var hendes tid ved at løbe ud.

Hendes hemmelighed kunne ikke forblive skjult i al evighed.

Kim lagde hovedet på skrå.

"Hva' så? Hva' sker der?"

Charlie tog en dyb indånding.

"Jeg skal ikke på ekskursion …"

"WHAT?!" Kim var ved at tabe flasken ud af hænderne. Hun satte den fra sig og skubbede sig op og sidde i den knitrende sækkestol.

Charlie sukkede opgivende og strøg en vildfaren tot mørkt hår tilbage i knolden. Det tog et øjeblik at få den ind under elastikken.

"I know. Det var askedamen, der fortalte mig det. Jeg har jo

ikke bestået min myndighedsprøve endnu, så jeg kan åbenbart ik-"

"Men det er jo bullshit!" afbrød Kim. "Folk kan sagtens få Sjæledyr uden at have deres myndighedsprøve. Hell, jeg har hørt om en pige på 9 år der fik et Sjæledyr, hun var ikke engang begyndt at bruge remedier endnu."

Charlie slog ud med armene.

"Hvad vil du have jeg skal gøre? Bukke og skrabe som en god lille skødehund indtil de giver mig dispensation? Du vil vel ikke have at jeg skal …"

"Ew, nej, hvad fuck tror du om mig? Forestil dig lige askedamen og hendes kløer og …" Kim lavede en kvalt strubelyd, som om hun skulle kaste op.

Charlie tog tavst en slurk af vinen uden at se på veninden.

"Men jeg mener stadig det er bullshit," fortsatte Kim. "Du burde sgu da godt kunne få et Sjæledyr. Hvad afholder dem fra at lade dig deltage, myndighedsprøve eller ej?"

Charlie pillede ved vinflaskens etikette. En lille flig løftede sig, og hun rev den af, så papiret løb ud i en sørgelig strimmel.

"Jeg ved det ikke," svarede hun.

Kim støttede hovedet mod hånden og overtog flasken.

"Du kan da i det mindste sige så hvilket Sjæledyr du gerne vil have? Eller måske regner med at få?"

"Jeg ved det ikke," gentog Charlie. "Jeg er jo først lige ved at få styr på Urkræfterne."

"Det går da meget godt." Kim nikkede til kuglen, der hang i luften som en lille sol i deres eget solsystem.

"Hvad med dig? Hvad tror du, at du får?" spurgte Charlie og skyndte sig at tage vinen fra Kim igen, så hun havde en undskyldning for ikke at skulle svare.

"Altså som Bæst er jeg næsten garanteret at få et Sjæledyr med forbindelse til Draé," svarede Kim. "Dens sekundære form bliver sikkert en hund eller sådan noget."

Charlie fnes.

"Så en puddel?"

"Jeg får sgu da ikke en fucking puddel!" spruttede Kim, og Charlie lo højt, så det rungede. Kim kastede en pude på hende. Hun greb den og kvalte hurtigt sin latter i det bløde betræk. Om det var latteren eller alkoholen, vidste hun ikke, men hun var begyndt at føle sig lettere til mode.

Kim sad med armene over kors og surmulede. "Jeg skal give dig puddel."

Charlie dukkede frem bag puden med et smørret smil. "Det kunne da godt være," sagde hun.

"Du kunne selv ende med én. Jeg kunne godt forestille mig, at du også har en vis forbindelse til Draé, når nu du er Skifter."

"Måske." Charlie trak på skuldrene. "Nu må vi se. Det er jo ikke sikkert at-"

En knirken på trappen uden for døren fik dem til at rette sig op.

"Fu-" Kim nåede ikke at sige mere, før Charlie sprang op og snuppede flammekuglen. Hun pressede hårdt sammen om den, så den døde hen til en gnist i hendes håndflade. Mørket fortættedes, og de sprang om bag den største af pudebunkerne, hvor Charlie hurtigt fik trukket et striktæppe hen over dem. Hun kiggede forsigtigt frem fra en af puderne og så hen mod døråbningen, hvor et gyldent lys tegnede den op som et vindue ud til omverdenen.

Lyden af det store, klirrende nøglebundt nåede dem, før nøgleslavens skikkelsen dukkede frem i døråbningen. Han var krumrygget og klædt i en grå, løsthængende skjorte samt slidte overalls præget af snavs og skidt fra det hårde arbejde på instituttet. Over hans højre skulder hang en lille, flakkende, blåhvid figur. To klare øjne kunne anes som små punkter, der forsvandt nu og da, når den blinkede. Den dansede lidt frem og tilbage over skulderen, slog et par slag i luften og forsvandt blot for at blusse op over den anden skulder. Træskoene gungrede mod plankegulvet, da han trådte ind over dørtrinnet og lod olielampens lyskegle feje rundt i rummet.

"Nå, det er her I holder til?" Nøgleslaven Maddox' stemme

skurrede, mens han gik et par skridt længere ind. Kim så rædselslagen på Charlie, der pressede læberne sammen og rystede på hovedet. Selvom hun var på god fod med nøgleslaven, var det ikke det værd at blive opdaget af ham, når man var på natterend.

De gjorde sig så små som muligt, indtil lysets færd standsede et sted ikke langt fra dem.

"Ved alle Urkræfter …" De hørte glasflasken skrabe let mod gulvet, da den blev løftet op. "Har I ligefrem hugget fruernes vin!" En stille klukken blev efterfulgt af et smæk med læberne og en høj bøvs.

Træskoenes skraben hen over gulvbrædderne fortalte, at han var kommet nærmere. Igennem tæppets tynde masker kunne de allerede se toppen af hans gamle kasket og hånden, der holdt olielampen højt, så flammens blå lys badede bagvæggen og de gamle møbler. Om lidt ville han passere forbi puderne og se dem. De holdt vejret og bad til, at deres bankende hjerter ikke kunne høres i den koldsvedsklamme stilhed. Et sekunds åndeløs spænding drev afsted, inden et bump et sted udefra fik manden til at snurre rundt.

"Aha! Jeg skal nok få fingrene i jer," brummede han til sig selv. "Når jeg først finder jer, så falder der brænde ned. Ja ja, det gør der. Helt bestemt."

Skodderne blev lukket i med et hårdt smæld, og flere trusler fulgte med ham og lyset ud af loftsalen. Mørket samlede sig i hans kølvand, og de åndede lettet op, da de endelig kunne dukke frem fra deres skjul igen.

Charlie havde skærmet gnisten så godt som muligt, mens de havde gemt sig. Hun åbnede hånden og lod den atter blusse op. En mørk plet på gulvet viste, at vinflasken havde været væltet, men nu var den forsvundet med den tørstige pedel.

"Øv, der var stadig en masse tilbage." Kim kravlede over til sin sækkestol og trak slukøret et uldent tæppe hen over sig.

"Du må jo bare få fat i noget mere." Charlie klappede hende overbærende på skulderen, men høstede kun et surt blik.

Hun forsøgte med et smil, men hendes opmærksomhed gled mod døråbningen, hvor Maddox var forsvundet. En spirende uro havde bidt sig fast i hendes følsomme nakkehår. Hvad var det, der havde lavet den fremmede lyd? Piletræsinstituttet var stort, og natlige lyde i centralen var ikke ukendte for hende og Kim, når de var derovre på natterend. Men det her havde lydt … anderledes.

"Hva' så, skal vi til Salem i næste weekend?"

Kims spørgsmål hev Charlie tilbage til loftsalen. Hun ruskede op i hårknolden for at vække sig selv lidt.

"Jah, var det ikke noget med at Annabelles havde fået en ny drink?" spurgte hun.

"Jo!" Kim lyste op i et smil. "De har lige fået ingefær-karamel cappuccino. Du kunne også godt trænge til at komme lidt væk fra instituttet. Det kan godt være du løbetræner hver dag, men du er fandme så bleg som en blodløs Valfae, og så skal du altså også snart til at æde noget mere. Du sgu tynd som en streg og …"

Charlie lyttede kun med et halvt øre til venindens talestrøm. Hun blev ved med at skæve mod døren. Det finpudsede fare-instinkt lurede lige under huden på hende, kun dulmet en smule af alkoholen.

"Nå, det var da godt han ikke kom længere," mumlede Kim, efter hun havde remset alle de ting op de skulle, når de tog på udflugt fra instituttet. Charlie havde knap nok hørt halvdelen.

"Jah." Hun tog en sidste dyb indånding, inden hun skubbede sig op fra puden. Hendes fødder snurrede, og hun snublede sidelæns, så hun måtte støtte sig mod en træbjælke. Kim lo højt.

"Shit, du er på rulleskøjter!"

"Hold kæft, mine fødder er bare følelsesløse," bed Charlie. "Og det er også på tide vi kommer tilbage til-"

Mere nåede hun ikke at sige, før en skinger sirene nåede dem i den fredfyldte loftsal.

Copyright © 2026

Kapitel 2: Tunnellerne

Kim stivnede, men Charlie reagerede prompte. Hun greb ildkuglen, som denne gang døde helt og efterlod dem i komplet mørke. Hun hev Kim op fra sækkestolen.

"Hvad fuck-"

"Løb!"

"Jeg forstår ikke-"

"Bare *løb*!"

De sprintede igennem salen, alle tanker om at være lydløse var blevet kastet til side for blind panik. De sprang ned ad vindeltrappen, den dundrende adrenalin styrede dem målrettet og sikkert. Alarmen kimede højere og højere, en skarp, klar sirene, der kunne vække selv de døde til live, mens de løb gennem centralens øvre etager.

Endelig nåede de den store, snørklede trappe, der førte ned gennem det store kompleks. Et sted foran dem kunne de høre hujen og latter fra stemmer, der ikke normalt var at høre på instituttet: maskuline, men med et ungt knæk nu og da. Charlie knyttede hænderne, klar til hvem de end kunne ske at møde rundt om et hjørne. Maddox var den eneste mand på hele instituttet, så hvem var det her?

Des længere ned igennem hovedbygningen de kom, des flere pergamenter og papirer var strøet ud over trinene. De standsede på afsatsen før trappen endte i den cirkulære indgangshal og nåede at se to-tre skikkelser på vej ud ad den dobbeltfløjede hoveddør. I den aktiverede globelampe, der svævede dovent midt i indgangssalen, gnistrede det hvide rygmærke skarpt på

Copyright © 2026

de sorte læderjakker: et "I" i en ring af hvide flammer.

Charlies hjerte hamrede som et dampstempel i brystet på hende, men hun tog mod til sig.

"HEY!"

Råbet gjaldede igennem hallen. Indtrængerne smed forskrækket en del af tyvekosterne på dørtrinnet, inden de forsvandt ud i natten. Pergamentrullerne faldt til gulvet som visne blade. Charlie sprang ned ad trappen med Kim i hælene og nåede hen til døren. Hun samlede en af rullerne op og kiggede forundret på den.

"Hvorfor har de været i biblioteket?" spurgte hun.

Kim havde også taget en rulle og nærstuderede dets segl.

"Det ligner noget fra Ergantian-sektionen," konstaterede hun.

Udenfor fortonede løbende fodtrin sig i det fjerne mod gruset. Kim vendte sig mod Charlie.

"Hvad gør vi? Skal vi aflevere dem hos lærerinderne?"

Charlie tøvede, inden hun rystede på hovedet.

"Nej, det vil bare få det til at se ud som om *vi* var i biblioteket," svarede hun.

"Nårh ja. Men hvad gør vi så? Skal vi løbe efter dem? Tror du det var Ipswich-brødre? Det lignede deres rygmærke. Kan du ikke huske, dengang i Salem, hvor vi så dem?"

Charlie nikkede. Jo, hun kunne godt huske dem. Unge fyre, der daskede rundt og lavede ballade, når de ikke havde en college-fest at crashe. Navnet tilhørte en gammel bande fra egnen nord for Boston, hvor instituttet lå i et skjult skovområde. Hun kunne ikke huske den præcise historie, men banden havde engang haft et udestående med instituttets grundlæggere, dengang der var heksebrændinger i området. Dengang mennesker stadig ikke forstod hvad det betød at være anderledes.

Hun skubbede tankerne fra sig og så i stedet rundt efter en udvej, da hendes blik faldt på storkøkkenets høje, tunge dør. Hun greb Kim om armen.

"Tunnellerne," sagde hun.

Kim bed sig i læben.

"Okay, Charlie, jeg er med på mange ting, men det er sgu lidt …"

"Det er enten det eller blive opdaget af nøgleslaven på vej gennem haverne."

"Vi ved sgu da ikke om nøgleslaven er derude eller nede i tunnellerne! For ikke at snakke om de andre ting dernede … Tingene, uden navn."

"Jeg kender vejen til Vena nogenlunde."

"Jeg bryder mig ikke om lyden af *nogenlunde*."

Charlie sukkede. "Vil du med tilbage eller ej? Jeg går nu."

Hun slap Kim og begyndte at gå med faste skridt mod døren. Kim tøvede, indtil hun endelig overgav sig og hastede efter Charlie, der var nået hen til døren og måtte lægge al sin vægt i for at skubbe den op. Den gav sig på skurrende hængsler, og de trådte ind i storkøkkenet.

Det var her køkkenmutter og en lille håndfuld ansatte huserede i dagtimerne. Charlie var ikke lige så stedkendt i køkkenet som Kim, der ofte fik køkkentjanser for at være lidt for rapkæftet over for lærerinderne eller blæse på reglementerne.

Hun manøvrerede så godt hun kunne gennem virvaret af borde, potter og pander hen til døren, der ledte ned til kælderen. Det svage natteskær udefra gav dem en smule lys at navigere efter, og de kom hen til trappenedgangen. Varsomt følte de sig frem med fødderne trin for trin. Endelig mærkede Charlie det stampede lergulv under de tynde skosåler. Hernede var alarmens kimen væsentligt dæmpet, som under en tyk dyne. Bag hende kom Kim med en lavmælt banden, da hun slog hovedet mod loftet over de sidste par trappetrin ned.

"Kan du ikke gøre det der med lighteren igen?" brummede hun irritabelt. Charlie tog lighteren frem og forsøgte at fremkalde den samme gnist som tidligere, men det blev kun til en sølle flamme, som enhver anden lighter ville kunne frembringe.

"Vi må nøjes med det her til vi kommer gennem gangen. Der hænger en af nøgleslavens gamle olielamper længere henne."

Kim mumlede noget uhørligt, men Charlie lod sig ikke mærke med det.

De bevægede sig usikkert frem igennem mørket. Kælderen under køkkenet bestod af et stort rum med små gange, der stak af til depot-nicher og magasiner. Den største af gangene fortsatte ligeud til den snævrede ind med en håndfuld døre på begge side. En af dem tilhørte blandt andet nøgleslavens kontor, men eftersom han var ude og lede efter indtrængerne, var de ud af farezonen.

En af dørene var taget af sine hængsler så der var frit udsyn til et lavloftet, aflangt rum, hvor der stod noget så moderne som – om end lidt gamle – træningsmaskiner. Der var ikke mange andre end Charlie og nogle af de ældre elever, der anvendte faciliteterne udenfor de skemalagte træningstimer.

En af de sidste døre kendte både hun og Kim alt for godt. Lige nu var den lukket og den massive bjælke og hængelåsen, der sikrede den, var omsvøbt af en mørk, sitrende glans. En barriere, der forstærkede træet og låsen. Det var døren, hun sad vagt ved en gang om måneden, mens rummet blev raseret af et frådende, rasende Bæst. Charlie skævede til Kim. Et par totter strid pels kunne stadig anes i hendes nakke siden sidste fuldmåne. I det mindste var hendes pupil tilbage til normal form og ikke længere aflang.

Gangen endte i mørket. Lighterens beskedne lys kunne ikke hamle op med det intet, der lå foran dem. Charlie tog en gammel, ramponeret olielampe, der hang på en krog i væggen og tændte vægen. Lyset i den var blåt og koldt. Hun så på Kim og tog hendes hånd.

"Er du klar?" spurgte hun.

Kim tog en dyb indånding. "Så klar som jeg kan blive, tror jeg."

"Vi slipper ikke hinanden, okay?"

"Okay."

Og med det tog Charlie det første skridt ind i tunnellen.

◊◊◊

De begav sig afsted, famlende og usikre, hænderne knyttet sammen som en gordisk knude. De vidste, at hvis de mistede hinanden, var sandsynligheden for at blive fundet igen minimal. Tunnel-netværket løb nordpå fra centralen og ud under den del af instituttets område, der bestod af havekomplekset. Efter sigende var der også andre tunneller, der førte ud i skoven, men ingen vidste præcis hvor de endte. Tunnellerne var også forbudt område, men det var en kendt sag, at elever af og til vovede sig derned, og der var mere end én historie om elever og sågar lærerinder, der ikke var blevet fundet igen.

Tunnellerne var en del af Charlies hemmelighed, den hemmelighed hun aldrig havde fortalt Kim. Hun vidste, at hvis hun gjorde, ville hele verden måske se anderledes ud. Hun ville have en sammensvoren som hun kunne betro sig til. Hun vidste, at det ville forklare hvorfor hun ikke skulle med til Sjældyrsekskursionerne.

Tanken strejfede hende kortvarigt når hun nu og da skævede til Kim. Hun kunne fortælle om flugtforsøget en uge efter hun var kommet til instituttet. Hun kunne fortælle om Alvinas kælder, lærerhusets kælder med det grønne lys.

Men hun gjorde det ikke. Hun holdt det inde, bandede og svovlede af sig selv, og fokuserede i stedet på deres færd. Lige nu prioriterede hun at undgå at fare vild. Så kunne de andre tanker komme senere.

Den første del af tunnellerne var nogenlunde udformet, rå men bygget op af sten og underlaget var hvad man kunne kalde jævnt. Efterhånden skiftede de karakter. Væggene blev jordede, rødder stak ud, og de snævrede ind nu og da, så man måtte mase sig sidelæns gennem de smalleste passager. Olielampens blå flamme begyndte at dæmpe sig, og Kim skyndede på Charlie da de kom til en korsvej.

"Skal vi ikke den her vej?" foreslog hun.

Charlie tøvede. Venindens usikkerhed blandede sig med hen-

des egen.

"Nej, det er den her vej." Hun hev til sidst Kim i den modsatte retning. Sådan fortsatte det et godt stykke tid. Der blev koldere og koldere. Lugten af muld og fugt overdøvede sanserne, og trætheden havde sat ind nu hvor adrenalinen var droslet ned.

"Er du sikker på hvor vi er?" spurgte Kim, da de havde gået et stykke tid. Ingen af dem havde sagt noget, og Charlie havde forsøgt at følge sine instinkter så godt som hun kunne. Men i tunnellerne var hendes ellers fortræffelige stedsans til ingen verdens nytte.

De kom til et krydspunkt, hvor hun i det døende skær fra olielampen lige knap kunne skimte en åbning foran dem. Til venstre for dem åbnede der sig en anden gang, gabende tom og på samme tid både sælsomt dragende og skrækindjagende. Des længere tid de stod der, des mere syntes de at kunne høre noget. Der havde ikke været andre lyde dernede udover deres eget besværede åndedræt og Kims lejlighedsvise banden, der var døet hen til en sagte knurren.

Kim knugede Charlies hånd hårdere og hårdere.

"Jeg kan ikke lide det, Charlie," hviskede hun. "Normalt mørke plejer mine øjne ikke at have problemer med, men det her … det er noget andet."

Der lød en skraben fra gangen til venstre. Charlie kastede et blik til højre, hvor de kunne se en væg ikke langt henne. Hun så bag dem. Skulle de vende om? Prøve at finde vej tilbage?

Pludselig strejfede en mild trækvind hendes svedige pande. Der havde ikke været antydningen af en trækvind tidligere, men hun var ikke i tvivl. Dog dulmede det ikke frygten, der steg sekund for sekund.

De hørte igen den underlige skraben. Der var noget i gangen til venstre. Noget der lyttede, noget, der ventede på, at de tog en beslutning. Noget tænkende, noget *intelligent*.

Hun forsøgte at bryde igennem kaosset af tanker og dirigere sin besked over til Kim, den ordløse Thel-kommunikation, som de havde trænet det sidste halve års tid, men angsten

druknede alle værdige forsøg.

"Vi bliver nødt til at krydse gangen for at komme over til den modsatte side," hviskede hun til sidst. "Når jeg siger til, så løber vi alt hvad vi kan, okay?"

Kim sank en klump og nikkede.

"3 …"

Noget hvæsede i mørket.

"2 …"

Et billede sprang op for Charlies indre blik af Kim lemlæstet og i smerte. Hun klemte hårdt om venindens hånd.

"1 - Nu!"

De sprang snublende afsted og kastede sig ind i den snævre tunnelåbning foran dem i samme øjeblik, som noget bevægede sig lynhurtigt ud fra gangen til venstre. Kim skreg. Charlie stødte mod væggen og tabte olielampen, så den smadredes og lyskilden gik tabt.

De flygtede blindt. Hun styrede dem efter trækvinden, et usynligt pejlemærke midt i rædslen. De kæmpede for at holde farten.

Det svageste lysskær dukkede op forude.

"Kim, Kim! Vi har - fundet bagindgangen - til tunnellerne!" jublede Charlie stakåndet. "Vi er snart ude!"

Trækvinden var nu ikke længere bare træk men rent faktisk kølig luft, der strømmede sødmefuldt imod dem. De kunne dufte fyrreskoven og de krydrede nattevækster, der gemte sig i skovbunden og buskadserne.

Kim kæmpede for at holde trit med Charlie og tale samtidig.

"Men Charlie - hvad med - nøgleslaven?"

Charlie var ligeglad. Ligeglad med nøgleslaven. Ligeglad med lærerinderne. Ligeglad med alting. Hun ville hellere findes af Maddox, end hvad end der var i gangen bag dem. Det hvæsende åndedræt var stadig et sted bagude sammen med den klæbrige lyd af noget slimet, der hastigt trak sig afsted for at nå dem. Kim gav af og til et hyl fra sig når noget slog ud i luften

i et forsøg på at få fat i hende, men des tættere på udgangen de kom, des fjernere lød deres forfølger, og snart var de alene igen.

De rundede et hjørne og så et snævert hul i loftet længere henne, jordet og med rødder som en stikkende krans. Under hullet havde der samlet sig en jordbunke. Møjsommeligt begyndte de at bestige den.

Charlie var den første, der stak hovedet gennem hullet. Hun greb i siderne og trak sig op inden hun satte sig på knæ og rakte en hånd ned til Kim for at hjælpe hende igennem. Den skarpe natteluft slog om hende som et længe ventet, om end køligt, kram.

Kim kom prustende op og smed sig på ryggen i skovbunden mens hun hev efter vejret. Charlie sad med hænderne i jorden bag sig og stirrede på hullet. Bagindgangen til tunnellerne var så godt som en myte, og her var de så og havde fundet den ved et rent lykketræf. Kun én gang tidligere var det lykkedes hende at komme i nærheden af den. Dengang var hun ikke nået op til overfladen før hun var blevet indhentet af sin forfølger, der havde slæbt hende med tilbage til Alvina-husets kælder.

Hun genkaldte sig billedet hun havde fået for sit indre blik inden de satte i løb. Det havde ikke kun været af Kim. I mørket havde hun set et gab med mange rækker af tænder, nogle spidse, andre brækkede, et knortet, knoglet hoved dækket af århundredes slim, blegt af manglen på lys men en del af selve tunnellernes mørke.

Hvad der end var nede i gangen, så forstod det at bruge Thel, sindets og tankespindets Urkraft. Det var næsten mere rædselsvækkende end tanken om et vildt dyrs simple instinkter.

De kom op og stå og rystede lemmerne i gang til den sidste tur hjemad. Tanken om at komme hjem i seng var det eneste, der holdt dem kørende, som et flammende fyrtårn i den kolde nat.

Det spæde efterår var kommet tidligt, men Charlie hærdede sig. Køligheden var ikke fremmed for hende. Hun brugte

den som en afstiver, der kunne bære hende sikkert hjem.

De var endt i en ukendt del af skoven. Fyrretræerne stod tæt og lukkede en del af udsynet til himlen ude, men efter tunnellerne var nattemørket mellem stammerne nemt at navigere i. Hun stod og vejrede i vinden efter en fært, der kunne afgøre hvor de skulle hen, og efter et minuts tid opsnappede hun den endelig: den pebrede, metalliske lugt af Urkraft.

Copyright © 2026

Kapitel 3: Forbrændingen

"Vi er ikke langt fra Forbrændingen," sagde Charlie.

Kim lænede sig mat mod et træ og så skeptisk på hende. Hun havde fået flere rifter og knubs efter deres flugt. Charlie selv var også slemt tilredt, og i tilgift var deres forrevne pyjamasser dækkede af jord, som to fanger, der var undsluppet et fængsel.

"Seriøst, har du ikke fået nok efter tunnellerne?" spurgte Kim.

"Hvis vi kan finde derhen, kan vi tage stien tilbage til instituttet. Kom," Charlie vinkede hende med sig, "hvis vi kan lugte forureningen herfra, kan vi nemt finde derhen."

Kim lagde hovedet tilbage og udstødte en lang, klagende lyd, som én der lige havde fået at vide, at de kun var kommet halvvejs på en gåtur, men Charlie var stålsat. Hun begyndte at gå i retning af duften, og Kim kunne ikke andet end at følge efter.

Fyrreskoven stod snart mindre tæt, og selvom det for de fleste måske ville være en lettelse, sagtnede de to vildfarne elever farten da omgivelserne forandrede sig. Skovbunden blev tyndere, og træer og buske fremstod syge og forvredne, sorte af råd og uden løv. De eneste vækster, der lod til at trives i området, var sære og groteske at se på. Jorden dampede og sydede, og blege dyrekranier og knogler stak op fra en jordbunke hist og her.

Der stank af sod, svovl og røg blandet med Urkraft-lugten, der bed skarpt i næsen og på tungen. Sammenlignet med Char-

lies remedier, så var stanken her så kraftig, at den fik deres øjne til at løbe i vand. Det disede røgslør i luften mellem træerne hjalp heller ikke på det.

De krammede deres skjorteærme mod munden mens de forsigtigt gik afsted. Nu og da måtte de undvige de underlige, forvoksede snegle, der trak deres overdimensionerede, slimede kroppe hen over jorden. Kim havde engang trådt på én. Ud over at hun havde fået en slimforbrænding, der varede i flere dage, havde stanken fra den snaskede masse også fået dem begge til at kaste op.

Charlie standsede af og til for at orientere sig inden hun trak videre med Kim, der blev mere og mere medtaget. Der gik et lille stykke tid inden de endelig kunne se Forbrændingen i det fjerne. På afstand var det et undseeligt, trøstesløst skur. Murværket var gammelt og hærget af vind og vejr, taget skævt og de mange skorstene osede dag og nat.

Men Charlie vidste bedre end at lade sig spise af med udseendet. Med tiden havde hun lært, at Ursamfundets bygninger stort set altid var større indeni end udenpå. Hun havde set noget lignende i et klip fra en TV-serie for længe siden, hvor en telefonboks i virkeligheden var et rumskib. Det var det nærmeste hun kunne relatere til det sære fænomen.

Midt i det svedne område var et stort, firkantet hul, som havde en kniv skåret det med en kirurgs præcision. Et stort jerngitter lå hen over det, og ildelugtende damp steg op dernedefra. "Hullet", som det blev kaldt, havde engang fungeret som afstraffelse for instituttets mest uregerlige elever, men efter en række ledelsesreformer, var den praksis blevet udfaset. Man lærte jo ikke noget af at stå i et forpestet hul i en skov.

Kim fik et surt opstød og var tydeligvis svimmel, mens Charlie klarede det væsentligt bedre. Hun formåede at guide dem hen til bygningen. Så vidt som muligt undgik de at tale sammen, for at spare på kræfterne.

De havde ingen anelse om hvor længe der var gået siden de havde forladt centralen. En halv time? Flere timer? De kunne

stadig ikke se himlen for røgsløret over dem, så de havde ingen chance for at bedømme, hvor langt hen på natten de var kommet.

De kom om til forsiden af bygningen hvor den gamle, hærgede dør hang i sine hængsler. Mellem sprækkerne sivede tynde strimler af sort røg ud i luften. Der var ikke altid gang i den store Val-ovn, meget af eftervarmen var nok til at varme instituttet i kortere perioder ad gangen, selv hen over vinteren, men Maddox lod til at have fyret godt her i den sidste tid af august for at lune rørsystemet op til efteråret.

Pladsen foran bygningen var ikke meget anderledes end området bag, og de passerede igennem så hurtigt som deres trætte ben tillod det. Snart antog skoven omkring dem atter en mere normal karakter. Bevoksningen vendte tilbage, og Urkraft-lugten blev erstattet af duften af muld og vådt løv.

De stoppede op og hostede og spyttede for at få smagen af svovl og metal ud af munden. Charlie greb et fugtigt blad og skrabede tungen. Maddox havde lært hende det, da hun lige var ankommet til instituttet og skulle med ham ud til Forbrændingen første gang. Det havde været hendes første møde med Urkraft-forurening, og hun havde haft mareridt i flere nætter efter.

Bladet kølede behageligt, og da hun fjernede det, sad slimfilmen tilbage på bladet, grå og klistret. Ved siden af hende havde Kim harket og sendt en mørk snotklat til jorden. Hun tørrede ansigtet med sit ærme. Det satte et stort, fedt jordspor hen over næsen, som var hun blevet kørt over af en traktor. Charlie fnes bag en hånd.

"Hvaaaad?" spurgte Kim.

"Du skulle se dig selv."

Kim prustede utilfreds. "Du er sgu da heller ikke for køn lige nu."

Charlie tog endnu et blad og kølede tungen før de gik videre. De var kommet langt nok til at buskadset foran dem var tyndet ud, og institutbygningerne var kommet til syne i det fjerne.

Ligeledes kunne de atter se nattehimlen, spækket med stjerner og med et svagt skær i horisonten, hvor trætoppenes silhuetter stak op som naturens hugtænder. De forcerede den sidste række buske og kom ud til området hvor træningsbanerne var.

Det var Charlies territorium. Stativerne, klatremurene og specielt den nedslidte løbebane. Selvom det ikke var i den bedste forfatning, var det ligesom træningsmaskinerne i centralens kælder, tilpas til at dække elevernes behov. Efter træningsbanerne lå havekomplekset, der omkransede de fire elevhuse samt lærerindernes hus.

På den anden side af haverne lå væksthuset hvor der foregik undervisning i urtelære, samt storkøkkenets køkkenhave, hvor Kim også var godt bekendt med hakke og spade når hun havde lavet unoder.

Det var i havekomplekset, at Charlie og Kim havde mødt hinanden en uge efter Charlie var ankommet til instituttet. Eller rettere: de var stødt ind *i* hinanden. Dengang havde hun været faret vild i de stadig ukendte haver da Kim – på flugt fra den tilsynshavende lærerinde i køkkenhaven efter at have sat ild til en sæk salvie – brasede igennem en busk og direkte ind i Charlie. Charlie havde været for overrasket til at stritte imod da Kim havde trukket hende med sig for at skjule sig for lærerinden bag den højeste af træningsbanernes klatremure.

Da faren var drevet over, fik de set hinanden an, og det gik op for dem, at de var på samme årgang i Laurette-huset. Sammen var de gået tilbage til en af husets stuer, hvor Kim introducerede hende for sin veninde Frieda. Kim og Frieda var et umage par, men Friedas læsefærdigheder gjorde det op for Kims håndkraft til bogstaveligt talt at slå enhver mobning til jorden. De tog Charlie til sig som en længe savnet søster, og hun var taknemmelig for at have fundet nogen at passe ind sammen med.

Længst mod syd på instituttets område lå centralen, den store hovedbygning med sit runde midterparti og fire aflange tilbygninger. Det var aldrig rigtig gået op for Charlie hvor om-

fattende tunnelsystemet var, men efter deres tur, forstod hun pludselig dets omfang.

De stod i skovkanten og så ud over instituttet. Charlie gav Kims hånd et klem.

"Vi kom tilbage, Kimmie," sagde hun lettet. "Nu kan vi-"

Ud af ingenting greb en stærk, ru hånd fat i hver af deres kraver, og de skreg mens en dyb stemme lo triumferende.

"Nu har jeg jer, I to!"

Copyright © 2026

Kapitel 4: Afhøring

"Hvad I alverden foretager I jer ude i skoven på dette ualgudelige tidspunkt? Var det jer der satte alarmen i gang? Hvorfor var I i biblioteket? Hvordan kom I overhovedet ind i Ergantian-sektionen?"

De stod i den runde spisesal i Alvina hvor en håndfuld af lærerinderne havde samlet sig så snart pedellen var kommet slæbende med de to beskidte, udmattede elever. Et spor af jord fulgte dem, fra husets entré og ind i salen hvor Maddox havde efterladt dem i lærerindernes varetægt. De mange Sjæledyr blussede søvnigt og deres farvespil blandede sig med globelampernes dæmpede skær, der strømmede ned over dem.

Kim fingererede tamt ved en flig af den forrevne pyjamasskjorte mens Charlie stod med hænderne knyttet i lommerne. Hendes blik flakkede nu og da ud til søjlegangen langs siden af rummet i håb om at finde et sted hun kunne se hen. For fem år siden, da hun første gang satte foden i Alvinas spisesal, havde rummet med dets søjlebuer, kuppelloft og svævende globelamper, fået hende til at måbe. Nu var omgivelserne trivielle og uimponerende, en smuk maske, hvor sandhedens grimme ansigt tittede frem i hullerne.

En del af det grimme ansigt stod overfor dem, påklædt i al hast i sin sorte aftenkåbe: viceforstanderinde Camille von Eschenbaum, også kendt som "askedamen" blandt eleverne, grundet hendes askegrå hud som hun delte med alle andre Rhafae-væsner. Hun luddede over dem, krumrygget, de lange lemmer som uhyrlige fangarme, der på hvilket som helst tidspunkt

kunne sno sig omkring dem og knuse dem. Den utæmmede manke stod vildt ud omkring hendes ansigt, hvor munden gemte på et gab af sylespidse tænder, og øjenhulernes ulmende skær skiftede styrke alt efter sindsstemning.

I disse øjeblikke var deres glød på fuldt blus, mens spørgsmålene kom væltende ned over dem fra hende som et vandfald.

"Brugte I tunnellerne til at komme væk? Er I klar over hvor farligt det er at færdes dernede?"

Hendes klofingre med deres store sølvringe trommede mod hendes overarm, og Sjæledyret roterede omkring hendes håndled som en sort, luftig snor. Af og til stoppede det op med et misbilligende blik stift rettet mod eleverne.

Kim forsøgte at forsvare dem så standhaftigt hun kunne, hvilket i dette tilfælde endte med at være en svag mumlen. "Det var altså ikke os, der var i biblioteket … "

"Hvis ikke jer, hvem så?" spurgte Eschenbaum. En klotå klikkede utålmodigt mod flisegulvet.

"Altså, vi så *nogen* af dem," fortsatte Kim prøvende, og Charlie ønskede mere og mere at synke i graven. "En af dem havde i hvert fald læderjakke på. Jeg tror måske - eventuelt - muligvis - vist nok - de kunne have været Ipswich-brødre …"

"Og hvad lavede I så i centralen?"

Kim tav. Charlies nakkehår rejste sig da viceforstanderindens blik fejede over til hende.

"Du er så tavs, søster Malone," hvislede hun, hendes skarpe tonefald et øjeblik farvet af en sødme, som gav Charlie mere kvalme end hun havde haft på turen forbi Forbrændingen. "Har du slet ikke noget at tilføje? Vi kan altid gå afsides, du og jeg, hvis du hellere vil-"

"Det er nok, Camille!"

En klar stemme rev hendes sætning fra hinanden, og Charlie og Kim så op da instituttets forstanderinde, Elektra Morrigana, trådte ind i spisesalen. Hendes slanke trækrop var gemt bag den lavendelfarvede aftenkåbe, og perler og gyldne tråde

glimtede lystigt i hendes hårpragt, der bredte sig som en livlig krone omkring hendes ansigt og skuldre. Hun studerede de to elever, de grønne øjnes dyb drak deres sandheder og løgne.

Charlie og Kim og samtlige tilstedeværende lærerinder, bøjede ærbødigt hovederne for forstanderinden. Sjæledyrene blussede ned et kort øjeblik. Morrigana bevægede sig med myndig mine i en lige linje, hendes bare fødder lette og præcise, med en fast, snorlige rutine, gennemøvet til perfektion i mange århundreder. I hånden holdt hun sin lange stav, snørklet og snoet som en lang rod med runer og sten, der afgav et grønligt skær.

"Moder," hilste Eschenbaum.

"Disse to elever er ikke vores indtrængere, Camille," sagde Morrigana. "De blev fundet i skoven, langt fra det sted hvor sporet forsvandt."

"De fortæller, at det kan være nogle medlemmer af Ipswichbrødrene," forklarede Eschenbaum afmålt. Morrigana vendte sig mod Kim og Charlie med armene over kors. Den lette kåbes gennemsigtige stof blev presset hen over hendes mørke, knudrede bryst.

"Jaså? Og hvordan ved *I* det?" spurgte hun.

Kim og Charlie udvekslede blikke inden Charlie tvang spyttet ned i halsen og rømmede sig.

"Vi så dem, engang, på tur i Salem," svarede hun med så meget lydighed i stemmen som hun kunne mønstre. "Og nu genkendte vi begge deres rygmærker."

"Hvordan i Algudernes navn kan de overhovedet være kommet ind?" Forandringslærerinden Agatha Penrose trådte nærmere. Hendes normalt stramme fletning sad løst og hun krammede irriteret slåbrokkens uldne kanter. Hendes tykke, azurblå Sjæledyr sad på hendes skulder og glippede søvndrukkent med de små, lysende øjne.

Morrigana vendte sig bort fra eleverne og skridtede hen til det aflange spisebord hvor en indsamling af de tabte pergamenter og skriftruller lå i en bunke. Hendes grenede fingre skrabede let hen over de sarte overflader.

"Selvom de i dag ikke er mere end en gemen drengebande, så har de trods alt haft et vist ry for flere hundrede år siden, da de lagde sig ud med Ergantian-søstrene. Jeg mindes de havde fået fingrene i nogle medaljoner, der gjorde dem i stand til at omgå instituttets barrierer ude i skoven."

"De er da for længst gået tabt, er de ikke?" spurgte Penrose.

Eschenbaum vrængede på næsen. "Sidst jeg hørte noget om dem, var medaljonerne endt hos Det Steiske Råd, og igennem dem muligvis hos Adonum," kommenterede hun tørt.

Penrose kneb øjnene sammen til smalle sprækker. "Adonum siger så meget. Det ligner ikke dig at tro på dem."

Eschenbaums overlæbe rejste sig i en snerrende grimasse mens Penroses øjne skød lyn til gengæld.

"Alt er muligt, intet er sikkert." Morrigana rettede sig op og hendes ord tog brodden af de to lærerinders gensidige utilfredshed. "Penrose, få McCarthy til at gennemse bibliotekskatalogerne og se om der mangler noget."

"McCarthy er allerede på sagen." Eschenbaum trådte hen til hende. "Jeg sendte hende afsted så snart alarmen ringede."

"Hvad med korpset, Moder?" En lærerinde brød gennem rækkerne af lærerinder. Hun var højere end de andre, med gyldent hår der dækkede over de snoede ører og perlemorsblege øjne, alle kendetegn for de sælsomme Elfae-væsner, der stod i stærk kontrast til viceforstanderindens udseende. Selvom lærerinden lød bekymret, var hendes stemme som en blid sommerbrise, der rislede over armene og gav behagelig gåsehud. "Skal vi ikke have hjælp til at opklare dette?"

"Der er ingen grund til at inddrage myndighederne hvis vi kan klare sagen selv, Amarantine," kom det skarpt fra viceforstanderinden. "Rådets Vidensudvalg har allerede været på nakken af os i nogen tid." Hun vendte sig mod Morrigana og hendes udtryk mildnedes. "Jeg foreslår, vi kontakter Fader Dimitrovitch hurtigst muligt. Du kender ham. Han hjalp os med at begrænse spredningen af forurening omkring Forbrændingen."

Der blev stille i spisesalen.

En bølge af myrekryb gled over Charlies arme da hun så de små sideblikke, der blev udvekslet mellem lærerinderne, og hørte fingerspidsernes nervøse friktion mod hinanden.

Morrigana sorterede eftertænksomt nogle af pergamenterne til side. "Fader Dimitrovitch, siger du." Ordene forlod hende som en knap hørlig mumlen, om de var til hende selv eller forsamlingen var svært at sige.

Penrose skar igennem, klar og kontant. "Hvis Constantine Dimitrovitch skal have sin gang på Piletræsinstituttet i længere tid, skal vi have nogen til at holde ham i skak. Én eremitpræst på Piletræsinstituttet er én for meget."

"Jeg er enig." Amarantine nærmede sig langbordet. "Tænk på hvad han kunne finde på hvis *han* fik fingrene i Ergantian-sektionens Skrifter – hvis han fik fat i Helas-"

"Vil du virkelig lade dem sætte spørgsmålstegn ved dine bekendtskaber, Elektra?" afbrød Eschenbaum.

Morrigana hævede blikket til viceforstanderinden. "Det er ikke uberettiget, Camille. Fader Dimitrovitch er ikke nogen man bare inviterer for at passe kødgryderne. Han ser alting til sin fordel, om det er med sin egen eller Adonums vinding for øje." Hun skubbede de små stakke af pergamenter til side og rettede sig op. "Jeg har en aftale med Isobel Darklighter, der tiltræder som gæstelærerinde dette semester indtil vi har fundet en passende afløser for Moder Matinez. Hun kan hjælpe os med at styrke vores forsvarsværker, og hvis vi oplever problemer igen, kan hun holde øje med Fader Dimitrovitch, i tilfælde af at vi får brug for hans assistance."

Atter engang sænkede den urolige stilhed sig over forsamlingen.

"En Darklighter? På Piletræsinstituttet?" kom det fra en af lærerinderne.

"Er *det* nu en god idé?" istemte en anden.

Eschenbaums askegrå pande blev furet af dybe rynker. "Har den familie ikke også lidt for mange jern i ilden hos Adonums øverste rækker?" spurgte hun. "De havde jo også en forbind-

else til Fader Dimitrovitch i sin tid inden han blev udelukket fra sit officielle embede."

"Vent!" Amarantine så fra den ene til den anden, de blege øjne fulde af frygtsom forundring. "Er det ikke bedre at stå ansigt til ansigt med myndighederne, der måske kan hjælpe os, fremfor at kaste os i armene på en Darklighter og en eremitpræst med et blakket ry?" Hun lagde en hånd for brystet da tavsheden blev hængende i luften uden modspil. "Det kan I ikke mene!"

Charlie så Morrigana vende sig mod Elfaen, klar til at svare, da de blev afbrudt ved lyden af hoveddøren, der smækkede med et brag efterfulgt af løbende skridt. Den gamle bibliotekar Moder McCarthy dukkede forpustet op. Hun støttede sig til dørkarmen og rettede på brillerne, der sad skævt. Morrigana skyndte sig hende i møde.

"Moder," hilste McCarthy og bukkede. "Jeg - de -"

"Ro på." Morrigana lagde en beroligende hånd på hendes arm. "Træk vejret dybt og slap af inden du fortsætter."

"Det er-" bibliotekaren hikkede af ophidselse.

"Et ord ad gangen. Hvad er der sket?"

McCarthy slugte et par mundfulde luft inden hendes skuldre sænkede sig og hun lod til at falde ned. "Det er Ergantian-sektionen, Moder. De har været inde og - og de har taget den."

"Hvilken? Hvad har de taget?" spurgte Eschenbaum utålmodigt.

McCarthy så rundt, fortvivlelsen malet i ansigtet.

"De har - de har taget Helas Beretning."

Kapitel 5: Spekulationer

Et øjeblik var alt man hørte natkåbernes rislende stofe da lærerinderne rørte uroligt på sig.

Amarantine slog forfærdet hænderne op for munden.

"Helas Beretning?" gentog hun vantro.

"Er du sikker?" Eschenbaum tog et skridt frem som for at stemple sine ord i gulvet.

McCarthy nikkede. "Der er ingen tvivl, Moder. Den er borte."

Al farve var forsvundet fra Morriganas glatte, barkbrune ansigt. Hun slap langsomt McCarthy, der så ud til at være ved at segne. En lærerinde hentede en stol fra bordet og fik bakset bibliotekaren ned at sidde, og en anden hentede et glas vand. Der var stille mens McCarthy slukkede tørsten.

"Hvad i Algudernes navn vil en flok unger med den?" spurgte Penrose uforstående.

"De er gået målrettet efter den." Morrigana gik tilbage til bordet og så på pergamenterne og rullerne. Luften blev slået ud af Charlie ved synet af den normalt stoisk rolige forstanderinde, der nu stod tvivlende hen, blikket flakkende mens hun i vildrede forsøgte at finde et mønster, der kunne forklare det uforklarlige. "Det her var en afledningsmanøvre, højst sandsynligvis for at få det til at se ud som et gement indbrud."

Amarantines fingerspidser hvilede dirrende mod hendes læber. "En afledningsmanøvre? Hvad skal det betyde?"

"Det betyder, at de har vidst hvad de skulle hente."

"*Hente*?" Eschenbaum gik op på siden af hende. "Siger du,

at de er blevet hyret til det her? Som om det er overlagt."

"Jeg siger at-" Morrigana standsede da hendes blik faldt på Charlie og Kim. Indtil nu havde de stået for sig selv, næsten usynlige, glemt af alle mens snakken havde kørt.

"Penny, jeg tror det er på tide du eskorterer dine elever tilbage til Vena," sagde hun skarpt. "Vi fortsætter samtalen senere."

Penrose vendte sig rundt så hælen skreg mod fliserne. "I hørte Moder Morrigana. *Afgang*!"

Selvom Charlie var træt helt ind til knoglerne, ønskede hun inderligt, at hun kunne blive for at høre resten af snakken. Opfyldt af en ængstelig uro, traskede de slukøret afsted i lærerindens kølvand og forlod Alvina.

◊◊◊

Udenfor sprang de blafrende fakler til live da de satte kurs mod Vena i vest. Elevhusenes skæve, sære vinkler var klart optegnet mod nattehimlen, og vinduernes skær glødede som rovdyrøjne. De andre elever var garanteret blevet vækket af alarmen. Så snart hun og Kim kom tilbage, ville de få at høre for det.

Penrose lukkede dem ind i den smalle entré hvor fik de en kølig modtagelse af huskatten Marley, der indigneret spankulerede tilbage ud i en af husets mange læsestuer efter at have taget bestik af dem. Lærerinden selv standsede i døråbningen, hendes høje skikkelse omkranset af nattens sorte ramme. Det blå Sjæledyr lyste iltert op, og Penrose strakte en spids finger i vejret.

"Jeg ser bort fra jeres natterend for nu, men hvis I bliver opdaget igen, så er der en måneds fyrtårnstjans til jer begge. Forstået?"

"Javel, Moder," svarede de i kor.

Penrose sukkede tungt. "Godt. Skrub så af med jer."

Charlie og Kim lod sig ikke sige det to gange og satte i løb

for at komme væk.

De skyndte sig igennem huset og manøvrerede sig forbi spisestuens forhindringsbane af langborde og bænke, så de kunne komme over til vindeltrappen, der førte op til de øvre etager. De første to etager hørte til de to yngre årgange i mellemtrinnet. Her sov de i sovesal, mens den ældste årgang sov på værelser to og to.

De kom op til reposen på den øverste etage og kunne se lyset fra værelserne vælde ud i midtergangen. Nogle elever stod i døråbningerne og småsludrede, men der var også en håndfuld døre, der var demonstrativt lukket i.

Charlie og Kim trådte ind i gangen og al snak forstummede. Samtlige piger drejede hovederne for at se på dem. Et par stykker måbede ved synet af dem, og Charlie forstod dem godt. Hun kunne lugte sig selv nu, jordet, røget, metallisk. De satte kurs forbi de første lamslåede elever da en af pigerne brød tavsheden:

"Hvor I Algudernes navn har I været? Synes I, det er sjovt at vække hele instituttet midt om natten?"

Charlie genkendte den skærende stemme med det samme. Når man sagde, at engelsk accent var romantisk, så var Iselle Thornewright undtagelsen. Hun stod omgivet af sine veninder i døren ind til sit værelse. Kim skød hende et syrligt blik og knyttede en hånd, men Charlie puffede hende forbi. Det var ikke nu, de skulle have flere problemer.

"Det rager ikke dig," sagde hun kort for hovedet, men Iselle var ikke færdig. Hun slog sit lange, ildrøde hår om bag nakken og rynkede på næsen.

"Kæft I stinker! Har I boltret jer ude ved Forbrændingen?"

Charlie svarede ikke og forsøgte at trække Kim videre ned ad gangen i retning af fællesbadet.

"Var I derude med nøgleslaven?" fortsatte Iselle hånligt. "Var det derfor det tog så lang tid at slukke alarmen? Skulle I have slavepi-"

Charlie kunne ikke holde Kim tilbage længere. Veninden

standsede brat og snurrede rundt med en knytnæve hævet og langede blindt ud efter plageånden. Men Charlies greb sendte hende ud af balance og i stedet kolliderede hendes knoer med dørkarmen så træet knasede højlydt.

"Du skal bare fucking lukke ædespalten, Iselle!" rasede hun. Charlie lagde begge arme om hendes liv og trak hende bagud og væk fra pigerne.

"I skulle være blevet derude!" råbte Iselle efter dem, da de var kommet på behørig afstand. "Det er jo dér I hører til. Stinkdyr!"

Gangen gjaldede af latter mens Charlie slæbte afsted med den kampivrige Kim. Hun fik hende med sig ind i fællesbadet hvor de smed tøjet og skyndte sig ind under bruserne. Selvom vandet altid tog lidt tid om at varme op, var de første kølige plask en velsignelse. Kulden blev hurtigt erstattet af varme, og de opdagede hvor udmattede de rent faktisk var.

Deres muskler skælvede, deres fødder gjorde ondt og deres hoveder var tunge og dunkede slemt. Røde rifter og blå mærker prydede dem som farvestrålende kropsmaling. Kim havde en lang flænge hen over den ene kind og Charlie havde en stor blå-lilla plamage på højre skulder hvor hun var stødt imod væggen i tunnellen, da hun havde tabt olielampen.

De fik vasket sig grundigt. Sæbeduften jog de værste minder af Forbrændingens stank på flugt, og til sidst kunne de træde ud, gribe et par store håndklæder fra bunken og vikle sig selv ind. De var på vej tilbage ud på den nu stille gang, da de blev standset i døråbningen.

Foran dem stod en pige, lav af sin alder, tynd som en pind og bleg som en vintergæk. Hendes flade, sorte hår dannede en fin ramme om hendes hjerteformede ansigt med de alt for store, ulmende Rhafae øjne. Men i modsætning til askedamens monstrøse udseende, var pigen her ret normal at se på. Kun øjnene og hendes spidse tandsæt afslørede, at hun havde en form for fjernt slægtskab med viceforstanderinden.

Charlie sukkede træt. "Hvad er der, Frieda? Var det ikke

nok, at Iselle gav os høvl, skal du nu også?"

Frieda spidsede læberne til. Hendes blik fortalte, at hun heller ikke havde været imponeret over at blive vækket af alarmen.

"Iselle giver høvl som en dum dørstopper," svarede hun. "Kom, lad os gå ind til jer. Charlaine er faldet i søvn igen, så hun lægger ikke mærke til at jeg er ude af sengen."

Charlie og Kim førte an ned til deres værelse hvor de smuttede indenfor. Kim kastede sig på sengen og sov stort set med det samme, mens Charlie satte sig i fodenden og Frieda tog plads på gulvet. Charlie gengav deres udflugt, fra loftsalen og helt til Alvina hvor bibliotekarens nyhed om den manglende skrift havde rystet lærerstaben. Frieda gjorde store øjne så de blussede op til et næsten orange skær.

"Har de - hvordan - *what*?!" udbrød hun. Kim gryntede irriteret, og Frieda dæmpede sig da hun lænede sig frem. "Har de taget Helas Beretning?"

Charlie studerede hendes ansigt. Selvom hun havde kendt Frieda lige så længe som Kim, var deres venskab anderledes, og hun havde sværere ved at aflæse hendes udtryk. Der var også noget ved de ulmende øjne, der gjorde det vanskeligt at se på hende alt for længe.

"Hvad er det?" spurgte hun.

"Hvad er hvad?"

"Beretningen? Hvad er det?"

"Kender du ikke-" Frieda kneb fingrene sammen om næseryggen, "- nej, du er jo kommet ind senere. Sorry, jeg glemmer det nogle gange."

"Det er okay," sukkede Charlie.

Frieda tog en dyb indånding. "Helas Beretning er den ældste Skrift på instituttet. Hvad den reelt indeholder, ved kun forstanderinderne, der er pålagt tavshedspligt, og når man er forstanderinde, er man det for livet. Med andre ord dør den viden med forstanderinderne."

"Så hvad er problemet – altså ud over selvfølgelig, at nogen

nåede så langt som til at få fat i den?"

"Helas Beretning er, hvad skal man sige," Frieda smagte på ordene, "problematisk for Ursamfundet. Den indeholder efter sigende noget om en hemmelighed, som vores religion Adonum frygter ser dagens lys. Derfor blev der indgået en aftale i sin tid mellem instituttets grundlæggere og den daværende Ypperstepræst, om at skriften kunne forblive på instituttet så længe dens indhold ikke bliver udbredt. Hvis det skete, så ville instituttet blive nedlagt."

Charlie hævede et øjenbryn. "Det er noget af en trussel."

"Mon ikke. Men Adonum er Ursamfundets rygrad. De har stort set hele Det Steiske Råd og de forskellige landes Forsamlinger i deres hule hånd. Og når uddannelse er noget af det vigtigste i Ursamfundet, så siger man ikke Adonum imod, hvis man gerne vil blive ved med at have sin skole, sit institut eller sit universitet."

"Så …" Charlie rynkede panden, "hvad vil Ipswich-idioterne med sådan en skrift?"

Frieda smækkede med læberne. "Jeg aner det ikke, men det er en plausibel teori, at nogen kan have hyret dem til at få fat i den."

"Men hvem skulle det være? Hvem kunne have gavn af det?"

"Tjah, mit bedste bud ville være Auctoria."

"Auc-hvaffornoget?" Charlie så på Frieda, som om veninden netop havde talt et fremmedsprog.

"Auctoria." Frieda sukkede utålmodigt. "Det er en organisation i menneskenes samfund. De undersøger det, som mennesker kalder overnaturlige fænomener, spøgelser og UFO'er, alt det dér. Men jeg har hørt, at det er et dække over deres virkelig interesse i Ursamfundet. Det er jo trods alt nemmere at snakke om flyvende tallerkner end at påstå, at det de kalder "*magi*"," hun lavede gåseøjne i luften, "er rigtigt. De får vist nok også hjælp af nogle hybrider, der er blevet udstødt af Ursamfundet eller selv har valgt at forlade det."

"Er det noget du kunne tænke dig?"

"Det ville da kræve jeg blev udstødt først. Eller selv smutter."

Charlie trak på skuldrene. "I mean, en Rhafae-hybrid er jo ret sjælden. Du kunne blive et helt tilløbsstykke."

"Nu er det jo ikke et cirkus, vel?"

Charlie trak på smilebåndet men lod sagen ligge. "Så du siger, at Ispwich-brødrene kunne have en forbindelse til den organisation, Auctoria?" spurgte hun.

"Altså det er da bestemt en mulighed. Broderskabet er en sølle skygge af hvad det har været, så det kan ikke udelukkes at Auctoria måske har givet dem en mulighed for genoprejsning. Eller også har de bare lovet idioterne en pose penge som de kan fyre af på sprut, joints og coke til deres næste fest."

"Måske," mumlede Charlie. "Lærerinderne sagde, at de ville få hjælp udefra, men jeg brød mig ikke om måden de snakkede om det på."

Frieda lagde hovedet på skrå og verfede håret om bag øret. "Hvem får de da hjælp fra?"

"En eremitpræst, Fader Dimitrovitch," svarede Charlie. "Og Isobel Darklighter, der skal være gæstelærerinde i Remedielære."

Der gik et øjeblik inden Frieda fik lyd på. "Seriøst?"

"Ja, men," en dyb fure borede sig ind i Charlies pande, "det gjorde dem alle sammen urolige."

"En Darklighter på Piletræsinstituttet giver da også grund til at være urolig."

"Hvorfor?"

Frieda fugtede læberne med en mørk, tvedelt tungespids og trak vejret tungt, som for at tøjle sig selv. "Darklighterne har en fod indenfor på stort set samtlige større institutioner i Ursamfundet, om det er Adonum, Rådet, you name it." Hun gned fingerspidserne mod hinanden foran Charlies ansigt. "Hvor der er penge, er der en Darklighter. Jeg er ikke fan af at de skal være på Piletræsinstituttet, men jeg er *endnu* mindre fan af en

eremitpræst her."

"Han har åbenbart hjulpet til før," sagde Charlie. Men … hvad er en eremitpræst?"

Frieda så eftertænksomt ud i luften. "Well, en eremitpræst er en, der engang har været præst i Adonums tjeneste, men af forskellige årsager er blevet frataget sin licens til at residere og prædike i et tempel. De fleste eremitpræster er anerkendt af Adonum, men der er ikke lige så stor kontrol med deres ritualer og hvad de prædiker. Ypperstepræsten, Adonums øverste autoritet, forsøger at begrænse deres aktiviteter så meget som muligt, men der er stadig brodne kar derude. Selv ikke Sjæledyrsregisteret kan dæmme hundrede procent op for det. Fader Dimitrovitch var engang en af de største præster i religionen. Han var sågar kandidat til posten som Ypperstepræst. Så ja …" Hendes stemme døde hen.

Charlie nikkede fraværende. Trætheden pakkede Friedas ord ind, så de var mere en summen end sammenhængende sætninger. Hun gned øjnene.

"Jeg tror jeg skal sove, Freddy," sagde hun og kunne ikke længere undertrykke et stort gab.

Veninden grinede til hende. "Ja, du har jo været på noget af et eventyr. Lad os bede til at de ikke lukker for udgangstilladelserne, ellers bliver I sikkert mere upopulære end I allerede er."

De sagde godnat, og Frieda smuttede ud af værelset.

Charlie lagde sig til rette i sin side af de to senge, som hun og Kim havde skubbet sammen. Veninden havde vendt sig om og snorkede højt. Udmattelsen til trods, lå Charlie og stirrede op i loftet. Normalt kunne edderkoppernes vuggende vals i krogene lulle hende i søvn ret hurtigt, men i aften var det anderledes.

Nattens hændelser fór afsted for hendes indre blik. Hele hendes krop dirrede af anstrengelserne, en følelse lige under huden hvor musklerne var faretruende tæt på krampe, men tankerne fór afsted.

Nu hvor hun reflekterede over nattens hændelser, var det

alligevel uroen blandt lærerinderne, der havde efterladt det største indtryk. Tunnellernes rædsler skulle hun bare sørge for at undgå, så var alt jo fint nok.

Nej, det var hende en gåde, hvorfor forstanderinden ville bringe en gæstelærerinde og en eremitpræst til instituttet, når det tydeligvis vakte utryghed ved blot at nævne deres navne.

Hun genkaldte sig eremitpræstens navn. *Constantine Dimitrovitch*. Selv uden at have mødt ham, selv med kun den sparsomme beskrivelse hun havde af ham, gav han hende gåsehud.

Hun lukkede øjnene.

Det skulle nok gå. Det var jo ikke sikkert der blev brug for ham, så længe der ikke skete noget igen.

Med en dyb indånding gennem den forureningssvedne hals, tvang hun sin krop til at slappe af. Som så mange andre nætter var det sidste hun tænkte på inden hun faldt i søvn, den fordømte dag hun var blevet bragt til Piletræsinstituttet.

Copyright © 2026

Kapitel 6: Philadelphia

Vinden rev sig vej ind mellem tunnellens rustbrune søjler. Hun havde fundet det perfekte sted at sidde i ly, pakket ind i en vindjakke med lige så mange huller som trådhegnet langs jernbanen, der løb over hende. Klokken var over midnat, og hun frøs som altid, men det var herinde, der var bedst læ.

Hun var udmattet af den evindelige vandren. I det mindste var Tom på vej med noget mad snart. Det havde han lovet.

Tunnellen lå mellem metrostoppene Huntingdon og Somerset. Det var kun et kvarter siden hun havde hørt et pistolskud i det fjerne efterfulgt af to-tre politibiler, der var suset forbi. Kensington Avenue når den var bedst. Charlie var midt i det. Hver dag. Hver nat. Der var aldrig et stille øjeblik.

I aften håbede hun bare på, at den værste ballade ville holde sig væk fra deres lille lejr. Selvom hun sad i udkanten af tunnellen, gav den tunge bilos og den sure stank af pis hende kvalme, men hun ville ikke for langt ind, da hun kunne se skikkelser, der bevægede sig langs de graffitimalede vægge. Pushere, prostituerede, illegale immigranter, det kunne være hvem som helst.

Ovre i den anden ende af tunnellen kunne hun se en gruppe stå om en olietønde for at holde varmen. Nogle "zombier" stod eller sad, fulde af stoffer, der fratog dem al sans for omverdenen. Armene hang slapt ned, hele kroppen foroverbøjet. De lignede levende kludedukker, der var blevet hængt op i en teaterkulisse af en sadistisk dukkefører. De havde været skræmmende i starten, dengang Charlie var ny i området, men hun havde gradvist vænnet sig til dem. Man skulle bare holde sig på afstand af dem.

Hun sad med sprukne læber og fingre stive af kulde mens hun holdt udkig efter Tom og forsøgte at ignorere sulten, der bed og gnavede i hende. Hun var efterhånden blevet vant til den hule fornemmelse som en permanent skurren i maven, men her til aften var den værre end den havde været i et stykke tid. Hvis hun stadig havde været på børnehjemmet og gået på den tilknyttede kommuneskole, var der måske en sundhedsplejerske, der havde italesat, at en 13-årig ikke skulle leve udelukkende af Oreos og beef jerky fra skraldespandene. Hun var heldig hvis det lokale herberg havde et nogenlunde velfungerende køkken.

Men takket være tøserne i hendes klasse, sad hun nu dér.

Det hele var startet i et frikvarter, hvor de ikke havde villet lade hende være i fred. Det var tre år siden, men det føltes som om det var i går. Det havde været fem piger, der havde skubbet hende op i et hjørne i den tarvelige, efterårstriste skolegård. Den bagerste i gruppen havde givet ordrerne.

"Se om hun har nogen mønter. Jeg vil have en cola fra automaten."

En af pigerne vendte trøjens tøjmærke ovenud i nakken på Charlie.

"Ej, det er fra supermarkedet," fnes hun og de andre lo hysterisk.

Hænderne blev mere og mere påtrængende på steder, de ikke burde være, og til sidst fik Charlie revet sig løs og løb ned på skolens toilet hvor hun panisk forsøgte at barrikadere døren til en af de sidste båse i rækken. Desværre var en af pigerne næsten lige så hurtig som hende og havde set hvilken bås hun var forsvundet ind i. Da de andre ankom kunne hun stolt udpege Charlies gemmested.

Charlie krummede sig så meget sammen som muligt og kneb øjnene i. Hun ønskede at forsvinde, hun ønskede at blive helt lille og væk så ingen kunne få fat i hende igen. Hendes hud brændte der hvor pigerne havde grebet fat og nevet hende hårdt. Hun hørte dem hviske og grine udenfor, inden deres anfører gik hen til båsen og slog døren op med et smæld.

"Kom ud, Malone, du kan ikk-"

Mere hørte hun ikke, da pigerne pludselig stak i et hyl og flygtede fra toilettet. Charlie sad og så forvirret efter dem. Hun ventede til hun ikke kunne høre dem længere og ville rejse sig, da hun opdagede, at

hendes krop ikke ville lystre hendes normale ønsker. Hun så ned ad sig selv og stivnede.

For enden af hendes spidse snude var der knurhår, og bagtil svang den hårløse hale sig i et par små bugtninger. Hendes små poter strøg undersøgende over hendes pelsede krop mens det gik op for hende, at hun sad i en bunke af sit tøj.

Oplevelsen varede dog ikke længe. Chokket overvældede hende og hendes lille krop strakte sig ud i smertefulde stød, indtil hun var tilbage med sine normale arme og ben samt et hoved fuldt af forvirring.

Rystende fik hun kæmpet sig i sit tøj igen og sneg sig ud fra toilettet.

Hvad end det var, der var sket, fik det pigerne til at holde sig på afstand i en periode, men kun indtil lejrturen i slutningen af året, hvor de passede hende op bag hytten. Det blev også sidste gang Charlie så noget til dem.

Efteråret var råt og koldt, og det var lykkedes hende undgå pigerne det meste af turen ved at være udenfor. Men da hun var gået rundt om hytten for at komme lidt væk fra bålpladsen, stod hun ansigt til ansigt med pigerne, der tydeligvis var klar på at tage hævn. Et par af dem sprang frem bag hende og holdt hende fast. Den ældste trådte hen til hende.

"Du skal ikke tro, at dit lille trick er glemt, Malone," sagde hun og rakte en af de andre en lommekniv, hun havde haft skjult i lommen. "Hvis du kan smide tøjet på toilettet, kan du også få lov til at gøre det her. Held og lykke med at forklare det til lærerne."

De andre lo højt.

"Sådan en weirdo."

"Du er en fucking freak, Malone."

Charlie kæmpede mod pigernes standhaftige greb. På børnehjemmet kunne der godt opstå slagsmål, men i sidste ende var der alligevel en form for sammenhold mellem børnene. Der var de alle i samme båd. I skolen var det noget andet, og her havde Charlie ikke en chance for at modsætte sig hierarkiet. Her hørte hun til på bunden.

Knivsæggen kom faretruende tæt på hendes tynde jakke indtil desperationen i hende voksede til panisk vrede. Hendes tåreblændede

syn snævrede sig ind, og et rødligt skær lagde sig over omgivelserne inden hun med en kraftanstrengelse, rev sig løs.

Borte var al påpasselighed overfor konsekvenserne af hendes handling. Kun den rå, ufiltrerede vrede slog igennem som en stormflod, da kroppen atter forandrede sig. Hun havde ikke oplevet det siden toiletbåsen i skolen, selvom hun havde forsøgt at ønske det så mange gange. Men denne gang kunne hun mærke forandringen før det skete, en kold løbeild i hendes krop, og hun gav slip og lod den overtage.

Pigerne stod frosset til stedet et kort sekund, ude af stand til at reagere, før det store kattedyr var over pigen, der havde ført kniven. Så skreg de og flere af dem løb mens en enkelt forsøgte at slå ud efter Charlie med en kæp. Hun rullede rundt for at undgå slaget inden hun atter sprang, rev, bed, kradsede, snerrede.

Hvad der derefter var sket, huskede hun ikke. Kun at hun var langt væk, da hun endelig kom til sig selv med blod tværet ud omkring munden og på hænderne. Hun var endt i en søvnig forstad, hvor hun stjal noget tøj fra en tørresnor og begav sig ind mod midtbyen. Hun forsøgte at træne sine nyfundne evner, men det var svært at gøre når hun ikke vidste hvad de var. Så hun strejfede om i de lurvede dele af byen, hvor hun kunne finde gode gemmesteder. Hun klarede sig selv efter bedste evne.

Lige indtil den dag hun mødte Tom.

Der var gået halvanden uge, og hun stod i et supermarked og så på rækkerne af farvestrålende chipsposer. Hun havde ikke været i bad siden lejrturen, og folk gik i en stor bue udenom hende. Men lige nu var hun for fordybet i sin søgen efter proviant til at lægge mærke til manden, der målrettet gik imod hende.

Hun havde taget en pose i hånden og gjort klar til at snige den ind under jakken, da han greb hendes hånd. Forskrækket så hun op i et ansigt fuld af skæg og vildt hår og mødte mandens grå, stålsatte øjne. Han stank af cigaretrøg.

"Du står lige i vinklen af et overvågningskamera." Han nikkede advarende mod et hjørne i loftet. "Kom med mig, så kan du få noget at spise."

Charlie var til at starte med for paralyseret af frygt til at bevæge

sig, men da manden hev mere beslutsomt i hende, gik hun med om end en smule modvilligt. Hun vidste det var farligt at følge med fremmede, det var første regel hun havde lært i sin tid på både børnehjemmet og i skolen, men hun var løbet tør for muligheder. Desuden var der noget ved mandens udstråling, lugt og det lurvede tøj til trods, der fik hende til at sænke paraderne og gå med. Efter hendes første skift var hun begyndt at aflæse folk anderledes end hun måske tidligere havde gjort. Eller også havde hun bare ikke været bevidst om det før nu. Nogen ville kalde det intuition, hun kaldte det instinkter.

Under alle omstændigheder havde han taget hende med til en baggård. Her sad en gruppe mennesker, alle lige så usoignerede og forhutlede at se på som ham. Tom tog hende ud til siden mens de høstede nysgerrige blikke fra de andre. Han gravede en halvspist sandwich og en flaske vand frem fra bunden af sin taske. Det havde tydeligvis været noget han havde gemt til sig selv.

"Her." Han rakte det til hende.

Charlie tog imod, ude af stand til at sige noget. Hun så mod de andre. Der var både kvinder og mænd i gruppen. En af kvinderne lagde hovedet lidt på skrå.

"Hvad har du nu skrabet op fra rendestenen, Tom?" spurgte hun og høstede spredt latter. Manden betragtede Charlie.

"Hvad er dit navn, min ven?"

Hun så ned på tingene hun netop havde modtaget. Hendes stemme var lavmælt og grødet og ru af tørst da hun endelig svarede. Først nu opdagede hun, at hun ikke havde ytret et ord de sidste mange dage.

"Charlie."

En tung hånd lagde sig på hendes skulder og gav den et klem.

"Rart at møde dig, Charlie. Bare rolig, vi skal nok hjælpe dig."

◊◊◊

"Du må være Charlie Malone."

Det gav et sæt i hende og hun drejede hovedet. Bag hende stod en høj, ludende skikkelse nogle skridt fra hende. Det lignede en kvinde klædt i en lang, sort jakke eller kåbe, der slæbte hen ad jorden, med

en hætte, der dækkede en mørk manke af hår. Inde fra hætten kunne hun se to ulmende punkter, mens resten af ansigtet var gemt i skyggen. Kvinden passede slet ikke ind i omgivelserne, som et udklip fra en avis i sort-hvid midt i en farvestrålende collage. Hænderne var handskeklædte og havde en sær facon omkring fingrene.

Charlie kneb øjnene mistroisk sammen. Tom havde lært hende, at der kunne være folk, der opsøgte specielt gadebørn og tog dem steder hen, hvor de blev udsat for slemme ting. Enten det, eller også var det myndighederne, der forsøgte at få børnene til at komme på ret køl igen – selvom Charlie ikke kunne forestille sig, at de var kreative nok til at klæde sig ud for at lokke hende med sig.

Hun kom varsomt på benene.

"Hvem spørger?" Hun så sig rundt i håb om en indikation på, at andre kunne se den mystiske skikkelse udover hende selv, men det var, som om de stod i deres egen lille boble, så snart kvinden var kommet tæt på. Selv trafikstøjen var dæmpet.

"Inden jeg svarer på det, så spørg dig selv, Charlie, hvor hører du til?" Kvinden talte i et roligt, langsomt tonefald.

Charlie rynkede panden og ledte efter hver modig fiber i kroppen hun kunne for at hærde sig. Men hun var træt og alene, og kvinden foran hende lod ikke til at være én hun bare kunne skubbe bort og løbe væk fra.

"Hvad snakker du om? Hvem er du?" Hun tvang ordene frem i håb om at de kunne have en eller anden slagkraft, men de lød vage og dirrende af usikkerhed i tunnellens trafikstøj.

"Du ved jo godt, at du aldrig kommer til at passe ind nogen steder, selv ikke på gaden," sagde kvinden.

"Hvad mener du? Jeg passer fint ind her!"

Kvinden slog hætten tilbage og afslørede et askegråt, aflangt ansigt og ulmende øjne som bunden af en vulkan. Charlie gispede og bakkede til hendes ryg ramte væggen. Hun så rundt. Denne gang måtte der være nogen, der lagde mærke til kvindens bizarre udseende, men det var som om tiden omkring dem var gået i stykker. Biler susede forbi, men i hakkenede slowmotion-agtige bevægelser.

"Hvem … hvem er du?" Charlie sank en klump. Hjertet hamrede

som et trykluftbor mod indersiden af hendes brystkasse. Det måtte være en drøm. Havde hun ved et uheld fået en af Carls piller indenbords, da hun havde spist sin tørre morgenmadsbagel fra herberget?

"Mit navn er Camille," svarede kvinden. "Camille von Eschenbaum. Jeg kommer fra et sted, hvor du vil blive taget imod med åbne arme. Ingen vil stille spørgsmål til, hvem du er, eller hvorfor du er, som du er. Du vil være blandt ligesindede og lære at kontrollere dine skift."

"Mine …" Luften blev slået ud af Charlie. Så der var et ord for det, der skete. En betegnelse. En definition. I al den tid havde hun holdt det for sig selv. Samhørigheden, hun delte med de andre i gruppen, var nok til at hun følte sig tryg, men aldrig helt rigtig. For ingen var, som hun var. Ingen ville forstå, hvis hun fortalte om det, hverken hvad der var sket dengang på toilettet eller lejrturen, eller hvad der skete når der var optræk til ballade og hun forsvandt bort ud i en krog hvor hun antog skikkelsen af en undseelig baggårdskat.

Sidste gang det var sket, havde hun haft svært ved at ryste en fra gruppen af sig. Han var øjensynligt mere interesseret i at snakke med en kat end at deltage i konflikter. Hun kunne ikke fortænke ham i det, men først efter at have passeret adskillige boligblokke, var hun fri for ham, og efter det skulle hun forsøge at finde tilbage uden at fare vild.

Hun havde altid følt sig alene, og nu kom kvinden her og kaldte det Charlie oplevede for "skift". Hvad betød det? Hvad var det? Hvad var hun?

Kvinden smilede og afslørede flere rækker af sylespidse tænder. Charlie havde svært ved ikke at stirre, mens hun spekulerede på hvordan kvinden mon undgik at bide sin egen tunge over med dem.

"Vil det ikke være rart, Charlie?" fortsatte kvinden. "Et sted med varme, tørt tøj og mad? Et sted, hvor du kan opdage dit rigtige potentiale." Hun rakte en hånd frem, så læderhandsken knagede. Om armen rislede flere rå sølvarmbånd og fangede Charlies opmærksomhed. De måtte være mange penge værd, tænkte hun. Panthajerne ville sikkert give en køn slat penge for dem, og så kunne de købe mad til det næste stykke tid.

"Et … sted?" Ordene undslap Charlie ét for ét, som om hun skulle

smage på dem, sikre sig, at hun havde hørt rigtigt. Luften sitrede omkring dem med en sær metallisk smag.

Kvinden nikkede. "Et sted."

"Og hvor er det så?" Charlie knyttede hænderne. Hun kunne ikke vaske følelsen bort af, at det her var ægte, men også farligt. Hun spændte i kroppen, klar til at tage flugten, men på samme tid også overbevist om, at kvinden ville kunne fange hende uden problemer, uanset hvor hurtigt hun løb i den modsatte retning. Hun kunne se sin taske ud af øjenkrogen, lidt fra hende. Normalt plejede hun at have en lille peberspray på sig, men for en gangs skyld havde hun ladt den ligge i sidelommen. Det ville være for risikabelt at slippe kvinden af syne for at nå hen til den.

"Piletræsinstituttet," svarede kvinden.

Charlie blinkede et par gange.

"Hva'?" spurgte hun. Stilheden var ildevarslende nu, som om al lyd var forsvundet omkring dem, til trods for at de stod i den altid larmende tunnel.

"Det er en lidt anderledes skole end den du måske har kendt til før," forklarede kvinden. "Der vil du få undervisning i dine evner, hvordan du bruger dem og du kommer til at vide meget mere om Ursamfundet, hvor du hører til. Du vil ikke kun lære at styre dine skift, men også stifte bekendtskab med dem, der omfavner dig som den du er." Hun drejede hovedet og så mod den modsatte side af tunnellen, hvor de magre junkier hang i skyggerne.

"Ur - jeg -" Charlies blik flakkede.

"Vil du ikke gerne vide hvem du er, Charlie – hvad du er?" Kvinden rakte hånden frem igen. Sølvarmbåndene klirrede, og da Charlie så på dem, fangede hun en bevægelse af en sort, luftig form, der strøg imellem dem. Med det samme åbnede et par lysende øjne sig og stirrede på hende fra et lille dyr, eller hvad end det var. Det var i hvert fald levende. Hun trak vejret i små, hårde stød. Der var efterhånden ingen tvivl om, at kvinden kom fra et eller andet sted, der kunne have nogle af de svar, som Charlie havde manglet hele sit liv.

Men hvad var prisen?

Det dirrede i hele kroppen på hende for bare at dreje om på hælen

og løbe. Hellere det end at angribe. Hun kunne altid skrive til Tom. Sige, at hun var blevet antastet. Sige, at der var kommet nogen, og hun havde følt sig truet.

Men hendes fødder ville ikke lystre. De var som limet til fliserne under hende, og hun stod bare og kiggede på kvinden, der tog endnu et skridt tættere på. Den sitrende fornemmelse i luften kildede Charlies hænder og ansigt, hvor huden ikke var dækket til.

"Du skal ikke være bange, Charlie. Jeg har ret; har jeg ikke?" kvindens tonefald blev tungt og alvorligt. "Der er andre som dig, og vi kan hjælpe dig. Træne dig, dygtiggøre dig." Hun forkortede atter afstanden til hende.

Ordene sivede ind hos Charlie, men der var en kortslutning et sted undervejs.

"Hvad får jer til at tro, jeg har brug for hjælp?" spurgte hun og skuttede sig i en pludselig vind – den eneste bevægelse i omgivelserne, mens alt andet var gået i stå. Kvinden smilede overbærende og sænkede hånden.

"Du hører jo ikke til her på gaden," sagde hun. "Selv når du sidder blandt dine venner, så vil du aldrig være en af dem. Men hos os vil du blive en del af et samfund, der huser din slags og mange andre.

Charlie stod frosset fast til stedet og tænkte som en gal. Det gav en eller anden form for mening hun ikke kunne beskrive; hun havde aldrig rigtig forestillet sig, at der kunne være andre som hende, og at hun kunne hjælpes. Måske havde hun ønsket det, måske havde hun drømt om det, men når hun vågnede forfrossen i en trappeopgang, eller stiv i kroppen i en herbergkøjeseng, forduftede tankerne og hun skulle stå ansigt til ansigt med virkeligheden.

Men nu stod hun ansigt til ansigt med en virkelighed, der viste sig måske at kunne opfylde de drømme og ønsker. Det mindede hende om en historie hun engang havde hørt, om at komme på en magisk skole, hvor man blev set, forstået og anerkendt for andet end sine evner til at forsvinde i mængden og undgå opmærksomhed. Hun kunne ikke huske hvad historien hed eller hvem der havde skrevet den. Det var måske også bedst.

Hun kastede et længselsfuldt blik over skulderen mod den gaben-

de åbning til vejen. Hvor var Tom? Hvorfor kom han ikke og reddede hende fra den her samtale, som hun tydeligvis ikke burde have alene?

"Din ven er desværre optaget," sagde kvinden henkastet. "Han er ikke i fare, bare rolig," tilføjede hun hurtigt, da Charlie spærrede øjnene op af skræk. "Han skal nok komme tilbage hertil, men når han gør det, er du her ikke længere. Du er kommet med mig."

Endelig begyndte Charlie at bevæge sig en smule. Hun tog et skridt til siden, væk fra væggen, i håb om at kunne flygte, men hun var stadig indenfor rækkevidde af kvinden, og hun havde ramt en mur af tvivl.

Hun ville måske egentlig gerne med, men hun var også bange. Bange for at forlade Tom, gruppen, den dagligdag hun havde på gaden. Ikke at den var god, tryg eller stabil, langt fra – der var aldrig to dage, der var ens – men hun kendte gaderne, hun kendte ansigterne omkring sig. Hun kunne pejle sig frem til den rette skraldespand med de mest friske madrester eller hurtigt navigere gennem gyderne for at komme væk fra ordensmagten.

Kvinden smilede fortsat, som om hun havde fulgt med i Charlies tankestrøm.

"Alting vil være meget bedre hos os, Charlie. Lad os hjælpe dig. Lad os blive den familie, du aldrig har haft."

Charlie bed tænderne sammen. Kvindens ord skar som en hvidglødende kniv. Hendes forældre, døde og borte. Hun havde aldrig rigtig skænket dem en tanke. Hvorfor skulle hun også det? Der var ingen grund til at savne noget, hun aldrig havde manglet. Hun havde jo sig selv.

Atter blev hånden strakt frem, og denne gang var den fristende, lokkende. Noget trodsigt voksede op i hende, noget beslutsomt. Hun bed sig i læben og så fra hånden til kvindens ansigt. Hendes særprægede udseende frastødte hende ikke længere. I stedet var der en spirende nysgerrighed, der tog til. Hun ville vide mere.

"Og hvis jeg følger med så … så sker der ikke noget med Tom?" spurgte hun.

Kvinden nikkede. "Du har mit ord. Kom med, Charlie. Jeg lover dig, at hvis du ikke bryder dig om det, kan du få lov til at komme

tilbage hertil."

Charlie sank en klump. Var det her virkelig hendes udvej?

"Ok." Hun tog mod til sig og greb hånden. "Jeg er med."

Copyright © 2026

Kapitel 7: Guldfugl

En fjern banken skar igennem det endeløse, sorte mørke, hvor hun vandrede i en sal med høje søjler i søgen efter noget hun ikke vidste hvad var. Stemmer sang og hun fulgte dem blindt, men den bankende lyd rystede alting som et jordskælv.

Hun følte sig tung som et bjerg, og at bevæge sig fik alting til at sejle. Gradvist genvandt hun bevidstheden, godt hjulpet på vej af en enerverende dunken i tindingerne.

Hun åbnede øjnene på klem og så rundt i værelset. Den højlydte banken kom ovre fra døren. Efterårssolen slog ind på de hvide vægge gennem det smalle vindue højt over sengen, og lyset gjorde ikke hovedpinen mildere.

Penroses stemme blandede sig med den høje dundren.

"SÅ ER DET OP! MORGENMADEN ER SERVERET!"

Et stød i brystet fik Charlie til at tabe pusten. *Morgenmad*. Hun var slet ikke kommet op og træne til tiden! Hun ruskede i Kim ved siden af sig, og veninden kvitterede med et søvndrukkent dask.

"Kim! Kim, vi er for sent på den!"

Kim rullede rundt og så sig omkring, som om hun var landet på en helt anden planet. Hun mumlede, gryntede og brummede, men Charlie gav sig ikke tid til at vente.

Hun sprang ud af sengen og fik sit tøj på. Hun så bedrøvet på bunken af træningstøj, der lå klar på stolen. Det måtte blive senere, eller i morgen. Hun havde ondt i maven over at have misset sin morgenrutine, men lige nu var der ikke noget at stille op. I stedet fandt hun noget tøj i klædeskabet, inden hun

smuttede i skoene og gik rundt om sengen for at hive Kim ud af dynerne.

Ikke længe efter kom de ned i spisestuen hvor resten af husets årgange sad og spiste. De høstede mange blikke da de kom hen og satte sig ved spisebordet, der tilhørte deres årgang.

Hverken hun eller Kim havde særlig meget appetit. Forureningen havde stadig et vist tag i dem. Charlie nøjedes med et stykke ristet brød med smør og en kop te med honning og Kim øste uinteresseret en skål cornflakes op. Mens Charlie smurte brødet, lyttede hun til de andre, der snakkede om nattens hændelser.

"Lærerinderne kan jo ikke lade være med at sige noget," sagde et rødhåret Talent ved navn Wilhelmina med kraftig irsk accent. Hun bar et kort, let gennemsigtigt slør, der gik hende til skuldrene. Et par andre elever på instituttet bar lignende hovedbeklædning, og Frieda havde engang forklaret Charlie at det var noget med Adonum, men hvad det præcis var kunne hun ikke huske.

Charlie bemærkede at Kim skævede i hendes retning med et undersøgende blik.

"Vi var jo alle sammen vågne," afsluttede Wilhelmina.

"Ja, men jeg tror også de gerne vil undgå at skabe unødvendig panik," påpegede Frieda, der sad overfor hende. Hun så mere frisk ud nu hvor hun havde fået sin nattesøvn.

"De kan da bare sige et eller andet vagt lort, så slipper de for at uddybe før de ved mere," mumlede Kim.

"Det tror jeg vil underminere deres troværdighed," sagde Frieda. "Der er ingen grund til at gøre noget, der kan skabe tvivl eller flere spørgsmål. Så er det næsten bedre bare helt at ignorere det."

Wilhelmina vendte sig imod Charlie og Kim. "Hvad skete der? I var der, var I ikke?"

"Vi var bare på loftsalen," svarede Charlie afværgende. "Vi så ikke hvad der skete da alarmen gik."

"Det lignede ellers, at I havde været vidt omkring."

Kim trak på skuldrene. "Vi prøvede at undgå nøgleslaven. Det fik os lidt på afveje." Hun og Charlie udvekslede et blik. Charlie tvang en mundfuld brød ned, og Kim fortsatte med at skovle cornflakes indenbords.

Kort efter rejste Penrose sig fra husmentorernes bord hvor hun og den anden husmentor Lila Hornsby havde siddet og spist deres morgenmad. Hun ringede med den lille sølvklokke, der stod midt på bordet, og dens klang sydede ud imellem eleverne.

"Så skal I til at blive færdige," sagde hun med fast stemme. "Der er morgenforsamling om ti minutter!"

Frieda rynkede panden. "Det plejer der da ikke at være om søndagen."

"Nej, men nu er det jo ikke en hvilken som helst søndag," svarede Wilhelmina spidst og skævede til Charlie og Kim. Charlie sagde ikke noget men puffede til Kim, så hun kunne få sat resten af sin morgenmad til livs i en fart.

Snart sluttede de sig til strømmen af søvnige, uforstående elever ud af huset og over grusstierne til centralen. Fra den højloftede indgangshal gik de mod den aflange storsal med dens mørkeblå vægge og lange tribuner. Den kringlede trækonstruktion under taget trak tusindvis af skygger op på loftet. Store lanterner glødede døgnet rundt da det kun var sparsomt med naturligt lys fra en række smalle, højtsiddende vinduer.

Eleverne indfandt sig på deres respektive pladser efter hus og årgang på tribunerne, med udsigt over salen hvor Urkraft-hjulet prydede gulvet. Charlie var ofte faldet i staver over det under morgenforsamlingerne. Selv da Kim havde forklaret om hjulet og hvordan det repræsenterede Urkræfterne, havde Charlies blik bare vandret langs linjerne, som en linedanser i en labyrint.

Lærerinderne tog opstilling i midten af salen, og en forventningsfuld tavshed sænkede sig over forsamlingen da Morrigana trådte frem fra rækkerne.

"Godmorgen, Søstre," hilste hun.

"Godmorgen, Moder," svarede eleverne med én stemme.

Den lille kunstpause, der fulgte, fik det til at krible i Charlies nakkehår mens Morrigana så over forsamlingen af elever med et afmålt smil. Man kunne høre en knappenål falde til gulvet i den spændte stilhed.

"I nat havde vi, som nogen måske har kunnet regne ud, en situation i instituttet, der satte alarmen i gang. Vi deler sandheden med jer nu, i håb om at nå at mane eventuelle rygter til jorden. Ubudne gæster var brudt ind i centralen og skaffede sig adgang til biblioteket. Vi er endnu ved at klarlægge sagens omfang samt motivet for det. Elever med overskydende eftersidninger vil blive hentet af Moder McCarthy til at hjælpe med oprydningen i biblioteket." Hun kiggede bag sig på de to rækker af lærerinder, og der var bekræftende nik at spore blandt dem. "Desværre kommer dette også til at have nogle bedrøvelige konsekvenser fremover." Charlies kinder brændte, da flere fra hendes årgang drejede hovederne og så på hende og Kim. Selvom Iselle sad et godt stykke væk, kunne man se hendes øjne knebet sammen til smalle sprækker, og hvis hun måtte – og kunne – ville hun højst sandsynligvis have skudt lyn med dem.

Morrigana fortsatte: "Al færdsel udenfor instituttet bliver derfor suspenderet indtil vi-" med det samme udbrød højlydte protester fra eleverne fra de ældre årgange. Kim var ved at tabe kæben.

"*De fjerner udgangstilladelsen*?!"

Uroen bredte sig som en steppebrand mellem eleverne inden Morrigana hævede hånden og knipsede. Et øredøvende brag rungede gennem hele salen og snakken forstummede øjeblikkeligt.

"Det er desværre en nødvendig konsekvens." Hendes stemme smældede i kølvandet på braget. "Straffen for overtrædelse vil være fyrtårnstjans i minimum to måneder. Gentagne overtrædelser af forbuddet vil medføre bortvisning." Flere måbede, men der var ingen modsigelser, og Morrigana tog tilfreds imod stilheden.

"Og nu hvor vi alligevel er samlet, kan jeg meddele, at vi snart vil byde velkommen til Isobel Stella Darklighter. Hun

er tidligere underviser ved Sigilius-universitetet og førende forsker indenfor remedieafdelingen i Brilliance. I de næste to semestre vil hun vikariere i Remedielære." Endnu engang opstod der uro mellem eleverne, men denne gang var en hævet hånd alt Morrigana behøvede for at dæmpe gemytterne. "Udover undervisning i Remedielære vil hun komme til at bistå Moder Hornsby og Moder Penrose som husmentor i Vena."

Charlie så de andre elever fra Vena udveksle blikke. Frieda skuttede sig. Lidt længere fremme skinnede Wilhelminas dybblå øjne tydeligvis henført.

"Tænk sig, at have en Darklighter som mentor," hviskede hun til sin sidekammerat inden Morrigana atter tog ordet.

"I morgen starter semesterundervisningen. Der er meget at se frem til for Venas ældste årgang, der skal forberede sig til Søsterskabsvalget. Valget skal foretages i september og fordelingen sker ved årets Æthr-fest den 31. oktober, samme dag for de traditionsrige Sjæledyrsekskursioner. På fredag bliver det muligt at skrive sig op til ekskursionerne. Dette gælder både for Venas ældste årgang samt alle elever derover, der ikke allerede har et Sjæledyr. Jeres husmentor vil bistå med jeres ekskursion." Charlie slog blikket ned mens hun lyttede til den ophidsede hvisken mellem eleverne. "Brug denne sidste dag på at forberede jer til det kommende semester. Piletræsinstituttets mangeårige historie består takket være jeres indsats som elever, medstuderende og forbilleder for årgangene under jer. Jeres tid her er mere end bare læring, det er ære, ansvar og loyalitet." Morrigana rundede af. "Vær hilset, Søstre."

"Vær hilset, Moder," lød det enstemmigt fra forsamlingen, og de brød op for at gå hvert til sit.

Charlie, Kim og Frieda blev hængende på tribunerne for at undgå at støde for meget på de andre fra årgangen. Kun Wilhelmina var blevet siddende og rykkede nu hen ved siden af dem.

"Har I slet ikke tænkt jer at sige hvad der skete?" spurgte hun. "De har inddraget udgangstilladelsen, det er jo alvorligt!"

Charlie opgav af holde hende hen og forklarede i korte træk nattens hændelser for Wilhelmina, der måbede ved fortællingen om turen gennem tunnellerne og Forbrændingen. Da Charlie fortalte, at det var Helas Beretning, der var blevet stjålet, var hun næsten faldet af bænken.

"Det er jo-"

"- slemt." Kim nikkede. "Yeah, men jeg troede ikke det ville være *så* slemt, at de fucking lukker for udgangen i weekenderne." Hun så trist på Charlie. "Der røg den tur til Annabelles."

Charlie skulle til at svare, men i samme øjeblik satte en betydelig og alt for velkendt smerte ind i nakken på hende, som en hånd, der greb en kattekilling i nakkeskindet. Det gav et ryk i hende og hun skar en grimasse.

"Hvad sker der?" spurgte Frieda overrasket.

"Jeg tror, jeg har ligget forkert i nat," svarede Charlie afværgende med hånden om nakken og rejste sig. "Jeg smutter op til sygeklinikken og får noget salve. Ses senere."

Hun sprang ned fra tribunerne og med et kort blik over skulderen til de andre, satte hun kurs gennem storsalen. Herfra tog hun trapperne op til de øvre etager i centralen, men i stedet for at gå imod klinikken på første etage hvor instituttets sygeplejerske holdt til, gik hun i stedet op til tredje etage. Her lå administrationsafdelingen hvor lærerinderne havde hvert sit kontor, et fællesrum og privat arkiv.

Et ungt Talent sad ved sekretærdisken mens et rødligt Sjældyr snoede sig rundt på disken foran hende. Hun så ud til at more sig med at lave små forhindringsbaner til den ud af sammenkrøllet papir, krystaller og kulpenne. Charlie passerede forbi disken og forsøgte at smile til hende. Det blev en stiv grimasse i stedet.

Hun begav sig ned til forstanderindens kontor, der lå for enden af den brede gang i midten af afdelingen.

Her standsede hun foran døren af piletræsgrene, der var flettet og snoet ind imellem hinanden. I midten sad en rund skive. Charlie knyttede hænderne, inden hun hævede hånden

og lagde håndfladen mod skiven. Hun gøs mens en sitren gled igennem hende, og grenene trak sig skurrende bort fra døråbningen så hun kunne træde indenfor.

Kontoret havde altid fascineret hende siden første gang hun havde besøgt det. Gulvet og væggene var et netværk af glatte grene og træstammer. Selv det centrale skrivebord var formet af rødder, der havde rejst sig og holdt en bordplade oppe. Lyset i rummet kom fra ildfluer på størrelse med tennisbolde. De zigzaggede rundt under det knudrede loft, hvor grenene flettede sig ind mellem hinanden med uendeligt langsomme bevægelser.

Morrigana sad i færd med at skrive noget ned, da Charlie trådte ind. Forstanderinden så op og satte den blækglinsende pen i sin holder. Ildfluernes sælsomme skær brændte i hendes gamle, skovgrønne øjne.

"Charlie." Hun anlagde et ømt smil. "Det glæder mig, at du er begyndt at lystre så nemt."

Charlie pressede læberne sammen for ikke at komme med et spydigt svar. Rødderne rejste sig foran skrivebordet og vævede sig til en lille stol med et snørklet ryglæn.

"Sid ned."

Ordene var ikke ment som et tilbud. Hun satte sig mens Morrigana færdiggjorde sit forehavende og slutteligt lagde papir og pen til side. Hun foldede hænderne foran sig og tog Charlie i bedre øjesyn.

"Hvordan går det i dag?" spurgte hun. "Har du nogen symptomer vi skal have tjekket dig for i sygeklinikken?"

Charlie rystede på hovedet. "Nej Moder," svarede hun. "Kun lidt kvalme og hovedpine."

Morrigana studerede hende eftertænksomt. "Hvis det ikke fortager sig i løbet af dagen, skal du gå til Godalski og få nogle kultabeletter. Det gælder for både dig og din veninde." Charlie nikkede uden at svare, og Morrigana lænede sig tilbage med et suk. "Jeg ville lyve hvis jeg sagde, jeg ikke er skuffet over din natlige udflugt i går." Charlie skulle til at svare, men Morriga-

na hævede hånden for at standse hende. "Jeg vil ikke høre nogen undskyldninger eller forklaringer. Det eneste jeg har brug for er, at du tager den næste tid af din læring seriøst."

Morrigana rejste sig og gik rundt om skrivebordet hvor hun lænede sig mod bordkanten, der formede sig til at støtte hende som blide hænder. Smilet blev erstattet af en nænsomt alvorlig mine.

"Ellers er alt vores arbejde med dig jo spildt, og det vil du vel ikke have?"

Charlie rystede på hovedet. I hendes indre roterede en mørk sten af bitterhed. Hun kunne sværge, at væggene trak sig sammen om hende.

"Jeg har set igennem fingre med en middelmådig indsats på instituttet hen over sommeren, selvom det er en del af aftalen om at du kan bo her udenfor læringsperioderne. Men Maddox har ikke klaget, og dine remedieevner er blevet forbedret. Men for at undgå for mange udsving, ser jeg en løsning, der kunne være, at du fik et værelse i Alvina efter nytår. Til den tid er proceduren alligevel færdig, og du vil derfor ikke have brug for at være en del af elevflokken længere. Jeg ser heller ingen grund til, at du gennemgår Søsterskabsvalget da det vil være irrelevant for din videre tilværelse."

Blodet drænede ned i fødderne på Charlie. Hun knugede om stolens sæde og kæmpede imod svimmelheden, der truede med at vælte hende. Foran hende stod Morrigana med et tilfreds glimt i øjnene.

"I stedet kommer du til at arbejde videre med remedietræning sammen med den nye lærerinde. Det vil gavne dine forbindelser til Urkræfterne og gøre procedurens sidste del lidt …" hun smilede stramt, "blidere. Derudover har jeg også sat dig på opvartertjans i Alvina hver fredag. Jeg vil gerne sørge for at have dig under opsyn – i tilfælde af at der skulle opstå en ny hændelse på instituttet."

Charlie kæmpede for at finde et holdepunkt at se hen. Vrede boblede op i hende som en tsunami, der truede med at opsluge

både hende, forstanderinden og kontoret. Hun var ude af stand til at standse skiftet, der tvang sig vej ud i hendes system og vred cellerne fra hinanden for at stykke dem sammen på ny.

En knurren havde fanget sig i hendes strube, den sorte panterpels var allerede dukket op som et tyndt dække over hende. Men inden det nåede at komme længere, knipsede forstanderinden. Skiftet blev brat omdirigeret. Charlie stønnede ved den skarpe smerte, der borede sig ind i hende. Alt i hende ønskede at modstå den udefrakommende vilje, men presset på hendes krop blev for stærkt.

Til sidst måtte hun give op, og med et tungt suk slappede hun af i hele kroppen. Som luften gik af en ballon, svandt hun ind. Gyldne fjer sprang frem og hun endte med at sidde, omgivet af sit tøj, i Morriganas yndlingsform, en lille, gylden fugl på størrelse med en musvit. Hun skælvede af indestængt skam så fjerpragten rystede.

Morrigana strakte bydende en hånd ud mod hende, og uden et pip adlød hun og satte af. De små vingers basken var det eneste, der brød stilheden, idet hun flaksede hen til forstanderindens fremstrakte pegefinger. Hendes kløer krammede omkring kødet da hun landede, og i sit stille sind ønskede hun, at de kunne prikke hul i den seje, brune barkhud. Morrigana lagde hovedet på skrå og betragtede Charlie indgående.

"Jeg ved du længes efter at bryde vores bånd, Charlie," sagde hun, "men det er for sent. Eschenbaum har måske én metode til at få elever til at makke ret, men du og jeg? Det er en anden sag. Du kom ind på Piletræsinstituttet af en helt særlig grund. Det har du vel ikke glemt?"

Charlies svar formede sig i hendes sind og blev opfanget af forstanderinden som et skrattende radiosignal.

"Nej, Moder."

"Hvem tilhører du?"

"Jeg tilhører Elektra Morrigana."

Morrigana smilede tilfreds. "Jeg skal have vænnet dig af med din hang til kattedyr. Du er meget sødere som en fugl.

Langt mere medgørlig."

Hun satte Charlie ned og med et nik signalerede, at hun atter kunne indtage sin plads. Hun fløj tilbage til stolen hvor hendes lille skikkelse foldede sig ud. De små ben forlængedes og kløerne blev til afrundede tæer igen. Vingerne skrumpede til arme, kroppen strakte sig til man ikke kunne se antydningen af hendes skift på nær et par små gyldne fjer som hun mut pillede ud af håret. Hun trak bunken af tøj til sig og skyndte sig rødmende at klæde sig på. Forstanderindens blik gled ubarmhjertigt over hendes blottede krop.

"Du skal have trænet dine skift til også at omfatte din beklædning, søde," bemærkede hun tørt. "Jeg troede faktisk det var blevet nemmere på det seneste."

"Når jeg koncentrerer mig, er det," mumlede Charlie sammenbidt. Morrigana trommede med neglene i bordet.

"Jeg forventer at se forbedringer fra nu af. Og ikke flere natterend, forstået?"

Charlie så ikke op mens hun snørede skoene. "Ja, Moder."

"Godt så. Du kan gå nu."

Charlie vendte sig for at gå mod døren, men Morriganas blide stemme fik hende til at standse og vende sig. Forstanderinden sad atter bag skrivebordet med en stoisk mine.

"Vi ses i kælderen i aften."

Charlie sank en klump, nikkede og holdt vejret til hun havde forladt kontoret og var på vej væk.

Kapitel 8: Proceduren

Charlie skreg i den beskidte klud mens hun kæmpede mod behandlingsstolens læderremme. Luften hvislede ind og ud gennem hendes udspilede næsebor, og det tjavsede hår hang ned foran ansigtet og klæbede til hendes pande sammen med de små elektroder og ledninger. Hun vidste ikke hvad der var op eller ned, hvor eller hvorfor, blot at hun sad i sit livs værste mareridt og hun ønskede for alt i verden at vågne op.

Det grønne skær i rummet pressede mod hendes sammenknebne øjenlåg. En skygge bevægede sig foran hende, alt for tæt på. Hun prøvede at rykke sig bort fra den, men uden held. En lavmælt latter skurrede i hendes ører.

"Der er nok én der gerne vil have det overstået, hva'?"

Ordene blandede sig med en boblende lyd, og endnu en strøm af hvidglødende smerte piblede ind i hende via et drop i armen. Hun glemte tid og sted for en stund mens hun desperat forsøgte at forblive ved bevidsthed.

Et sted foran hende stod Camille von Eschenbaum. Hun havde netop skruet på ventilen, der åbnede for væsken fra den cylinderformede glasbeholder ved siden af. Midt i den sås den lille, grønne form krummet sammen, med to lysende punkter halvt lukket som om den sov.

"Imponerende." Morriganas ranke skikkelse dukkede frem fra kælderrummets skygger og ind i det grønne skær, armene over kors og et blik, der nærstuderede Charlies reaktioner. Eschenbaums klonegl skrabede forbi en af elektroderne, der klæbede til den koldsvedsglinsende pande. Ved siden af gav grafen på LED-displayet små hop fra sig i takt med

Charlies halvkvalte støn af smerte.

"Ja ikke?" Eschenbaum drejede atter på ventilen, denne gang langsommere end før. "Jeg ville dog ønske, at vi kunne slippe for det her menneske-maskineri. Uanset hvor mange lag gummi vi pakker ledningerne ind i, ender Urkræfterne alligevel med at tære på dem."

"Vi har den menneskelige teknologi at takke for at Hertzlied-proceduren eksisterer, Camille," svarede Morrigana. "Vi må bruge det vi kan til vores formål."

Tørre hulk forlod Charlies strube og blandede sig med lyden af glasbeholderens boblen. Skæret fra den tegnede omgivelserne hårdt op, så lyst blev grønt og mørkt blev sort. Der var intet midt mellem de to kontraster. Eschenbaum tog et skridt tilbage for at holde øje med Charlie, hvis øjenlåg begyndte at kæmpe for at holde sig oppe. Hun skælvede.

"Hun har holdt ud stort set siden hun kom i stolen."

Morrigana trådte nærmere og satte sig på hug foran Charlie. Med en fingerspids løftede hun Charlies ansigt og betragtede hvordan øjenlågene dækkede halvdelen af øjnene så kun det hvide kunne ses.

Eschenbaum gik rundt om stolen for at tjekke det lille display. Tallene hoppede og sprang under presset fra energierne i rummet. Urkraftsmagen var tyk på tungen. Eschenbaums eget Sjæledyr hvilede stille på sin plads om hendes håndled, men de små lysende øjne var stift rettet mod cylinderen med den grønne væske.

"Hvordan vidste du, hun var Skifter?" spurgte Morrigana.

"Montoyas gamle kollega sidder i Udvalget for Pagtovertrædelser." Eschenbaum greb en lille, brun mappe på bordet hvor en pakke med sterile nåle lå åbnet. Hun bladrede om til starten. "Begge forældre var Skiftere, så hun er ren." Hun stak næsen helt ned til papiret for at kunne se bogstaverne i det svage lys. "Da hun var ti angreb hun et andet barn og løb bort fra sit børnehjem. De sidste tre år har hun levet på gaden. Korpset opdagede hendes skiften, men jeg fik et tip, så jeg kunne nå at få fat i hende, inden nogen andre kunne få kontakt med hende."

Morrigana slap Charlies hage så hendes hoved faldt tungt ned mod brystet. En linje spyt strakte sig som en sølvtråd fra kluden og

ned til det stampede lergulv.

"Men hun er 13 år, Camille." Morrigana vendte sig mod Eschenbaum, hendes blik åbent og alvorligt.

Eschenbaum lagde mappen fra sig med et skuldertræk. "Hun er dit bedste bud, hvis du vil undgå Sjæledyrsregisteret."

Morrigana svarede ikke men så blot på Charlie, der hang i remmene, hovedet næsten helt nede mellem knæene. Kluden hun havde haft i munden lå nu på gulvet mellem hendes slidte converse-sko. Af og til gik en rystelse igennem hende, men derudover rørte hun sig ikke.

"Og du mener ikke der er en risiko denne gang?"

"Der er altid en risiko." Eschenbaum tog atter en runde for at tjekke ventilen på droppet og displayet, uden et blik på Charlie. "Med en daglig behandling i den første uge, bliver I fast forbundet. Hvis alt går vel, burde du snart kunne kontrollere hendes. Efter nogle år skulle proceduren gerne være fuldendt. Og som sagt," hun sendte Morrigana et rovdyrssmil, "hun har siddet her siden vi ankom, så hun er en af de stærke."

"Det lyder jo lovende." Morrigana så på Charlie mens Eschenbaum igen skruede på ventilen. Rystelserne blev til en vedvarende dirren i musklerne, og maskinens små bip mundede ud i en lav, jævn tone. Formen i glascylinderen vuggede lidt op og ned.

"Proceduren har aldrig været en garanti for succes," sagde Eschenbaum. "Det er jo ikke nogen let sag at omskabe en Skifter til et Sjæledyr. Der er en grund til, at det er forbudt."

"Vi ved det har virket før." Morrigana bevægede sig over til glascylinderen og lagde sin håndflade mod den, så lyset trak sig ud mellem hendes grenfingre. "Og de andre lærerinder ved intet?"

"Nej, hvorfor skulle de vide noget?"

Morrigana spidsede læberne. "Hvis bare én får nys om det …"

"Du kunne jo bare slå det ihjel? Så er du udenfor registeret."

"Du ved godt hvad det betyder." Morrigana slap glasset. "Jeg forsøger at undgå Adonum, ikke tiltrække mig deres opmærksomhed. Efter jeg læste i Helas Beretning … Efter jeg kender sandheden om Stonebriar. Om Alia …" Hendes stemme døde bort i virvaret af

boblende væske og lyden fra maskinen.

"Men hvor meget har dine kreationer egentlig været dine Sjæledyr, Elektra?" Eschenbaum gled om på siden af Morrigana, som en legesyg skygge. "De gange du har forsøgt, altså. De har stadig deres egen vilje det første lange stykke tid, og ingen har indtil videre holdt helt til proceduren er gennemført."

"Du forstår ikke …" Morrigana strøg en hånd over en fure i panden. "Jeg bliver nødt til at gøre det, ellers …" hendes blik faldt på Eschenbaums sorte Sjæledyr uden at svare. Eschenbaum bemærkede det og lagde en hånd over dyret, så det kunne glide op mellem hendes kløer, et sort slør over hendes grå hud. En klonegl nussede toppen af det luftige hoved og de små øjne lukkede sig tilfreds i.

"Sådan er vi så forskellige," mumlede Morrigana. "En Skifter er den bedste måde at gøre det på. Den perfekte forklædning af sit Sjæledyr."

"Det kommer til at tage tid."

"Hvor længe vil du skyde på?"

Eschenbaum trommede lidt med kløerne mod overarmen så Sjæledyret irriteret fandt tilbage på sin plads om hendes håndled.

"Fem år måske," svarede hun til sidst. "Den allersidste tid vil være en endegyldig sammenkobling af jer, og til slut er der ikke andet tilbage end din vilje i hende. Hun vil kunne rejse igennem rifter og stadig være underlagt din vilje, så længe hendes forbindelse til Urkræfterne er stabil nok. Jævnlige procedure-behandlinger, lad os sige hver anden søndag, gerne om aftenen, og vedvarende, grundig træning. Hun skal kunne modstå det fysiske pres, ellers ender hun ligesom de andre. Og du vil vel ikke have mere Skifterblod på hænderne, vil du? De er sjældne nok allerede."

"Fem år," sukkede Morrigana. "Det kan vel ikke være anderledes."

Eschenbaum lagde en arm om hendes skuldre. "Lad det ligge. Noget helt andet er vores aftale. Den har du ikke glemt, vel?"

"Nej." Forstanderinden himlede med øjnene. "Hvis hun holder natten over, gør jeg Juliettes afsked klar, så posten som viceforstanderinde kan blive din."

Et smil krængede sig ind på Eschenbaums mørke læber. "Så er alt

jo som det skal være."

Copyright © 2026

Kapitel 9: Unaturlig

"What!? Skal du ikke med til Søsterskabsvalget?"

Charlie sad omgivet af Kim, Frieda og Wilhelmina i Venas sydstue. Det var den stue, der blev brugt mindst af de andre elever, og man kunne se ud til køkkenhaven og centralen i det fjerne gennem de høje panoramavinduer. Rummet var indrettet med ældre møbler, modsat nogle af de mere eftertragtede stuer, men det gjorde den netop mindre anvendt og dermed et sted, de kunne være i fred for diverse plageånder.

Det var Kim, der sad måbende, med munden fuld af chokoladeovertrukne mandler fra en skål på bordet. Charlie trak så afslappet som muligt på skuldrene og gned hænderne mod hinanden.

"Det er bare et personligt valg," svarede hun henkastet. "Jeg valgte jo ikke Piletræsinstituttet i sin tid, så Søsterskaberne er jeg lidt ligeglad med."

Frieda sad med en dyb panderynke og så indgående på Charlie, som om hun prøvede at sætte et puslespil sammen med blikket.

"Men … der er ingen grund til *ikke* at vælge. Mange vælger, at deres børn skal gå på Piletræsinstituttet netop *på grund af* de studieretninger. Ingen andre uddannelsesinstitutioner i Ursamfundet har noget lignende. Du har en mulighed, som mange familier betaler i dyre domme for, hvorfor ikke tage den? Jeg havde da regnet med, at du ville vælge Freya nu hvor du går så meget op i træning og fysisk styrke."

"Fuck ja, jeg havde regnet med at vi skulle fyre den af med

Urkraft-udladninger og whatnot. Forestil dig lige at pløkke Iselle ned med en vandstråle eller en ildkugle!" Kim puffede til Charlie, der svajede en smule. Selvom kvalmen fra det tvungne skift havde fortaget sig, var hovedpinen stadig en træls dunken bag øjnene.

"Hvad med jer? Hvad har I tænkt jer at vælge?" Hun så rundt i håb om at flytte fokus fra sig selv.

"Jeg satser på Laurette," svarede Frieda. "Thel-lære kombineret med Urteori lyder vildt spændende."

"Jeg tænker at vælge Matrisse," sagde Wilhelmina med et bredt smil. "Min mor er tidligere præstinde, så Adonumlære, ritual- og ceremoni-kundskab er lige mig."

Charlie bemærkede Kim krumme sig lidt sammen, og hun havde svært ved at skjule et lille smil over venindens reaktion. Måske var Wilhelmina ikke så interessant alligevel.

"Så ingen af jer vil på Vena-søsterskabet?" spurgte Charlie.

"Hvem fuck vil det?" spurgte Kim. "Sådan noget drønkedeligt Urhistoriepladder. Det ender sikkert alligevel med at man skal høre om sådan noget som Algudernes Tid og hvordan vi alle fik Urkræfterne af dem og lærte mennesker at bruge ild og sådan noget."

Wilhelmina lænede sig konspiratorisk frem.

"Jeg hørte, at Adonum engang prøvede at få instituttet til at tilrettelægge Søsterskaberne med Adonums Sindsretninger, men den daværende forstanderinde Alvina nægtede. Det var ikke længe efter Det Femte Sind var blevet gjort ulovligt og Hela blev bandlyst."

Charlie rynkede panden. "Var hun ikke en af grundlæggerne?"

"Jo," svarede Frieda.

"Hvorfor blev hun så bandlyst?"

Wilhelmina rettede med en myndig minde på sit slør. "Adonum anklagede hende for at være tilhænger af Det Femte Sind," forklarede hun. "Hun blev senere brændt på bålet, anklaget af mennesker for at være det de kalder en "heks", der havde gen-

oplivet de døde. Det er kun sådan noget man gør i Det Femte Sind."

Charlie følte pludselig, at hun burde have lyttet mere i Ursamfundets Kultur og Historie-lektioner, men Eschenbaum var aldrig gået i dybden med Adonum og dens Sindsretninger. Det var noget, der var forbeholdt Adonumlære-faget, som man kun kunne tage på Søsterskabet Matrisse. På enhver anden uddannelsesinstitution, ville de have lært det for længst, mente Frieda. Alt Charlie vidste var, at der var fem Sindsretninger, og de hver stod for noget forskelligt.

Men det her var nyt og krævede en forklaring.

"Så hvad stod det Det Femte Sind så for?" spurgte hun. "Hvorfor blev det gjort ulovligt?"

Wilhelmina så til siden på den knitrende ild i pejsen. "Jeg tror det er vigtigt at forstå, Adonum er vigtig for os, for at Ursamfundet overhovedet eksisterer og fungerer. Der er langt færre af os end der er af mennesker. Derfor handler meget af religionen om frugtbarhed, liv og død. Ikke at det adskiller sig fra menneskenes religioner, deres fokus handler bare om undertrykkelse af specielt kvinder, mens vores handler om at holde os i live. Måske startede Det Femte Sind på samme måde som de andre Sindsretninger, med gode intentioner, men med tiden endte det med at gå alt for langt over stregen."

"Ville de have man skulle knalde hinanden?" spurgte Kim. Frieda himlede opgivende med øjnene. Wilhelminas kinder blev knaldrøde.

"Det er altså ikke det eneste frugtbarhedsritualerne handler om," sagde hun lavmælt inden hun rømmede sig. "Men det var faktisk ét af problemerne. Sindets præster var ligeglade med deltagernes alder, eller om de var frivillige eller ej når de skulle udføre deres ritualer. Sindets renhedsdoktrin gjorde også ofte, at slægterne nærmest gik i stå og ikke kom videre fordi de alle sammen bare, ja …"

"Altså fordi *de* knaldede med hinanden i familierne?"

Frieda klaskede en hånd for panden. "Lad hende nu bare

tale færdig."

"Ja ja, sorry sorry."

Wilhelmina bekæmpede et lille træk i mundvigen inden hun atter blev alvorlig. "De dyrkede tvang, smerte og tortur og endda dødsritualer, hvor nogen blev ofret til Alguderne og forsøgt genoplivet, for at bevise Algudernes almægtighed strakte sig ud over liv og død. Mange tilhængere forsøgte at gå uden Sjæledyr fordi de regnede med, at tilbedelsen igennem ritualerne gjorde dem magtfulde nok til at modstå og kontrollere Urkræfterne på egen hånd. Eller de udsatte sig selv for store mængder Urforurening fordi de troede at det ville gøre dem stærkere." Hun rystede på hovedet. "Det gik selvfølgelig galt til sidst."

"Hvad skete der?" spurgte Charlie.

Wilhelmina åbnede munden men blev afbrudt.

"Det kan jeg godt svare på."

De kiggede alle på Frieda, der gned sig opgivende over panden.

"Hvilken bog har du nu læst i?" Kim spyttede en nøddeskal ud i hånden inden hun kastede den over skulderen ind i pejsen. Frieda sendte hende et blik, der kunne have brændt hende op, og Kim smækkede læberne i med det samme.

"Jeg har ikke læst det i nogen bog," svarede Frieda dystert. "Min far fortalte mig historien. Og det er endnu en grund til, at jeg ikke bryder mig om tanken om, at der kommer en Darklighter til instituttet."

De rettede alle opmærksomheden mod Frieda. Hun åbnede og lukkede sine hænder, som om hun krammede noget usynligt mellem fingrene.

"Jeg er ikke helt sikker på hvad der skete," begyndte hun. "Jeg ved, at den Rhafae-enklave som min fars familie stammer fra, engang var stor og berømt. Det er nogle generationer siden. Lederen af enklaven var en del af Darklighternes inderkreds, men da han vendte tilbage efter nogle år i deres tjeneste, skete der en masse ting, der vendte op og ned på hele enklaven. Han var blandt andet blevet eremitpræst og …" Hun lukkede

øjnene og overvejede sine ord grundigt. "Som sagt ved jeg ikke hvad der skete, men jeg har grund til at tro, at Darklighterne på en eller anden måde stod bag. Folk blev crazy fanatiske, lavede ofringer og min oldefar måtte flygte og tage et andet navn efter beskyldninger om at have løjet om familiens formue, der af en eller anden grund svandt ind. Det viste sig senere, at enklavens leder havde brugt formuen, til at støtte et eller andet projekt, som Darklighterne vist nok var i gang med i deres Remedieafdeling. Så ja …" Hun sukkede tungt og sænkede skuldrene. "Jeg siger det bare, jeg stoler ikke en skid på en Darklighter."

Charlie så til siden ind i den buldrende pejs. Tanken om at skulle træne Remedielære under en Darklighter, lød mere og mere foruroligende, men hun havde ikke noget valg.

"Hvis Hela blev bandlyst, hvad tror I så der står i Helas Beretning, siden den bliver opbevaret så sikkert her på instituttet?" spurgte hun.

En skygge gled over Wilhelminas ansigt. "Min mor siger, det er farlig viden."

"Farlig for hvem?" spurgte Kim.

"Adonum, velsagtens," kom det fra Frieda.

Wilhelmina sendte hende et skarpt blik. "Religionen har ikke noget imod viden. Men farlig viden modstrider Sindsretningernes principper."

"Ah, så de er bange for at man tænker selv?"

"Nej, prøv nu at hør her." Wilhelmina himlede med øjnene, "Sindsretningerne handler om, at man gennem tilbedelse af Alguderne styrker Ursamfundet. Sindsretningerne har forskellige grader, så man ligesom selv kan vælge hvor meget man vil give sig i kast med sin tilbedelse."

Frieda så blankt på Wilhelmina. Kim borede knoerne ind i øjenhulerne og brummede irritabelt.

"Kan vi ikke bare få lov til at leve vores fucking liv i fred?" spurgte hun. "Jeg har ikke brug for noget Algude-pis-halløj til mine Urkræfter."

Wilhelmina skævede til hende med en stram mine. "Du

burde ellers være taknemmelig for Adonum," sagde hun tørt. "Det er den, der har sørget for at sådan noget som Urkraftlæring er så veludviklet. *Viden er liv*. Uden Urkraftlæring ville vi alle sammen gå til grunde under ukontrollerede udladninger og forurening. Du er jo selv et offer for Urkraftforurening."

Frieda hævede et øjenbryn. "Offer?" spurgte hun syrligt.

"Alle Urvæsner er ofre," forklarede Wilhelmina. "Ifølge Adonum, er Urvæsnerne så meget i Urkræfternes vold, at de er opslugt af dem. Bæster er for eksempel ofre for Draés påvirkning når det er fuldmåne, og forvandlingerne tærer på deres kroppe så de dør tidligere end alle andre Urvæsner. Imens er der sådan noget som Valfae, der skal ernære sig via andre levende væsners blod eller livsenergi, ellers sygner de hen og visner. Sylfae kan aldrig føle fysisk berøring, Náfae skal leve og bo i vand, Elfae kan ikke færdes ude om natten, Rhafae kan ikke tåle sollys. De er alle ofre."

"Men det er jo bare fordi du ser det som om de ikke kan leve, sådan som du gør," sagde Frieda. "Bæster er stærke og hurtige. Valfae er nogle af de ældste Urvæsner og bærer mange århundreders historie om Ursamfundet, mens Sylfae og Náfae har nogle af de største netværk og kan bevæge sig over lange distancer. Elfae kan helbrede selv de sværeste sår og skader, og Rhafae kan finde vej i de mørkeste tunneller og huler under jorden."

"I det mindste kan et Talent kontrollere alle Urkræfter mens Urvæsnerne kun kan kontrollere det de er tilknyttet," påpegede Wilhelmina med et lille fnys.

Charlie fugtede læberne. "Hvor hører Skiftere egentlig til i hele den sammenhæng? Altså, jeg ved det handler om transformation, ligesom Bæster, men vi er jo ikke styret af fuldmånen."

Wilhelmina rankede sig. "Det siges, at Talenter og Sjæledyr indgik en skamfuld forbindelse."

Frieda kunne ikke holde en kort latter tilbage.

"Skamfuld ligefrem? Kalder du Charlie for en horeunge?"

"Der er intet i vejen med et barn af en lidenskabelig forbindelse, uanset karakter," svarede Wilhelmina. "Problematikken

ligger i, at Sjæledyr og Talenter ikke bør indgå i den slags forbindelser. Det er unaturligt. Du skal være glad for, at du var på et menneskebørnehjem. Hvis du havde været på Stonebriar var du blevet aflivet."

Kim og Frieda måbede. Charlie havde svært ved at føle noget som helst, og selv hvis der havde været en følelse, havde hun ikke haft et ord for den. Wilhelmina samlede sine ting med dirrende hænder og rejste sig med et lille nik til dem.

"Alguderne velsigne jer," hilste hun kort inden hun forlod dem. Kim så efter hende med et bedrøvet blik.

Frieda puffede til hende med albuen. "Det var da godt du ikke kom længere."

"Hun skal bare lige overtales," mumlede Kim. "Jeg skal give hende farlig viden, skal jeg."

"Hvad er Stonebriar?" spurgte Charlie.

"Det er såmend bare det værste men desværre et af de eneste børnehjem i den vestlige del af Ursamfundet," svarede Frieda.

"Jeg har hørt man bliver brændemærket." Kim stoppede endnu en håndfuld mandler i munden. "Og forstanderen er sådan en rigtig klam fyr, der er lidt for glad for de unge piger. Og så bliver børnene brugt som bloddy-"

"Men det er jo ikke sandt!" afbrød Frieda skarpt. "Alle ved jo, at det er forbudt!"

"Hvad fuck ville afholde forstanderen fra at tjene skejser på, at en Valfae mæsker sig med ungernes blod imens de-"

Frieda smækkede en hånd for Kims mund inden hun kunne nå at fortsætte. "Og så tror jeg vi har hørt nok!"

Charlie så ned på sine hænder. Hun havde vendt og drejet kulpennen så hendes fingre var sorte.

Først nu ramte Wilhelminas ord som en mavepuster. Det var ikke nogen nyhed, at Skiftere, ligesom hybrider og i høj grad også Bæster, var ildeset. Hun havde aldrig helt forstået hvorfor, men nu hvor det rødhårede Talent havde påpeget, at hun havde en forbindelse til Sjæledyr, var mavepusteren så meget

desto hårdere.

Hun vendte sig imod Frieda. "Ved du noget om Hertzlied-proceduren?" spurgte hun.

Frieda så ud som om hun havde fået en lussing. "Ahva'? Hvorfor vil du vide noget om den?"

"Hvis Skiftere oprindeligt stammer fra Sjæledyr, er det så det, der gør, at de kan indgå i proceduren?"

Frieda trak på skuldrene. "I mean, det er ikke utænkeligt." Hun kneb øjnene sammen. "Hvorfor spørger du?"

"Fik bare lige tanken."

"Hm. Okay."

Kim og Frieda kommenterede ikke yderligere og vendte i stedet opmærksomheden mod at forberede sig på undervisning. Charlie hentede sit remediebælte for at tjekke at alting var i orden. Hvis hun skulle fokusere på remedietræning, ville hun være så godt forberedt som muligt, specielt hvis hendes lærerinde viste sig at være hård og ubarmhjertig, sådan som det lød på Frieda, at Darklighterne kunne være.

Remedierne og bæltet, der hørte til, var noget af det første hun havde fået stukket i hånden da hun var kommet til instituttet. Bæltet var slidt i kanterne og krævede jævnligt læderfedt, spænderne til hylstrene var træge og snørene i pungene knækkede for et godt ord. Det var alt hvad instituttet havde haft til overs på depotet, og uden andet alternativ måtte hun tage til takke med det.

Hun tjekkede roden i sit hylster for flænger og ujævnheder. Den havde set bedre dage, men den rakte til hvad den skulle. Frieda var heldig at have en slank, lige gren med fine indgraveringer, mens sådan én som Iselle, der var fra en stor Talentfamilie, havde en hel stav med indlagte sten, langt mere slagkraftig til Urkraft-udladninger og kontrol.

Rod, gren, stav. De universelle remedier. Nogen sagde, at man kunne se hvor i Ursamfundet man hørte til alt efter hvilken en af de tre man havde. For Charlie handlede det mere om hvorvidt hun ville være i stand til at beskytte sig hvis det blev

nødvendigt. Så var hun egentlig ligeglad med hvor hun hørte til.

Hun fandt de andre remedier frem fra deres beskyttende rum i bæltet og rullede pakken med vedligeholdelsessættet ud.

Den lille flaske med blåt vand blev pudset grundigt, mågefjerens fibre strøget i de rette vinkler, tigerøjestenen og glasprismen blev tjekket for revner. Prismen havde en lille ridse i overfladen som hun måtte lukke med en gennemsigtig mikstur. Det blev ikke perfekt, og lyset havde svært ved at skinne igennem på det sted, men hun formåede nogenlunde fejlfrit at få en kile af lys til at blænde op som en blitz, så Kim og Frieda brokkede sig højlydt. Lighteren var tilbage i sin blyforede lomme og en sort, mangesidet terning sluttede tæt nok i alle sammenføjninger, så der ikke slap noget lys ind.

Til sidst blev hver ting lagt tilbage på deres specifikke pladser. Hun var lige ved at proppe tigerøjestenen ned i flaskens pung men et hårdt stød fra en blå gnist fortalte hende, at hun var på afveje. Skyndsomst fik hun fundet stenens rette hylster og pakket tingene af vejen.

◊◊◊

De blev siddende i stuen indtil frokost, hvorefter de gik over i centralen for at se om de kunne komme ind i instituttets store bibliotek. De var ikke de eneste nysgerrige elever. Dørene var lukket og bibliotekaren, Moder McCarthy, stod udenfor for at genne uvedkommende elever bort med formaninger om at passe dem selv og ikke forstyrre oprydningsarbejdet. Ergantian-sektionen lå i et aflukket område allerbagerst i bibliotekets aflåste del, så man ikke kunne komme ind uden McCarthys nøgle. Og hvis det endelig lykkedes, var sektionen afspærret af en barriere, som ingen af Urkræfterne kunne rokke ved. Selv grundtrinnets elever var holdt op med at prøve.

"Men det er stadig mystisk hvorfor de er gået så direkte efter beretningen," bemærkede Frieda. Hun havde haft et par bøger

med i håb om at kunne bruge dem som adgang til biblioteket, men var blevet afvist med besked om at komme igen i morgen. Nu holdt hun dem ind til brystet som om hun frygtede, at de også ville blive fravristet hende af et medlem af broderskabet, der kunne dukke op ud af det blå.

"Shit, tænk lige hvis de havde sat ild i biblioteket mens vi havde været i loftsalen." Kim skar en grimasse.

"Måske det kunne lære jer ikke at tage på natterend," sagde Frieda tørt.

"Nah, Charlie kan bare forvandle sig til en drage og bære os ud ad et vindue!"

"Jeg kan sgu da ikke hverken forvandle mig til en drage eller få din brede røv ud ad et vindue!" grinede Charlie og måtte flygte da Kim satte efter hende ned ad stierne gennem haven. Selvom Kim var hurtig, løb Charlie nemt fra hende, og nåede i ly i huset før hende.

Kapitel 10: Hemmeligheder

Klokken var lidt over midnat, søndag nat, da Charlie træt åbnede døren til værelset. Hun havde forventet at finde det lige så stille som resten af huset, måske på nær Kims snorken, men i stedet var lyset tændt i den lille svævelampe på natbordet, og veninden sad og bladrede i en bog. Det var tydeligt, at hun lige havde taget den op, som om hun havde tænkt sig at se distraheret ud.

Charlie puffede langsomt døren i bag sig med hælen. "Plejer du ikke at sove nu?" spurgte hun lavmælt.

Kim kastede dovent bogen fra sig på sengen. "Jeg har været inde ved Wilhelmina. Hun siger undskyld for sin opførsel tidligere."

"Kan hun ikke komme og sige undskyld selv?"

Charlie tog skoene af og stillede dem ved døren inden hun gik hen til skabet og rodede det igennem efter en pyjamasskjorte hun kunne sove i. Et pift og et nik fra Kim henledte hendes opmærksomhed på den lille bylt tøj, der lå i fodenden af hendes seng. Hun greb den og klædte sig af, påpasselig med at stå så Kim ikke kunne se mærket på hendes venstre underarm hvor nålen havde givet hende en blodansamling. Først da hun havde skjorten over sig og var i færd med at knappe den, vendte hun sig rundt.

"Hun siger nok undskyld i morgen," svarede Kim, men hendes stemme lød fjern, og Charlie standsede op da hun så veninden sidde og studere hende indgående.

"Hvad nu?"

Der var et øjebliks pause.

"Vil du nogensinde fortælle mig det?" spurgte Kim.

"Fortælle dig hvad?"

"Ja, hvad fuck du laver? Jeg vidste godt du tog nogle lange gåture da vi sov på sovesal, men hvorfor? Hvor går du hen? Du har været væk i flere timer."

Charlie tøvede et milisekund for længe. "Det er bare en aftengåtur. Det gør jeg næsten hver søndag." Hun kunne selv høre hvor tamt det lød, men det blev ikke bedre.

Kim ruskede irriteret op i håret og rankede sig. Hun lænede sig frem i sengen og krammede fingrene omkring dynen.

"Charlie, kan du huske dengang jeg fortalte dig min dybeste hemmelighed, om min onkel Sean, du ved, da jeg lige var blevet elleve og skulle rejse hertil instituttet, om hans "*afskedsgave*"," hun rystede en kuldegysning af sig. "Tror det var et halvt års tid efter du var startet her. Vi sneg os ud til løbebanerne i foråret og sad og spiste bolscher på toppen af den høje klatremur."

Charlie nikkede.

Det havde været deres første rigtige samtale. Eller de havde allerede betroet sig til hinanden på mange forskellige måder på det tidspunkt. Hvilke fag de bedst kunne lide, hvilke lærerinder de ikke kunne fordrage og den slags.

Men den aften havde været speciel. Det var den aften Charlie første gang havde fortalt Kim om sit liv i Philadelphia, om børnehjemmet, om kommuneskolen og hvordan hun var flygtet, om Tom og gadelivet. Og Kim havde fortalt om sin enklave i Colorado.

De havde set anderledes på hinanden bagefter. Der var dukket en dybde frem, en farvenuance som de først da havde opdaget hos hinanden. Den var deres private farve, som ingen kunne forstå eller nogensinde komme til at dele. De var gået tilbage til Laurette-huset hånd i hånd og var krøbet i seng i sovesalen med et smil på læben hver især.

"Vi lovede hinanden dengang, at der ikke ville være hemmeligheder imellem os, right?"

"Jo." Charlies svar var lille i det larmende stille værelse.

"Vil du så ikke godt fortælle mig hvad du laver?" Kims stemme blev tyk.

En knude krøllede sig igen sammen i Charlies mave ved synet af venindens tåreblanke øjne. Det tog pusten fra hende, og hun gled langsomt ned i sengen ved siden af hende, som om hun tog tilløb til et vovestykke hun havde forberedt længe. I et kort sekunds vægtløshed, et sted midt i bevægelsen dukkede tanken rent faktisk op: Det er nu. Nu sker det. Nu fortæller jeg det.

Men da hun satte sig, var øjeblikket forduftet. Tanken forblev blot en tanke, men alligevel var hun i stand til at åbne munden. Hendes stemme var ikke mere end en sagte hvisken da hun talte:

"Jeg ved ikke hvor jeg skal begynde, Kim. Jeg ved ikke om jeg er klar."

Så snart hun havde sagt det var der noget i hende, der krakelerede, som lang flænge i den hårde kerne, der med tiden havde samlet sig i hendes indre. Det kom så meget bag på hende, at hun stivnede over den pludselige forandring i hende. Så begyndte hun at skælve.

Kim greb fat om hende og hev hende ind i et kram, som en livline ud af det blå. Vinklen var akavet, hendes ryg var i en krampende stilling, men i det øjeblik kunne det være ligemeget. Kulden i hende blev jaget på flugt så snart den første varme tåre trillede ned ad hendes kind. Kim sad ufortrødent med armene om hende mens det ene lydløse hulk efter det andet rullede igennem hende.

Charlie glemte for en stund omgivelserne. Lige nu og her var der en fred, der lagde sig over hende. Lettelse og udmattelse på samme tid. Den lille sprække var stadig synlig og sårbar, en rift i hendes ellers normalt glatslebne kerne af kulstof.

Endelig lykkedes det hende at tage en besværet indånding og Kim lod hende komme fri. Med en flig af dynen tørrede Charlie ansigtet og gav et hik og et lille smil, der dog ikke nåede

langt før hendes underlæbe atter dirrede faretruende. Skammen kom krybende, men hun ville ikke lade den æde det lille pusterum hun havde fundet. Hun *ville* vise Kim, at hun kunne stole på hende, og at hun havde tiltro til, at veninden kunne bære hendes følelser i fortrolighed.

Kim trak vejret dybt. "Vil du så ikke love mig, at så snart du er klar, så kommer du og siger noget, okay?"

Charlie nikkede ordløst. Hendes strube havde snørret sig sammen til et tykt reb.

"Var det derfor, du spurgte Frieda om Hertzlied-proceduren tidligere?"

Denne gang kom der ikke noget svar, hverken et bekræftende nik eller en hovedrysten. Charlies blik landede på bogen, der var blevet skubbet til side. Det lignede ikke én som Kim normalt ville læse i. Til at starte med var den alt for tyk og forsiden havde et billede af et indviklet maskineri med en masse ledninger som taget ud af en horror-film om monstre, der blev vækket til live i gale menneskers laboratorier. Titlen på bogen var *"Menneskelig teknologi og Urkræfter: En gennemgang af det 19. århundredes påvirkning på Urteori og dens udvikling"*.

Kim lagde mærke til hendes blik. "Jeg lånte den af Frieda."

Charlie sank en klump men sagde ikke noget. Kim listede ud af værelset og kom tilbage fra gangens tekøkken, med et glas juice, nogle kiks og en pakke servietter. Charlie tog imod som i trance. Hun så igennem tårer på Kim, der bare sad og holdt skiftevis glas, kiks og servietpakke. Med lange, seje vejrtrækninger fik hun endelig kontrol over sig selv igen.

Da de lagde sig, kunne hun stadig fornemme den hårde kerne indeni og en sorg der ikke ville gå væk, en sorg over ikke at have passet godt nok på sig selv. Tom ville have skældt hende huden fuld, men der var ikke noget at stille op nu. Det ville tage tid at samle sig igen, tænkte hun, mens hun krummede sig sammen under dynen. Men med Kim skulle det nok lade sig gøre.

Copyright

Kapitel 11: Budbringer

Han trak nikotinplasteret af og krøllede det sammen i håndfladen. Han måtte kæmpe for at få klisteret til at slippe huden og den lille, irriterende flig ned i skraldespanen for enden af bordet. Til slut kunne han endelig smøge ærmet ned og læne sig lidt tilbage mens hans fingre strøg over det trekantede navneskilt. Det var placeret præcist så iøjenfaldende som sådan et skilt skulle være, forrest på skrivebordet, gyldent og glat, med hans navn sirligt sat med tykke Serif-bogstaver: Tom McRoy.

Det lille digitalur på bordet skiftede minut.

Han rejste sig og kiggede ud ad vinduerne hvorfra udsigten til Washingtons Southwest Waterfront bredte sig ud foran ham. Vandet var plastret til med både, der lå og vuggede i den bølgende vandoverflade. På den anden side af vandet lå East Potomac Park med de grønne trækroner, i stærk kontrast til bygningerne omkring ham, der hist og her rakte op og kyssede himlen. Et sted langt under ham strakte gaderne sig afsted, og nabobygningernes spejlblanke glasfacader gengav himlens blygrå nuancer.

Kontoret blev spejlet i vinduet, der fladt modtog hans ånde. Designerlampens lys skar sig ind i glasset og på det røde cedertræsskrivebord stod hans arbejdscomputer og slumrede med Auctorias logo plastret hen over computerproducentens eget frugtformede mærke i midten. Ved siden af lå en lille stak notater som han havde fået overdraget af sin assistent.

Nogle gange måtte han knibe sig i armen over at stå der, i sit eget kontor på 12. sal i en verdensomspændende organisation, sammenlignet med for fem år siden, hvor hans hjem havde været et gadehjørne,

Copyright ©

hans familie en gruppe mennesker på samfundets bund, og hans næste måltid var taget fra skraldespandene eller doneret i et herberg for hjemløse.

Det var fem år siden han havde stået i olietøndens flakkende skær hvor en mand var trådt hen til ham og havde snakket til ham. Tom havde i første omgang ikke hørt efter. Han var mere opslugt af varmen fra flammerne, og den stride kradsen af røg, der skar i næseborene.

Charlies forsvinden kort forinden sad i ham, hans ét og alt, borte som havde blæsten taget hende fra tunnellen under jernbaneoverskæringen, hvor de havde aftalt at mødes. Alt var efterladt, taske, mobil, selv pebersprayen som han ellers havde formanet hende om altid at bære på sig. Også posen med tæpper og andre fornødenheder var blevet efterladt op ad muren.

Hun var som sunket i jorden.

Myndighederne havde ikke været til megen hjælp. En eftersøgning blev iværksat, men der blev set stort på et gadebarn, der var forsvundet. Det skete jo tit. De blev skrabet op fra gaden af nogle traffickingbagmænd, og dem kunne de kun fange hvis nogen havde signalement eller vidste noget.

Eftersøgningen var endt efter 48 timer. Tom blev efterladt med en bitter smag i munden efter endnu engang at være blevet vendt ryggen til af det system, der skulle forestille at hjælpe mennesker, men i stedet lod dem synke til bunds i samfundet og ud af syne. I stedet stod han nu ved tønde og overvejede sit næste træk.

Der var gået en uge. Uden Charlie var dagene sorte, for sort til at han kunne bære det. Metrobanen var mere og mere tillokkende. Bare ét spring når det næste tog passerede … Han havde ikke gjort det endnu. Han skulle bare lige vente på den rette dag, det rette tidspunkt …

I virvaret af småsnøvlende skænderier og optræk til beruset håndgemæng havde manden henvendt sig til Tom. Måske fordi Tom var den mindst lurvet udseende person i baggården, det gråsprængte skæg nogenlunde soigneret og den slidte frakke lappet med kyndig hånd så det knap kunne ses. Manden selv stak ud som en rosenbusk i et ørkenlandskab. Han var klædt i et pænt jakkesæt og med nypud-

sede sko. Hvordan han var nået så langt uden at blive overfaldet, var Tom en gåde. Han havde præsenteret sig som Peter Carlisle og rakt ham sit visitkort. Forsiden var prydet med noget, der sikkert havde været et meget fancy logo, men for Tom lignede det mest et A, der var gået i stykker.

"Jeg kommer fra Auctoria. Vi er en organisation, der leder vidt og bredt efter vidnesbyrd om uforklarlige hændelser og fænomener. Honorar udbetales for selv det mindste. Det kan være det var noget for dig?" spurgte han.

Tom fnøs. "Du spørger blandt junkier om de har set noget uforklarligt? Hvordan kan I regne ud hvad der er hallucinationer og hvad der ikke er?"

Manden smilede venligt. "Vi har vores metoder. Som sagt," han nikkede til visitkortet, der nu stak ud mellem Toms fingre, "ring hvis du ser noget. Modtager betaler opkaldet." Han drejede om på hælen og begyndte at gå. Tom så på kortet med rynkede bryn og et sug gik igennem ham.

"Vent!" kaldte han. Manden standsede og vendte sig om. Tom tog mod til sig. "Er I sådan nogen, der … kan hjælpe med at finde folk?"

"Finde folk?" Manden studerede ham kort inden han kom nærmere igen. "Hvad mener du?"

Tom vidste ikke hvad han skulle sige. Spørgsmålet var bare gledet over hans læber. Han vred hænderne. Det virkede absurd, men det kunne vel ikke skade.

"Jeg har mistet én … Jeg er bange for, at hun er blevet taget, men jeg er ikke sikker på noget. Der er ingen, der har set hende siden sidste uge. Det ligner hende ikke bare at gå. Jeg … jeg ved ikke hvad jeg skal stille op."

"Hvad er hendes navn?" Manden tog en lille notesbog frem fra lommen.

"Charlie," svarede Tom, lidt overrasket over at møde en person, der rent faktisk tog ham seriøst. "Charlie Malone. Men hendes forældre døde for mange år siden, og hun har boet på børnehjem indtil hun stak af."

Tom vidste som sådan ikke hvad der var sket dengang. Charlie

havde aldrig rigtig snakket om det, og han havde aldrig spurgt ind til det. Det var som en tavs pagt de havde indgået, og nu forbandede han sig selv for ikke at have brudt den noget tidligere. Måske havde der været noget i hendes fortid som han kunne bruge nu til at finde hende.

Manden så ud til at standse ved en side i sin bog og notere noget ud for en rubrik, inden han klappede den sammen og så på Tom igen.

"Vil du have noget imod at komme med mig til mit kontor, så jeg kan skrive din beretning ind?" spurgte han.

Tom stivnede. "Er du fra politiet?"

"Nej," lo manden, "men lad os sige at vi holder øje med nogle ting, som politiet ikke altid er lige kloge nok til at se."

Tom knyttede hænderne i de hullede lommer. Hvis han ville finde Charlie igen, måtte han følge med. Muligheder som denne dukkede ikke op hver dag, og hvis han skulle give et bud, ville der nok ikke komme noget lignende i hans levetid.

Han så rundt en sidste gang. Var der nogen han skulle nå at sige farvel til? Var der egentlig nogen der ville savne ham? Når nogen forsvandt fra gruppen og aldrig blev set igen, blev der sjældent sat spørgsmålstegn ved det. Alle vidste, at de var gået til grunde, enten ved egen eller andres hånd. En sjælden gang imellem lykkedes det nogen at få et arbejde, men Tom kunne ikke huske hvornår det var sket sidst for nogen han havde kendt.

Han trak vejret tungt ind, en sidste indånding af røg, skrald og tør efterårskulde, inden han tog sin taske og fulgte Peter Carlisle ud af baggården. Der var ikke rigtig nogen, der tog notits af hændelsen, og de gled ud i natten.

Peter guidede Tom med sig til en bil, der holdt parkeret et par gader derfra. En glinsende sort Audi med tonede ruder. Nummerpladen bar blot et "A", og da Tom satte sig ind på bagsædet, konstaterede han, at der var en chauffør bag rattet. Havde han bare holdt og ventet i al den tid? Bilens motor var næsten lydløs og accelerationen glat, da den startede op og gled bort fra fortorvet. Det var som at svæve hen over asfalten.

Tom så tilbage ud ad bagruden. De slidte gader forsvandt bag

ham og et eller andet sted i ham voksede en knude af både sorg og lettelse. Noget sagde ham, at han nok ikke ville vende tilbage igen.

De satte kurs mod Washington D.C. Undervejs forklarede Peter hvad Auctoria var.

"Vi beskæftiger os med det uvisse, det unaturlige og uvirkelige. Vi observerer, arkiverer og nedfælder vidnesbyrd om fænomener, der ikke kan forklares via gængse videnskabelige metoder. Din veninde Charlie Malone har været på listen over børn, vi har forsøgt at skabe kontakt til de sidste par år. Hvor hun var endt henne, var vi i tvivl om, men vi havde pejlet hende ned til jeres område. Så jeg er meget glad for, at du vil samarbejde med os for at finde hende, siden hun nu lader til at være forsvundet."

Tom forsøgte at lytte med så megen åbentsindethed som muligt, men det var svært. Han var forfalden til skepsis i alle afskygninger af tilværelsen, og det her var ingen undtagelse. At han overhovedet havde valgt at stole på manden, var udelukkende ud af desperation.

"Hvad har Charlie med jer at gøre?" spurgte han reserveret. Han sad med armene over kors, helt op ad døren.

"Ja, det har hun nok undladt at dele med dig, kunne jeg forestille mig," sagde Peter. "Alligevel formoder jeg, at du måske har undret dig nogle gange hvis hun pludselig er forsvundet ud af syne under optøjer eller lignende."

Tom kradsede sig lidt i skægget. "Well, hun er god til at gemme sig," mumlede han, men på en eller anden måde lød hans ord hule, selv i hans egne ører. Der havde på sin vis altid været noget næsten foruroligende over hendes evne til at gemme sig når der var optræk til ballade.

"Så hvad prøver du at sige?"

Peters blik gled vurderende op og ned ad Tom inden han lod til at komme til konklusionen, at tiden var moden.

"Charlie er det man kalder en Skifter. Hun har evnen til at forvandle sig til dyreskikkelser."

Der var stille et øjeblik.

" … Ahva'?"

Tom vidste ikke om han skulle være oprigtigt irriteret over at blive

holdt for nar, eller bare sluge forklaringen råt og lade som ingenting med udsigten til at sove i en rigtig seng.

Peters smil forstummede ikke. "Det er klart, du ikke er bekendt med det fænomen, men ja, hun er Skifter," forklarede han, som var det det mest naturlige i verden at snakke om. "Men så kommer det nok også bag på dig når jeg kan fortælle, der eksisterer andre Urvæsner?"

Tom blinkede, ude af stand til at svare, så Peter fortsatte:

"Der findes andre navne for dem i film og TV og bøger. De fleste vil nok nutildags kalde dem varulve og vampyrer, eller måske de mere mytologiske feer og dæmoner, men det er meget snævre, og også mangelfulde beskrivelser. Jeg forstår din forvirring," tilføjede han mens Tom bare sad og så blankt på ham, som var han blevet klasket i ansigtet med en kold fisk. "Men det er ikke desto mindre en kendsgerning, selvom den ofte bliver afvist højere oppe i samfundets top, hvor der færdes Urvæsner med penge og dermed indflydelse. Nogle kalder dem "øgler" i mangel af bedre betegnelse, noget som af og til bliver taget lidt for bogstaveligt."

"Så det er nemmere at få hjælp af de hjemløse på gaden?" Tom begyndte at overveje hvorfor han egentlig havde sat sig ind i bilen til at starte med. Han havde bare tænkt på Charlie og på hvor i verden hun mon befandt sig.

Men nu hvor han sad i det, virkede det imidlertid som absurd teater. Han var træt og irriteret, han var vred over at han ukritisk skulle tage mandens ord for gode varer. Han skævede rundt i kabinen for at se om der sad et skjult kamera et sted og optog det hele for at udstille ham til morskab for resten af verden.

Peter rakte ud og lagde en beroligende hånd på hans skulder. "Jeg ved det er en stor mundfuld, Tom, men du må stole på mig." Roen i hans stemme kølede Tom lidt af, selvom irritationen fortsat lurede lige under overfladen. "Vi har viden, som forhåbentlig kan hjælpe med at finde din veninde igen. Men før vi kaster os ud i den efterforskning, så lad mig høre om dig."

"Mig?"

"Ja, lad mig høre om dig og hvordan du mødte Charlie."

Tom så ned på sine arrede, vejrbidte hænder. Han var nået så langt,

så var der vel ikke noget at miste.

Så han begyndte at fortælle mens de kørte igennem aftenen. Den ene storbys glitrende lys afløste den næstes, mens han berettede kort og råt om sin tilværelse, et håndbogseksempel på social arv. Med et liv præget af alkohol, stoffer og vold i hjemmet, var de bedste vilkår ikke just lagt fra starten. Det undrede ikke nogen, at han var endt hvor han var.

Charlie havde været Toms projekt, hans forhåbning om at se sig selv i hende når hun blev ældre, en fornemmelse af mening midt i hans livs efterår. Han havde lært hende at dukke sig for konflikter og konsekvensberegne sine handlinger. Hun var en overlever, og han ville beskytte hende for alt i verden. Hun var datteren, han aldrig havde fået.

Og nu var hun væk og havde efterladt ham tom som aldrig før. Kun minderne var tilbage, som udklip fra en fotobog nu sat i glas og ramme, en ramme, der var irret ved tanken om den hemmelighed, hun havde holdt for sig selv i al den tid. Hvem var hun egentlig? Havde han overhovedet kendt hende? Det gjorde ondt at tænke på, men det gjorde ham også endnu mere opsat på at finde hende igen. Han ville have svar, ikke bare fra en fremmed i et pænt jakkesæt, men fra hende selv.

Kort før midnat standsede de ved en høj bygning, den selvsamme bygning han nu stod og så ud af. Peter førte ham gennem den store, gamle lobby, prydet med malerier på væggene og gamle kunstværker i glitrende glasmontrer. Det virkede meget anderledes derinde end bygningens moderne facade, som om tiden var blevet indkapslet i en hård jernskal mens indersiden var organisk og støvet.

De tog elevatoren langt op til Peters kontor, hvor Tom havde fortsat sin fortælling til han var hæs. Peter lyttede og stillede kun få spørgsmål for at høre mere af historien, som om han sugede Toms viden om Charlie til sig. De måtte tage pauser når tårerne pressede sig på, og Peter ringede efter sin assistent flere gange for at få bragt kaffe til kontoret.

Klokken var tre om morgenen da Tom udmattet sank sammen. Han havde netop fortalt om dagen hvor Charlie var forsvundet. Han var blevet forsinket fordi to kvinder havde forsøgt at hverve ham til

at være frivillig i en eller anden velgørenhedsorganisation. Da han endelig var undsluppet dem og kommet tilbage, var Charlie over alle bjerge.

Peter lukkede sin bog. Han havde skrevet noter siden de var kørt fra Philadelphia. Hvorfor Tom overgav sig så frivilligt, kunne han ikke sige. Det var rart, at nogen for en gangs skyld lyttede når han snakkede. Det var første gang han følte, at nogen forstod ham, ikke bare budskabet, men trætheden i hans stemme, vægten af erfaring på hans skuldre.

Han blev ledt fra kontorets bløde stol til et værelse på en eller anden etage. Udmattet og fuldt påklædt dejsede han om i sengen og sov tungt og længe.

Han vågnede til duften af ristet brød og bacon og spejlæg på en bakke ved siden af hans seng. Der var også friskbrygget kaffe, der smagte som en drøm efter de mange års instant kaffe han havde fået på herberger og i varmestuerne. Han sad og spiste som om det var hans første måltid nogensinde. Maden smagte af mere, smørret fyldigere, ægget mere rundt, baconen sprød og salt.

Lyset i værelset blev filtreret gennem de hvide gardiner, og kortvarigt overvejede han om han rent faktisk var død og kommet i en eller anden form for efterliv. Han stirrede på det hvide porcelæn plettet af blød, gylden æggeblomme og krummer. Der behøvede ikke at være noget overnaturligt i verden. Det var lige her, omkring ham, i dette øjeblik, en salig bid af himlen.

På stolen ved siden af sengen lå en bunke tøj. Det var ikke hans, og det var så sirligt presset og så så underligt rent ud, at han ikke helt troede det var meningen, at det skulle ligge der på værelset. Alligevel lod sedlen på toppen af tøjbunken ham vide, at det var til ham. Der stod i hvert fald hans navn på.

Alle tanker til side om hvem der havde været inde på værelset mens han sov, rejste han sig og var ved at række ud efter tøjet, da han så ned på sine hænder. I lyset var skidtet og arrene langt tydeligere end de havde været i skyggen af metrobanen.

Febrilsk smed han tøjet og skyndte sig ud i bad. Det varme vand var en velsignelse. Han kunne være blevet stående i evigheder mens krop-

pen løsnede op. Selvom alder ikke var noget han brød sig om at tænke for meget på, kunne han mærke den i de knagende led og værkende knogler. Han slukkede for vandet, trådte ud på den tykke bademåtte og kiggede sig selv i spejlet.

Ved vasken lå en saks, en kam og en ny barberskraber. Beslutsomt rakte han ud og tog fat i saksen. De første par klip var nervepirrende, men efterhånden kunne man se et ansigt dukke frem. Charlie havde kæmpet for at få ham til at klippe skægget, men han havde altid afvist det. Vasket? Jo. Kæmmet det? Selvfølgelig. Men når det var en god, naturlig beskyttelse af ansigtet mod vind og vejr, hvorfor så fjerne det?

Men han var ikke ude i vind og vejr længere. Han var her, hvor Peter praktisk talt var dukket op i tide til at redde ham, og med midlerne til at finde Charlie. Men der var også mere end det. For hvis Peter talte sandt, betød det, at hele verden omkring ham var skruet sammen væsentligt anderledes end han havde nogen som helst idé om. Hans skepsis var ikke helt vasket bort, men omgivelserne vidende om at de ressourcer, der fandtes her, tydeligvis ikke kom fra ingenting. Han besluttede sig for, om ikke andet, så at snakke dem efter munden, så længe han kunne drage nytte af deres netværk.

Han lod en smule veltrimmet skæg sidde i en pænere tilstand, så han ikke helt mistede markeringen om hagen og kæben, gjorde sig færdig og gik tilbage ind i værelset for at klæde om.

Han var på vej mod døren da den gik op og Peters assistent trådte ind, som havde hun holdt øje med ham og ventet på, at han var blevet færdig.

"Er De veludhvilet, sir?" spurgte hun med et bedårende smil. Det var først her til morgen, i det milde sollys, at han så hendes øjne. De var blanke og blege som changerende perler, og håret som tynde tråde af guld, der omkransede hendes ansigt. Hendes ører gik op i en lille, snoet spids og om halsen bar hun et smykke med en blålig røg fanget i en lille rund glaskugle. Et par lysende punkter glimtede i den nu og da, og det gik op for ham, at det var et væsen og ikke blot et billigt glimmersmykke af en art.

"Jo …" han tøvede inden han tilføjede et svagt: "tak."

"De undrer Dem måske over mit udseende?" spurgte hun da hun ledte ham ud på gangen. Døren lukkede sig bag dem med et sprødt klik, og hun førte an med et kort blik over skulderen.

Tom valgte ikke at svare. Han havde da set en del typer i løbet af tilværelsen, men det her tog alligevel førstepladsen.

"Jeg er en hybrid, sir," forklarede hun henkastet. "Min far er Elfae og min mor var menneske." Tom stoppede op i midten af gangen. Hun lagde først mærke til, at han var standset idet hun nåede hen til elevatoren. "Jeg bider altså ikke," klukkede hun, og trykkede på knappen.

Han så usikkert mod døren til brandtrappen, den sidste flugtvej væk fra galehuset, men hun gjorde ham nysgerrig på en anden måde end Peter havde gjort. Hun var på en måde i sig selv beviset på, at manden havde talt sandt. Hans hjerte sprang et slag over.

"Men du … hjælper til … her?"

Hun nikkede. "Det gør jeg, ja."

Elevatordøren gled op, og han fulgte hende ind i kabinen med de blankpolerede stålvægge og lysende blå LED-knapper. Hun trykkede på nummer 12, og de gled nedad så det gav et sug i maven.

"Er der … mange af din slags så?" spurgte Tom.

"Hvis du tænker her i organisationen? Så nej. Vi er da nogle stykker, men Auctoria er normalt forbeholdt mennesker. Faktisk er der ikke mange, der er klar over det, men mange mennesker er slægtsforbundet med Urvæsner og Talenter. Takket være online slægtsforskning, har vi fundet flere og flere tilfælde. Du finder dog næppe hybrider i vores britiske afdeling. De er lidt konservative derovre." Hun skjulte sit smil bag en hånd. "Det må du ikke sige, jeg har sagt højt."

Tom nikkede. "Deeet … skal jeg nok lade være med."

Elevatoren stoppede og de kom ud i endnu en lang gang, der umiskendeligt lignede den, de lige havde stået i. Tom havde aftenen forinden været for træt til at lægge mærke til omgivelserne. Nu hvor han havde skyllet æg og bacon ned med en god slat kaffe var kontrasten fra den asfalterede baggård til denne raffinerede verden af milde farver og tykke gulvtæpper, skræmmende tydelig. Rå, røde murstensvægge erstattet med fint tapet og paneler. Det var som to fantastiske

parallelverdener.

De standsede ved Peters kontor hvor hun bankede på og lukkede ham ind. Peter sad gemt bag en opslået avis, og da Tom trådte indenfor, foldede han avisen sirligt sammen og rejste sig for at hilse høfligt med et håndtryk.

"Tak, Emranine," sagde han til assistenten, og med et lille smil til Tom forlod hun dem og lukkede døren. Peter bød Tom en plads i stolen overfor og skænkede en kop kaffe til ham.

"Nå, Tom, jeg formoder du har fået hvilet ud?" sagde han og satte sig. "Fortæl mig hvad du tænker. Har du noget på sinde efter vores samtale i går?"

Tom vægtede sine ord mens han tog en slurk kaffe. Det var som at kaste sig ud fra et fly uden faldskærm. "Jeg kan mærke, at jeg ikke kan se bort fra hvad du har fortalt mig. Det her sted," han skævede til døren, "den her organisation. Bare det, at den eksisterer …" Han lukkede hænderne om kaffekoppen. "Jeg har mange spørgsmål, men … hvis I kan hjælpe mig med at finde Charlie, så er I min sidste udvej."

Peter studerede ham indgående. "Så du gør det ud af nødvendighed?"

"Lige nu, er det det eneste, der giver mening for mig. Og hvis I har midlerne til det, så er det her, jeg skal starte."

"Javel ja." Peter trommede med neglene mod sin kop. "Hvis det er der din motivation ligger, kan vi arbejde med det. Du kan blive indstillet til et informationsprogram for nye medlemmer. Jeg tænker det kan være meget gavnligt for dig at deltage i."

"Og på den anden side af sådan et program, hvad sker der så? Hvad får jeg ud af det?"

"Vi kan tilbyde ansættelse eller freelance-arbejde, hvor man fungerer som opsamler af viden rundt omkring i verden. Desuden har du mulighed for at bo i en af lejlighederne tilknyttet organisationen."

"Hvis jeg nu …" Tom tøvede. "Hvis jeg nu siger ja, men ombestemmer mig, hvad så? Kan jeg frit forlade organisationen?"

"Det er klart, der følger nogle procedurer med, så vi sikrere os, at den viden man har tilegnet sig i sin tid hos os, ikke ender i de for-

kerte hænder. Dog har jeg en stærk fornemmelse af at du kommer til at passe godt ind hos os, så det bliver selvfølgelig ikke nødvendigt." Peter smilede bredt. "Generelt har vi meget lavt frafald. Med tiden bliver arbejdet til et netværk der omhandler viden og nysgerrighed på verdens sande natur. Fællesskabsfølelser kan opstå alle steder, på en arbejdsplads ligesåvel som i en baggård. Den væsentligste forskel her er at det er valg man selv træffer, ikke en situation, man ikke kan slippe væk fra."

Tom trak vejret roligt. Et splitsekund af fortrydelse skar gennem ham og fik rummet til at føles trangt og trykkende. Tanken om at skulle passe ind i højhusets konforme kasse efter mange år uden rammer, bed i ham, men med en kraftanstrengelse fik han skubbet det bort. Han sad der i nyt tøj, noget han ikke havde haft i mange år, han havde spist et overdådigt morgenmåltid og var blevet vist ind på kontoret af en kvinde med spidse ører og øjne som en funklende perler.

Han så på Peter med et beslutsomt ansigtsudtryk og nikkede langsomt. Brikkerne faldt på plads i hans indre. Han overgav sig.

"Godt så. Jeg er med."

◊◊◊

Og nu stod han her, i sit eget kontor i selvsamme bygning. Det var fem år siden Peter havde vist ham rundt. Han havde set de høje arkivhaller med mange hundrede års forskning, de kliniske laboratorier hvor der blev forsket i Faeblod- og genetik, og sammen havde de spist frokost i kantinen med de mange andre ansatte.

Peter forklarede om organisationens opbygning, midlerne der kom fra både staten men også private investorer og sponsorater. Der var årlige psykologsamtaler og dygtige advokater, der tog sig af retslige efterspil, skulle det ske, at man rodede sig ud med loven hist og her i verden. Der var også langt mere gængse ansættelsesformer, såsom administration, IT-support og dataopsamling- og behandling samt en teknologi- og innovationsafdeling.

Om eftermiddagen skrev Tom sig på deltagerlisten til introduktionsprogrammet og kunne allerede starte den efterfølgende dag. Der

var tre andre udover ham selv, og de faldt godt i snak. Han sov tungt om natten, spiste jævne måltider og lærte at snakke og omgås mennesker uden at skulle frygte for sit liv konstant. Det tog nogen tilvænning, og flere gange var han sikker på, at det hele stadigvæk var en drøm og han snart vågnede op, eller at det viste sig at være en syg joke eller en alt for god rus.

Men som den første uge gled ind i den næste og dagene blev flere, voksede forståelsen og indsigten også. Han havde gjort det. Han var kommet væk fra gaderne ved et komplet lykketræf. Han tænkte tilbage på olietønden og hvis ikke han havde været desperat nok til at følge efter Peter, havde han nok bare smidt visitkortet i flammerne, var gået op til metrobanen og havde taget det afgørende spring.

Og nu hvor han stod og så ud ad vinduet, vendte det hele tilbage til ham.

Charlie.

Hun var den der indirekte havde gjort at han var kommet hertil og nu levede et liv han ikke havde troet var muligt. Der var ikke gået en dag siden hvor han ikke havde tænkt på hende, men tiden var fløjet og årene gået. Til trods for at han havde ledt efter hende, var hun ikke dukket op nogen steder. De store uddannelsesinstitutioners elevlister var svære at skaffe, selv for de Urvæsner, der var tilknyttet Auctoria. Hun var sikkert over alle bjerge nu, og håbet om at finde hende var blevet til en tanke og senere til en fjern og diffus drøm. Sorgen var aldrig gået væk, men der var en lindring ved de nye omgangskredse han havde fundet.

Der blev banket på døren, og han vendte sig da Soren trådte ind. Det var et halvt års tid siden han havde fået sin egen assistent, og han skulle stadig vænne sig til det.

"Sir, dine gæster er her," sagde han inden han lod de nyankomne komme ind i kontoret.

Tom så de to personer an. Han skød dem til næppe at være mere end 17-18 år gamle, den ene høj og ranglet, bleg og med et tyndt overskæg, den anden lavere, mere robust og af latin-amerikansk oprindelse. Det mest iøjnefaldende var deres polerede læderjakker med det hvide rygmærke. De var lysår fra de hærgede bandeuniformer Tom

var bekendt med. Det her var drenge der legede politi og røvere. Han havde svært ved at skjule et lille smil og gav Soren tegn til at han kunne forlade dem.

Døren lukkede sig bag de to unge fyre.

"Velkommen. Mit navn er Tom McRoy. Bare kald mig Ton," hilste han og de udvekslede håndtryk.

"Caspar Palmer," svarede den høje.

"Marco Sanchez," svarede den lave.

Tom henviste dem til de to stole foran skrivebordet.

"Jeg er glad for at I kunne komme. Det er jo noget tid siden Auctoria og Ipswich-brødrene har haft noget med hinanden at gøre. Jeg ved ikke om I var medlem sidst vi kommunikerede med jeres daværende leder."

De rystede på hovedet.

"Jeg blev medlem kort før sommerferien," sagde Marco.

"Jeg har kun været medlem i et års tid," svarede Caspar.

Tom bladrede i papirerne ved siden af den bærbare computer. "Men jeg kan se I stadig holder øje med," han bøjede sig lidt ned for at sikre sig han læste rigtigt, "heksene, som I kalder dem, i og omkring Boston?"

"Ja." Caspar rankede sig i stolen. "Det er vores primære formål."

"Og Piletræsinstituttet, er det et I nogensinde har været inde i? Har I set det?" spurgte han.

"Nej." Marco vred hænderne og skævede til Caspar. "Vi kan ikke få et GPS-signal til at virke derude. Selv ikke et gammeldags kompas."

"Ja, det er jo ikke noget nyt," Tom så fra sine noter og op på de to unge mænd. "Men alligevel har vi brug for jeres hjælp til at hente noget der findes inde i instituttet."

Caspar kneb øjnene mistroisk sammen. "Og det er?"

"Det drejer sig om en tekst kaldet Helas Beretning," forklarede Tom. "Den indeholder vigtige informationer om Ursamfundet. Problemet er, at den er bevogtet og har været det i mange hundrede år."

"Så hvordan skal vi så kunne komme ind?"

"Det skal jeg sige jer." Tom rakte ned i en skrivebordsskuffe og

trak en slidt læderpose op hvorfra han frembragte tre runde stenskiver med snørklede symboler indgraveret. De var ældede med tiden og kanterne ridsede. "I får disse medaljoner til hjælp. Med dem kan I forcere enhver barriere, der har til formål at holde mennesker ude af et område beskyttet af Urkraft-barrierere."

Tom lagde medaljonerne frem og Marco snuppede den ene for at nærstudere symbolerne. Caspar sendte dem blot et skeptisk blik uden at gøre mine til at ville røre dem.

"Medaljonerne her er lavet af en mand ved navn Thomas Goode," fortalte Tom. "Vi ved ikke hvor hans metode stammer fra, men faktum er, at han fremstillede dem og brugte dem til at tage ud i området og undersøge instituttet, kort efter det var blevet grundlagt."

"Thomas Goode?" Marco så på Caspar.

"Han var med til at grundlægge Ipswich-brødrene," sagde han. "Men jeg vidste ikke, at han også havde haft fingrene i den slags … ting." Han nikkede afmålt til medaljonerne på bordet.

Tom klikkede et par gange med kuglepennen. "Ja, det er nok ikke faldet i alles smag, at en af broderskabets grundlæggere har haft fingrene i overnaturlige remedier selv. Det undrer mig ikke, at den viden nok er sevet ud med generationernes skiften. Ikke desto mindre er Broderskabet af Ipswich faktisk dannet omkring medaljonerne og deres kunnen. Det bestod af Thomas, hans to brødre samt en håndfuld loyale venner. De fik rodet sig ud i lidt for mange ture til instituttet og var vidner til mange sære hændelser derude, og på et tidspunkt begyndte der at opstå splid, hvor nogle af medlemmerne ville involvere myndighederne mens andre ligefrem ville etablere kontakt med kvinderne på instituttet.

"Broderskabet blev opdaget, da de havde diskuteret deres problemer lidt for højlydt efter for meget øl på den lokale beværtning, og resultatet blev at to medlemmer forsvandt mens resten gemte sig i en lille fiskerhytte. Rygterne siger at de to medlemmers lig blev fundet udenfor skoven med sælsomme tegn og symboler skåret og brændt ind i deres kroppe til skræk og advarsel. De blev begravet i uindviet jord, da deres skæbne dengang blev betragtet som en synd i Guds øjne, og nogle dage senere stod gravene tomme. De levende døde hærgede efter

sigende byerne i området indtil de endelig blev fanget og endegyldigt brændt. Først mange år senere blev en "heks" fra instituttet fundet og anklaget for at stå bag de dødes hærgen. Hun blev brændt ved daggry i 1692.

"Efter det forsvandt medaljonerne i glemmebogen og endte åbenbart en dag i hænderne på en Auctoria-forsker. Vi har haft dem siden, og nu kan de endelig komme til deres ret igen, da vi har grund til at tro, at kvinden der blev brændt for at have vækket de døde til live igen, var Hela, en af grundlæggerne af instituttet og kvinden bag Skriften, som vi gerne vil have fat i."

Stilheden sank ind imellem dem, kun brudt af passerende fodslag, der fortonede sig udenfor kontorets dør. Marco og Caspar udvekslede blikke.

"Så, hvad skal vi?" spurgte Caspar.

"Vi formoder som sagt, at teksten befinder sig på deres bibliotek." Tom fandt et oversigtskort frem over instituttet og gled det over mod dem. "Det bliver jeres job at komme ind, få fat i den, og komme ud igen."

"Hvad er der i det for os?" spurgte Marco. "Vi ender jo bare som jeres skydeskive, hvis vi bliver opdaget, gør vi ikke?"

"Kompensationen for jeres anstrengelser er ikke lille." Tom lænede sig tilbage mens han drejede kuglepennen mellem fingrene. "Udover at I bliver taget seriøst igen, er vi også villige til at betale jer $10.000 til hvert medlem af broderskabet hvis det lykkes. Selv hvis det ikke er den specifikke skrift, får I stadig halvdelen." Både Marco og Caspar måbede, ude af stand til at sige noget. Tom så fra den ene til den anden og et lille smil formede sig om hans læber.

"Hvad siger I til det?"

Kapitel 12: Træning

Mandag morgen kom med dug på ruden. Charlie vendte sig i sengen og så på Kim, der lå og boblede op ad hende. Hun gned søvnen ud af øjnene og satte sig op. Det var tidligt nok til at hun kunne nå det i dag.

I dag *skulle* hun træne.

Hun slog dynen af sig og svang benene ud over sengekanten. Bag hende trak Kim dynen over hovedet mens hun gryntede utilfreds.

"Hvordan fuck kan du få dig selv til det?"

Charlie ledte tøjstakken på stolen igennem og fandt sportsbh'en frem.

"Der er nogen, der skal gøre det for jer andre, right?" sagde hun og puffede til Kims fod, der stak ud under dynen. En irriteret knurren kom fra sengens dyb blandet med nogle uhørlige bandeord. Charlie ignorerede det og fik løbetøjet på, greb det lille håndklæde og drikkedunken, inden hun satte kurs ud af værelset.

Vindeltrappen knirkede højt på turen ned til den øde spisestue. Kun nogle få elever, der havde køkkentjans i husets køkken, var vågne og i færd med at ordne morgenmaden. Det gav hende tid nok til en omgang på banerne og måske en tur i træningskælderen. Overalt knagede trækonstruktionerne mens solen varmede huset op. Hun hilste på Marley på vej igennem den lange, snævre entré og smuttede ud ad hoveddøren, ud i den lyse morgen.

Det var sidst i august, og selvom bladene på træerne endnu

ikke var falmet, så var der kommet et bid af farve i spidserne. Jorden duftede mørkt og gav efter under hendes sko mens hun begav sig på vej gennem havekomplekset. De sirlige bede snoede sig rundt med spredte granitskulpturer udformet som fabeldyr og fantasifulde skabninger. Det var altid lidt som en drøm at gå der om morgenen.

I det fjerne dampede søen og sløret indhyllede den lille ø, hvor det oldgamle piletræ dyppede sine lange grene som dovne fingerspidser i vandspejlet. Derude lå de fem runde sten, der hver repræsenterede en af Ergantian-søstrene, Piletræsinstituttets grundlæggere. Rødderne havde omfavnet stenene for længe siden, og navnene var bidt ned af tidens tand.

Hun og Kim havde engang taget turen derud i den gamle jolle ved søbredden. Det havde været komplet uinteressant for to eventyrlystne teenagere, og på vej tilbage var jollen kæntret, så Penrose måtte hale dem i land ved hjælp af sivene, som hun fik til at strække sig fra bredden for at få fat i dem.

Hun kom ud til instituttets træningsbaner på den anden side af haverne. Et sug af adrenalin skød igennem hende mens hun varmede op og gjorde klar til at tage fat. Det var lige her, i nuet, når hun adræt løb afsted, sprang fra træstolperne, klatrede eller forcerede de mange forhindringer, at hun kunne slippe alle bekymringerne. Det var som at være tilbage i gaderne, tilbage et sted, hvor hun ikke var fanget som en fugl i et fuglebur.

Ved den sidste og højeste af klatremurene tog hun et langt tilløb og kom over halvvejs op da hun satte af. Hendes håndflader brændte og hendes ånde stod ud i luften som hvide skyer mens hun kæmpede sig op på toppen. Her satte hun sig over skrævs og så tilbage mod bygningerne, der blev visket ud af morgendisen. Hvis bare hun kunne blive der, sidde midt i det grå ingenting og aldrig komme ned igen. Hendes egen lille verden uden dumme tøser på årgangen eller behandlingsstole med læderremme.

Hun så i den anden retning, mod skovkanten hvor træerne tårnede sig op. Derude, et sted, var Ipswich-idioterne stukket

af med Helas Beretning. *Farlig viden*, havde Wilhelmina kaldt det, men hvilken slags farlig viden var det? Hvad gjorde den så speciel? Hvad kunne man bruge den til?

Hun svang benene over på den anden side og lod sig dumpe ned. Måske var det bedre at lade være med at tænke på det. Det havde jo ikke noget med hende at gøre alligevel.

Henne ved en af balancebænkene greb hun vandflasken og slukkede tørsten inden hun satte kursen tilbage mod centralen. Mens hun gik spredte solens stråler sig over trætoppene og disen løftede sig.

Ved hovedbygningen gik hun rundt til en gammel trælåge, der førte ned til kælderen. Her trak hun lågen op så hængslerne klagede og steg ned i mørket. Et kort øjeblik stod hun på trappen i komplet mørke inden rummets gnistrende loftslamper lyste op. Deres blege skær badede træningsmaskinerne i det aflange rum. De stod som en kirkegård af støvede jernstolper og vægtskiver, og hun tøvede ikke med at komme igang.

Hun havde været dybt fokuseret på sine øvelser, da en lyd ude på gangen hev hende ud af den ellers meditative tilstand. Hun snurrede rundt og så ned mod døråbningen, der stod gabende sort ud til gangen. Hun stod frosset til stedet mens hun lyttede. I sit stille sind genkaldte hun sig lyden fra tunnellen, den puslende, skrabende lyd i mørket. En bølge af gåsehud fik hårene på hendes arme til at rejse sig.

Hun satte håndvægtene tilbage på plads og vendte opmærksomheden mod en boksepude, men det blev ved med at krible i nakken. Selvom åbningen til tunnellerne ikke var langt væk, mindede hun sig selv om, at det skarpe lys i træningsrummet nok kunne holde hvad end der boede i mørket, borte.

Det tog nogen tid før hun fik rystet det af sig, men snart var hun atter så fordybet, at hun midt i et sving mod boksepuden blev afbrudt af en stemme henne fra døren:

"Nå, så er vi i gang igen?"

Hun missede sit slag og snublede overrasket ind i boksepuden. Nede i den anden ende af rummet stod nøgleslaven,

pedellen Maddox, lænet op ad dørkarmen med armene over kors. I lyset kunne man se det hærgede ansigt og de mange ar på armene og hænderne hvor skjorteærmerne var smøget op. Øjnene var klare og hagen drysset med gråsprængte skægstubbe. Sjæledyret dansede over hans skulder, cirkulerede om sig selv for derefter at falde til ro, tydeligvis tilfreds med at de havde forskrækket hende.

"Shit, jeg hørte dig ikke komme ind." Hun kastede boksehandskerne over i vasketøjskurven og tog den sidste tår fra drikkedunken. Med håndklædet om skuldrene gik hun den gamle mand i møde.

Maddox havde været den eneste i hendes første tid på instituttet, som hun havde snakket bare en smule med før hun lærte Kim og Frieda at kende. Han kunne aldrig måle sig med Tom, men han havde gjort hendes tilværelse tålelig. Overfor alle de andre elever var han brysk og streng, men Charlie havde givet ham modspil og blødt ham op. Kim mente at Charlie havde et faderkompleks, men på Charlie lød det mere som om veninden bare var jaloux over hans velvilje. Og hellere det end de andre pigers klamme kommentarer om hvad han kunne finde på at lave med hende i kælderen.

"Du så også så optaget ud, jeg ville nu ikke forstyrre," brummede han. Charlie standsede ved den lille vandfontæne ved døren. Det klare vand gled ned i dunken, og hun tog en håndfuld og skyllede ansigtet for sved.

"Det er ok." Hun trak den sidste rene sektion af håndklædet over ansigtet. "Jeg er alligevel færdig."

Han sjoskede lidt ind i rummet og standsede ved en af maskinerne hvor han gled en hånd fraværende over det kolde metal.

"Charlie," begyndte han. Det alvorlige tonefald gav hende en mavepuster. Fuck. Han brugte aldrig hendes navn. Hun tog en stor slurk vand i et forsøg på at forberede sig på hvad end der ventede hende.

Han vendte sig rundt. "Du ved jeg holder af dig," fortsatte

han. "Du er den eneste elev jeg nogensinde har kunnet regne med kunne udføre selv de strideste opgaver. Du siger ikke engang nej når vi skal ud til Forbrændingen."

"Mhmm?" kom det forsigtigt fra Charlie.

"Derfor vil jeg også gerne have, at du er ærlig og svarer mig oprigtigt på hvorfor du og din veninde var endt ude ved Forbrændingen?"

Charlie sank hårdt og fugtede læberne. "Jo, altså … Vi ville jo undgå dig, efter vi så dig i loftsalen."

Han blinkede overrasket. "Var det jer i loftsalen?"

"Yeah."

"Så det var jer, der havde hugget vinen?"

Charlie kvalte et smil i håndklædet. "Ja." Hun forsøgte at lyde så brødebetynget som muligt. "Det var os."

Der gik et øjeblik inden Maddox brast i latter så det sang i metallet på de mange træningsmaskiner. Det rungede højt og Charlie skævede til ham men undlod at bryde ind mens han lo færdig og tørrede øjnene for tårer.

"Åh, I skøre unger," klukkede han og rystede på hovedet.

Hun bed sig i kinden og tog mod til sig. Hun måtte udnytte hans gode humør til at få nogle svar. "Er der noget nyt om dem, der brød ind? Hvem var de?"

"Ikke noget endnu," svarede han og vendte tilbage til døråbningen. "Men fruerne har sat himmel og jord i bevægelse. Der skal nok ske noget." Han stod og vred sine knortede hænder lidt. "Har du travlt her til morgen? Lyst til en kop te inden du skal videre? Det er så længe siden."

Hun trak på smilebåndet. Det havde været et gammelt morgenritual for dem og bestemt længe siden. "Jeg er allerede sent på den. Må nok hellere se at komme tilbage."

"Ja ja," mumlede han og klappede hende på skulderen. "Kom forbi snart, ikke?"

"Det skal jeg nok."

Han sjoskede klukkende tilbage ud af træningsrummet og efterlod Charlie med et stik i maven af dårlig samvittighed.

Copyright © 2026

Kapitel 13: Opgaven

Charlie skyndte sig tilbage til Vena og smuttede i bad. Kim var knap nok stået op da hun kom tilbage på værelset, men hun fik halet hende ud af sengen og med sig ned til morgenmad. De nævnte ikke natten. De vidste begge to godt, der ikke var tid til at snakke, og det skulle også vise sig, at semesterstarten endte med at tage deres opmærksomhed resten af dagen.

Da de satte sig ved morgenmadsbordet, blev der sendt en del bistre blikke i deres retning. Hun skævede til Frieda, der med en vigtig mine smurte sin toast med en generøs mængde marmelade.

"Hvad sidder du og er så selvfed over?" spurgte hun.

"Nårh, jeg tror bare der er en generel holdning til, at jeres udflugt i lørdags er grunden til at udgangsforbuddet er blevet indført," svarede Frieda med et træk på skuldrene.

Charlie bed tænderne sammen. De måtte vel tro hvad de ville. Der var ikke nogen mulighed for at hun og Kim kunne blive renset lige med det samme, så de måtte tage de knubs, der kom deres vej.

Kim havde sat sig ved siden af Wilhelmina og gav hende et diskret puf i siden med sin albue. Wilhelmina rømmede sig lidt. Charlie så et lille blus i hendes kinder inden hun vendte sig imod dem.

"Jeg vil gerne sige undskyld for i går." Man kunne knap nok høre hende for resten af snakken hen over bordene. "Det var ikke min mening at være fordømmende."

Frieda tog en skarp indånding gennem næseborene, men

Charlie sendte Wilhelmina et så diplomatisk smil som hun kunne mønstre.

"Det går nok."

Wilhelmina pustede lettet ud og vendte tilbage til sin morgenmad.

De spiste færdig inden de blev dirigeret over til centralen og morgenforsamling.

Det var ikke kun eleverne i Vena, der havde set sig sure på Charlie og Kim. Samtlige ældre årgange havde fået nys om deres natterend. Kim lod til ikke at tage det så tungt, men Charlies nakkehår stod på stilke når hun så eleverne læne sig ind og hviske til hinanden mens de skævede i deres retning. Da morgensamlingen var ovre, var den ellers sædvanlige puffen og masen ved døren mere demonstrativ og insisterende. Charlie lukkede øjnene for det og lod sig flyde med strømmen ud og til den første time.

◊◊◊

Semesteret lagde ud med Urteori.

Faget blev afholdt i det smukke cirkulære auditorium nær østverandaen, hvor loftet strakte sig højt over dem i en lille kuppelform. Alting var lyst derinde, så rummet føltes væsentligt større end det var. Elfae-lærerinden, Moder Amarantine, stod ved katederet, klædt i hvidt og med sin lange stav i hånden. Hendes lyse Sjæledyr gled søgende over katederet for at tjekke, at alle papirer lå som de skulle og intet var glemt. En dyb lyd fra en gylden gong rungede ud i salen, og stilheden sænkede sig blandt eleverne.

"Urteori er i sin sidste fase for jer alle sammen inden I skal videre til Søsterskaberne og højskoletrinnet," sagde lærerinden mens fingre af lys spredte sig som en vifte ud i auditoriet og udleverede et spørgeskema til dem hver. "Urteori er vores grundsten for forståelse af Urkræfterne og vores nøgle til at tæmme dem. I Ursamfundet siger vi: "Viden er liv", og det er ikke uden

grund. Den mindste fejl kan have enorme konsekvenser for brugeren og dennes omgivelser. Urkræfternes oprindelse er stadig omgærdet af megen mystik, og kun Adonum har givet os et udtryk, nemlig Æteren, som godtages af størstedelen af Ursamfundet. Her skænker Alguderne efter sigende Talenter og Urvæsner de fantastiske men ligeledes destruktive Urkræfter. Om man vælger at tro på det, er op til jer selv." Hun holdt en kort pause og lod den sigende tavshed gøre arbejdet for hende. "I dette semester vil vi beskæftige os med grundig repetition inden foråret står på opgaver, afleveringer og den afsluttende eksamen. I vores timer her vil vi derfor fokusere på læsning og afsluttende spørgsmål til hvert afsnit, så jeg kan sikre mig, at I har fulgt med." Hendes blege blik vandrede blandt eleverne og faldt skarpt på nogle enkelte af dem, deriblandt Kim, der dukkede sig bag Charlie.

"Når I er færdige med dagens kapitel, kan I vende papiret og besvare spørgsmålene," instruerede hun dem.

"Urgh, hun vil bare undgå vi bladrer efter svarene," hviskede Kim.

"Det lærer du jo heller ikke noget af," mumlede Frieda.

Charlie lagde spørgeskemaet ud til siden inden hun slog op på første kapitel i "*Håndbog for Basal Urteori*". Hun havde kæmpet for at indhente den viden, som resten af hendes årgang besad. Selv de yngre årgange på instituttet vidste mere end hun gjorde. Og her sad hun mellem sine jævnaldrende og skulle forestille at kunne tage den afsluttende mellemtrinseksamen til foråret.

Hun forsøgte at læse så meget som hun kunne nå, men da timen ringede ud, var hun knap nok begyndt på spørgsmålene på arket. Hun skyndte sig at sætte krydser ud for de ting hun vidste en smule om og måtte overdrage det ufærdigt da lysfingrene kom og indsamlede dem med et snuptag. Kim lænede sig opgivende ind til hende mens de pakkede sammen.

"Et helt semesters fucking repetition!" stønnede hun. "Jeg er så klar på at stikke af."

Men det var ikke kun hende, der lod til at ville kaste håndklædet i ringen. Frieda smed blækhus og pen i tasken med heftige bevægelser.

"Det er jo HÅBLØST! Ét enkelt ark med spørgsmål er slet ikke nok til at dække over noget så komplekst!"

Charlie og Kim udvekslede sigende blikke inden de tog deres tasker og fulgte med de andre videre til deres næste time.

De ankom til biblioteket, hvor der var blevet ryddet op efter indbruddet. I et tilstødende klasseværelse blev der undervist i Ursamfundets Kultur og Historie. Herinde stod der reoler langs væggene, der hang verdenskort fra forskellige tidsperioder og udstoppede dyr af varierende oprindelse.

Der var rødhattens med sit forvredne ansigt bag et af glaskabinetternes låger. Eller ildsalamanderen, hvis ild stadig var bevaret, takket være en Val-barriere. Den stod og ulmede under en glasklokke på en hylde, på behørig afstand af andet brændbart materiale.

Indenfor den buede døråbning ventede Eschenbaum med klofingrene kærligt foldet om sin lange askestav hvis sorte sten pulserede med et lavt blus. De fandt hurtigt deres pladser, og en tynd, flimrende barriere bredte sig i døråbningen så alle lyde udefra blev skærmet af.

Viceforstanderinden vendte sig rundt og lod sit ulmende blik feje over dem.

"Som I hørte i går er der ikke længe til Æthr-fest," sagde hun. "På selve festdagen skal I først ud på Sjæledyrsekskursion, og om aftenen efter middagen vil I blive fejret med en ceremoni, der byder jer velkommen som fuldgyldige medlemmer af Ursamfundet. Men først skal jeres valg af Søsterskab annonceres officielt. Vores timer i denne del af semesteret vil derfor centrere sig om læringen om Søsterskaberne og instituttets grundlæggere, så I er godt klædt på når I skal angive jeres ønskede valg."

Eschenbaum slog et slag med staven, og ligesom i den forrige time blev der udleveret ark til eleverne, denne gang af

snørklede, sorte fingre i luften. Det gav Charlie kuldegysninger når de strøg lidt for nærgående forbi hende. Til sidst sad alle – på nær Charlie – med papir foran sig. De andre skævede undrende til hende.

"I kan gå i gang med de udleverede opgaver. Søster Malone, vil du komme op til katederet så vi kan aftale din opgave?"

Der var så stille, at man kunne høre et hårstrå dale til gulvet. Charlie rejste sig men hendes knæ var bløde som smør, og hun kæmpede sig besværet op til katederet.

Omkring hende skrabede kulpenne mod papir, selvom hun var forfærdelig bevidst om, at de andres opmærksomhed lå et helt andet sted end ordene de nedfældede. Sådan legede Eschenbaum med dem. Hvis bare én elev så direkte op og fulgte Charlie med blikket, ville det få konsekvenser, og hvis Charlie ikke lystrede ordren, var det hende, der var i fedtefadet.

Hun standsede foran viceforstanderinden. Charlie forsøgte at undgå blikket, der gled over hende centimeter for centimeter. En smilerynke skar sig som en dyb rift ind i viceforstanderindens kind, og hun foldede klofingrene foran sig så de klikkede mod hinanden.

"Nå, Søster Malone, hvad kan vi finde på til dig? Du skulle jo nødig kede dig imens din årgang forbereder sig på deres fremtid."

Charlie fokuserede på sin vejrtrækning. Langsomme, dybe åndedrag. Ind ad næsen, ud ad munden. De samme vejrtrækningsøvelser hun med tiden havde lært i kælderens giftig grønne lys. En idé var sprunget til live i hende på den korte tur op til katederet. Det var et sats, vovet og ikke helt gennemtænk, men hvis hun var heldig, kunne hun måske finde ud af hvad det helt præcist var indtrængerne var sluppet afsted med.

"Siden de andre skal beskæftige sig med Søsterskaberne, kunne det være, at jeg måtte beskæftige mig med den sidste grundlægger, Hela Ergantian?"

Hvis Eschenbaum var overrasket, var det ikke noget man kunne se med det blotte øje, men Charlie havde lært at tyde

hendes kropssprog bedre end de fleste. Et milisekunds stivhed i skuldrene, en muskeltrækning i brystet under den sorte kåbe, og en gnist, der kortvarigt glødede op i hendes øjnes dyb, inden den døde hen lige så pludseligt som den var kommet til syne.

En klofinger slog hårdt mod en anden.

"Hela, siger du."

Charlie nikkede. "Det er ikke viden, der nødvendigvis relaterer sig til Søsterskaberne, men det er ikke desto mindre viden om instituttets historie."

"Det er ikke et kapitel af instituthistorien, vi ynder at beskæftige os med, Søster Malone," pointerede Eschenbaum. "Faktisk er der meget lidt information tilgængeligt om emnet. Men måske er det også en udmærket udfordring for dig, hvis du kan få McCarthy til at støve noget som helst op i biblioteket. Og så må vi jo se når vi kommer nærmere deadline," hun lænede sig frem, og de spidse tænder blev blottet i en grotesk maske af morskab. Hendes blik åd Charlie op. "Måske kan vi se på nogle enetimer sammen. Jeg har mange andre … *opgaver* du kan udføre for mig."

Charlie frøs til is. Bag hende var der stadig stille i klasseværelset. Eschenbaum rankede sig tilfreds.

"Men," sagde hun slutteligt, "lad os sige det først kommer på tale i det tilfælde af, at du ikke består når vi kommer til Æthr-fest. Du kan udarbejde en synopsis til mig og aflevere den næste uge, så du kan komme i gang med at finde materiale. Hvis ikke jeg har en grundigt udarbejdet kildeoversigt om to uger, må vi se på hvad vi så kan gøre for at motivere din indsats. Forstået?"

En kuldegysning rystede Charlie lidt til live. "Javel, Moder."

Eschenbaum gav tegn til at hun kunne sætte sig igen, og Charlie vendte tilbage til sin plads med kinder røde af raseri. Hun slog op i sin grundbog i instituttets historie og prøvede at finde noget brugbart til opgaven, men alt hun kunne tænke på var rovdyret bag katederet. Kvindevæsenets trusler om

enetimer var ikke nye, hverken overfor Charlie eller nogle af de andre elever, og til enetimerne hørte også rygter, der skamfuldt blev hvisket i krogene, blandt både de yngre og ældre årgange. Rygter, som aldrig blev be- eller afkræftet, og som altid blev manet til jorden når de blev bragt op til institutledelsen af bekymrede forældre.

Tavsheden i klasseværelset blev ikke brudt igen før klokken ringede ud, og de pakkede sammen.

◊◊◊

Charlie havde ingen appetit da de gik til frokost i den store spisesal. Modløsheden gnavede et mørkt hul i hendes mellemgulv og fyldte det ud med bitterhed. Hun fornemmede, at selv Kim ville påtale optrinnet i klasseværelset, men larmen i spisesalen åd enhver form for oplæg til samtale.

De skyndte sig forbi de lange tag-selv-borde for at øse deres mad op og fandt deres årgangs bord. Der sad allerede en håndfuld andre piger, men ingen skænkede dem et blik. En af dem var Iselle, og hun så med det samme rundt.

"Jeg synes her lugter, synes I ikke?" spurgte hun de andre, der fnisende knækkede sammen. De forsøgte ikke engang at skjule deres foragede udbrud.

"Ej ja!"

"Det stinker af våd hund."

"Og hybrid-hørm."

En af dem skubbede sin tallerken fra sig. "Puha, jeg bliver helt dårlig."

Kim trommede irriteret i bordet, men Charlie gav hende en albue i siden.

"Spis," sagde hun lavmælt uden at se op fra sin tallerken. "Ignorér dem."

Kim adlød sammenbidt. Pigerne på den anden side af bordet holdt øje med dem, men da der ikke var nogen umiddelbar reaktion, afholdt de sig fra at gøre nærmere væsen af sig indtil

de rejste sig.

En af pigernes taske svang ud og ramte et glas de havde stillet fra sig. Det væltede og en stor slat juice klaskede ned over Friedas taske. Hun gispede chokeret mens pigerne leende forlod dem, uden hverken at gøre mine til at ville tørre op eller undskylde. Nogle enkelte elever ved de andre borde betragtede det lille optrin, gemte deres smil bag hænderne og vendte tilbage til deres mad. Frieda blussede som et romerlys og rev adskillige håndfulde af servietter til sig fra en holder for at tørre sig selv og sin taske.

"Bare - fordi - man - ikke - er - perfekt," sagde hun i små hidsige stød. Charlie og Kim rejste sig for at tage bøgerne og tjekke deres tilstand. Wilhelmina hjalp med at duppe væsken af.

"Du er heldig, du havde den gode lædertaske fra Burnhams," sagde Kim mens hun stablede bøgerne. "Der er ikke sket noget alvorligt."

"Nej, men …" Frieda skulle til at tale, men ombestemte sig for i stedet at gribe ned i remediebæltet og fiske sin falkefjer op. Hun kørte den frem og tilbage mellem fingerspidserne indtil den kunne stå og snurre i luften så en lille vindtragt blev rettet ned mod tasken. Juicen tørrede hurtigt ud, og hun lagde fjeren tilbage i bæltet inden hun med fast hånd kylede sine bøger ned i tasken igen. De andre udvekslede blikke men blev stiltiende enige om, at det var bedst at overlade hende til sine frustrationer inden de gik videre til resten af dagens lektioner.

Kapitel 14: Gæsten

Vinen plaskede lystigt i glassene, og duften af stegt kød og grøntsager havde bredt sig i spisesalen hvor lærerinderne sad ved langbordet. Latter og snak sivede ud mellem søjlerne og op under det hvælvede loft.

Charlie havde netop afsluttet sin anden runde med vinkaraflerne og var standset ved de to borde i hjørnet ved døråbningen ud til køkkenet. Det ene anretterbord bugnede af drikkevarer, heriblandt en lille kedel over et blus med en væske, der duftede harsk, meget atypisk for nogle af de drikkevarer hun normalt serverede for lærerinderne. Ingen havde endnu efterspurgt den, og hun lod den simre mens hun sørgede for at det andet bord, afrydningsbordet, blev fyldt med det beskidte service.

I døråbningen stod to elever fra Laurette i deres tjeneruniformer og så til. Tavst ordnede hun den sidste stabel af tallerkner, rettede sig op og tørrede hænderne i forklædet.

"Værsgo," sagde hun med myndig mine. De skyndte sig at køre afrydningsbordet ud i køkkenet, så de kunne komme i gang med den omfangsrige opvask. Hun anrettede fire skåle med tørret frugt og mørk chokolade og gik tilbage til langbordet med dem. De små hæle på uniformskoene klikkede højt mod fliserne, og skosnuden gnavede i hendes venstre lilletå.

Det var fredag. Den første uge i semesteret var gået, og for Charlie var tiden fløjet afsted. Undervisningen havde taget al fokus. Repetition på repetition i de større fag, hele torsdag afsat til grundindføring i væksthuset med midnatstime i Visions-

lære på loftsalen for at studere stjernerytmer, samt tre moduler med Forandringslære om fredagen, havde kostet Charlie de sparsomme kræfter hun havde håbet at have optjent hen over sommeren.

Pludselig var det weekend, hvor det nu stod på opvartningstjans for lærerinderne. Fredag var der altid festmiddag i Alvina, og som Morrigana havde pålagt hende, var hun troppet op til sin tjans, træt og mæt af indtryk efter ugens intensive semesterstart.

Hun havde været i uniformen siden hun var kommet over i huset, og efter at have sat de to yngre elever på tjenertjans i gang med at dække langbordet, havde hun selv stået for at gennemgå den nederste etage. Her havde hun ryddet op og fået den ene af tjenerne til at vaske gulvene mens hun havde støvet lanterner af og ordnet puder i sofaerne og chaiselongerne. Til slut havde hun sat gang i pejsene og rettet skind og tæpper til inden de første lærerinder var ankommet til aftensmaden. Hun lovede sig selv et langt bad når hun kom tilbage til elevhuset.

Hun placerede skålene på bordet mens hun lyttede til snakken blandt lærerinderne. Levitationslærerinde og husmentor for Venas mellemste årgang, Lila Hornsby, var nået til sit tredje glas vin og fortalte malende om hvordan levitationstimen, der havde erstattet remedielære om onsdagen, var forløbet. Charlie var fritaget, eftersom hun som Skifter blot kunne antage enhver dyreskikkelse, der kunne flyve.

"Der var flere, der sank i jorden end sidste år," fortalte lærerinden. Charlie smilede ved mindet om Kim, der onsdag eftermiddag var trasket surmulende gennem Vena med mudder op til knæene. "Selvfølgelig måtte vi også få fat i Maddox for at hente et par stykker, der endte i skoven. Jeg havde egentlig store forhåbninger til Søster Vesper-" Charlie spidsede ører da hun hørte Frieda blive nævnt og satte den sidste skål fra sig, "-men hun overtænker det hele. Jeg har en fornemmelse af, at hun aldrig tager snuden ud af bøgerne. Hvornår er hun nogensinde praktisk anlagt? Hun havde vel ikke nogen succes med reme-

dierne sidste semester, havde hun?"

Eschenbaum trak på skuldrene og svang sit glas rom dovent rundt. "Hun har skam udmærket potentiale modsat andre," hun skævede til Charlie, "men ja, hun overkompenserer vel fordi hun er hybrid, og tror teori er vejen frem til at mestre Urkræfterne. Det er jo en brist i hendes natur."

Charlie gik stille tilbage til serveringsbordet og indtog lydigt sin plads, med hænderne foldet bag ryggen, hælene samlet og blikket rettet stift hen over bordet. Opvartertjansen var ikke just rar, men det var nu alligevel interessant at lytte til lærerindernes sladder. Så længe man holdt sig på stueetagen og ikke lod sig lokke med ovenpå.

"Nu er teori ikke kun dårligt," påpegede Amarantine.

"Nej, men hvis man kun ser på tingene fra en bogs perspektiv, mister man helheden," svarede Eschenbaum bedrevidende. "Praktisk kunnen er essentielt for-"

Mere nåede hun ikke da hun blev afbrudt af hoveddøren, der smækkede hårdt. Globelamperne snurrede rundt og blinkede uroligt. Der blev stille. Morrigana rejste sig langsomt for bordenden.

"Ah. Jeg tror, vores gæstelærerinde er ankommet."

Skarpe smæld fra høje hæle mod fliser kom nærmere, og en kvinde dukkede op ud af entréens mørke.

Charlie holdt vejret. Hun havde før set en enkelt Valfae i Annabelles. Hans tiltrækningskraft havde gjort samtlige gæster stumme i 40 minutter. Denne kvinde gjorde ham til skamme.

Alt ved hende var perfekt og på en måde også frastødende syntetisk, som kunst skabt af ikke-naturlig intelligens. Lige fra den glatte, røde neglelak til de blafrende øjenvipper og voluminøse bronzekrøller, der duvede let om hendes skuldre. Hun var iført en rød kjole, og om livet bar hun det smukkeste, røde remediebælte i læder, Charlie nogensinde havde set, med stikninger så præcise og indgravering så nøjagtig, at det virkede levende. Det skulle ikke undre hende hvis det var et af de bælter med forklædning over sig, så man kunne bære dem i offent-

ligheden uden at bekymre sig om nysgerrige blikke. De grønne øjne vandrede over forsamlingen, og et smil lå på de fyldige, mørkerøde læber. Sammenlignet med de tilknappede lærerinder var hun malplaceret, som en erotisk statue midt i et puritansk kapel.

Friedas advarende ord om Darklighterne dystede mod en uimodståelig virkelighed, et farvebillede, der fik omgivelserne til at miste al kulør.

Nogen sagde hendes navn. "J-ja?" spurgte hun svagt.

"Stå ikke bare der og glo. Gå hen og hjælp vores gæst af med overtøjet," bad Morrigana lidt utålmodigt.

Charlie skyndte sig hen til kvinden for at tage kappen. Da den gled af skuldrene, dukkede kvindens Sjæledyr frem fra det bølgende hår: en rød snog med sorte og hvide båndmarkeringer og glimtende øjne.

Hun var ikke vant til at se Sjæledyr i deres sekundære former, kun de lette, blafrende figurer, der dansede yndefuldt om deres værter. Synet fik hendes hjerte til at skyde op i halsen på hende, og hun løb ud og hang kappen på plads inden hun vendte tilbage til sin plads i spisestuen. En mørk parfume klistrede til hendes tunge og gane som sødt, lokkende slik, men med en metallisk bismag.

"Tilgiv mig forsinkelsen." Den britiske accent kom bag på Charlie, og kvinden gik nonchalant mod bordet hvor hun indtog pladsen ved bordenden. "Platformsnetværket har været ustabilt i dag."

"Ah ja, noget med en orkan i Atlanten?" kommenterede Penrose.

"Jeg fatter ikke, at Netværksudvalget ikke snart får fingeren ud og lynsikrer platformene," brummede en af lærerinderne og de andre stemte samtykkende i.

"Ja, det er for galt."

"Man skulle tro de havde lært noget efter Cairo-hændelsen."

"Jeg begriber det ikke."

"*Så* sløset."

Charlie stod og fulgte med. Hun var vant til lærerindernes small-talk, men det her lød mere end nogensinde som klukkende høns omkring en hane, som de forsøgte at imponere. Efter et par minutter skar Morriganas stemme sig vej ind mellem lærerindernes kvidren.

"Søster Malone, jeg er sikker på, at vores gæst også vil sætte pris på noget at drikke. Der skulle gerne være blevet sat noget frem af storkøkkenet i aftenens anledning."

Hentydningen var ikke til at tage fejl af. Charlie så fra gæsten til drikkevarerne på rullebordet. Som et lyn fra en klar himmel slog det hende, hvad den lille boblende kedel indeholdt. Hun tog en dyb ske og sænkede den ned i væsken, der gled til side som et tungt gardin. Da hun halede skeen op igen kunne hun se den dybrøde farve tydeligere. Lugten var skarp og hun kæmpede for ikke at være uhøflig og rynke på næsen.

Hun bar kedlen med sig over til bordet hvor hun øsede op i glasset. Hun holdt tungen lige i munden og forsøgte ikke at spilde.

"Nej, hvor betænksomt," lo kvinden fornøjet. Charlie havde svært ved at fjerne blikket fra hende på turen tilbage til serveringsbordet. Hun satte kedlen på sit blus og lagde låget på, så den skarpe klirren skar et hul i stilheden.

"Lad os alle sammen byde velkommen til vores nye lærerinde, Isobel Darklighter." Morrigana hævede sit glas og de andre lærerinder fulgte hendes eksempel. "Vi går en spændende tid i møde med dig."

"Mange tak." Isobel nikkede ærbødigt. "Jeg ser frem til samarbejdet, selvom jeg hører tidspunktet kunne være bedre."

"Ak ja." Morrigana krængede et smil frem. "Tingene er bestemt ikke som de plejer."

"Men I har startet jeres undervisning, kan jeg forstå?" Isobel satte glasset i bordet og smilede let så en spids hjørnetand kom til syne i den ene mundvig. Det rislede ned ad Charlies ryg. Selvom hun vidste, at Eschenbaum så let som ingenting

kunne flå enhver til laser med sit spidse tandsæt, så var det her på en eller anden måde mere skræmmende – og fascinerende. Det var et rovdyr, der forførte sit bytte med et harmløst smil inden det blottede sin brod.

"Selvfølgelig," svarede Eschenbaum hurtigt. "Der er ingen grund til at lukke ned bare for nogle drengestreger."

"Du mener et brud på nogle af de stærkeste sikkerhedsbarrierer, der findes i Ursamfundet, er drengestreger?"

Spørgsmålet faldt prompte og efterlod salen i dirrende tavshed. Normalt ville sådan en kommentar fra enhver af de andre lærerinder have affødt et køligt svar fra viceforstanderinden, men det lod til at komme lige så meget bag på hende som alle de andre. Penrose rømmede sig nervøst.

"Vi er alle glade for, at du kunne komme," sagde hun. "Vi havde overvejet at invitere Constantine Dimitrov-"

"Constantine? I vil invitere Constantine Dimitrovitch til jeres institut?" Det var en blanding af et spørgsmål og en bekræftelse, som en mor, der skulle være sikker på, at hendes barn ikke var ved at gøre noget overilet.

"Han kommer *kun* på tale hvis der sker en udvikling i negativ retning," påpegede Amarantine fast fra midten af bordets ene langside. Hendes skarpe svar til trods, sad hun og kørte en negl frem og tilbage langs en åre i bordpladen.

"*Jeg* anbefalede forstanderinden at kontakte ham med henblik på at styrke vores forsvarsværker og samtidig undersøge Ipswich-sagen yderligere." Eschenbaums blik strejfede Amarantine inden hun sendte et syrligt smil i retning af Isobel.

"Jeg er bare ikke sikker på, at det er klogt at invitere ham hertil," svarede Isobel. "Han kan mere end man lige regner med."

"Så langt er vi heller ikke kommet endnu," svarede Morrigana. "Vi tænkte, at din ekspertise var at foretrække, inden vi haler ham herop fra sit skjul i New Orleans. Hvorom alting er, har vi kunnet konstatere, at drengene formåede at komme helt ind i biblioteket."

"Så langt? Fik de fat i noget?"

"Ikke lige umi-" begyndte Eschenbaum før Amarantine afbrød hende:

"Helas Beretning," sagde hun og sank en klump. "De fik fat i Helas Beretning."

Charlie havde langsomt cirkuleret om bordet med en vinkaraffel for at få hele samtalen med. Tanken om, at lærerinderne kunne drøfte den stjålne Skrift her til aften, havde ikke strejfet hende, men nu indså hun, at de ville være den perfekte kilde til mere viden om Hela.

Hun var standset ved bordenden hvor Isobel sad. Med skælvende hænder gjorde hun mine til at fylde hendes glas, men i samme øjeblik fangede Valfaen hende med blikket. Det var så kort, at hun var i tvivl om hun bare havde forestillet sig det, og da hun blinkede var kvindens blik låst fast på Morrigana. Charlie var frosset midt i bevægelsen, forlegen over at være blevet opdaget, men en lille skygge i kvindens mundvig afslørede hvad der nok kunne betegnes som et smil.

Altimens det skete, var det tydeligt, at Amarantines svar ikke faldt i god jord i selskabet. Der var stille som graven. Charlie trak sig tavst et par skridt bort og betragtede scenen udspille sig.

"Det er alvorligt, Elektra," fortsatte Isobel, hendes stemme prikkede som en nål i tindingen. Hendes ende fingerspids cirkulerede langs glassets kant med en fin, sprød tone. "Er de pågældende indtrængere blevet pågrebet?"

"Nej," svarede Morrigana uden tøven.

"Har Vidensudvalget fået besked?"

"Nej."

"Hvorfor ikke?"

Lærerinderne så fra Isobel til Morrigana. Charlie pressede læberne sammen for ikke at måbe. Det var uhørt, at nogen satte spørgsmålstegn ved forstanderinden og hendes beslutninger, men her sad der imidlertid en gæst og gjorde præcis dét. Dog rankede Eschenbaum sig i stolen, og sendte Isobel et smil, der mest af alt mindede om en snerrende grimasse.

"Der er ingen grund til at inddrage myndighederne før det bliver højst nødvendigt," sagde hun. "Lige nu er det bedst at fokusere på at få forstærket instituttet imod eventuelle fremtidige indbrud. Og hvis du kan bistå os i det, så skal vi nok koncentrere os om konsekvenserne af det."

Spisesalen holdt vejret mens Isobel så fra Eschenbaum til Morrigana. Hun knipsede mod glasset og en boble brød den atter dampende væske.

"Aftale," svarede Isobel endelig med et ærbødigt nik i forstanderindens retning.

Et kollektivt suk af lettelse gik gennem lærerinderne. Spændte muskler løsnedes og skuldre faldt sammen.

Selskabet brød op, og Charlie vendte tilbage med sin karaffel til serveringsbordet. Hun forsøgte at fordøje oplysningerne, hun netop havde fået og glemte at få sat tjenerne i sving igen. Hun havde aldrig troet, at hun skulle opleve Morrigana ydmyget for fuldt skue af de andre lærerinder, og slet ikke af en gæst. Hvorfor havde ingen grebet ind? Var det fordi det var en Darklighter? Kunne det virkelig passe, at det var alt, der skulle til? Det skulle nok blive sjovt at se hvordan det forhold udviklede sig resten af året.

Hun var i færd med at samle glassene da hun bemærkede Isobel og Moder Amarantine, der stod ved en døråbning. Deres samtale druknede i den fjerne mumlen af stemmer fra de tilstødende rum, så Charlie opgav at lytte og holdt i stedet øje fra sin plads ved afrydningsvognen. Isobel havde Elfaen i et let favntag og de så mere end bekendt ud med hinanden som de stod dér, Amarantine med en fortvivlet panderynke, og Isobel med et varmt smil.

De udvekslede nogle ord, og Charlie så Isobel skæve hen imod hende. Hun skyndte sig at fokusere på sit forehavende med glassene, men de klirrede højt idet hun satte dem ned. Hun tilkaldte tjenerne med den lille messingklokke, så de kunne tage det sidste af opvasken.

Hun rettede sig op og så tilbage mod lærerinderne hvor Am-

arantine nu var forsvundet ud af syne. Tilbage stod Isobel, der nu vinkede hun hende nærmere. Charlies hals snørede sig sammen og hendes hjerte bankede hårdt, mens hun lod drikkevarer være drikkevarer og nærmede sig langsomt den mystiske kvinde. Igen forsøgte hun at tvinge sig selv til at huske Friedas ord, men en anden stemme i hende sagde, at hun burde gøre sine egne erfaringer. Det var for tidligt at dømme hende udelukkende baseret på Friedas fortælling. Der var altid flere sider af en historie.

"Ja, Moder Darklighter?" spurgte hun forsigtigt. "Hvad kan jeg hjælpe med?"

"Det kan vi snakke om om lidt, min kære."

Lærerinden tog hende i bedre øjesyn, og Charlie forsøgte ikke at stirre for meget. Parfumen i luften omkring hende var tung og døsende. Hendes bevægelser var flydende, som en hypnotiserende danser. De lange fingre rakte ud og greb blidt om Charlies hænder. Neglespidserne løb langs linjerne i hendes håndflade, så hun fik gåsehud på armene og helt op i nakken.

"Dit navn?"

"Charlie Malone."

Hun slap Charlie og cirkulerede omkring hende, som en kunstner, der betragter en halvfærdig skulptur. Charlie rørte sig ikke ud af flækken. Hun følte sig nøgen og usikker. Hvad gjorde hun? Hvad havde hun gang i?

"Meget arbejde er lagt i dig." Isobel standsede foran hende. "Du er et Talent?"

"Skifter, Moder."

Isobel nikkede smilende. "Selvfølgelig. Og du skal til at gøre mellemtrinnet færdig?"

"Ja, Moder."

Hvorfor denne afhøring? Hvad havde hun gjort?

"Har du nogensinde hørt om Brilliance, min families firma? Vi har før haft held med at hjælpe Talenter og Urvæsner igang med en karriere. Skiftere er også mere end velkomne. Vi beskæftiger os med remedier, fremstilling af to-vejs-spejle og andre artefakter og smykker til blandt andet Sjæledyrsindkapsling.

Kom til mig når du har været på Sjæledyrsekskursion, så kan vi måske finde ud af noget med en praktik, når din uddannelse er endt."

"Jeg … jeg kommer ikke på Sjæledyrsekskursion i år."

En fin linje krydsede Isobels glatte pande, den eneste antydning af en rynke indtil videre.

"Nå da? Hvorfor ikke?"

"Jeg … har ikke bestået min myndighedsprøve." Charlie brændte af indestængt skam. Det måtte være det værst tænkelige førstehåndsindtryk.

"Virkelig?"

Charlie nikkede.

Isobel viftede med hånden i luften. "Ja ja. Det tager vi til den tid, min ven. Nu kunne jeg til gengæld godt tænke mig at finde mig til rette her i huset. Ved du hvilket værelse jeg har fået tildelt? Du må vel, som opvarterske, kunne anvise mig, ikke sandt?"

Hvad var det her? Charlie spændte i hele kroppen. Forsøgte hun at få hende alene med op på sit værelse? En iskold frygt greb hende, men Isobel lagde en hånd på hendes skulder. En bølge af varme strømmede igennem hende og hun sænkede sine parader, selvom hun strittede imod, eller i hvert fald forsøgt, at minde sig selv på alle forholdsreglerne, og hvordan hun skulle undgå at være alene med lærerinderne. Men det var jo sådan nogen som Eschenbaum eller duellærerinden Montoya, man skulle undgå. Det var ikke den nye lærerinde.

"*Du behøver ikke, hvis du ikke har lyst*."

Ordene tog pusten fra hende. Ingen havde nogensinde givet hende et valg før. Selv ikke Tom. Han havde bare guidet hende, med det alternativ, at hun ellers ville være helt alene. Men her var der én, der respekterede hende, respekterede hende som selvstændig person, nok til at give hende valget om at gøre som det forventedes af hende eller rent faktisk lade være. Det gjorde ondt i maven, men i stedet for den alt for velkendte angstknude var det et kram omkring den ituslåede kerne. En

omsorg hun ikke anede hvad hun skulle gøre af.

"Joh, kan nok godt finde ud af, Moder," fik hun endelig presset frem, og Isobel kvitterede med et ømt smil og strøg hende let over håret.

"Det lyder strålende."

Valfaen gav et sidste klem om Charlies skulder inden hun forsvandt bort ud i entréen. Charlie sitrede indvendig da varmen forsvandt, og den kolde ængstelighed blussede op igen, ikke kun i maven, men i hele kroppen. Hun gik ud og fandt Morrigana under en af søjlebuerne i samtale med Penrose. I korte vendinger fik Charlie forklaret Isobels anmodning, og Morrigana betragtede hende et øjeblik.

"Værelse 12 på anden etage," sagde hun til sidst. "Behandl hende vel og vær tilbage snart. Glassene fylder ikke sig selv."

Copyright © 2026

Kapitel 15: Ligeværdig

Ude i entréen stod Isobel ved en stor, smukt indgraveret dragkiste. Sjældyret var dukket frem og gled omkring hendes arm som et levende armbånd. Lærerinden smilede da Charlie dukkede op og greb låsestaven til Isobels værelse fra et lille skab på væggen.

"Ah, blev du sluppet løs?" sagde hun og gemte snogen tilbage under det fyldige hår.

"Jeg skal tilbage nedenunder," svarede Charlie med et enkelt nervøst blik mod Isobels hårpragt. Hun måtte minde sig selv på hvad der lå skjult i lokkerne.

Isobel klappede fornøjet dragkisten. "Det kan du godt nå, hvis du bare lige hjælper mig op med den her. Hvor højt skal vi op?" hun så op ad den lange trappe.

"Anden etage, værelse 12," svarede Charlie og tog et fast greb i dragkistens ene side. Hun havde forventet at den vejede godt til, men den var overraskende let. Uden det største besvær begyndte hun at bugsere den op ad trinene, mens Isobel gik i forvejen.

De nåede op til anden etage. Trappen fortsatte to etager videre, hvor den øverste var forbeholdt forstanderindens gemakker. Charlie trak dragkisten ned ad den lange gang med lærerindernes værelser, indtil hun nåede værelset med nummeret 12 på døren. Den velkendte, sitrende barriere lå som en fin film over træet.

Charlie fandt den lille tynde sølvstang frem der skulle glide ind i låsens smalle hul. Med et kort pres gav den et klik, bar-

rieren forsvandt så et håndtag kom til syne. Hun rakte Isobel stangen. Den var ikke meget længere end hendes håndflade og havde dørnummeret indgraveret i bunden. Isobel vendte og drejede den inden hun lod den glide ned i en lille ekstra pung i remediebæltet. Charlie åbnede døren og trak kisten indenfor.

Henne ved klædeskabet satte hun kisten med et tungt bump og så sig om. Hun var ikke så bekendt med lærerindernes værelser, da det kun var de ansatte, der gjorde rent på de øvre etager. Der var mørke paneler på væggene, en himmelseng, et bord og en stol samt et klædeskab. Det var som et studiekammer, ikke meget større end hvad hun og Kim havde til deling. Det tilstødende badeværelse var dog en opgradering i forhold til hvad eleverne på hendes årgang havde at gøre med.

Isobel fulgte efter og lod Sjæledyret glide ned på sengen. Der rullede det sig sammen som en søvnig kat, men de glitrende øjne holdt stadig øje med, hvad der foregik. Lærerinden knipsede mod olielampens glas på natbordet og vægen antændes med en livlig flamme.

Charlie rømmede sig. "Hvis det var alt, må jeg hellere komme ned ig-"

"Det var ikke alt." Isobel vendte sig om og trådte nærmere. Hendes øjne var mørke, næsten sorte, i olielampens glød. De holdt Charlie fast i en skruestik, men hun havde ikke lyst til at bryde fri. Tanken om at skulle nedenunder til lærerinderne, der befuldede sig, var ikke just noget at råbe hurra for. Så hellere blive heroppe med den nye lærerinde, hvad end det måtte indebære.

Kvinden lagde en hånd mod Charlies kind. Den var varm. Var det dét blodet gjorde? Sølvringene på fingrene var derimod kolde, som om det kun var væsenet selv, der blev påvirket. Hun blev blød i knæene og koncentrerede sig om ikke at svaje. Isobel slap hende og gik over til klædeskabet for at åbne og inspicere det.

"Da jeg blev kontaktet med henblik på at undervise på Piletræsinstituttet, fik jeg at vide, at jeg skulle have enetimer med en

elev i remedielære," sagde hun. "Jeg tænkte på, om du måske vidste hvem den elev kunne være?"

Charlie vidste instinktivt, at lærerinden allerede kendte svaret. Hvorfor så spørge? Hvad foregik der?

"Det er mig, Moder."

"Kald mig blot Isobel når vi er på tomandshånd, min ven. Vi er på lige fod i denne verden, du og jeg. Husk det. Altid."

"Javel, M-Isobel."

Kvinden lukkede skabet og slentrede over til sengen hvor hun satte sig. Sjældyret bevægede sig ikke ud ad flækken. Hun lagde det ene ben over det andet, foldede hænderne omkring knæet og betragtede Charlie.

Håret svang sig om hendes skuldre, slanger med både gyldne, dybrøde og kobberfarvede toner. Charlie blev mindet om fabelvæsenet med slangehåret, der kunne forvandle mennesker til sten med sit blik. Hun strakte og knyttede den ene hånd for at sikre sig, at hun stadig var i live.

"Men det kræver ikke en myndighedsprøve at få et Sjældyr," sagde Isobel.

Charlie slog blikket ned til sine sko. Hun havde næsten glemt smerten fra den spidse skosnude.

"Nej, det … det ved jeg."

Et lille træk ved Isobels øjenkrog fik øjnene til at spidse mistroisk til. "Javel ja."

Charlie bed sig i læben. Hvis nu hun fortalte Isobel sin hemmelighed, kunne hun måske hjælpe hende. Hun havde forbindelser, hun havde autoritet. Måske var hun hendes redning, det mirakel hun havde sukket efter så længe. Måske ...

En banken på dørkarmen rev hende tilbage til virkeligheden, og Isobel rejste sig ved synet af Eschenbaum, der var dukket op. Et snedigt smil prydede Rhafaens mørke læber og øjnene glødede frydefuldt.

"Nå, så det er her festen er endt?" spurgte hun. "Der bliver ellers spurgt efter aftenens opvarterske. Skal jeg sige den nye lærerinde er stukket af med hende op til sit værelse?"

Charlie bøjede hovedet. "Nej, Moder, jeg kommer nu."

Hun skulle til at gå, men Isobel greb hende ved albuen. Hun skar en grimasse da neglene ramte det lille blå mærke i huden fra søndagens procedure.

Et splitsekunds klarhed opstod mellem dem, idet deres blikke mødtes. Selvom mærket var dækket til, var der ingen tvivl om at Isobel havde fornemmet det gennem uniformsærmet og med det samme vidste hvor det stammede fra. Forståelsen lyste ud af de flammende grønne øjne, og en overvældende lettelse blomstrede op i Charlie ved tanken om at lade hende se sandheden fremfor at skulle forklare sig. Hun glemte et øjeblik at trække vejret.

Det hele gik så hurtigt, at hun sekundet efter tvivlede på, at det overhovedet var sket. Kun lettelsen forblev hængende i hende længe efter.

"Jeg var ellers på vej til at sende den unge Søster Malone over i seng," sagde Isobel med fast stemme.

Eschenbaum lagde armene over kors. "Jamen opvartertjansen slutter først ved solopgang."

"Virkelig?" Isobels øjenbryn skød op. Luften var tæt, som lige før et uvejr slog sig løs. Skyggerne i rummet voksede, og olielampens flamme rejste sig faretruende. Rummet blev varmt, luften dunkede i ørerne, og hvor hendes hud var blottet føltes det som at stå i blændende solskin.

Eschenbaums læber krøllede sig sammen. "Ja. Ligesom alle de andre praktiske pligter rundt om på instituttet, er opvartertjansen med til at gøre vores elever klar til livet på den anden side af endt uddannelse. Og så er den med til at sikre et godt forhold mellem lærerinderne og eleverne."

"Jeg har godt hørt om det. Billig arbejdskraft og relationer af tvivlsom natur."

"Det er vel ikke så ringe."

Charlie følte sig fanget som en lus mellem to negle. Kræfterne, der bølgede omkring hende, gjorde hende ør i hovedet. Metalsmagen prikkede på tungespidsen og kildede i næseborene.

"Med så store aldersforskelle er det vigtigt for os at agere mentorer i mere end blot vidensregi," påpegede Eschenbaum. "Husholdning, madlavning, servicering. Det er med til at lære respekt og disciplin. Det er lige så vigtige kundskaber som Remedielære og Urteori."

Charlie trak langsomt sin arm til sig fra Isobels greb.

"Det er ok, Moder," sagde hun stilfærdigt. Hun vendte sig tavst mod Eschenbaum. Viceforstanderinden smilede bredt.

"Kom med ned og slap af, Isobel," foreslog hun. "Jeg tror du vil få glæde af vores selskab som en afveksling fra al den tid du bruger med din kære bror."

Det var sjældent, at Charlie så blikke, der kunne dræbe, men Isobels øjne efterlod ingen tvivl om hendes intentioner, hvis hun havde været alene med Eschenbaum. Selv Rhafae-lærerinden måtte træde et skridt tilbage over dørtrinnet, som ramt af et usynligt knytnæveslag i ansigtet. Det varede mindre end et sekund, inden Isobel rankede sig og anlagde et smil så sødt, at det kunne have ætset Eschenbaum bort til en klat på gulvet.

"Ved du hvad, Camille? Det kunne være jeg skulle komme med," sagde hun. "Lad mig klæde om til noget mere afslappet. Jeg skal nok indhente jer."

Copyright © 2026

Copyright

Kapitel 16: Whiskey

En ensom lysestage brændte på et lavt marmorbord. Lila Hornsby, og Visionslærerinden, Moder Sinivah, sad i hver sin dybe stol ved stuens glasparti, med udsigt til Freya-huset, en sort, kantet figur i natten. De to lærerinders Sjæledyr, et orange og et grønt, svævede usikkert frem og tilbage foran hinanden, som om de legede en doven tag-fat-leg.

Charlie sad under et tæppe på en stol i et hjørne og nikkede af træthed. Ved siden af hende stod et glas juice, som hun havde fyldt for en time siden. Hun havde ordnet stuerne efter lærerindernes fest var ovre og ventede nu kun på at klokken blev fem, så hun måtte gå.

Der var ikke længe til. Himlen blånede over trætoppene i det fjerne. Hun så frem til det bad hun havde lovet sig selv når hun kom over i Vena, hvor hun kunne krybe ind under sin egen dyne og sove. Det var weekend, så der var ingen krav til hende, selvom hun stadig ærgrede sig over ikke at kunne komme afsted til Salem med Kim.

På kaminhylden stod et gammelt ur, og hun sad og forsøgte at holde sig vågen ved at tælle minutterne, da hendes opmærksomhed blev fanget af lærerindernes samtale. Indtil nu havde den handlet om himmelstrømningerne, og i løbet af natten havde hun måttet hente vin til dem af flere omgange, efterhånden som deres ord var blevet mere og mere snøvlede.

"Jamen har *du* da nogensinde set den?" spurgte Hornsby.

"Helas Beretning?" Sinivah rettede på sløret over håret. "Nej, jeg har set messingrøret flygtigt, dengang jeg blev ansat,

Copyright ©

men det er alt."

Charlie satte sig forsigtigt op, påpasselig med ikke at blive opdaget, og var nu lysvågen.

"Elektra må virkelig have hovedpine over at den bare sådan lige forsvinder." Hornsby tømte sit glas og hældte de sidste dråber op fra den karaffel Charlie havde placeret på bordet for en time siden.

"Jeg tror ikke hovedpine kan gøre det alene. Hun visner da før efteråret overhovedet er begyndt. Men," Sinivah lænede sig frem i stolen, "er det så rigtigt forstået, at selvom viden om Skriften ikke burde findes udenfor instituttets fire vægge, er der alligevel nogen derude, der ved hvad den indeholder?"

"Hvorfor tror du, at Elektra og Camille ikke har kontaktet myndighederne endnu?" Hornsby undertrykte et hik. "Hvis Vidensrådet får noget at vide om det, så ender det hos Adonum inden længe, og *så* er gode råd dyre." Hun cirkulerede eftertænksomt glasset, så vinen fangede lyset fra lysestagen. "Jeg har hørt Beretningen skulle være den rigtige grund til at Hela blev bandlyst."

"Det er da klart den er det!"

"Klart?" Hornsby kneb øjnene sammen. "Så du ved noget?"

"Nej da," lo Sinivah, "men det må jo være grunden til, at den er så hemmelig, ikke sandt? Hvad tror du der står i den? Tænk hvis det er Æter-forskning eller sådan noget. At Adonum har løjet om Alguderne og hvad Æteren virkelig er."

Hornsby var ved at sprutte en mundfuld vin ud over bordet. "Er du gal!? Den viden ville koste enhver livstid i Anstalten – hvis ikke dødsdom."

"Det kunne Adonum da ikke finde på."

"Du skal se, de har nok nogen til at gøre det beskidte arbejde for sig."

Der opstod en kort pause mellem dem begge da de hver tog en stor slurk vin. Sinivah var den første til at tage ordet igen:

"Den kunne da også indeholde noget om Alia," mumlede hun lavmælt.

Hornsby hikkede. "A-alia?" gentog hun. "Er det ikke bare en skrøne?"

"Det afhænger vel af hvad du tror Alia er."

"Jamen er det ikke netop et andet ord for Æter-forskning?"

"Jeg troede det var en genstand, et artefakt."

"Hvis det bare kunne affejes som en skrøne ville Adonum ikke være så rædselsslagne for hvad end det er." Hornsby trommede lidt i bordet og så ud af vinduet. "Jeg undrer mig mere over hvorfor der ikke er nogen, der har brugt Beretningen endnu til at fælde Adonum." Hun skævede konspiratorisk til Sinivah inden hun lænede sig tættere på. "Hvis indholdet er så kraftfuldt, hvorfor så ikke bruge det?"

"Der har vel været et større ønske om at bevare instituttet, end af påkalde sig Ypperstepræstens unåde." Sinivah pillede ved broderiet i kanten af sløret. "Tænk sig, at hun skrev det ned. Det lyder farligt at have sådan noget viden liggende."

"Måske er det bedre end at have det gemt i sindet, hvor det kan vristes fra én."

"Sandt, men det er jo stadig blevet nedfældet."

Hornsby klukkede. "Du må blive forstanderinde for at finde ud af hvad det er."

Sinivah fnøs ned i sit glas vin.

Uret på kaminhylden gav en klar, blid tone fra sig, og Charlie opdagede, at hun havde glemt at trække vejret af spænding mens hun havde lyttet. Navnet "*Alia*" havde givet genlyd i hende, som når Amarantine slog på sin gong i auditoriet, en tung vibration. Hver en nerveende sitrede længselsfuldt efter en eller anden slags forløsning, som ikke ville komme.

Stuens kølighed tog ubarmhjertigt imod hende da hun rejste sig og pakkede sig ud af tæppet. Lærerinderne tog knap nok notits af hende. Hun samlede håret i sin knold og så rundt i den ellers mørklagte stue. Fra spisesalen strømmede en varm glød ind i rummet. Det orange, flimrende skær og det kolde, skærende skumringslys rev i hinanden på det sorte og hvide flisegulv, de glatte lædermøbler og polerede stensøjler. Hun

rodede op en sidste gang i pejsen og listede på ømme fødder ind i spisesalen.

Her standsede hun i døråbningen da hun så Isobel sidde på Morriganas stol for enden af bordet, hendes bare fødder oppe på bordkanten og et stort glas fyldt med den dampende, livsgivende drik foran hende. Den røde kjole hun var ankommet i var skiftet ud med en halvgennemsigtig, rød robe med en blød pelskant. Hun smilede til Charlie da hun trådte ind i en ensom globelampes lyskegle.

"Så har du endelig fri?" spurgte hun. Charlie nikkede og slæbte sig over til afrydningsbordet.

"Engang plejede man at sige tjansen varede til solopgang," sagde hun, mens hun satte glassene fra sig så de sang mod hinanden. Morgentjenerne måtte tage sig af den opvask når de kom over og skulle gøre klar til morgenmad. "Men det er blevet ændret til klokken fem, efter man fandt ud af at vintertid var for streng."

Hun vendte sig om og gispede chokeret da hun pludselig stod ansigt til ansigt med lærerinden. Var hun virkelig så træt, at hun ikke havde hørt hende rejse sig og komme tættere på? Hvordan havde hun bevæget sig så hurtigt uden at hun havde hørt det? Var det en Valfae-evne hun ikke havde hørt om før?

"Det er da altid noget, at de tager lidt hensyn til jeres velbefindende her på instituttet," sagde lærerinden smilende. "Kom," hun puffede hende i retning af langbordet, "sæt dig hen, så kan jeg opvarte dig lidt."

"Men jeg sk-"

Isobel viftede med en finger foran hendes ansigt. "Ikke noget "men". Du kan sætte dig lige hvor du vil. Jeg skal nok holde øje med de to høns derinde."

Charlie kunne ikke afslå lærerindens tilbud, og kastede et sidste blik mod stuen inden hun gik over til bordet og satte sig til venstre for bordenden. Ovre ved anretterbordet blev en prop trukket ud af en flaske, glas klinkede mod glas og en klukken af væske fulgte. Servicet på bakkerne klirrede let da flasken

blev sat tilbage på plads, og igen dukkede Isobel op ved siden af hende uden at have lavet den mindste lyd da hun krydsede gulvet. Hun satte et glas whiskey foran Charlie, der så forvirret op på hende.

"Men vi må ikke -"

"Hvad var det lige jeg sagde om det dér *men*, Charlie?" Isobel glattede en lok af Charlies vildfarne hår før hun satte sig. "Jeg ved godt du sikkert gerne vil over i bad og i seng, men det her hjælper. Stol på mig."

Charlie trak glasset til sig og så tvivlsomt ned på den mørke væske. Lugten kradsede i næsen på hende, og hun drejede glasset lidt mellem fingrene inden hun tog en slurk. Det skar og bed i hendes gane og tunge. Hun sank igen og igen mens hendes spytkirtler snørrede sig sammen i krampe. Alligevel foretrak hun det frem for vinen hun og Kim havde kastet sig over i loftsalen for knap en uge siden.

"Aldrig drukket whiskey før?" spurgte Isobel. Charlie svarede ikke. "Det er også lige meget. Det vigtigste er, at du får sovet når du kommer i seng."

Isobel rakte ud og tog et let greb i hendes hånd, og Charlie kunne endelig studere hendes ansigt lidt bedre nu hvor der ikke foregik en hel masse omkring dem. Først nu indså hun hvor ung kvinden så ud. Valfae-væsner kunne nogle gange leve for evigt. Hvor gammel var hun mon? Hun kunne være alt fra start trediverne til mange tusind år. Og var hun mon født eller forvandlet? Hun havde svært ved at forestille sig det sidste, når hun tænkte på en familie som Darklighterne. Deres slægt måtte have en bemærkelsesværdig blodslinje.

Det gik op for hende, at hun sad og stirrede bramfrit på kvinden. Forfjamsket rettede hun sin opmærksomhed ned til glasset og tog en slurk. Isobel klukkede mildt så roben sitrede om hendes skuldre.

"Det er godt, Charlie." Hun gav hendes hånd et sidste klem og slap den. "Det er ærgerligt, at de har lukket for udgangstilladelsen, hva'?" sagde hun og lænede sig tilbage med en

eftertænksom mine.

"Ja." Charlie sank hårdt for at få det sidste af den røgede smag ned.

"Plejer du og dine veninder at tage udenfor instituttet i weekenderne?"

"Nogle gange." Charlie drejede glasset lidt. Hendes fødder føltes underligt tunge, det samme med hendes knæ og lår. Det var som om de var lavet af vat og bly på samme tid.

"Om fredagen er der musik på Annabelles."

Om det var overlagt eller ej, havde Charlie svært ved at bedømme, men Isobel lænede sig nonchalant ind over bordet, så roben havde svært ved at dække det nødvendige hud. Måske var det fordi hun var vant til at se på pigerne på hendes egen alder, men den dybe kavalergang og de runde bryster hev hendes blik til sig som magneter. Huden så glat ud, som glinsende satin, og hun forestillede sig hvordan det ville være at række ud og mærke på dem, nok til at de gav efter under hendes fingerspidser.

"Og hvad er Annabelles?" spurgte lærerinden varmt.

"Det … er en … sådan en lille café på Essex Street." Charlie rømmede sig og hendes kinder var hede. Hun forsøgte at bilde sig selv ind at det var alkoholens skyld og prøvede forlegent at finde et nyt holdepunkt for sit blik. I mangel på bedre så hun mod stuen med de to sludrechatoller. "Vi kalder den bare Annabelles, men den hedder egentlig Annabelles Atrium. Der er en forklædning over bygningen, så det er kun Talenter og Urvæsner, der kommer der."

Isobel smilede. "Det lyder som et sted jeg skal besøge. Måske skal jeg have dig til at vise mig det en dag, når vi engang forhåbentlig kan komme ud igen?"

Charlies mave slog en lille, uventet kolbøtte. "Det … det vil jeg gerne."

Isobel hvilede hagen mod hånden og et træk i mundvigen afslørede den ene spidse hjørnetand. Charlie tog en sidste slurk whiskey inden hun lod glasset glide over bordpladen til Isobel.

"Tak, jeg tror ikke jeg skal have mere." Hun kunne for alvor mærke alkoholen, der fik det til at summe helt op i hovedbunden. Isobel hældte resten af indholdet fra Charlies glas op i sit eget. Hun rørte rundt med en finger så det blev blandet og et par bobler brød overfladen og varm damp steg op fra glasset. Hun tog fingerspidsen op til læberne og sugede de røde dråber af uden at slippe Charlie med blikket. Et lille fugtigt smæld fulgte da hun trak den ud.

"Smut du bare, min ven. Du har gjort det godt."

Charlie rejste sig. Hun havde frygtet at hendes fødder stadig ville være ømme at stå på men i stedet snurrede de. Hun så forvirret på Isobel, der fulgte med op fra sin plads for at trække Charlie ind i et kram. Det var fremmed at stå presset mod den bløde krop. Charlies kind hvilede imod det ene bryst og tøvende lagde hun armene om kvindens liv. Heden bølgede omkring hende, hun følte sig fri og let og døsig på samme tid.

Noget blomstrede op i hendes mave og helt op til hendes svælg. Var det sådan mødre omfavnede deres børn?

Hendes øjne brændte, og før hun vidste af det stod hun med tårer, der løb ned ad hendes kinder og fugtede lærerindens chiffonrobe, så stoffet klistrede til huden. En hånd strøg blidt over hendes hår gentagne gange og et beroligende kys blev presset ind på hendes pande. Et mærke fuldt af omsorg og ømhed.

"Det er okay, Charlie," hviskede lærerinden. "Det er okay. Det skal nok gå. Jeg skal nok passe på dig."

Ordene havde mere betydning end Charlie kunne rumme. De ramte den hårde kerne, der allerede var skåret. Små indestængte hulk tog til, og hun pressede læberne sammen for ikke at lave for meget lyd. En hånd bag hendes hoved trykkede hende ind mod brystet, og Isobel sukkede.

"Det er okay, Charlie."

De stod længe sådan indtil der ikke var flere tårer at give af, og hun trak sig bort med et varmt, tårestrimlet ansigt. I samme sekund erstattedes den velsignede tryghedsfølelse med en brænd-

ende skam, og hun drejede ansigtet væk.

Isobel rakte hende en serviet fra en holder på bordet. "Her," sagde hun med formildende ro. "Du er en fighter, Charlie, men selv en kriger kan briste. Gråd er ikke en svaghed, men en måde for din krop at fortælle dig, at du har nået bristepunktet. Din kamp har varet for længe."

Charlie sank hårdt igen og igen. Hun tog imod servietten og tørrede øjnene.

"Jeg er bare ikke vant til at …" fik hun frem da hendes ansigt endelig føltes tørt igen. Isobel lagde en hånd mod hendes kind, og de glitrende diamantarmbånd rutschede klirrende ned ad hendes håndled.

"Hos mig kan du grine og græde lige så meget du har lyst til. Min dør er altid åben for dig, når end du har brug for det, uanset hvornår på døgnet det måtte være." Hun placerede et sidste fjerlet kys på Charlies pande og strøg let hen over det med en finger. "Smut så over i seng med dig."

Charlie bukkede og begav sig snublende tilbage mod Vena.

Den kølige morgenluft dulmede hendes brændende ansigt, og hun sneg sig ind i huset og op ad trappen så stille hun kunne. På værelset smed hun skoene og lagde sin opvarteruniform i vaskekurven mens Kim lå og snorkede, og gik ud under bruseren. Det varme vand skyllede hendes udmattede krop ren og hun stod med lukkede øjne, hænderne mod flisevæggen og fødderne solidt placeret i gulvet. Det værste af svimmelheden fortog sig gradvist og verden vendte langsomt tilbage til sin faste form.

Normalt hadede hun opvartertjansen, men denne gang havde det været en helt særlig oplevelse.

Hun kunne ikke glemme Isobel. Det første syn af hende, lyden af hendes stemme og hvordan hun havde modsat sig Morrigana. Og så var der de dragende øjne, det lille smil på læberne og hendes krop.

Hendes mave slog igen en kolbøtte, og hun spekulerede på om det var den samme følelse Kim havde når hun fik en

ny kæreste. Ikke nok med at hun skulle være vikar det næste semester, så havde Charlie også ekstratimer alene med hende.

Og så var der selvfølgelig Helas Beretning. Hvilken hemmelighed havde Hela mon opdaget? Og hvor mange andre havde mon lidt samme skæbne som hende i tidernes løb?

Hun trådte ud fra de varme vandstråler og slog håndklædet om sig inden hun begav sig ud på gangen. Selvom badet havde frisket hende en smule op var hvert skridt blytungt og gungrede op gennem hendes krop mens hun tog turen tilbage til soveværelset.

Endelig lukkede hun døren bag sig og smed håndklædet i fodenden af sengen. Hun trak nattøjet på med langsomme bevægelser. Hun måtte støtte sig til skabet da hun var ved at få overbalance, og til sidst var hun klar til at krybe ind under dynen, præcis som hun havde forestillet sig ovre i Alvina.

Mens solens første stråler kravlede over horisonten og farvede træerne gyldne, og mens følelsen af Isobels kys mod hendes pande stadig holdt sit tag i hende, besluttede hun sig for at ville trodse udgangsforbuddet med Kim.

Copyright © 2026

Kapitel 17: Tavshedsbrud

Døren blev slået op med et brag.

Charlie vågnede med et sæt og satte sig op, pulsen klemt sammen i halsen. I døren stod Frieda med sin lille jordnød i hånden, og på døren var der et mærke på størrelse med en knyttet hånd. Hun smuttede nødden tilbage ned i remediebæltet og lagde armene over kors.

"Er I klar over hvor længe I har sovet?" spurgte hun bistert og trådte ind. Bag hende kom Wilhelmina med en lille bakke. Der var et par sørgelige stykker toast med jordnøddesmør og marmelade og to glas juice. Hun puffede døren i bag sig og satte bakken på bordet inden hun gik over til Kim, der missede forvildet med øjnene.

"Hva' sker der? Er der jordskælv?" spurgte hun grødet.

Charlie stirrede frem for sig.

Hun var svimmel af den bratte opvågning. Hendes hoved dunkede og hendes øjne gjorde ondt. Hun havde været så langt væk og sovet så ufatteligt tungt. Der havde været en drøm. Den sad lige under huden på hende, men alligevel kunne hun ikke genkalde sig dens indhold. Ikke andet end en truende fornemmelse, der fik hende til at snappe efter vejret. En skikkelse indhyllet i en skal fuld af sort os. Et gyldent glimt ved dens bryst.

Hun viklede søvndrukkent elastikken ud af håret og trak sig ud til sengekanten med dynen omkring sig.

"Sorry, opvartertjans," mumlede hun. Hun så ned på sine fødder. Hendes ene lilletå var rød efter de forbandede uniformssko, og hendes fodsåler brændte. Hendes mave knurrede

højt.

"Hvorfor har du også fået opvartertjans så tidligt?" Wilhelmina hjalp nænsomt med at vikle Kim ud af dynen.

Charlie trak på skuldrene og ledte efter en nem løgn. Det var svært i den døsige tilstand.

"Moder Morrigana vil gerne have mig til at være i nærheden, hvis nu der er noget jeg kan øve mine remedieevner med," sagde hun, og ignorerede det lille stik af hovedpine, der fulgte med løgnen.

Frieda rynkede panden og rakte hende det ene glas juice og et stykke toast. "Så det er en slags ekstra-lektioner?"

"Jah, det ka' man nok godt kald' det." Charlie havde proppet munden fuld af toast i håb om ikke at skulle svare. Hun slugte det hurtigt og drak juicen i ét drag. Ved siden af var Kim kommet på højkant i sengen og fik også sat den sparsomme morgenmad til livs mens Wilhelmina sad ved siden af.

"Hvordan gik det så?" spurgte Kim, da hun var færdig med at spise. "Skete der noget spændende?"

Wilhelmina måbede forarget. "Kimmie! Det spørger man altså ikke ind til."

"Pssh," Kim trak på skuldrene. "Vi snakker sgu da altid dagen efter. Specielt hvis der er god te involveret."

"Te?" Wilhelmina så forvirret på hende.

"Sladder," rettede Frieda og himlede med øjnene.

"Nårh."

"Du lover, du ikke siger det til nogen, okay?" Kim så skarpt på Wilhelmina, der afværgende holdt hænderne op for sig.

"Ved Alguderne er mine læber forseglet," sagde hun forsikrende. Kim nikkede tilfreds.

Frieda indtog sin sædvanlige plads på gulvet, og Charlie trak benene op i skrædderstilling mens hun berettede om fredagens festmiddag i Alvina. Da hun kom til den nye lærerindes entré, rettede de sig alle op, som katte, der spidser ører efter en uventet lyd.

Wilhelmina slog hænderne op for munden. "Er hun aller-

ede kommet? Ej, det skal jeg have sagt til Cassie!"

"Hey!" Kim tjattede til hende. "Husk hvad du lovede!"

"Ja ja." Wilhelmina rettede mut på sit slør og lod Charlie fortsætte.

Det var dog ikke alt hun inkluderede. Hendes samtaler på tomandshånd med Isobel holdt hun det meste af for sig selv, som noget dyrebart. Men da hun fortalte, at Isobel havde serveret en whiskey for hende, spærrede Frieda øjnene op.

"Det er løgn! Det må hun da ikke!" udbrød hun.

Kim var kravlet ud af sengen for at rode efter rent tøj i skabet. Hun var standset med en BH dinglende i hånden, alt for optaget af Charlies fortælling, til at tage den på.

"Det' sgu da unfair når vi andre ikke må drikke før vi er i Matrisse-huset. Jeg har hørt de skulle have nogle vilde fester derovre."

Charlie tog håndklædet, der var klumpet sammen i fodenden, og kastede det over i vasketøjskurven, der havde fået top på efter ugens gang.

"Det var lidt som om hun bare gjorde det, uden at bekymre sig om hvorvidt jeg måtte eller ej. Men der var også noget andet." Hun ledte efter ordene. "Som om de andre lærerinder var bange, men ikke på den dér måde, I ved, hvor de var bange for at hun ville angribe ud af det blå. Nærmere … bange for hendes magt. Sådan *for real*."

Frieda kneb øjnene sammen og lagde armene over kors men sagde ikke noget. Kim gik over til det lille spejl på skrivebordet for at lægge sin tunge, signatur-eyeliner.

"So what? Det har Morrigana sgu da også? Og askedamen."

"Jamen, det her var ikke det samme." Charlie genkaldte sig stemningen ved aftensmadsbordet. "Hun kom bare ind og overtog alting. Man kunne se på Morrigana, at hun blev udfordret."

"Tror du-" Kim drejede sig rundt, hendes ene øje belagt med eyeliner, det andet ufatteligt lille og nøgent til sammenligning, "- hun kan overtage instituttet?"

Frieda fnøs.

"Selv ikke en Darklighter ville være dum nok til at kuppe en uddannelsesinstitution," sagde hun. "Desuden har de selv et akademi for deres agentuddannelse."

"Agentuddannelse?" Charlie kravlede ud til kanten af sengen.

"Darklighterne har det her agentur," svarede Frieda. "Agenterne udfører en masse meget specifikt arbejde for deres firma, men de er også et privat vagtværn og følger familiens medlemmer i tykt og tyndt. De siger, at adgangskravene er sindssygt høje, højere end mange af Korpsets specialenheder."

"Vildt nok." Charlie kløede sig i hårknolden. "Men jeg tror nu ikke hun kunne tænke sig at kuppe instituttet, selvom de andre lærerinder opførte sig så underligt overfor hende, anspændte og afslappede på samme tid. Som om de prøvede at overbevise et rovdyr om at de ikke var føde."

Kim hævede et uoptegnet øjenbryn. "Det lyder sygt weird."

"Mega," mumlede Charlie og rejste sig. Nu hvor det var weekend, ville hun se om hun kunne skrabe noget andet end en uniformsnederdel frem fra skabet. Hun fandt et par jeans og stjal en af Kims band-hoodies for Náfae-bandet "Visit Wonderland". Hun vendte sig om mens hun trak hår ud af en børste.

"Frieda, ved du hvad Alia er?"

De tre pigers reaktioner efterlod ingen tvivl i Charlie om, at navnet også gjorde noget ved dem, ligesom hun selv havde følt det da Hornsby havde nævnt ordet. Wilhelmina lagde hånden for brystet og slog blikket ned og Kim skuttede sig.

Frieda strøg sig over den ene arm. "Neeeej, deeeet … Hvorfor?"

Charlie tøvede. Drømmen vendte tilbage til hende, den truende fornemmelse. Der havde været nogen. Der var sket noget. Hun havde aldrig drømt så livagtigt før, men hvorfor kunne hun så ikke huske det?

"Jeg hørte Hornsby nævne det," svarede hun til sidst. "Hun snakkede med Sinivah om Helas Beretning, og sagde at den måske indeholdt noget, der handlede om Alia."

"*Om* Alia?" gentog Frieda med en panderynke. Der gik et øjeblik indtil hun til sidst rystede på hovedet. "Nej. Det lyder ikke som noget jeg er stødt på før."

"Damn," kom det tørt fra Kim.

"Jeg troede også, at du, af alle personer, ville vide det," sagde Charlie.

"Jeg er beæret over at I mener jeg er så alvidende," Frieda lagde armene over kors, "men det er desværre ikke tilfældet."

Kim skubbede makeup'en over i en bunke på bordet. "Bare vent, når du kommer på Sigilius ender du med at opfinde et artefakt, der kan overføre al viden fra én bog over til dig uden du behøver at læse den."

"Nu må du ikke give hende gode idéer." Charlie smilede skævt. "Hun kunne ende med at underminere hele uddannelsessystemet i Ursamfundet og blive smidt afsted til Anstalten."

De lo mens Frieda vrængede ad dem.

"Hvad er jeres planer i dag?" spurgte Wilhelmina da latteren havde lagt sig.

Charlie skævede til Kim. "Faktisk … havde jeg overvejet, at vi skulle tage til Salem."

Kim jublede mens Frieda tabte kæben.

"Er du da komplet rablende vanvittig?!"

Charlie trak på skuldrene. "Det er bare en fyrtårnstjans. Fyrmester Wilson er kun klam når han har drukket, og hvis man hænger ud med assistenten, er det ikke så slemt. De er som regel cool nok. Den sidste var da ok så vidt jeg kan huske."

"Det var kun fordi han ville i bukserne på hver og én af os," sagde Wilhelmina og rynkede frastødt på næsen.

"Men altså de Anstalt-drenge får jo heller ikke noget action," kommenterede Kim. "Jeg har hørt at nogle af dem, der er indespærret i længst tid gør det med hina-"

Frieda langede ud efter hende. "Kæft hvor er du pervers!"

Kim grinede bredt så piercingerne glitrede. "Og kæft hvor er du kedelig!" Hun så glædesstrålende på Charlie. "Jeg er så fucking klar. Jeg skal lige finde mine kontaktlinser." Hun gra-

vede i makeup-bunken for at finde den lille beholder med de brune kontaktlinser.

Frieda rejste sig hovedrystende. "Ja ja, jeg kommer ikke og redder jer hvis I ender ude i fyret," sagde hun opgivende.

Charlie og Kim smilede smørret til hinanden.

Frieda og Wilhelmina forlod dem for at gøre sig klar. Kim tog afsked med Wilhelmina i døren. Det rødhårede Talent løftede sløret op til næsetippen, og Charlie så dem udveksle et forsigtigt kys, der næsten fik Wilhelminas krøller til at hoppe og danse. De sagde farvel og Kim kom hen til Charlie ved spejlet for at sætte den sidste hårtot af sin fugleredefrisure.

"Det var hurtigt du fik hende på krogen," kommenterede Charlie.

Kim spidsede læber og lænede sig ind for at tjekke sin eyeliner. "Hun har lært lidt om sig selv."

"Imens jeg var væk i nat?"

Kim sendte hende et lumsk smil i spejlet og rettede sig op. "Jeg tror jeg er klar, hvad med dig?"

Charlie nikkede og studerede deres spejlbillede en sidste gang. Hun havde altid været misundelig på Kims særprægede udseende. Hun synes selv hun så så almindelig ud sammenlignet med alle de farverige Urvæsner og smukke Talenter, med varierende nuancer af hår, øjne, hud og hvad de ellers havde af kendetegn. Nogle gange ville hun næsten ønske det var hende, der skulle dække sine kedelige, gråblå øjne med specielle kontaktlinser. Eller som Frieda have en tandskinne til at skjule de spidse tænder.

I stedet var hun bare en 18-årig pige, uden andre bemærkelsesværdige træk end at hun var lidt højere end sine jævnaldrende.

Hun tænkte af og til på hvordan hendes tilværelse ville have været, hvis hun havde kendt Kim tidligere. Hvis hun havde været i Ursamfundet hele sit liv. Måske var hun ikke blevet bragt til Piletræsinstituttet, men var startet på en af de mere gængse uddannelsesinstitutioner i Ursamfundet. Måske havde hun sine forældre endnu.

Måske var hun rent faktisk fri og havde en fremtid.

◊◊◊

Da Charlie og Kim kom ned fra vindeltrappen sad Penrose ved lærerindernes spisebord med mørke rande under øjnene og læste i en tyk bog. Lærerinden så ud til at vågne lidt mere op og rejste sig.

"Søster Malone, et ord under fire øjne tak," sagde hun skarpt.

Kim fortrak sig til entréen for at vente mens Charlie fulgte Penrose ind i en af de tilstødende stuer hvor lærerinden lukkede døren bag dem. Det skete næsten aldrig at man lukkede stuerne af. Charlie knyttede hænderne. Var der noget galt? Havde hun gjort noget forkert under opvartningen i går?

"Charlie, angående igår aftes," begyndte Penrose. "Som tavshedspligten selvfølgelig er pålagt dig, må du ikke udtale dig om nogle af de emner vi diskuterer eller hændelser, der finder sted under opvartningen." Charlie nikkede så uskyldigt som hun kunne. "Det gælder for så vidt også for os lærerinder. Alligevel vil jeg gerne komme med en opfordring. Eller advarsel. Tag det som du vil."

"Okay?" Charlie glemte den høflige tiltale, men det lod også til at der var vigtigere ting på programmet for lærerinden lige nu.

"Hvis jeg var dig," Penroses blik flakkede til døren for at sikre sig at den var lukket, "vil jeg sørge for ikke at snakke yderligere om Helas Beretning. Til nogen. Nogensinde, hverken på eller udenfor instituttet. Og *specielt* ikke noget om Alia."

"Men … jeg skal skrive historieopgave om Hela," prøvede Charlie. Hvordan vidste Penrose overhovedet noget om hvad Hornsby og Sinivah havde snakket om?

"Så hold dig til hvad end du kan finde af materiale på biblioteket," svarede Penrose. "Jeg foreslår at du glemmer, at du nogensinde har hørt noget som helst om Beretningen, og fokuserer på din skolegang. Og en sidste ting, mens jeg har dig:"

Hendes blik borede sig ind i Charlie, så hun næsten væltede bagover, "stol aldrig på en Darklighter."

Lærerinden rankede sig, og med et kort, sigende nik forlod hun Charlie alene i stuen.

Hun så efter hende mens hun fordøjede ordene. Det undrede hende ikke at blive påmindet om tavshedspligten, men samtidig havde det altid gjort hende ubehageligt til mode, at der var den slags hemmelighedskræmmeri på instituttet. På den anden side gjorde det også årsagen til indbruddet endnu mere interessant. Hornsby havde nævnt Alia. Alene det, at noget fra Skriften var kendt udenfor kredsen af forstanderinder, var jo også et brud på hele den pagt som Adonum havde med instituttet.

Og så var der advarslen mod Isobel Darklighter.

Hendes røde varme havde omfavnet Charlie, en slående kontrast til det kolde, grønne mørke, som Morrigana og Eschenbaum fyldte hendes sind med. Hvordan skulle hun kunne takke nej til en omsorg, som hun først nu opdagede hun havde sukket efter i alle disse år? En ærlighed og en respekt, som hun aldrig havde oplevet før? Tom havde været beskyttende men rå og direkte. Isobel var også direkte, men på en anden måde. Poleret. Nuanceret. Tom var kulklumpen, Isobel var diamanten.

Både Frieda og Penrose havde sagt, at man ikke kunne stole på en Darklighter. Kunne det ikke bare være resten af familien, der var utroværdige, og at Isobel faktisk var god nok? Hun havde endda tilbudt at hjælpe hende med en karrierevej, det var vel ikke hvem som helst, der kunne gøre det.

Hun ville gøre sine egne erfaringer og skubbede samtalen på afstand. Med målrettede skridt forlod hun stuen for at finde Kim, så de kunne komme afsted.

Kapitel 18: Salem

Bostons famøse bydel Salem var ramt af det tidlige efterår, og stemningen var til at tage og føle på. Denne sidste weekend i august blev brugt i butikkerne til at hænge græskar, hekse og flagermus i vinduerne.

Charlie og Kim havde formået at snige sig ud gennem haverne til marmorplatformen ved pergolaen på den anden side af grusvejen. Mens der ikke var nogen at se i nærheden, havde Charlie med største koncentration formet et snørklet, sitrende tegn i luften med spidsen af sin rod. Det havde taget hende de første to år på instituttet at lære hvordan man frembragte en rift, og selv nu holdt hun vejret i frygt for at det var slået fejl. Der gik et par åndeløse sekunder inden tegnet trak sig sammen til en smal, glitrende streg, der splittedes som to sider af et gardin der blev trukket til side.

De skyndte sig igennem og trådte ud på et dæksel i en baggård bag det gamle rådhus. De smuttede ud i det disede, blege solskin og blandede sig med menneskemængden uden at tiltrække sig synderlig opmærksomhed. Alle hastede afsted som de plejede, travlt optaget af deres gøremål eller mobiltelefoner.

Annabelles lå på Essex Street, den lange gågade med et væld af butikker, der specialiserede sig i områdets historie, om heksebrændingerne i 1600-tallet, okkultisme og andre overnaturlige ting og sager.

"Tænk hvis man en dag stødte på noget grej, der rent faktisk virkede, eller nogen havde en ægte stav eller pose med remediemuld til salg," sagde Kim, da de var standset op og kiggede ind

ad vinduet til en butik. Der hang krystal-uroer ned fra loftet og bøgerne nedenunder var sat med svungen skrift på kunstigt gulnet papir. Små kedler og træskeer lå spredt som pynt, alt sammen højst sandsynligt stemplet "Made in China".

"Vil det ikke være pissedumt?" spurgte Charlie.

"Det er da ikke sikkert de ved hvad det overhovedet er. Forestil dig hvor fucking akavet det må være hvis de får besøg af Korpset."

Charlie grinede. Lyset og luften havde efterhånden jaget udmattelsen fra gårsdagens tjans og nattens drømme på flugt.

De gik videre fra butikken.

"Og altså, deres fantasi fejler da ikke noget," fortsatte Kim.

"Jeg synes nu det er svært at tage seriøst." Charlie kastede et blik på en stor figur af en kroget heks udenfor en restaurant, der skiltede med dagens suppe: *heksebryg*. "Specielt, når man ved hvordan virkeligheden ser ud."

"Jah, I know, men hvis de har det fedt med at forestille sig hvordan vi ser ud, så er det sgu da i orden." Kim slog ud med armene og var ved at slå en udendørsdekoration af sammenklumpede græskar ned. "Jeg kommer jo heller ikke efter dem, bare fordi deres varulve er nogle forvoksede pelsbolde."

Charlie skævede kort til veninden. "Men hvis du kunne ændre det, ville du så ikke gøre det?" spurgte hun. "Give dem sandheden?"

"Næh."

"Hvorfor ikke?"

"Hvorfor skulle jeg? Jeg er ligeglad. Og der er Tavshedens Pagt. Jeg kan ikke. Ellers ryger man på Anstalten, og hell to the fucking no om jeg skal derhen."

"Nej, men hvis vi nu så bort fra Pagten …" Charlie trak lidt på det.

Kim lagde en arm om hendes skuldre. "Nu planlægger du ikke at gå til Auctoria og fortælle dem *sandheden om Ursamfundet*, vel??" spurgte hun med et grin.

Charlie himlede med øjnene men kunne ikke lade være

med at smile drilsk. "Nej da. Hvem ville være interesseret i at vide, at man i virkeligheden kun bliver forvandlet til en puddel ved fuldmåne?" Inden Kim kunne nå at reagere, var Charlie allerede sat i løb.

"Jeg skal fandme give dig puddel i din røv!" råbte Kim, mens de leende spurtede ned ad gågaden, ud og ind imellem de forvirrede fodgængere. Da de kom til hjørnet hvor Annabelles lå, sagtnede de farten. I formiddagslyset fremstod caféen gammel og smagfuld med sin grønne, patinerede facade, høje vinduer og blegnede bogstaver på skiltet.

De trådte indenfor i caféen, hvor folk sad ved små, runde caféborde. Hist og her tittede et Sjæledyr frem ved en skulder eller på en bordplade, enten som en farvet, luftig flamme med stikkende øjne eller i et sjældent tilfælde, i deres sekundære form af et dyr. I dag var der en krage på en skulder, et pindsvin på et bord i færd med at sætte en underkop fløde til livs, og sågar også en puddel, der lå trofast ved sin værts fødder. Charlie puffede til Kim og pegede på den, og modtog et eddikesurt blik fra veninden.

Midten af caféen bestod af et lille grønt område i form af et firkantet atrium, der afspejlede årstidens natur. Her på falderebet af sensommeren og efterårets første spæde tegn, var der små græskar, buske med gyldne blade, røde bær og en fontæne som fra en glemt kirkegård, medtaget af vind og vejr. En buttet engel stod med en kande hvorfra vandet flød ned i et bassin og rejste sig som damp blot for at vende tilbage i kanden. Blade dalede i luften og lagde sig på jorden hvor de blegnede før nye atter fulgte.

I den modsatte side af indgangen var der en disk med et stort udvalg af drikkevarer i både simrende glaskander og boblende støbejernskedler, samt et væld af kager og andet bagværk. Indenfor døren stod et skilt med en illustration af en person ved siden af en hundehvalp, der gik dem til knæene samt teksten: *Sekundære former må ikke overskride 50 cm*.

Ved disken bestilte de den cappuccino som Kim havde fa-

blet om, samt to stykker æbletærte med flødeskum. De fik en vinduesplads og satte sig med blussende kinder efter den lille løbetur.

Der var ikke ret mange besøgende, og den sagte snak blev kun brudt af den blide musik fra grammofonen, hvis blankpolerede, svævende messingtragt skinnede i det skiftende lys over atriummet. Fodgængerne passerede udenfor den let duggede rude, og veninderne sad i tavshed en stund inden Kim vendte sig mod Charlie.

"Så, hvad ville Penrose?" spurgte hun.

Charlie kastede et blik rundt inden hun lænede sig frem.

"Det var underligt. Det var som om hun vidste hvad Hornsby og Sinivah havde snakket om, men hun var gået i seng, da jeg overhørte deres samtale. Der var ingen i stuen udover dem og mig – og så Moder Darklighter i spisestuen."

Kim hævedet øjenbryn. "Shit. Tror du de har sådan nogle aflytningsartefakter?"

"Tvivler. Det vil ikke ligne Morrigana at tillade den slags – og slet ikke i Alvina."

"Hun behøver sgu da ik' vide det."

"Nej, klart. Men altså," Charlie bed sig i kinden, "hun advarede mig om at snakke mere om Helas Beretning. Sådan like overhovedet. Og specielt nævne Alia."

Kim samlede hænderne om sin kop. "Yeah … Det var så sygt mærkeligt da du nævnte det. Det var nærmest som om der gik et elektrisk stød igennem hele min krop. Ligesom når Frieda øver Kraftsprog."

"I know. Det skete også for mig. Det var også sært at de ikke engang var enige om, hvad Alia er."

"Ærligt, hvis det er Æter-forskning, så forstår jeg godt at Adonum vil fucke hvem som helst op, der kunne finde på at snakke højt om det."

"Men hvorfor? Hvad er Æter-forskning overhovedet?"

"Det er sådan noget," Kim viftede med hånden ad vinduet, "sådan noget der handler om Alguderne og Æteren. Det er vist

nok ret kontroversielt, fordi det kan modbevise Algudernes eksistens eller, ja, Wilhelmina forklarede mig det. Men ærligt så lyttede jeg ikke så meget."

"Hvor meget ved du om Adonum?" spurgte Charlie.

Kim lo tørt. "Ikke nok. Min enklave gør ikke så meget i Adonum. Generelt er Bæster ikke så religiøst anlagt. Det var også derfor jeg kom på Piletræsinstituttet, fordi de holder fast i gamle traditioner og værdier, men uden alt det der ceremonielle gejl. Altså bare det at vi holder Æthr-fest og ikke kalder det Halloween ligesom man er begyndt at gøre i andre dele af Ursamfundet. Det er derfor mange Bæstfamilier vælger instituttet. Nogen begynder at spare op selv før de får yngel, så de er sikre på at kunne betale – eller får deres rige onkler til at lægge ud. Men altså," Kim tog en hurtig slurk capuccino, "hende Hela må virkelig have pisset nogle præster af, hva'?"

Charlie kvalte et lille fnys. "Det siger du ikke. Hvis jeg kan finde ud af hvad der står i Beretningen, kan Eschenbaum ikke andet end at give mig en høj karakter, så jeg består."

"Well, du må jo spørge Moder Morrigana i så fald."

"Tror du virkelig selv hun ville give noget så hemmeligt fra sig?"

"Nok ikke uden man skal give noget til gengæld."

"Nej, nok ikke."

Klokken over døren bimlede og en kølig brise strøg ind idet der kom flere gæster ind i caféen. Charlie var ved at sprutte sin mundfuld cappuccino ud over bordet da hun så Isobel Darklighter træde indenfor, den røde kjole dansende om benene og en rævepels trukket tæt om skuldrene.

Men hun var heller ikke alene.

En mand holdt døren åben for hende med en slank, bleg hånd. Han var klædt i et jakkesæt, der gjorde skyggernes mørke til skamme, og en enkelt, gylden slipsenål ved hans bryst glimtede som et stjerneskud midt i alt det sorte. Hans blege ansigt var omkranset af langt, sort hår og øjnene var isnende blå og klare. Ligesom Isobel, var det var umuligt at afgøre hans alder,

og ligesom hende stod manden her ud fra omgivelserne, et udklip af et andet materiale end virkeligheden omkring dem.

Luften i caféen blev tung. Snakken forstummede til der kun var grammofonpladens knitrende musik at høre. Bag de to gæster fulgte to andre mørkklædte personer, hver med et sort Sjæledyr ved skulderen. De blev stående ved væggen som tavse, årvågne statuer.

Caféindehaveren skyndte sig dem forfjamsket i møde, bød dem personligt velkommen og ledte dem over til en plads ved et vindue i den anden del af caféen. Det tog et par minutter inden cafégæsterne vendte tilbage til deres samtaler, måske en kende mere dæmpet end før.

Charlie dukkede sig instinktivt og puffede Kim over skinnebenet. Veninden fulgte hendes eksempel og krympede sig med ansigtet gemt bag en hånd

"Hvem fuck er det?" spurgte hun.

Charlie holdt øje med de statelige Urvæsner i sprækken mellem et par fingre. De lod til at afgive deres bestilling direkte til caféindehaveren, der vimsede bort i al hast.

"Det er den nye lærerinde, Isobel Darklighter." Kim drejede næsten hovedet af led for at se hvad der foregik og denne gang sparkede Charlie hende over anklen. "Kim! Det er ikke nu man skal stirre," hvæsede hun irriteret.

"Sorry! Ja- Jeg- … Hun er kraftedme … " Kim rømmede sig.

"Penrose sagde, jeg skulle være forsigtig omkring hende, omkring Darklightere generelt," bemærkede Charlie da Kim endelig vristede blikket væk fra de nyankomne cafégæster. "Hun sagde, og det er sjovt for hendes ord var virkelig specifikke: *stol aldrig på en Darklighter*. Frieda er jo heller ikke fan af dem på grund af hele det der med hendes familie."

"Wow, sagde hun seriøst det?"

"Yeah." Charlie skævede til Isobel og manden på afstand. "Jeg har aldrig hørt en lærerinde bagtale en anden på den måde? Skal man sige det til Morrigana?"

"Hvad vil du få ud af det?"

"Det er det jeg ikke ved! Vil du have jeg skal spørge Moder Darklighter selv? *"Hej, jeg har hørt man ikke kan stole på en Darklighter. Hvad skal det betyde?"*?"

"Nej, nej, ok så. Men hvem er så ham manden, der er med hende?"

Charlie skævede i deres retning og undertrykte et kuldegys ved synet af ham.

"Jeg ved det ikke … Kan ikke genkende ham."

"De er weird at se på, er de ikke?"

"Jo, som om … som om de er noget mere end bare Urvæsner."

"Måske er de i virkeligheden hybrider, men vil ikke indrømme det?" foreslog Kim.

Charlie grinede. "Måske har alle dine køkkentjanser givet dig jord i hovedet."

De afgjorde, at det var bedst at holde lav profil, så de spiste deres tærte færdig, drak ud og gjorde klar til at komme videre. Så snart de havde rejst sig op fra bordet og svunget jakkerne over sig, hørte Charlie det frygtede spørgsmål, der fik hende til at krølle sig sammen indvendig:

"Charlie, er det dig?"

De stivnede. Isobel havde vendt sig i stolen og så meget direkte på dem. Manden overfor hende sad med albuen i bordet og hagen hvilende mod en foldet hånd mens han ligeledes betragtede dem. Selv på afstand kunne man se blodårernes mørke linjer optegnet på håndryggens alabasterblege hud.

Charlie så opgivende på Kim inden de traskede over til lærerinden, klar til at blive sendt tilbage til instituttet med bål og brand. Men da de kom nærmere rejste Isobel sig og bredte armene ud.

"Sikke en overraskelse," smålo hun inden hun varmt omfavnede Charlie, der var stiv som et bræt. Snakken dæmpede sig ved de nærmeste borde. Lærerinden løsnede hende og sendte dem et blændende smil. "Har I bare siddet og her og gemt jer hele tiden?"

"Joh, det …" Charlie strøg sig over armen og skævede til manden, der ordløst fulgte deres samtale. Hans smil kunne gøre Mona Lisa misundelig. Var det overhovedet et smil? Var det en skygge fra vinduet? Var det lyset fra atriummet?

Isobel satte sig igen med det ene ben over det andet. "Ja, jeg burde jo nok sende jer hjem og give besked til Eschenbaum, så I kan få jeres straf."

Charlie slog blikket ned. Kim skrabede i gulvbrædderne med en skosnude. Ingen af dem sagde noget.

"Starter dit officielle arbejde ikke først på mandag?" Mandens mørke stemme punkterede stilheden, og Charlie gøs da hun så op og mødte hans blik. Det hev i hende som en væver, der trak tråde til sit værk. Der var en mild bismag af jern i luften omkring ham, ligesom omkring lærerinden, men hvor hendes parfume var tung, var hans skarp og kradsende. Han havde ikke noget Sjæledyr så vidt Charlie kunne se, hverken i sekundær form eller synligt indkapslet. Flere kuldegysninger rislede ned ad ryggen på hende.

"Det er der selvfølgelig noget om."

"Men …" Charlie og Kim så på hinanden.

Isobel hævede en hånd. "Jeg kan vel i og for sig få lige så mange problemer som jer, kan jeg ikke?" Charlie og Kim så på hinanden uden helt at vide hvad de skulle sige og i stedet vendte Isobel sig mod manden. "Dette er min bror, Matthew Darklighter."

Manden strakte sin slanke hånd frem imod dem. Charlie og Kim tog den på skift.

"Mig en fornøjelse," sagde han.

Charlies åndedræt sad fast i halsen på hende mens han holdt hendes hånd. Der var en dyb, foruroligende følelse af at han læste hvert sekund af hendes liv uden at hun kunne standse ham eller sige fra. Til at starte med var det invasivt, men det vendte til en slags tryghed over bare at kunne overlade sine bekymringer og byrder til ham, give slip og lade ham tage det bort.

Efter hvad der føltes som et evigt sekund, slap han dem og indtog sin position fra tidligere. Kim puffede til Charlie med albuen og hun sled sit blik fra ham da Isobel lænede sig smilende ind over bordet.

"Matthew, fik jeg fortalt dig, at jeg skal have enetimer med Charlie her?" Det eneste tegn manden gav til at han havde hørt hende, var et øjenbryn, der kravlede et par milimeter op. "Vi skal rigtig gøre hende til den næste nye remediemester. Og så er hun Skifter. Jeg synes da at mindes, at du er glad for Skiftere i agenturet, ikke sandt?"

Matthew strøg en tommelfingernegl langs underlæben. En spænding i øjenkrogen viste øget opmærksomhed på Charlie, som en høg der har spottet en mus på marken på lang afstand.

"Bestemt."

"Ja, jeg tænkte jo vi måske kunne se på om der er nogen pladser ledige, når Charlie er kommet langt nok i sin uddannelse," fortsatte Isobel henkastet. Charlie blev knastør i halsen og rømmede sig.

"Er din veninde også en elev fra Piletræsinstituttet?" Matthew nikkede mod Kim, der rødmede stærkt. Charlie puffede hende lidt frem i rampelyset.

"Ja, det er Kim, Kim Embers. Hun vil gerne i Korpset, når vi er færdige på instituttet." Kim nikkede men formåede ikke at svare. Charlie havde på fornemmelsen af at der skulle en del af lærerindernes vin til at løsne hendes tunge igen.

"Korpset?" sagde Matthew. "Det er ikke en lille ambition."

"Jo, altså," Kim vred hænderne lidt og så ud til at bløde lidt op overfor de spændende personer. "Jeg har heller ikke så lang tid at overveje tingene i. Jeg er Drafae af Bæstblod. Min far blev 62 år gammel, så hvis jeg er heldig, bliver jeg måske 60."

"Ah ja, det sætter jo tingene lidt i perspektiv," sagde Isobel med et strejf af medlidenhed.

Matthew lagde sin hånd over hendes. Om det var noget Charlie bildte sig ind, var hun ikke sikker på, men hun var overbevist om, at hun så lærerinden stivne et kort sekund. Da hun

blinkede igen, holdt de to søskende blot hinanden i hånden.

Hendes system kæmpede med en gryende uro. Hvad var det for nogle signaler hun ikke kunne tyde? Normalt plejede hun ikke at have problemer med det. Hendes instinkter havde altid holdt hende ud af problemer efter hun var blevet opmærksom på dem, men pludselig kunne hun ikke afkode noget som helst. Hun var usikker og hun hadede det.

"Nå, men det kan være jeg skal have jeres hjælp i dag så," sagde Isobel henkastet.

"Vores hjælp?" spurgte Charlie.

"Jeg skal jo lære områdets lokale historie lidt at kende. Jeg overhørte de andre lærerinder snakke om en gammel fabriksbygning nede ved havnen. Ifølge rygterne skulle den efter sigende være hjemsøgt. Det lyder som en historie, jeg godt gad høre noget mere om, men jeg har selskab, som I kan se. Måske kunne I to tage af sted og finde ud af noget mere om det for mig?"

Kim lyste op. "Fuck ja! Det skal vi sgu da!"

"Men," Isobel sendte dem et formanende blik, "husk nu at komme hjem direkte bagefter, ikke?"

Charlie trak vejret dybt og forsøgte at dulme knuden i maven. "Selvfølgelig."

"Jamen så ses vi derhjemme," sagde Isobel. "Vi siger bare, at vi ikke så hinanden her, skal vi ikke aftale det?" Hun blinkede til dem. Charlie og Kim nikkede, ivrige for at komme væk uden en reprimande. Med en kort hilsen skyndte de sig ud ad døren.

Kapitel 19: Fabrikken

Ude i augustsolen missede Charlie lidt med øjnene og skuttede sig inden de begyndte at gå.

"Seriøst, hun lod os bare gå? Så du det? Hun var bare sådan," Kim knipsede med fingrene, "*I så ikke noget, vi ses derhjemme.* Charlie, hun er jo mega cool! Shit, tænk hvis de vil have dig i deres agentur! Det er sgu da for vildt!"

Charlie lyttede kun med et halvt øre og lod Kim kværne derudad mens de gik ned ad gaden.

Mødet med Isobel og hendes bror havde sat en kile ind i hendes tanker om fremtiden. Måske var der faktisk en vej ud af det bitre mørke, der lå foran hende? Måske var løbet ikke kørt for hende alligevel? Måske kunne hun rent faktisk vriste sig fri af Morriganas greb?

Måske var det også derfor hun havde svært ved at aflæse situationerne. Der var en fremtid, som hun ikke havde haft før, men som nu havde vist sig at være en mulighed. Den var dukket op da det var allermest belejligt. Det var sikkert det, der farvede hendes instinkter. Usikkerhed på fremtiden.

Hun skubbede tankerne fra sig for nu. Hun ville ikke sætte forventningerne for højt. Og hvor skønt det end lød, så havde hun svært ved at ryste broderens blik af sig. Det sad stadig i hende, selv længe efter de var kommet væk fra bydelen.

Efterhånden som de nåede det gamle industriområde ved havnen, ændrede omgivelserne sig. Charlie spejdede efter den nedlagte fabrik, som Isobel havde nævnt. Den lå afsides, langt væk fra alle de andre bygninger og med nogle gamle, nu

ubrugte jernbanespor, der løb til og fra. De smadrede vinduer var som gabende, tomme øjne i de røde murstensmure. Gamle stålkonstruktioner, der løb omkring den, stod om levn fra en eller anden obskur og nu død industri.

Navnet var skallet af facaden, nogle gamle svungne bogstaver i gul og med hvid kant. De ensomme skorstene ragede op i luften, og på en diset dag som denne, kunne man ikke se deres toppe. Siloer var opført på grunden lidt fra selve bygningen, nu overgroet af mos og alger.

Synet vakte minder for Charlie. Hun kunne huske nogle lignende bygninger i Philadelphia, hvor hun havde vandret natten tynd for at finde et sted at sove med Tom. De trak af og til ud til industriområderne, hvis der var for meget uro inde i byen. Her havde hun set de store gamle fabrikker som forfaldne spøgelser fra fortiden. En del af dem stod ubrugte og faldefærdige hen, og de hjemløse kunne udnytte fabriksbygningernes skærmende vægge til ly for regn og blæst.

De standsede ved den høje indhegning. Længere henne var der klippet hul, så man kunne komme igennem. Bygningen lod ikke til at være overvåget. Var der overhovedet nogen der ejede stedet, siden det bare stod og så trist ud?

De gik langs hegnet til hullet og Charlie skubbede det stive, flossede net til side før hun så på Kim, der var standset et par skridt bag hende. Hun stod og pillede ved sin septum med et flakkende blik fra Charlie til bygningen.

"Hvad nu?" spurgte Charlie.

"Jeg … Charlie, jeg har det skidt med det her. Det er jo privat, er det ikke?"

"Og? Der er ikke sat kameraer op derovre. Der er ingen skilte for vagtværn eller noget. Det var dig, der ville nyde friheden, var det ikke?"

Kim fulgte surmulende med gennem hullet i hegnet. De satte kurs mod den største del af komplekset og hen til en snæver passage hvor de fandt en gammel dør, der stod på klem. Malingen var krøllet af træet, hængslerne rustne og hængelåsen var

knækket over af en stor tang. Selv hvis døren havde været låst, kunne de snildt have brækket den op med en af stålstiverne, der lå på jorden blandt alt det henkastede møg og bras. Charlie sendte Kim et sidste blik før hun rakte ud og prøvende tog i dørhåndtaget. Døren gav sig knirkende på hængslerne, og de gik indenfor.

Rummet de trådte ind i, var stort, og der var højt til loftet hvorfra fugten dryppede ned på cementgulvet. Hist og her ramte det bunkerne af papaffald og glemt værktøj, der lå i hjørnerne.

Charlie studerede de grå vægge hvor graffitien slog sine bølger, og hendes blik standsede ved en sodplet i midten af rummet. Sprutflasker og sågar en tom taske lå efterladt ved siden af. Kim snusede skarpt ind da de skridtede længere ind.

"Her lugter af røg og mennesker," sagde hun.

"Jah." Charlie pegede på sodpletten. "Det har måske været en rede for nogle hjemløse …"

"Nej, jeg mener … Her. Nu."

Charlie rynkede panden, men vidste hun ikke kunne modargumentere mod venindens skærpede sanser. De så mod den anden ende af rummet hvor et kontrolrum med glasruder stak ud. Engang havde der siddet en masse elektronik derinde, men det var blevet lænset med tiden. Selv beslagene til stikkontakterne var forsvundet. Kun nogle små ledninger stak ud af væggene hvor de før havde siddet.

På den modsatte side af kontrolrummet kunne den anden del af bygningen anes, og ganske rigtigt, nåede lyden af stemmer dem fra det fjerne. Charlie så advarende på Kim og hun anstrengte sig til det yderste for at tvinge sine tanker igennem til hende. Tilbage i tunnellerne havde hendes fokus været totalt ikke-eksisterende, men denne gang lykkedes det at oprette Thel-kommunikationen nogenlunde fejlfrit.

"Moder Darklighter sagde ikke noget om, at der ville være nogen her."

Kim skævede til hende. *"Tror du hun vidste det?"*

"Aner det ikke."

"Charlie …" Kim stod stille. *"Jeg tror altså vi skal smutte, tror du ikke? Hvis det nu er Ipswich-idioter …"*

Charlie bed sig i læben. Det ville uden tvivl være det helt rigtige at gøre. Men hun var nysgerrig, og modsat Kim, havde hun mulighed for at komme nærmere uden at blive opdaget.

"Duk dig, så prøver jeg at se hvad der foregår. Hvis det er idioterne kan det være de snakker om Beretningen."

Kim sukkede. *"Ok. Men skynd dig."*

Charlie nikkede til svar og lukkede øjnene. En rolig bølge rislede igennem hendes krop. Hun dirigerede hvert led, hvert stykke hud, hvert hårstrå til sin vilje, og skrumpede til sidst ned til gulvet i en af sine foretrukne former: en lille mus. For en gangs skyld lykkedes det hende også at få tøjet til at følge med, og Kim skar en grimasse af musen i hættetrøje og små bukser.

"Pralhals," vrissede hun inden hun dukkede sig, så hun kunne følge med langs væggen. Fra hjørnet af kontrolrummet kunne de skimte en gruppe skikkelser stå omkring en bunke ulmende aviser og pap. Kim stoppede i ly af hjørnet og så ned på Charlie.

"Jeg venter her."

Charlie satte sig på bagbenene og strøg sine knurhår for at vise, at hun havde fået beskeden. Hun vendte sig og krøb nærmere i ly af stålstolper og bunker af henlagt skrald.

Hun stoppede op i skyggen af en stolpe og dannede sig et overblik. Hun talte i alt fem personer. Deres sorte læderjakker med det hvide rygmærke efterlod ingen tvivl om hvem de var. Hun spidsede ører og koncentrerede sig om at lytte. Lyden af deres stemmer var forvrænget i hendes nuværende tilstand. Alligevel var hun i stand til at opfatte brudstykker.

"- får vi betaling?"

"Han sagde - næste weekend-"

"- dyrebar skrift. Vi kunne stjæle den tilbage - sælge den videre …"

"- risikabelt?"

"Marco har gjort - før -"

"- kan godt - næste gang - hans taske - nem."

"- Ellers hjælp - fra pigen."

"- Knalder Marco - en heks?"

Det skrattede højt da de lo højt, så det rungede i hele hallen, og hendes koncentration vaklede. Pludselig strammede tøjet alt for meget: hun mistede grebet om skiftet.

Hun pilede tilbage til Kim hvor hun lod skiftet glide af sig så snart hun var kommet om hjørnet. Hun ignorerede den nu stumpende hættetrøje og hev Kim med sig. Venindens ene fod slog mod en ødelagt papkasse, der puffede til en gammel flaske. Den skurrende lyd rungede ud i stilheden, og stemmerne bag dem tav inden én kaldte:

"Hvem dér?"

"Shit!" kvækkede Charlie hæst.

De opgav at holde lav profil og sprintede igennem hallen til døren, som Charlie sparkede op. Mens de løb trak Kim sin gren fra remediebæltet og frembragte en usynlighedsforklædning, som de havde øvet den forgangne uge. Den var ikke fuldendt, men de fremstod mere utydeligt i det disede dagslys.

De strøg over den åbne plads hen til hegnet hvor de forcerede hullet.

Ved det nærmeste gadehjørne standsede de for at se efter forfølgerne. De var kommet ud af bygningen og så sig om. Charlie kunne ikke lade være med at le. Hun greb Kims hånd og de satte i løb væk fra stedet, i retning af platformen ved rådhuset.

Copyright © 2026

Kapitel 20: Familie

Så snart riften lukkede sig bag dem, vaklede de til siden i ly af pergolaen. Charlie knækkede sammen med hænderne mod lårene mens hun genvandt fatningen efter det krævende skift. Det føltes som om hun havde taget træningsbanerne rundt mindst hundrede gange.

"Shit, det var tæt på!" stønnede hun udmattet.

"Fuuuuuck …" Kim gik skælvende i knæ ved det nærmeste rosenbed og spyttede mavesyre ud i mulden. Hun havde kæmpet for at holde usynlighedsforklædningen over dem hele vejen tilbage. Let damp steg op fra hende og metallugten var stærk.

Charlie hjalp hende på benene.

"Kom, lad os få dig over i huset."

De støttede sig til hinanden og kom over til Vena hvor de forsøgte at komme uset igennem huset. De var ved at stige op ad trappen til de øvre etager, da de hørte et bump fra en af stuerne.

"Charlie, kom nu," hvislede Kim. Charlie tøvede inden hun slap gelænderet og listede sig nærmere døråbningen til stuen, hvor hun stillede sig i ly af dørkarmen. Kim himlede med øjnene men endte med at følge efter.

Iselle og Wilhelmina stod overfor hinanden. Bumpet de havde hørt var åbenbart Iselle, der havde skubbet Wilhelmina op ad væggen med en hånd om hendes hals, så sløret krøllede sammen. Hendes blå øjne slog små arrige gnister i luften.

"- skal ikke komme her og tro du kan gøre krav på noget

som helst!" hvæsede hun vredt. "Bare fordi du blev undfanget i et tempelritual gør dig ikke en skid til min søster! Hold næsen for dig selv!"

Charlie betragtede imponeret Wilhelmina. Det rødhårede Talent så køligt fra hånden til Iselles blussende kinder med en ophøjet ro.

"Nu glemmer du én ting, Iselle," sagde Wilhelmina med fast stemme. Hun rakte op og løsnede hånden, finger for finger mens Iselle bare så på, som slået i ansigtet af Wilhelminas viljestyrke. De blå gnister døde fra hendes blik. "Jeg har måske endda mere krav på titlen som hans datter end du har, fordi min mor modtog Algudernes Velsignelse igennem ham. Jeg er barn af Dem, jeg er den ægte vare. Du er ingenting. Du er *bare* en datter."

"Du ved ikke hvad du roder dig ud i." Iselle slap Wilhelmina og trådte et skridt væk. "Du vil ikke have mig som din fjende, tro mig." Til trods for hendes sammenbidte ansigtsudtryk og de knyttede hænder dirrede hendes stemme frygtsomt. De to piger stod ansigt til ansigt, og først nu gik det op for Charlie, at de delte utrolig mange ligheder, udover den røde hårpragt. Øjnene og læberne var stort set ens, men hvor Iselles næse var lille og spids, var Wilhelminas rund som en knap.

"Det er ikke dit fjendskab, jeg vil frygte," svarede Wilhelmina trodsigt. "Jeg har set hvordan du behandler dine veninder. Tror du virkelig jeg gider at være sådan en nikkedukke?"

"Fint, så pas dig selv," snerrede Iselle. "Du skal bare ikke tro, du kan gøre krav på nogen arv, hvis det er det du har i tankerne."

"Jeg kan gøre krav på meget mere end den sølle arv din far har sat dig i udsigt, efter alle de frugtbarhedsritualer han betaler for at deltage i i templerne. Det er i hvert fald hvad jeg har hørt."

"Det er bare rygter, du skal ikke tro på alt hvad der står i dine sladderblade."

"Rygter har altid et gran af sandhed i sig. Tænk bare på

hvad jeg kan fortælle andre jeg har set ude ved Forbrændingen. Hvor meget valmuepulver havde du lige kommet i den kærlighedseliksir? Jeg troede du havde nok i dine collegeknægte? Vidste du overhovedet, at det var en Ips-"

"Du-" Iselle hævede en hånd, men snappede ordet tilbage så hurtigt som det havde undsluppet hende. "Hvis du siger noget, gør jeg dit liv til et mareridt."

"Så må du hellere lade være med at stå i vejen, hvis jeg en dag skulle ombestemme mig og tage en snak med vores far."

Wilhelminas smil var ikke til at tage fejl af. Iselle så ud til at overveje om hun skulle gøre brug af hånden, men ombestemte sig og drejede i stedet rundt på hælen, inden hun stormede ud af stuen. Idet hun passerede Charlie og Kim så de hendes tåreblanke øjne. Hun forsvandt op ad vindeltrappen så det gungrede i støbejernskonstruktionen.

Wilhelmina stillede sig i døråbningen og så efter hende. Kim og Charlie stod frosset til stedet og vidste ikke om de skulle bevæge sig, inden de så hende smile beroligende.

"Det er ok," sagde hun. "Jeg hørte jer komme ind, men det tror jeg ikke hun gjorde."

De åndede begge lettet op og fulgte med ind i stuen.

"Hvad skete der lige?" spurgte Kim.

"Årh du ved, søskendekærlighed."

Wilhelmina gik over til et lille anretterbord med frugt og vand. Hun skænkede et glas og vendte sig mod dem mens hun lettede lidt på sløret og drak en stor slurk. Det rungede da hun satte glasset hårdt fra sig.

"Søskende …?"

"Ja, I hørte vel hvad vi snakkede om, ikke?"

"Så du … og Iselle … er søstre?" En naturlig snert af mistro spirede op i Charlie ved tanken om, at Wilhelmina var blodsbeslægtet med husets værste plageånd. Wilhelmina lagde armene over kors.

"Desværre, ja. Ikke at jeg er stolt over det, men altså, hendes far er jo Rådsmedlem og kan godt lide frugtbarhedsritualerne

i templerne, specielt de store Kroneritualer. Han deltog i ét, i Adonumtemplet i Dublin dengang min mor stadig var præstinde."

Charlie skævede til Kim, der bed sig i læben.

"Hvad, øh, skal du så arbejde i et tempel resten af livet?" spurgte hun usikkert.

Wilhelmina lo. "Ja, men derfor behøver jeg da ikke mangle en uddannelse. Jeg tror min plads i Adonum bliver betydeligt bedre ved at få udvidet min horisont. Mange præster og præstinder har jo ikke taget andet end måske mellemtrinnet eller højtrinseksamen inden de kommer i tempellære. Nogen bliver endda bare oplært fra barnsben i templerne. Jeg vil gerne på universitetet og læse, så jeg er bedre rustet til at rådgive og vejlede de troende."

Kim måbede, og Charlie skiftede hurtigt emne.

"Hvad var det for noget med at du havde set Iselle i Forbrændingen?" spurgte hun.

"Nårh det?" Wilhelmina trak på smilebåndet. "Nu lovede jeg hende ikke at sige noget, så må jeg hellere gøre det. Ligesom jeg heller ikke røber når man bryder tavshedspligten, vel?" Hun blinkede til dem.

"Men … du sagde noget med -"

Wilhelmina hævede hånden. "Nej, du får det ikke ud af mig. Det kan godt være, at I ikke har et problem med tavshedsbrud, men jeg ser lidt anderledes på det. Hvad med jer? Hvad har I lavet?" Hun studerede deres udmattede ansigter. Charlie gik også over og tog et glas vand mens Kim træt smed sig i en sofa og lukkede øjnene.

"Vi var dumme og tog på eventyr i den nedlagte fabrik på havnen," svarede hun. "Mind mig om aldrig at lytte til Moder Darklighter igen."

Wilhelmina så forvirret på dem begge.

"Ahva'? Var Isobel Darklighter i en nedlagt fabrik?"

Charlie skjulte et smil ved tanken om den smukke lærerinde i den snuskede fabrik. Hun puffede Kims fødder ned fra sofaen

og dumpede ned ved siden af hende.

"Nej, hun var på Annabelles," svarede hun. "Til gengæld fandt vi ud af at Ipswich-idioterne holder til i fabrikken for tiden."

"Åh." Wilhelminas blik flakkede kort mod vindeltrappen i spisesalen. "Blev I så opdaget?"

"Nah," sagde Kim. "Jeg har øvet forklædningsbesværgelse det sidste stykke tid, så de så os ikke."

"Øvet?" Charlie fnøs. "Bruger du den ikke bare til at stjæle chokoladen fra køkkendepotet?"

"Og hvad så? De har sgu da rigeligt."

De grinede. Wilhelmina rystede på hovedet med et suk og forlod dem med en undskyldning om nogle lektier, der skulle ordnes. Kim så efter hende og Charlie skubbede drillende til hende med foden.

"Hvis hun bliver præstinde, kan du joine et tempelritual."

"Ellers tak, jeg skal aldeles ikke være med til sådan noget Adonum-bras."

De besluttede sig for at gå op til deres værelse, hvor de smed sig på sengen mens udmattelsen fortog sig.

Charlie så på Kim, der lå med lukkede øjne. Hun havde svært ved at forestille sig at Wilhelmina og Iselle var i familie, når hun sammenlignede med sig selv og Kim. Hende ville hun aldrig tøve med at kalde sin søster, hverken på instituttet eller udenfor.

Efter at have hvilet sig, stod de op og gik ned i sydstuen. Her fandt de Frieda med bunker af kogler omkring sig. Charlie og Kim fortalte om dagens oplevelser i byen. Frieda lyttede uinteresseret mens hun med sin jordnød forsøgte at forvandle en kogle til en fluesvamp. Alligevel gjorde deres beretning nok indtryk på hende, til at hun mistede koncentrationen og koglen skrumpede ind til en bulet klump granit.

"Jeg gad stadig godt vide om Moder Darklighter vidste, at der var Ipswich-idioter i fabrikken?" spurgte Kim eftertænksomt, da Charlie afsluttede historien.

"Jeg tvivler," svarede Charlie. "Hun var i byen sammen med sin bror. Hvordan skulle hun vide noget som helst om fabrikken, andet end det lærerinderne snakkede om?" Hun vendte sig mod Frieda. "Freddy, ved du om der findes sådan en ting som "*over-Urvæsner*"?" spurgte hun.

"Over-Urvæsner?" gentog Frieda. "Hvad mener du?"

"Jo …" Charlie gned panden. "Der er noget ved dem, Darklighterne altså. Jeg kan ikke placere det. Det er som om de ikke er Urvæsner, men noget andet."

Frieda lagde granitklumpen og jordnødden fra sig inden hun flettede fingrene foran sig. Hun så ikke op men fulgte i stedet fingrenes bevægelser ind og ud, frem og tilbage mellem hinanden.

"Der går så mange rygter om Darklighterne," sagde hun endelig. "Jeg ved ikke hvilke af dem jeg skal tro, men nogle af de ting jeg har hørt er at de er hybrider, men ingen kan regne ud hvordan. De har alle Valfae-trækkene med at drikke blod, forvandle andre og være ældgamle. Ingen aner i realiteten hvem deres forfædre eller skabere var. Samtidig har de også noget Rhafae i sig da deres kontrol af Rha er uovertruffen, men det er deres kontrol over Syl og Draé og Náe også. Den eneste Urkraft de lader til ikke at være forbundet med er Ela, men en del af deres udseende kunne godt være deraf når de nu er så blege og høje." Hun så op på dem. "Men er de så bare Talenter? Nej, for de bliver langt over de maksimalt 200 år et Talent kan blive og der er alt det dér med blodet, der holder dem i live og så videre."

"Kan de være Urforurenet?" foreslog Kim. "Jeg har hørt, at man kan blive opslugt af en Urkraft, så man bliver helt skør i hovedet."

"Nej, det hedder Indflydelsen, og det er noget helt andet," svarede Frieda. "Det er når man bruger én Urkraft for meget, og den får magt over én."

"Nåååårh."

"Men der er klart en mulighed for Urforurening, der har taget

overhånd." Frieda gned sig om hagen. "Det er yderst sjældent, at det sker, at nogen overlever Urforurening, i hvert fald hvis den er så kraftig. Mennesker dør hvis de bliver udsat for en Urkraft-udladning. De kalder det strålesyge. Naturområder kan også blive ramt. Bare se på Forbrændingen og dens Val-ovn. I virkeligheden leger mennesker selv med Urkræfter, de ved bare ikke at det er det, det hedder."

"Er det ikke pagt-brud?" spurgte Kim.

Frieda rystede på hovedet.

"Der er ikke nogen, der har givet dem nogen hemmeligheder eller noget. De har selv fundet frem til det via research og forskning. Deres remedier er væsentligt mere klodsede. Store kraftværker og beholdere, der skal aktiveres for at lave en Urkraft-udladning. De er så ukontrollerede, at de har udraderet hele byer med dem."

"Hvorfra ved du alt det her?" spurgte Charlie. "Det plejer at være menneskevidenskaberne man læser sådan noget i."

Frieda smilede skyldigt. "Jeg læste lidt op på pensum for de forskellige Søsterskaber. Vena havde en masse godt materiale om syntese, altså forbindelsen mellem Urkræfter og menneskenes teknologi. Jeg lånte en bog til Kim om det forleden." Kim slog blikket ned. De havde stadig ikke snakket om den aften. Den lille kerne trak sig sammen i Charlie ved mindet.

"Nårh ja, hvordan er det for resten gået din opgave, Charlie?" spurgte Frieda.

Charlie vred en bitter grimasse af sig. "Joh, deeet …"

Frieda satte hænderne i siden. "Er du overhovedet kommet i gang?"

Lidt fra Charlie lå notesbogen og kulpennen, der troligt ventede på at blive taget i brug.

"Ikke sådan rigtigt …"

Frieda vendte tavst tilbage til sin kogleforvandling. Kim sluttede sig til og Charlie satte sig med et suk i sofaen for at læse op på næste uges undervisning. Hun lovede sig selv at gøre noget ved opgaven snart, men det var svært at samle tankerne om op-

gaven. I stedet var hun langt mere motiveret til at træne med sine remedier, så hun var klar til enetimerne med Isobel.

Hun lagde til sidst bogen fra sig og deltog i kogleforvandlingen, hvor det lykkedes hende at imponere selv Frieda ved at kaste en kogle op i luften, og med lighteren tændt på afstand blev koglen til en ildkugle. Den zigzaggede usikkert imellem den inden hun styrede den ind i kaminen. Kim jublede og forsøgte at gøre hende kunsten efter, men opnåede blot at koglen drattede til gulvet igen og igen og hendes lighter knap nok holdt liv i sin egen flamme.

Kapitel 21: Sjældyr

Om søndagen var rygterne begyndt at florere om den nye lærerinde, men de fik hende ikke at se i Vena-huset før mandag morgen. Til gengæld var al småsnak ved morgenmadsbordene borte og erstattet af en ildevarslende stilhed mens eleverne var travlt optaget af at tage Isobel i bedre øjesyn, nu hvor hun havde indtaget sin plads ved husmentorernes bord.

Det kriblede i Charlie for at se hen på dem, men hun afgjorde, at det var bedst ikke at virke alt for interesseret. Hendes tanker kredsede om både Frieda og Penroses advarsler. Hun kunne se den stramtandede forandringslærerinde pille nervøst ved servietterne og lede efter et sted at se hen mens Hornsby deltog i høflig samtale med Isobel.

Charlie slog blikket ned og med et irriteret puf til Kim, der også spejdede hen over bordet mod Isobel, fik de spist deres morgenmad i tavshed.

Til morgensamlingen blev Isobel præsenteret af Morrigana og modtog et respektfuldt bifald. Det var tydeligt, at hun var på alles læber resten af dagen. Det summede mellem eleverne mens de gik fra lektion til lektion, og under frokostpausen var det stort set det eneste samtaleemne i spisesalen.

"Jeg har hørt, at hun var med til at udvikle indkapslingsmetoden."

"Har I set hendes Sjældyr? Det er ikke engang i sin primære form."

"Jeg har hørt, at hendes bror har opkøbt alle Sjældyrsfarme i Europa."

"Tror I Darklighterne har tænkt sig at sponsorere Piletræsinstituttet?"

"Er hun den næste forstanderinde?"

Charlie, Kim, Frieda og Wilhelmina holdt sig til blot at sidde og lytte, og Frieda kom med et misbilligende fnys nu og da, dog uden at kommentere.

Det var først onsdag, at deres årgang skulle have Remedielære, og spændingen var til at tage og føle på. Remedielærerummet havde både et område til klassisk teoretisk undervisning og et mere praktisk område til remedieforarbejdning, der bestod af arbejdsborde, værktøjer, flasker med farvede væsker og poser med forskellige slags pulver. I loftet hang store Syl-rør, der kunne suge de værste dampe og støv op når der blev arbejdet. Charlies årgang havde stadig til gode at nå dertil hvor de måtte forarbejde remedier.

Isobel stod rank og afventende ved katederet. På bordet lå hendes remediebælte sammen med en kort stav i et sort materiale som Charlie havde svært ved at identificere. Den store sten i spidsen pulserede med et rødt skær. Staven så dyrere ud end nogen af de andre lærerinders. Ved siden af lå hendes Sjæledyr med løftet hoved og fulgte elevernes strøm ind i lokalet.

Da den sidste stol havde skrabet mod gulvet, var der i et åndeløst sekund, så man kunne høre snogens skæl klikke da den lagde sig til rette.

"Godmorgen, Søstre," hilste Isobel.

"Godmorgen, Moder," svarede de i kor.

Det tilfredse glimt i lærerindens øjne matchede smilet i mundvigen.

"Dette semester har jeg fornøjelsen af at undervise jer i Remedielære. Normalt ville vi fokusere på remedietyper, anvendelser, bevægelser, strategier for opgraderinger, renselse og genbrug af materialer. Jeg havde faktisk forberedt en smule på forhånd, men jeg har fået at vide, at det er mit ansvar i år at forberede jer på jeres Sjæledyrsekskursioner."

Hun holdt en kunstpause mens hun så ud over eleverne.

"Piletræsinstituttet er en af de sidste uddannelsesinstitutioner, der opretholder traditionen med Sjæledyrsekskursioner. I stedet for at eleverne bliver tilegnet Sjæledyr fra butikker, skal I selv ud og finde det sted hvor I kan frembringe jeres Sjæledyr fra Æteren. Det er mig en ære at hjælpe jer i dette utrolig skelsættende kapitel af jeres tilværelse.

"I mine timer skal vi derfor blandt andet undersøge Sjæledyrenes forskellige farver, deres blandinger og hvilke tilhørsforhold de repræsenterer, samt deres funktion som både forstærkende bånd til Urkræfterne og som værn imod dem."

"Værn?" kom det fra Kim. "Jeg troede de var sådan, like, en slags våben?"

Isobel nikkede. "Sjæledyr er vores filter, vores skjold mod den rå, ubeskyttede påvirkning som Urkræfterne har på os. Derudover er deres Sjæledyrssandhed, også kaldet deres Stemme, den funktion, der gør, at mange vælger at bruge Sjæledyr til at sende beskeder. I et to-vejs-spejl kan man lyve når man taler med modtageren, men et Sjæledyr kan ikke andet end at sige sandheden. Og man kan genkende dets vært ved de indledende ord i beskeden, hvor Sjæledyret fortæller hvem de tilhører.

"Formålet med min undervisning, er at lære jer hvordan I hidkalder jeres Sjæledyr," forklarede hun videre. "Båndet mellem vært og Sjæledyr er utrolig stærkt, lige så stærkt som en rift mellem platforme. Først når værten dør, brydes det, og Sjæledyret forsvinder tilbage i Æteren. Til hidkaldelsen skal I bruge to ting: jeres universelle remedie, alt efter om I har en rod, en gren eller en stav, og en blodofring."

Et lille sus gik igennem dem mens eleverne så rundt. Wilhelmina rakte en skælvende hånd i vejret.

"Ja, Søster Zircia?"

"Blodofringer er da ulovlige, er de ikke?" spurgte hun lavmælt.

Isobel smilede overbærende. "Grundlæggende ja. Men til en Sjæledyrsekskursion er blodofring essentiel for at kunne

hidkalde et Sjæledyr. Et snit i fingeren er ligesom en rift mellem den fysiske verden og Æteren. Det er der vi lukker dem ind og spinder tråden, der skal forbinde os. Der er sågar nogen, der mener et snit ved navlen giver dem en stærkere forbindelse, men det er ikke blevet påvist at være rigtigt – uanset hvor dybt snittet så end er." Hun lod det drabelige billede synke ind hos eleverne inden hun fortsatte: "I forbindelse med hidkaldelsen kommer vi også til at beskæftige os med Sjæledyrenes former, både den primære og den sekundære, men vi skal også forbi de to nye former, som er opstået i løbet af de sidste par hundrede år."

Frieda lagde armene over kors og fnøs. "De har altså kun to," mumlede hun ud af mundvigen til Charlie. Isobel hævede et øjenbryn ved lyden af hendes kommentar.

"De to første former er ganske rigtigt de mest kendte, Søster Vesper," sagde hun. "Og med god grund. Den ene nyere form, den indkapslede form, anses som en videreudvikling selvom den essentielt blot ændrer Sjæledyrets fremtoning. Den sidste form holdes skjult, da den er ulovlig."

Charlies hjerte sprang op i halsen på hende, og hun holdt vejret. Kunne det passe? Kunne hun virkelig finde på at snakke om *det*?

"Indenfor Remedielære har vi otte forskellige remedietyper. Der er de universelle remedier – vores rødder, grene og stave – og de håndgribelige remedier – sten og krystaller, prismer, fjer, vialer, støv og muld – og til sidst en mindre anvendt og mere moderne remedietype kaldet "syntese". Den dækker over anvendelsen af menneskelig teknologi til at kanalisere Urkræfterne, noget som er blevet mere og mere udbredt indenfor de sidste par hundrede år. I forbindelse med Sjæledyr anvendes syntese til fremstillingen af et."

Flere elever havde svært ved at holde forundrede udbrud tilbage.

"Kan man-"

"Hvordan-"

Isobel holdt en hånd op. "Kimen til det er en forskningsmetode fra det 19. århundrede kaldet Hertzlied-proceduren, som blev udviklet for at undersøge forbindelsen mellem vært og Sjæledyr. Desværre blev metoden selvfølgelig misbrugt og efterfølgende forbudt, da det blev opdaget, at man kunne gøre Skiftere til Sjæledyr, eftersom Skifter-teori hentyder til, at de stammer fra en linje af stærkt forbundne Sjæledyr og Talenter." Adskillige blikke faldt på Charlie, der mere end nogensinde ønskede at synke i jorden. Hun måtte nøjes med at skutte sig på sin plads, og modtog en opmuntrende om end rå stregtegning fra Kim af Iselle, der blev spist af en puddel.

Isobel rømmede sig og så ud over årgangen. "Er der nogen spørgsmål inden vi går i gang med pararbejdet?"

"*Skal* man have et Sjæledyr?" spurgte Iselle.

"Det er som sådan ikke en del af en lovgivning," svarede Isobel. "Men man vil gøre klogest i at have et. Hvis ikke, kan det være en indikation af, at man ikke er til at stole på, fordi man ikke vil have et Sjæledyr, der kan tale sandt hvis man selv lyver."

"Hvorfor er der så nogen, der får indkapslet deres Sjæledyr?" spurgte Wilhelmina. "Så kan man jo heller ikke bruge dem til for eksempel at sende beskeder?"

"Nej, det er sandt, men man har til gengæld sin forbindelse til Urkræfterne hos sig hele tiden," svarede Isobel. "Nu har I fået en lille introduktion, så lad os starte. I skal arbejde i par. Jeg kommer rundt med værktøjer til jer."

Charlie stirrede tomt frem for sig, som ramt af en bowlingkugle. Hun kunne næsten ikke tro, at Isobel så bramfrit havde forklaret om Hertzlied-proceduren. Håbede hun, at nogen fattede hvad der foregik med hende? Kim og Frieda var jo i hvert fald på sporet efterhånden. Der gik ikke længe før hun måtte sige sandheden. Tanken skræmte hende stadig, men des mere hun hørte det omtalt, des mindre farligt blev det. Det var noget, der gav hende ord, hun ikke havde haft tidligere.

Hun havde svært ved at fokusere på omgivelserne, indtil

Kim rykkede sig tættere på.

"Hva' så, skal vi arbejde sammen?" foreslog hun.

Charlie sukkede tungt og strøg sig over armen. "Ja, hvorfor ikke … "

Isobel delte små nåle i steril indpakning rundt og instruerede dem i hvordan de skulle sætte sig overfor hinanden og tage deres universelle remedie frem.

"Prik en dråbe blod frem fra en fingerspids og rør spidsen af jeres remedie ganske let," forklarede hun. "Giv slip på alle tanker. Frigør jer fra bekymringer og fokusér på remediet. Og husk: Sjæledyret tilhører ikke nødvendigvis den Urkraft I bruger mest, men den I er knyttet til, så både bånd og barriere bliver forstærket. Hvilken Urkraft det er, kommer an på alt fra om I foretrækker solskin eller regnvejr, sne eller storm. Om I kan lide naturen eller foretrækker at være indendørs. Om I er glade for selskab eller trives bedst alene. Om I snakker meget eller lytter mere. Det er først når I møder jeres Sjæledyr, at I ved hvilken det er. Sæt i gang."

Charlie lod sin rustikke rod ligge mens Kim greb sin gren og nålen. Den glatslebne bark og de røde sten glinsede i det gyldne skær fra en af globelamperne, der var standset lige over dem. Et par enkelte andre af eleverne, heriblandt Iselle, sad med deres lange, smukke stave, og fulgte lærerindens instrukser.

En blodåre sprang frem i Kims tinding af anstrengelse. I lang tid skete der ikke noget indtil en lille, forkølet sky af grønbrune nuancer hostede op fra spidsen af hendes gren. Hun blev så overrasket, at den med det samme trak sig sammen igen.

"Så du det? Charlie, der skete noget!" udbrød hun ivrigt, og gik straks i gang med et nyt forsøg. Hun prøvede igen og igen, dog udeblev resultatet. Isobel standsede ved deres bord og fulgte med i Kims sidste forsøg, der var endnu en fuser.

"Godt forsøg, Søster Embers," sagde hun opmuntrende inden hun vendte sig mod Charlie. "Lad mig se dit forsøg, Søster Malone."

Charlie greb usikkert ud efter sin rod.

"Men Søster Malone har altså ikke bestået sin myndighedsprøve, så hun skal ikke med," lød det højlydt fra Iselle. Der blev fniset omkring dem. Charlie knyttede hænderne for at kontrollere lysten til at forvandle Iselle til en Urforurenet snegl.

Isobel lagde armene over kors. "Nu er undervisningen tilrettelagt læring omkring Sjæledyr, Søster Thornewright," sagde hun. "Så selvom man ikke skal med, skal man stadig lære det," sagde hun.

Iselles smil blev visket af hendes ansigt, og ved siden af Charlie sad Kim og rystede af indestængt latter. Længere nåede de ikke før klokken ringede og de blev sluppet fri.

De pakkede sammen og at dømme på den lystige snak mellem eleverne, havde lærerinden vundet deres respekt. Charlie hankede op i sin taske. Som en af de sidste satte hun kursen mod døren, da Isobel kaldte på hende. En håndfuld elever, heriblandt Kim og Frieda, standsede i døren og så nysgerrigt til idet Isobel kom gående imod hende. Charlie mistede kontakten til sine fødder mens hun betragtede skabningen nærme sig, for "skabning" var snart det eneste ord hun efterhånden kunne finde i sit ordforråd for kvinden. En gudinde på vej til at kræve sin tilbeders hengivenhed.

Lærerinden standsede foran hende, med sit evige smil, der fik omgivelserne til at blegne. Charlie tog en dyb indånding og lod lektionens bekymrende tanker flagre bort et sted ud af udsugningsrørene.

"Søster Malone, inden du går vil jeg bare minde dig om vores enetime," sagde Isobel. "Jeg forventer at se dig på mit kontor lørdag formiddag klokken ti. Er det en aftale?"

Charlie blinkede. Beskeden var sivet ind hos hende, men det var som om hun slet ikke havde hørt ordene. De var bare gledet afsted og havde sat deres aftryk og hun havde forstået det hele intuitivt.

"Uh-huh," svarede hun sløvt og modtog et klap på kinden.

"Godt så. Vi ses, min ven."

Charlie drejede rundt og fulgte lettere svimmel med de andre ud til frokost. Selvom hun måtte lægge øre til den lystige snak om Sjæledyr og ekskursioner, var bitterheden ikke så slem som den plejede at være. Hun smilede for sig selv men lagde ikke mærke til Friedas mørke blik, der hvilede på hendes nakke hele vejen fra klasseværelset til spisesalen.

Kapitel 22: Beviset

Charlie skubbede trillebøren igennem underskovens tætte bevoksning indtil hun kunne ane de døde træer og Forbrændingens trøstesløse form længere fremme. Hendes fingre knugede om de slidte håndtag, hjulet knirkede og raslede i det rustne aksel.

Det var fredag. Hun var blevet beordret på køkkentjans da der var en ny levitationslektion, og hun var gået til storkøkkenet hvor kobberkedlerne boblede, gasblus brusede, ovnene buldrede og de åbne ildsteder spruttede. Da der allerede var en mindre hær af hjælpere i køkkenet, blev hun sendt ned til nøgleslaven.

Hun forlod taknemmeligt køkkenet og gik ned i kælderen til Maddox' kontor. Her bankede hun på og trådte ind i rummet, der mere mindede om et lille skur uden vinduer, fyldt med værktøj og andre ting og sager. I hjørnet stod en ældgammel feltseng, og et lille forhæng skærmede et meget interimistisk toilet og bad fra resten af rummet. Der lugtede muldent og koldt dernede.

"Charlie!" udbrød den gamle mand glædesstrålende og så op fra kedlen, der stod og boblede over det gamle gaskomfur. Han hældte det kogende vand op i sin kop og rørte rundt så tebladene spredtes i en hvirvel. På en arkivreol stod en lille radio og knaste besværet musik ud i rummet. Charlie var imponeret over at den virkede når de var under jorden.

"Det var lige dig jeg stod og manglede. Val-ovnen er gået ud, så vi skal have kørt noget optændingsbrændsel til Forbrænding-

en. Det kan du godt give en hånd med, ikke?"

"Jo da," svarede Charlie.

"Fantastisk." Den gamle mand grinede bredt inden smilet falmede lidt. "Hvordan går det med dig?"

Charlie var gået over til en opslagstavle med lister over diverse inventar på instituttet samt gøremål skrevet op i prioriteret rækkefølge.

"Det går," sagde hun fjernt.

"Du sagde, du ville komme og besøge mig." Han bankede teskeen mod koppens kant og den skarpe lyd skar radioens musik midt over. "Du har haft så travlt på det seneste …" Hans blik flakkede sørgmodigt til den lille emaljekop som hang trolig på en krog over komfuret. Et skævt sprittusch "C" viste hvem den tilhørte. Charlie kunne hun ikke huske hvornår hun sidst havde siddet og drukket te af den mens hun havde lyttet til pedellens snak om løst og fast på institutet. Engang havde han været hendes nøgle til at forstå den nye verden hun var endt i. Nu var han blevet en skygge i øjenkrogen.

Hun sendte ham et opgivende blik. "Sorry, der har bare været så meget."

"Hmm, ja, det er det hårdeste år du går i møde," brummede han eftertænksomt. Charlie dumpede ned i en stol foran det lille skrivebord, hvor der lå papirer og værktøj i én stor redelighed.

"Det er så fucking hårdt," stønnede hun og gned hænderne lidt for at få noget varme til dem i det kolde kælderrum. Maddox klappede hendes skulder.

"Du skal nok klare den, Charlie," sagde han. "Du er jo heldigvis ikke fanget her for evigt."

Charlie slugte en bitter kommentar mens han drak sin te færdig, og de forlod kontoret. De gik ud gennem lågen og op til køkkenhaven hvor der stod to trillebøre klar, begge læsset med ukrudt og afklip. Charlie greb den ene og Maddox den anden, og de satte sig i bevægelse ud i skoven.

Himlen var plettet af skyer, og solens blege skær var ikke

længere nok til at lune luften. Da de kom ind under træernes skygge, blev det endnu køligere. Charlie tog det som en positiv ting. Hun ønskede at turen her varede ved, og hun bare kunne fortsætte med at hjælpe Maddox til evig tid.

De var nu nået frem til Forbrændingen.

Varmen pulserede op fra undergrunden, og Maddox rakte Charlie et visir til ansigtet så de undgik at indånde det værste skidt i luften. De satte trillebørene udenfor bygningen, og Maddox gik over til den skæve dør for at låse den store hængelås op. Låsestaven skurrede i rustkagerne. Han skubbede døren op, tændte en gammel petroleumslampe og hængte den fra sig.

Lampens dystre lys svajede og blev kastet ud i rummet, hvor sort støv lå centimetertykt på gulvet og hylderne. For enden stod den store Val-ovn, jerngitteret lukket og lige nu udslukt. Langs væggene lå store brændestabler, brændeknuderne prydet med et symbol for enden, så de havde ekstra lang levetid. De trak trillebørene indenfor og begyndte at skovle de tørre, gamle blade og grene ind i ovnen.

Maddox gik og brummede en sang og ordnede nogle ting ovre ved en ramponeret reol, da Charlie standsede op. Ovre i et hjørne ved en brændestabel lå en læderjakke som en sammenkrøllet vaskeklud på gulvet. Det blege lys fra det snavsede vindue krængede sig ned over læderet og Ipswich-brødrenes rygmærke stod i hvid, klar kontrast til de omfavnende skygger.

Alle alarmklokker ringede i hendes system. Hun sank hårdt. Skulle hun sige noget? Skulle hun gøre noget? Hvorfor gjorde hun ikke noget?

"Hvem kan egentlig låse sig ind her til Forbrændingen?" spurgte hun så henkastet som hun muligt og genoptog arbejdet med at skovle de sidste blade ind i ovnens kammer.

"Forstanderinde Morrigana og jeg har nøglerne hertil," svarede Maddox idet han kom tilbage til hende og hjalp hende med de sidste håndfulde. Hun tørrede hænderne af i uniformsnederdelen.

"Og ingen andre?"

"Altså, hvis nu jeg havde haft travlt i dag, havde jeg nok givet min hjælper nøglerne, så de selv kunne ordne det her." Maddox trak på skuldrene. "Morrigana siger, jeg skal være påpasselig med den slags." Han gik hen og ruskede godmodigt i hendes skulder. "Men det er jo de færreste, udover dig, der synes en udflugt til Forbrændingen er noget værd, ikke sandt?"

Hun rullede med øjnene men kunne ikke lade være med at smile. Ovre ved fyret tog hun fyrtøjet fra den lille skål på gulvet. Hun slog tre gnister i luften. De blev hængende foran hende og med et lille pust sendte hun dem frem imod ovnen hvor de ramte det kolde jerngitter. Der gik et øjeblik, og hun skulle til at tage fyrtøjet op og forsøge igen, da ovnen gav et tørt host fra sig og en rumlen fra dybet tog til. En varm kraftbølge spredte sig fra det store monstrum og ilden sprang til live i ovnkammeret. Den bredte sig knitrende i brændslet, og røgen steg op i skorstenen.

Mens Maddox skramlede med de sidste ting, sneg Charlie sig hen til hjørnet, trak læderjakken til sig og foldede den så man ikke kunne se mærket. Hun fulgte Maddox udenfor hvor han låste døren igen og kastede et blik på jakken i hendes arme.

"Hvad er det du har dér?" spurgte han.

"Nårh, øh, jeg tror det er Kims," svarede Charlie hurtigt. "Hun har sikkert glemt den sidste gang hun hjalp dig herude." Hun gned sig ved tindingen da en smertefuld dunken begyndte.

"Ja, ja," gryntede Maddox og greb sin trillebør. "Hun har altid været skødesløs, det Bæst."

Han kørte afsted i tavshed, og Charlie holdt sig i kølvandet bag ham mens hun sikrede sig at rygmærket forblev skjult under hele turen.

De kørte tilbage til køkkenhaven hvor Maddox gav hende lov til at smutte for dagen.

Hun stod med jakken og overvejede sine muligheder. Hun burde jo have sagt det til Maddox. Han stolede på hende, men

her stod hun med beviset i armene på, at hun ikke var den tillid værd. Hun havde ingen grund til at dække over jakken, men hvis det slap ud, at der havde været endnu et brud på barrierene, skulle eremitpræsten underrettes. Tanken fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på hende.

Hun burde helt klart sige det til Morrigana af alle personer. Der var ingen tvivl. Det var hende, hun skulle gå op til med det samme. Men noget i hende holdt igen. Måske var det bedst at komme forbi Moder Darklighter først? Det var trods alt hende der stod for sikkerheden nu.

Før Charlie vidste af det, var hun endt oppe i administrationsafdelingen, hvor sekretæren henviste hende til Isobels kontor på højre hånd lidt nede ad gangen. Charlie løftede hånden og trak vejret dybt ind inden hun bankede på og åbnede døren.

Hun skulle til at hilse, men det blik Isobel sendte hende fra sin plads ved skrivebordet, var som en bøddel klar til at halshugge hende.

Lærerinden sad med en gylden pudderdåse i hånden. Spejlet var slået op og havde tydeligvis været den centrale genstand for hendes opmærksomhed indtil Charlie havde overtaget den. Isobel hævede en hånd som tegn til, at Charlie ikke skulle sige noget og mønstrede et smil rettet mod pudderdåsen.

"Jeg har fået uventet besøg," sagde hun mildt. "Vi snakkes ved senere." Hun klappede spejlet i med et smæld. Det strenge ansigtsudtryk forduftede til gengæld for det blændende smil. "Charlie? Det var lidt en overraskelse. Vi har ikke time før i morgen." Tonefaldet var let men reserveret.

Charlie mave trak sig sammen i en skamfuld knude. "Jeg … det var altså ikke fordi jeg …" stammede hun.

Isobel viftede med hånden ad hende. "Gjort er gjort. Kom ind. Hvad har du på hjerte?"

Charlie tøvede inden hun trådte helt ind i det sirligt ryddede kontor. Der stod en lille fontæne og klukkede ved siden af døren, og der var sparsomt med ting udover nogle få bøger og et par

fine glaskupler hvor nogle sten lå og glødede op i forskellige nuancer. En anden dragkiste med et væld af låsemekanismer stod for enden af skrivebordet. Det eneste hun direkte kunne forbinde til lærerinden, var glasterrariet hvori hendes røde snog holdt til under nogle varmelamper. Et lille skilt med navnet "Androkles" sad fast i hjørnet af terrariet.

"Jeg var på Forbrændingen med Maddox. Og … jeg fandt den her." Hun strakte armene stift frem for at præsentere den beskidte læderjakke. Isobel sad ubevægeligt et kort øjeblik inden hun kastede et blik på døren, der lydløst lukkede sig i bag Charlie.

"Lad mig se den," bad hun blidt men bestemt. Charlie lagde jakken fra sig på skrivebordet og satte sig med et blik på den gyldne dåse, der lå ude til siden. Hun havde godt hørt om tovejs-spejle, men havde aldrig set dem brugt før, da lærerinderne altid anvendte deres Sjæledyr til at overbringe beskeder.

Isobel trak jakken til sig og holdt den op for at kigge på rygmærket. En svag trækning ved hendes næsebor indikerede misbilligelse.

"Og du siger du fandt den i Forbrændingen?" spurgte hun inden hun foldede den forsigtigt sammen.

"Den lå ved en brændestabel."

Isobel sukkede inden hun skubbede jakken lidt fra sig og rejste sig for at gå over til fontænen hvor hun hældte et glas vand op.

"Her." Hun rakte det til Charlie. "Du ser ud som om du kunne trænge til en forfriskning efter det hårde arbejde."

Charlie kunne ikke få sig selv til at afslå tilbuddet, så hun drak vandet i én stor slurk og satte glasset fra sig på bordet. En dråbe løb ned og lagde sig som en ring på den lakerede træoverflade. En lille kulderystelse gik gennem hende mens en klarhed fyldte hende, som blev et slør løftet fra hendes blik og tanker.

"Tak." Charlie så ned på sine hænder. Det føltes så malplaceret at sidde i det rene, ryddelige rum med forureningsstank i tøjet og jord under neglene.

Isobel tog atter plads bag skrivebordet. "Ja, det komplicerer jo tingene lidt," sagde hun og lod en rød negl løbe langs det hvide rygmærke på det sorte læder.

"Betyder det at … at de kan komme ind igen?" spurgte Charlie.

Isobel skævede til den lille glasklokke med stenene i. "Det betyder i hvert fald at mit forsøg på at styrke barriererne med ekstra foranstaltninger tilsyneladende ikke er nok til at modstå hvad end de bruger til at bryde igennem. Tak for at komme til mig med din viden, Charlie. Jeg værdsætter din tillid. Jeg skal nok tage mig af jakken. Stol du trygt på mig."

Charlie gengældte lærerindens smil en smule beklemt uden at gøre mine til at rejse sig endnu. Isobel foldede hænderne under hagen.

"Er der andet, du vil snakke med mig om, Charlie?" spurgte hun.

Charlie rømmede sig. "Jo, altså … De andre på min årgang fået til opgave at læse op på de forskellige grundlæggere af instituttet, fordi de skal til Søsterskabsvalg. Men da jeg ikke skal med, har jeg i stedet fået til opgave at læse op om grundlæggeren Hela. Og det eneste jeg har fundet ud af er at hun blev bandlyst *efter* sin død, men … jeg undrer mig bare over hvorfor ingen hjalp med at rense hendes navn. Det står ikke nogen steder, så … jeg tænkte på om du vidste noget om det?"

Isobel lyttede uden at røre sig. Et øjeblik fik Charlie et flashback til hendes bror og den måde han havde siddet, urokkelig som en statue. Da Isobel endelig bevægede sig, gav det Charlie et chok. Lærerinden lænede sig tilbage og hvilede fingerspidserne mod hinanden.

"Som ny lærerinde er jeg måske ikke den rette at komme til, men jeg kan da forsøge at svare så godt jeg kan," sagde hun. "Adonums indflydelse på mange af Ursamfundets institutioner er jo enorm, og det er svært at hamle op med en mange tusind år gammel institution og dens magt. Man har bare at være taknemmelig hvis de velsigner én med midler til dette og

hint. Dermed ikke sagt, at alt de gør, er ondskabsfuldt. Mange andre institutter og arbejdspladser eksisterer takket være deres gavmildhed og velgørenhed. Det, der er stridspunkterne, er når de går ind og diktere hvad der for eksempel må undervises i."

"Kan de virkelig det? Altså kan de bare gå ind og sige, at man ikke må undervise i noget bestemt?" Isobel lod Charlies egne ord svare for sig. "Så …" Hun forsøgte at afkode lærerindens ansigtsudtryk, men det var som at læse et glas vand. "Hela vidste noget hun ikke måtte vide? Men … Adonum har da ikke haft indflydelse på instituttet?"

Isobel rettede sig op i stolen. "Ikke officielt i hvert fald. Men omkring Piletræsinstituttets grundlæggelse skete der mangt og meget, både i menneskenes samfund og i Ursamfundet. Sjæledyrsregisteret blev blandt andet indført af Det Steiske Råd, et tiltag der startede i Adonum. Det er ikke sikkert -" hun holdt en hånd op, "- at det nødvendigvis er det, Helas Beretning handler om, men sandsynligheden for at Hela har været med til at sprede nogle af de kritiske røster, der opstod i registerets kølvand, og skrive lige så kritiske tekster, er høj.

"De kilder vi har om hendes adfærd skal selvfølgelig tages med et gran salt, men de beskriver Hela som frembrusende, uregerlig og hidsig. Hun var stædig, kontroversiel og ville blandt andet gøre op med Tavshedens Pagt, der på det tidspunkt var rygraden i Ursamfundet og hjalp med at skjule Talenter og Urvæsner fra menneskenes fordomsfulde blik.

"Men kan vi regne med, at det virkelig var sådan hun var? Er det ikke nemmere at tegne et fjendebillede når fjenden ikke længere kan værge for sig selv? De tilbageværende kilder kan sagtens være bygget på vage andenhåndsberetninger, og hvad end der har været af modstridende historier, er gået op i fortidens flammer." Hun rejste sig og gik over til glasterrariet hvor hun rakte ned og strøg Androkles over de røde skæl. "Når sejrherren er den, der skriver historien, kan vi aldrig vide om den virkelig er sand. Det er en stor styrke at være kritisk

overfor sine kilder. Du er skarp, Charlie. Det er vigtigt."

Hun vendte sig rundt. Lyset fra varmelampen antændte en lokkende glød i de grønne øjne. Et skud adrenalin fór igennem Charlie, men om det var en fareresponse eller spænding var svært for hende at vurdere. Her var en lærerinde, der ikke ville lægge skjul på sandheden, selv hvis den var ubehagelig. Skulle hun flygte, fryse, kæmpe eller overgive sig?

"Har du nogensinde været i Adonumtemplet i Salem?" spurgte Isobel. Charlie rystede på hovedet. "Jeg tror det ville være interessant for dig at se det, hvis ikke for andet, så i det mindste for at du kan få et indblik i hvem de er. Det kan være vi skal tage på udflugt i morgen så, i stedet for den kedelige ekstratime herhjemme på instituttet? Jeg har alligevel nogle bøger, jeg skal hente hos en af præsterne. Det kan du godt hjælpe med, ikke?"

Charlies sind var i oprør. Her fik hun atter rakt en udstrakt hånd, en olivengren til en nødstedt, en mulighed for at komme væk og smage på friheden, skænket generøst på et sølvfad af kvinden med nøglen til hendes fremtid. Faresignalerne i hendes nervesystem, en kold og brændende ængstelighed, blinkede om kap med kvindens rolige, imødekommende varme.

Med en dyb indånding knyttede hun hænderne, rystede alle de røde flag af sig og nikkede.

Copyright © 2026

Kapitel 23: Beretningen 1. del

Pladespilleren knitrede og lyset i dagligstuen var dæmpet. På sofabordet stod whiskeyglasset klar og foran Tom lå skriftrullen. Den var stadig foldet sammen om sig selv, men ude af sit beskyttende rør. Nitrilhandskerne var gjort klar til at håndtere det sarte papir og den bærbare var fundet frem, så han kunne påbegynde transskriberingen.

Men nu sad han og så på det skrøbelige pergament mens han tænkte. Dagen forinden havde Caspar og Marco overrakt ham messingrøret, og de var taget afsted efter at have modtaget første halvdel af betalingen. Han havde forsikret dem, at han ville vende tilbage med resten af pengene, så snart han havde sikret sig tekstens legitimitet. Men efter allerede at have læst første afsnit, var der ikke nogen tvivl:

De havde fundet Helas Beretning.

Det var knap et år siden at Tom første gang havde hørt om Skriften. Via sit arbejde for Auctoria rejste han rundt og indsamlede viden, som organisationen med fordel kunne have i deres arkiv. Specifikt Ursamfundets historie var hans område, og i Auctorias afdeling i Paris, havde han mødt en ung Sylfae-hybrid ved navn Callahan Dawley.

De var stødt på hinanden i Paris-arkivets printerrum, og havde udvekslet høflig small-talk, indtil emnet faldt på deres arbejde. Callahan arbejdede med lidt mere mondæne ting som handlede om statistik i arkivets kataloger, men da Tom fortalte om sin videnindsamling, havde Callahan gjort store øjne og inviteret Tom på kaffepause med det samme.

De satte sig ind i arkivets medarbejderrum hvor papkrusets dampende pulverkaffe virkede malplaceret i det runde lokale med dets gyldne krummelurer, der strakte sig op ad væggene og loftet. Vinduerne viste den storslåede udsigt over Seinen, og store lysekroner kastede deres glans ned over det moderne interiør.

Tom lyttede til Callahan, der fortalte hvad han havde på hjertet.

Som nævnt, arbejdede han normalt med statistik, men det sidste års tid var hans fokus skiftet, efter at han havde fundet nogle sider fra en gammel, laset dagbog. Den var skrevet af en kvinde, der ikke havde angivet hverken navn, alder eller hvorvidt hun var Urvæsen, Talent eller menneske.

I dagbogen stod der beskrevet en forbindelse mellem kvinden og en præst i eksil, kaldet Fader Asmodeus. Han befandt sig i Japan hvor han tilsyneladende var blevet forgiftet efter at have været på flugt fra Adonum længe. Han havde udvekslet viden med hende og refereret en skrift kaldet Helas Beretning, som han mente kunne omvælte ikke kun Ursamfundet men også menneskenes. Kvinden i dagbogen krævede svar på hvad han helt præcist mente med det, svar, som han ikke turde nedfælde.

De sidste dagbogsnotater viste hendes rejse til Japan hvor platformsnetværket stadig ikke var blevet udbredt på daværende tidspunkt. Hun nåede ikke frem før Asmodeus døde af giften, og hun nævnte, at hun selv var begyndt at føle sig overvåget. Hun sendte derfor dagbogen til Auctoria i London i håb om at nogen kunne bruge den til at komme på sporet af Helas Beretning. Callahan mente at det faktum at hun sendte den til Auctoria, betød at hun var klar over menneskers arbejde med Ursamfundet, men om hun selv var en del af organisationen, stod stadig hen i det uvisse.

Baseret på informationerne i dagbogen, blev Callahan nysgerrig efter hvad Helas Beretning kunne indeholde, siden den var omgærdet af så meget mystik. Selve dens indhold vid-

ste han endnu ikke noget konkret om, men lige nu var den godt skjult på Piletræsinstituttet ikke langt fra Boston. Han forsikrede Tom om, at Auctoria ville have en sand guldgrube mellem hænderne, hvis de fik fat i den. Ikke bare det, de kunne også beskytte den mod Adonum, der næppe ville opdage hvor den var endt henne, hvis Auctoria anskaffede den uden direkte spor til organisationen.

Og her sad han så med den.

Han måtte have fat i Callahan så snart han kunne, men først ville han selv se på den og overdrage resten af betalingen personligt til drengene som tak for deres hjælp. Det skyldte han dem trods alt.

Han tog en dyb indånding, drak en slurk af whiskeyen og trak handskerne på. Nænsomt rullede han skriftrullen ud og fortsatte transskriberingen, godt hjulpet på vej med jævne mellemrum af online tekstgenkendelsesværktøjer, når teksten enten var for snørklet eller ordene for gamle for ham til at forstå deres betydning:

◊◊◊

Salem/1692

Mit navn er Hela Ergantian.

Jeg er den yngste af Ergantian-søstrene, grundlæggerne af Piletræsinstituttet. Før vi kom til den nye verden, boede vi i London hvor vi granskede Urviden på Sigiliusuniversitetet. Mine søstre har altid været milevidt foran mig, eftersom jeg er den yngste. Der er næsten 20 år fra Freya og ned til mig. Det gjorde det ikke nemt at skulle leve op til de samme krav, der var til mine søstre, godt hjulpet på vej af min mors skam over at have fået mig udenfor sit ægteskab.

I mange år var jeg en hemmelighed, opfostret af en ammekone for senere at komme til Ergantian-huset og tjene som hushjælp. Min mor holdt mig tæt men ikke for tæt, sæt hendes mand, husets strenge herre, fik nys om vores slægtskab. Vena, den yngste af mine søstre, regnede det ud efter nogen tid, men hemmeligheden blev bevaret mellem os indtil husets herre gik bort af alderdom.

Han var væsentligt ældre end vores mor, og vi blev efterladt med hans rigdom. Vores mor brugte det til at få os på universitetet. Freya, Matrisse og Laurette havde allerede afsluttet højskoletrinnet, og Vena var på sit sidste år på mellemskoletrinnet. Jeg kunne først begynde nu hvor familiens overhoved var borte. Hvis min mor havde forsøgt at betale for min uddannelse inden da, ville han have anet uråd. Nu var hun fri til at give mig det liv som hun ønskede for mig.

Det var også dengang jeg fik mit første syn.

Drømme er ikke ualmindelige i Ursamfundet. Vi drømmer alle og vi har også mareridt, men syn er anderledes. De fleste dukker op i drømme, og man ved det så snart man vågner. Et drømmesyn har en anden kvalitet end en drøm, og man er ikke i tvivl. Det var jeg i hvert fald ikke.

I synet stod jeg på kanten af en klippe og kunne se ud over et hav. Det klirrede og kradsede og jeg opdagede at havet ikke var vand men skarpe splinter og skår af farvet glas. Himlen over mig var mørk og kun to klare blå øjne stirrede ned på mig. Der var ikke uvilje i dem men en søgen, en længsel efter mig, der satte sig i mig som en vederstyggelig, glat følelse over hver en knogle i min krop.

Jeg holdt vejret og stod stille af frygt for at øjnene så mig hvis jeg bevægede mig, men samtidig vidste jeg, at de allerede havde set mig. De ventede, opmærksomme og studerende. Jeg vidste, at jeg en dag ville stå foran disse øjne, og at det ville betyde min undergang, men ikke min undergang som i min død. En anden undergang, uhåndgribelig og umulig at beskrive.

Da jeg slog øjnene op, vidste jeg, at jeg måtte have svar på hvem min far var. Indtil da, havde min mor ikke villet svare mig når jeg efterspurgte sandheden om hvem jeg var og hvor jeg kom fra. Så jeg berettede for hende hvad jeg havde set.

"Giv mig sandheden, mor," sagde jeg til sidst. "Giv mig den viden, der ikke længere er farlig eller kan bringe uåde over dig. Drømmesyn er ikke noget man bare får. Det ved du."

Hun sad med bøjet hoved ved et vindue, det lyseblå Sjæledyr flakkede ved hendes foldede hænder som en trøstende tjenerinde. Lyset fangede det ildrøde hår, det samme hår som mig og mine søstre delte,

som alle større Talentfamilier havde, men hvor min mor og mine søstres øjne var grønne, var mine blå. Jeg havde altid beundret min mor, standhaftig og i stand til at modstå sin mands eder og forbandelser og nogle gange meget håndgribelige metoder til at få hende og mine søstre til at indordne sig. Som tjenestepige havde jeg selv følt det fra tid til anden. Men her, i det støvede sollys, så jeg for første gang hendes alder, jordens tyngde og tidens tand mejslet i hendes ansigt.

"Din far var en Stonebriar," sagde hun. "Seph. Det var vores hemmelighed. Jeg ved ikke om han havde andre. Da jeg mødte ham havde han allerede en søn, men Stonebriar-familien er kendt for deres døtre med syn. De kalder dem Orakelpiger. Der er altid én i hver generation, hvis der vel at mærke er kvindelige arvinger. Han var selv gift med en Stonebriar, hans kusine Diane. Men alle forsøg på at få flere arvinger havde været frugtesløse." Hun drejede hovedet og smilede. Jeg så linjer af sorg men også stolthed omkring hendes øjne.

"Hvis du har haft et syn, så er du den næste Orakelpige."

Åndeløs satte jeg mig på en taburet, fingrene klemt omkring sædet for at jeg ikke skulle falde af, svimmel og svævende. En Orakelpige. Jeg havde godt hørt om dem, sælsomme og ombejlede. Medgiften til en Orakelpige skulle være enorm. Stonebriar var en stor og stolt familie, ligesom Ergantian, men hvor Ergantian holdt sig i de akademiske cirkler, var Stonebriar forankret i handel og politik. De havde muskler at spille med.

Var jeg virkelig en af dem?

Jeg hørte hende rejse sig og komme hen til mig. En blød hånd formede sig om min kind, varm og velkommen midt i min oprørte sindstilstand. Jeg så op og hun bøjede sig ned og kyssede min pande.

"Du er noget helt specielt, Hela, noget helt unikt. Men derfor er der også større grund til at passe på. Din uddannelse begynder, men med den begynder også en jagt. En jagt, som ingen kan stoppe igen. Det er måske ikke kendt, at din far er Stonebriar, men hvis rygtet spredes om, at du har haft et syn, så er det sikkert og vist, at du vil blive bestormet fra alle sider. Tag dig i agt, og mest af alt, tag dig i agt for Darklighterne."

Min mor knælede foran mig og jeg stirrede på hende. Hun havde aldrig sænket sig lavere end mig, og her var hun nu, som om jeg var hende overlegen. Jeg sank en klump og rømmede mig men ingen ord kom frem. Hun lagde en hånd over min og foldede mine fingre ind, én efter én.

"Du skal snart starte, og det vil blive svært. Når du er færdig, vil du vide så meget mere om verden og hvad du kan opnå. Jeg fik aldrig det valg, men nu giver jeg dig det, ligesom dine søstre. Selvom I ikke deler den samme far, så er I alligevel af samme slægt. I er Ergantian-søstrene, og jeg ser storhed i jer som ingen kommer til at kunne hamle op med."

Jeg tog hendes ord til mig som den dyrebareste skat og bar den med mig da jeg påbegyndte min skoletid. Som havde mine evner hørt hende, fik jeg ikke flere syn i lang tid. Jeg frygtede, at det havde været en meget stærk drøm, men det kunne ikke opveje for hvad min mor havde fortalt mig.

Næste gang jeg fik et syn, var det ikke i en drøm. Og jeg stod overfor en Darklighter.

Der var bal og min mor, mine søstre og jeg selv var inviteret. Jeg fulgte med som en af dem, og ingen stillede spørgsmål. Mine søstre havde omfavnet mig siden husets herre var gået bort. Om Vena havde fortalt dem noget, var jeg ikke sikker på. Det vigtigste var den tryghed de gav mig nu.

Vi hjalp hinanden, læste med hinanden, lo og græd når Freya eller Matrisse havde ondt i kærligheden eller Laurette skulle passes når hun var syg. Vi bakkede hinanden op, drillede, skændtes men der var aldrig dårligt blod imellem os. Kun Matrisse så skævt til mig, men hvis hun havde kvaler over mit fædrende ophav, sagde hun det ikke. Ikke før meget senere.

Ballet var i et stort palæ. Tiden er der ikke til at beskrive det nu, for ord kan ikke rumme dets overdådighed. Min mor havde ønsket, at jeg ikke kom med, men hun kunne ikke sige nej efter at mine søstre alle havde spredt nyheden om invitationen. Jeg var en Ergantian-søster, så jeg kom med. Det var først da vi trådte ind, at jeg indså hvorfor min mor havde ønsket jeg var blevet derhjemme: Det var Darklighternes

palæ.

Lige så ubeskriveligt som palæet var, lige så ubeskrivelige var gæsterne omkring os. Jeg var kommet på Sigilius for kort tid siden og var blevet præsenteret for flere Urvæsner end jeg nogensinde havde mødt før. Til ballet var der endnu flere. Jeg vendte og drejede mig for at se alting. Alt var gyldent og skinnede, og jeg troede jeg var endt i Æteren selv.

Indtil jeg stod ansigt til ansigt med ham.

Det var flere år siden jeg havde haft mit syn, men så snart jeg så ham, vidste jeg, at hans øjne var de selvsamme som jeg havde set dengang. Og hvad mere var, så kom et nyt syn til mig. Det var så hurtigt som at blinke, men det føltes som en evighed for mig.

Jeg så en kvinde, ung, en smule yngre end jeg selv. Hun skreg i et skab af metal inden det blev lukket og en lås blev sat for døren. Mørkeblå gnister sprang, luften var tæt af Urkraft-udladninger. Det næste jeg så var en bleg hånd om et blåt glasskår. Det var ikke gennemsigtigt, men reflekterede omgivelserne. Den blanke overflade og de skarpe kanter skar mig i øjnene. Jeg hørte skrig, og skår efter skår blev lagt sammen i en bunke til der blev stille. Jeg så op og så dem ligge foran en buet hvælving. En port eller et vindue. På den anden side var der et syn jeg aldrig glemmer, men som heller ikke kan beskrives.

Det var en anden verden.

Der var græs ligesom vores, træer og bjerge, floder, dale, enge. Men himlen var alt andet end det vi kender til. Der var farverige kloder større end månen, tættere på og omsluttet af guirlander af nordlys, noget jeg kun havde set én gang før i norden, hvor solen aldrig skinner om vinteren. Men hvor de nordlys jeg så dengang var grønne og røde, var disse gyldne og sølvfarvede og svang sig ned og mødte jorden i store, sølvglinsende søer hvorfra skabninger rejste sig. Og jeg så Sjældyr danse i strømmene over himlen, men ikke Sjældyr som dem vi kender. Disse havde liv og vilje. Til sammenligning lignede alle andre Sjældyr jeg nogensinde havde set, underkuede kræ i en tarvelig have, formummede og mutte.

Pludselig blev synet afbrudt og jeg blev revet tilbage. Som om nogen havde fulgt med. Mit blik blev sort, og jeg stod koldsvedt og angst

foran manden med de isblå øjne. Og i det øjeblik så jeg, at han vidste at jeg var en Orakelpige. Han så på mig, som var jeg en genstand han havde søgt efter i evigheder og endelig fandt. Han smilede og rakte hånden med de mørke blodårer frem.

Han sagde noget. Jeg snappede efter vejret og mistede bevidstheden.

Da jeg kom til mig selv, lå jeg på en chaiselong og mine søstre prøvede at få liv i mig. Min mor kom over til os og sagde, vi skulle hjem. Jeg fornemmede ingen forstyrrelse i selskabet omkring os, men der var noget galt. Vi skulle skynde os.

Med hjælp fra mine søstre kom jeg op og stå og fulgte med bort fra palæet. Jeg kunne ikke forklare hvad der var sket, selv ikke hvis jeg måtte, for de gange jeg så på min mor, var hendes blik advarende. Mine evner havde afsløret mig, som en spottende dreng, der drillende rækker tunge af en lærer, velvidende, at det koster en endefuld. Som om de havde deres eget liv og vidste hvem jeg havde stået overfor. Som om de havde udfordret ham.

Om det var en sikkerhedsforanstaltning hun altid havde haft, ved jeg ikke, men samme nat fik vi besked på at pakke alt vi ejede. Mine søstre gjorde som de fik besked på, på nær Matrisse, der protesterede og sagde, at hun ikke ville bort, bare fordi min far ikke kunne holde den i bukserne. Min mor stak hende en lussing, den første og eneste gang jeg nogensinde så hende lægge en hånd på en af sine døtre, og beordrede Matrisse til at gøre som der blev sagt.

Platformsnetværket var svært at navigere i dengang, men med kyndige instrukser og husets hovmester Erwyn, sendte hun os bort. Tegnet hun gav over platformen ledte os til en lille by i den nye verden, kaldet Salem. Her var andre der talte omtrent som os, men alligevel ikke helt, og der var langt færre Urvæsner og Talenter. Vi kastede forklædning over vores røde hår for ikke at tiltrække os opmærksomhed.

Erwyn ledte os til et hus hvor en Talent-familie modtog os som var vi ventet. Der var et rum til os hver, og vi skjulte os i nogen tid. Jeg forsøgte stadig at forstå hvorfor manden med de blå øjne havde været i mit syn. Hvorfor min mor havde skyndt os bort fra ham. Hvorfor der var en familie, der modtog os med åbne arme som deres egne døtre.

Det viste sig, at det var min mors søster, Bellina og hendes mand Thoman. For nogle år siden havde min mor informeret dem om, at vi en dag ville ankomme, og at vi aldrig måtte vende hjem igen. De kendte til min far og vidste hvorfor vi nu var i eksil.

Det var min skyld.

Mine søstre var ulykkelige, vores værter presset for at tage vare på os, og Matrisse var som en slange, klar med et hug hver gang hun så en åbning for at udskamme mig for vores nye tilværelse. Vi hørte aldrig fra vores mor igen. Vi vidste ikke om hun var død eller levende. Matrisse forsøgte en dag at vende tilbage via platformen, men Thoman nåede at standse hendes forehavende og fik hende på andre tanker.

Hun tilgav mig aldrig.

Efter nogen tid måtte vores værter erkende, at vi snart måtte klare os selv. De hjalp os så godt de formåede, men vi kunne ikke komme udenom at vi skulle finde et sted at bo og leve på egen hånd. Et sted, der kunne tilgodese os alle, vores behov og fremtidsdrømme.

Til det fandt vi en skov ude i det ukendte land. Den omkransede en stor sø og nogle enge, hvor vi kunne bygge vores fremtidige hjem. I søen lå en ø med det smukkeste piletræ. Vi badede i vandet og nærede dets rødder så det kunne få mange lange år at leve i. Vi byggede vores huse og lavede tunneller under jorden, så vi kunne komme uset fra et hus til et andet.

Undervejs rejste Freya spørgsmålet, hvad vi skulle bruge hjemmet til. Hvorfor ikke hjælpe Ursamfundet i den nye verden og give det vi kunne til dem, der måtte komme over Atlanten og have brug for viden? Eller dem, der allerede var her? Vi vidste, at det ville være et spørgsmål om tid før der også kom flere hertil. Og når det skete, hvor længe ville vi så kunne holde os skjult?

Laurette, den altid sky og generte sjæl, tog bladet fra munden. Vi kunne ikke gå og vente på, at der en dag kom nogen og satte en stopper for vores tilværelse. Så længe vi var på egen hånd, så kunne vi klare os.

Så vi grundlagde Piletræsinstituttet.

Freya håbede på at styrke vores elever igennem handlekraft og

praktisk viden. Vena beskæftigede sig med tilrettelæggelsen af fagene for Urkræfterne, Matrisse så op til Adonum og dens lærdom og Laurette tog hånd om undervisning i Thel. Jeg selv dedikerede min overbevisning til sandhed, at møde alt med et åbent men skeptisk blik. For mig var det vigtigt at se bag facaderne, ikke kun skyggerne på hulevæggen, men se over skulderen og hen på dukkeføreren og lyset. Genkende og analysere mønstre og strukturer.

Det var i år 1660.

Med Piletræsinstituttet fulgte al den viden vi havde medbragt og al den viden som Bellina og Thoman kunne tilbyde og opstøve for os. Da platformsnetværket blev mere stabilt begyndte der ganske rigtigt at komme flere Talenter hertil. Urvæsnerne lod vente på sig, da de ville stå for meget ud i det sparsomt befolkede land. Enkelte drog hertil men fandt mere glæde i at færdes blandt landets oprindelige folk end at slå sig ned i de nye byer, der blev grundlagt langs østkysten. Vi måtte ligeledes bevæge os blandt mennesker med største forsigtighed, da mistro og mistillid overfor alt fremmedartet havde taget hold.

På vores institut tilbød vi ly for forfølgelse og fordomme, selv mennesker, der udøvede naturlig Urkunst og brugte urter og remedier på en primitiv måde til at læge sår og aflæse stjernernes baner, var velkomne. Den nærmeste platform i Salem var det eneste punkt vi kunne modtage gæster fra Ursamfundet, men snart blev den også for risikabel at anvende, så vi etablerede vores egen platform og fik den tilknyttet netværket takket være Venas bekendtskaber.

Blandt Talenterne vi modtog på instituttet, var der flere, der udtrykte tvivlsomme holdninger til Adonum. Historierne, der blev fortalt igen og igen, blev bekræftet af mange: Adonum havde for ikke længe siden oprettet Præfektoratet, en underafdeling der tog sig af at registrere alle Sjæledyr, der blev udstedt til Talenter og Urvæsner.

Det blev gjort i en god sags tjeneste, da der for nylig havde været en forfærdelig massakre i en Rhafae-enklave. Den blev tilskrevet en gal eremitpræst og hans tilbedelse af Det Femte Sind, som siden hændelsen var blevet gjort ulovligt. Registeret skulle altså sikre, at ingen tilbad Sindsretningen, men kontrollen lod ikke kun til at være møntet på det.

I ly af hekseforfølgelsernes start i Europa blev uvidende Talenter og Urvæsner forfulgt og mange indespærret i Adonums celler, som Det Steiske Råd tillod dem at have til netop det formål. Cellerne skulle efter sigende aflaste Korpsets ressourcer, men i virkeligheden handlede det om endnu mere kontrol, og – i nogle af de tilfælde jeg lagde øre til – at skjule torturmetoder fra myndighederne. Årsagerne var uklare og ingen kunne give et præcist svar på hvad der bragte nogen i Adonums unåde.

Jeg forsøgte at forholde min søster Matrisse til det, og det knuste mit hjerte da hun uforbeholdent afviste enhver kritik. Hun mente ikke politik klædte instituttet, men jeg tog til genmæle og svarede, at hvis Adonum repræsenterede politik, var hendes bidrag til stedet heller ikke velset. Vi snakkede ikke venskabeligt siden.

Oprindeligt åbnede intituttet kun dørene for mødre, søstre og døtre, men efterhånden som forfølgelserne spredte sig i verden, tog vi også nogle ganske få mænd ind, heriblandt en eksileret Adonumpræst. Han kom til instituttet på Matrisses foranledning, og jeg tilbragte megen tid med ham.

Hans navn var Bartholin Asmodeus, og han havde været præstelærer i Adonums største tempel i Avignon. Her havde han beskæftiget sig med nogle af de ældste skrifter, der fandtes, og det var med hans hjælp, at jeg snart skulle finde ud af hvad mine syner betød og hvorfor Darklighterne søgte efter mig.

For de søgte stadig. Vores forsvindingsnummer havde været perfekt og vi var som forduftet fra landet. Jeg udspurgte Asmodeus om vores mor, men han havde ingen oplysninger at give, og selv hvis han havde, ville han ikke ud med dem. Jeg måtte tage til takke med det jeg kunne, men det var også rigeligt.

Det tog nogen tid før jeg stolede helt på ham, men da vi endelig havde etableret vores venskab, blev det kun dybere og dybere des mere han kunne berette om sin tid i Adonums tjeneste og hans viden, som jeg tog til mig, sulten efter indsigt i hvad som helst der kunne svare på hvad min rolle som Orakel var.

Siden vi var kommet til den nye verden havde jeg ikke haft nogen nye syner af samme styrke som den skæbnessvangre nat i London.

Men efter Asmodeus kom til instituttet sove jeg mere uroligt. Om det var frygt eller syner, skal jeg ikke kunne sige, men mine drømme var hjemsøgt af de blå øjne, matte glasskår og syngende Sjæledyr i en fremmed verden.

Da jeg endelig brød tavsheden og afslørede for Asmodeus hvem jeg var, var der mange nye sandheder, der så dagens lys.

Det var en lun sommeraften. Vi befandt os på mit kammer med udsigt over træerne og søen, hvor der blev midnatsbadet. Vinen, vi havde drukket, flød i vores årer, og han havde for længst kastet sin kærlighed på mig, noget der havde forbitret mit forhold til Matrisse yderligere, eftersom hun havde bragt ham til instituttet for sin egen skyld. Han var gammel, over de hundrede år, men med en styrke som en vild hingst og klar i sindet som de tindrende stjerner over os.

Vi søstre havde ikke nogen faste partnere. Freya, Matrisse og Vena forlystede sig med hvem de ønskede, mens Laurette aldrig udviste nogen lyster. Selv var jeg ung og uerfaren, men jeg lod Asmodeus være min lærermester, min rådgiver og vejleder, og han afslørede for mig de små stjerneskud i natten hvor læber mødtes og kroppe forenedes. Han kunne forløse noget lignende Urkraft-udladninger i mit indre og vi sukkede i kor.

Det var efter netop sådan en forening, at vi sad nøgne på min lille altan og så ud over området, lo sammen, lyttede til hinandens åndedræt mens vores Sjæledyr dansede omkring hinanden. Omsluttet af hans arme fandt jeg endelig trygheden og tilliden til at åbne op. Jeg havde holdt mit ophav som Stonebriar tæt indtil nu, men jeg fortalte ham sandheden, sandheden om min far, sandheden om mine syner og flugten fra London.

Han lyttede og var efterfølgende tavs en stund, fuld af eftertænksomhed. Jeg druknede min flygtige skam med en slurk vin, bange for at have talt over mig, bange for at have gjort en ven til en fjende, men da han talte, var lyden af hans dybe, mørke stemme som et kys ind i sjælen.

Copyright

Kapitel 24: Beretningen 2. del

Tom standsede og gned de trætte øjne. Den svungne skrift var nogle steder ulæselig så han måtte gætte sig til hvilke bogstaver han sad og skrev ned når oversætter-app'en ikke virkede. Han tog en slurk whiskey og skævede til klokken. Den var kvart over tolv. Aircondition'en susede, hans hoved summede, men han måtte videre. Han rullede med håndleddene så de knækkede inden han atter tog fat på arbejdet.

◊◊◊

"Hvad fortæller dine syner dig, Hela?" spurgte Asmodeus.

Jeg tænkte mig om. Min mor havde ikke spurgt ind til mine syner, blot dvælet ved det faktum, at jeg havde dem.

"De fortæller mig, at der er noget bag et slør," svarede jeg endelig. "Noget vi ikke får at se. Et sted hvor Sjæledyrene er. Er det-" jeg tog en dyb indånding, "-er det Æteren?"

"Adonum vil måske kalde det Æteren." Han betragtede mig en stund før han fortsatte: "Jeg vil kalde det Alia."

Jeg stirrede frem for mig. Navnet gav genlyd i mig, som vibrationerne af en dyb klokke, der sitrede i hver en nerveende af min krop. Jeg kunne ikke forklare hvorfra det kom, og følelsen sad i mig som en kuldegysning, der vedblev at stryge mig over underarmene.

"Alia …" gentog jeg.

Han nikkede. "Alia er det store mysterium, noget, som de færreste i Ursamfundet har kendskab til, og dem, der har, er enten kloge nok til at holde tæt med det, eller også står de i ledtog med dem, der ønsker at

Copyright ©

holde sandheden om Alia skjult for os alle. Og det er her Sjæledyrene kommer i spil. For hvad er Sjæledyr, Hela?"

Igen tøvede jeg inden jeg svarede: "De giver os forbindelse til Urkræfterne mens vi giver dem livet," sagde jeg. "De er sammen med os til vi forgår. De er vores troværdighed og vi er deres væbnere."

Han rystede på sit store hoved så de gråsprængte lokker virrede i luften.

"Sjæledyr er meget mere end bare en forbindelse til Urkræfterne." Med en udstrakt hånd bød han sit Sjæledyr, Herkir, om at komme til sig. Det blågrønne Sjæledyr løsnede sig sørgmodigt fra min Gerana og svævede hen til hans hånd hvor det puttede sig ned i hans håndflade, som en selvtilfreds kat der borer sig ned i en kasse, klar til at sove efter et stort måltid.

"Sjæledyrene bliver af Adonum betragtet som Algudernes budbringere. De bliver sendt til os fra Æteren hvor Alguderne hersker, og på den måde modtager vi Talentet, evnen til at beherske Urkræfterne. Således gør Sjæledyrenes eksistens Alguderne langt mere troværdige end for eksempel menneskenes tarvelige selvrefleksioner. I nogle tilfælde bliver Sjæledyr endda omtalt som manifestationer af Alguderne selv fremfor budbringere. Det er sandt, at de gennem tiderne har været forbundet med værtens troværdighed, men det er ikke kun den, det handler om. Det gælder også Sjæledyrets egen stemme, deres Sjæledyrssandhed, og deres viden om Alia."

Jeg tog et skælvende åndedrag. Gerana kom mig i møde og lagde sig ligeledes i mine foldede hænder med et langt blik efter Herkir. Hun var varm, tryg, hendes sitrende, orange-røde luer var som en naturlig ild. Min ild. Min indre flamme.

Hans blik var mørkt, som tordenskyer i horisonten, da han atter talte:

"I menneskenes samfund slås de om hvilke guder der er de rigtige uden at kunne bevise deres eksistens, mens der i Ursamfundet aldrig har været nogen tvivl om Algudernes ægthed. For Talenter og Urvæsner er Alguderne altså manifesteret når man bruger sine remedier, håndterer en Urkraft og får sit Sjæledyr. Den håndgribelighed har bundet os alle sammen, og vi har ladt os forblænde af det skyggespil,

Adonum har brugt dem til. Gemene hånddukker for deres doktriner og livsanskuelser, mens det de i virkeligheden er, er den sidste rest af Ursamfundets forbindelse til Alia. Skulle deres viden blive afsløret, ville den kunne underminere Adonums verdensbillede og fratage religionen sin almægtige status." Han sukkede tungt, som en mand tynget af tusind byrder.

"Men nu har Sjæledyrsregsiteret druknet deres sandhed, som stranden under en flodbølge. Adonum bruger registeret til at gøre Sjæledyrene tavse og i stedet få viden om Sjæledyrenes værter, deres gøren og laden, tanker, ord og motiver. Jeg har sågar hørt om tilfælde, hvor Talenter var blevet gjort Talentløse blot fordi de havde tænkt de forkerte tanker. Om det er sandt eller ej, ved jeg ikke, men hvad hvis det er sandt?" Han slap Herkir og greb skælvende mine hænder, så jeg måtte lade Gerana gå.

"Hvor belejligt var det ikke, at eremitpræstens massakre i Vestarienklaven betød stramninger ikke blot implementeret af Det Steiske Råd, men også Adonum? Ypperstepræsten og Kåberne havde ikke tidligere løftet én finger når man hørte historier om hæslige ritualer såsom væmmelige frugtbarhedsritualer, misbrug i Algudernes navn, uanset alder eller blodskam. Dødsritualer, Urkraft-bade, der efterlader Talenter i vanviddets magt, og slavelignende forhold. Alt sammen i flere af Sindsretningerne, og alt sammen gjort muligt med de øverstes blinde øjne vendt til, som om nogen foretrak, at ritualerne gik over gevind.

"Først efter massakren blev Det Femte Sind bandlyst og den ansvarlige eremitpræst straffet, men sandheden er, at de altid kunne have gjort det, men alligevel undlod de. Pludselig oprettede de Præfektoratet og indførte Sjæledyrsregisteret, som om de havde ventet på muligheden til det. Som om nogen havde planlagt det hele. Nogen siger det handlede om sikkerhed, andre har snakket om, at det handlede om ulovlig anvendelse af Urkræfter. Eremitpræsterne blev gjort til syndebukke for bestandig og templernes status som de eneste steder man i sandhed kunne tilbede Alguderne, under kyndig overvågning velsagtens."

Han strøg en hånd over ansigtet så det et kort øjeblik var uden

en linje i panden, men da han rakte ud og tog en slurk vin vendte de bekymrede rynker tilbage, og han så blankt på mig.

"Kritik over Adonums manglende indgriben overfor de grelle rituelle praksisser ulmede allerede i krogene, og med Sjæledyrsregisteret blev den endnu tydeligere. Det skabte røre at man ville lægge bånd på noget så helligt som Sjæledyrene, og en opposition opstod indenfor religionens egne rækker."

"Men … Hvordan ved du alt dette? Og hvordan ved du at Sjæledyrenes sandhed er forbundet til Æteren – til Alia?"

Jeg begyndte at blive mere og mere chokeret, og hans ord gav mindre og mindre mening. Det var som at tale med en vanvittig mand. Gerana var kravlet tilbage op i min hånd. Han tog en dyb indånding for at lægge bånd på sig selv da han så det. Han rakte Herkir frem og den gled over til Gerana. En ro faldt ind i mig da de to Sjæledyr lå side om side i mine hænder. Jeg så fra dem og op på Asmodeus' ansigt, men hans blik hvilede fraværende på vores Sjæledyr. Latteren fra de midnatsbadende opløste stilheden et øjeblik.

"Jeg havde allerede planlagt min rejse bort efter alt for mange skygger var begyndt at følge mig i mørket på min vej hjem fra templet i London, men jeg ønskede også svar. Både til mig selv og til de få præster, der stadig turde snakke højt, og som jeg havde opsøgt for at finde ligesindede med i oprøret mod religionens elite.

"I fællesskab aftalte vi at jeg skulle forsøge at infiltrere Præfektoratet, koste hvad det ville, og en sen nat tog jeg mod til mig og begav mig ind i bygningerne, der var blevet bygget til dets formål. Det var vanskeligt at navigere de ukendte gange, men jeg stødte på et rum med Skrifter og bøger, som jeg vidste med tidens løb var blevet fjernet fra templets tilhørende bibliotek.

"Uden mål og med søgte jeg rummet igennem da jeg stødte på en Skrift, et slags kompendie i arkivet. Det var lille, undseeligt og i et rødt læderbind. Det bestod af mange forskellige tekster nedfældet for over tusind år siden på skriftsprog, der i dag er glemt. De er skrevet af en række kvindelige efterkommere af Amarantine-slægten, en linje der har fået navnet Alia-linjen.

"Jeg opgav at tyde alt, så hvad Alia helt præcist er, står stadig hen

i det uvisse for mig. Men jeg nåede at læse om Sjæledyrene." Han tog en dyb indånding. "Normalt beskriver vi Sjæledyr som essensen af Urkræfterne, små gnister som Alguderne har skabt med deres egne hænder i Æteren, det stof, der omgiver os alle. Således er de en gave direkte skænket af Alguderne og dermed det tydeligste bevis på deres eksistens. Men hvad nu hvis jeg siger, at det er løgn?"

"Løgn? Men-" jeg nåede ikke at sige mere, før han afbrød mig:

"I kompendiet læste jeg hvordan de i virkeligheden udspringer direkte af Urkræfterne, hvordan Alguderne ikke nævnes med så meget som med ét ord. I stedet bliver Sjæledyrene beskrevet som "Horus's Gave". Og nogle af teksterne i kompendiet omhandler tider længere tilbage end Algudernes tid!"

"Hvordan kan det lade sig gøre?" udbrød jeg, overrasket over min egen forargelse over hans ord. Frustrationen havde meldt sig. "Der er ikke noget før! Det står der i Adonums hist-" jeg tav da jeg hørte mine egne ord.

Han så bittert på mig. "Den historie, de selv har skrevet og som de har dikteret uden modsigelser fra nogen? Den historie hvori de er skaberne af alt?" Med et bævende åndedræt hævede og sænkede hans skuldre sig som to bjerge og skabte et jordskælv i hans krop.

Jeg måtte have ham til at gentage til jeg forstod, og jeg blev rystet i min grundvold mens jeg mærkede vægten af hans ord.

"Hvor - men … hvordan?!" udbrød jeg mens jeg kæmpede for at få hans ord til at synke ind. Kun flere og flere spørgsmål hobede sig op, men han lod mig ikke komme til orde:

"Jeg nåede ikke langt i min granskning før kompendiet forsvandt fra min varetægt en aften hvor jeg uforsigtigt havde efterladt det i mit hjem. Nogen må have opdaget, at det var faldet i de forkerte hænder. Jeg frygter det er destrueret nu. Men du, Hela, du har set sandheden. Stonebriar-oraklerne, de få der findes, I har evnen til at gennemskue Adonums skyggeteater. I kan se sandheden om Alia, I kan se Sjæledyrene danse og høre dem synge. Hvis det når ud, hvis Sjæledyrene frigøres fra tavshedsbåndet i Sjæledyrsregisteret, kan det bevises, at Alguderne ikke eksisterer, og på den måde vil Adonums magt blive fjernet og alle deres løgne afsløret. Vi skal finde Alia og befri Sjæle-

dyrene, Hela. Vi skal få dem til at synge igen."

Jeg stirrede på ham, fuld af den åbenbaring han netop havde delt med mig. Et sørgmodigt smil fandt vej til hans læber.

"Men mine dage i Adonum er ovre. Præfektoratets jægere er i hælene på mig for at have læst en brøkdel af sandheden. Jeg tør ikke tænke på hvad der må være hændt dem, der har læst det hele. Det I har her, på jeres institut, er stadig ubesudlet af Adonum. Lov mig at de aldrig får en fod indenfor nogensinde. Præst, præstinde, eremitpræst, hvem som helst med forbindelse til deres undertrykkende spil og rænker. Og for alt i verden bevar jeres Sjæledyrsekskursioner. De kan være jeres elevers redning hvis de kan holde deres Sjæledyr ude af Adonums kløer og hvis de en dag selv kan spørge Sjæledyrene om Alia."

Efter vores samtale var Asmodeus overbevist om, at jeg, ligesom kompendiet, en dag ville kunne afsløre sandheden om Sjæledyrenes skæbne og Adonums hemmelighed.

Men jeg mærkede også, at tiden var ved at løbe fra ham, og en sen aften forlod han mig uden et ord for aldrig at vende tilbage til instituttet. Jeg ønskede at rejse ud og søge vidt og bredt, men mine søstre rådede mig i stedet til at blive og forbedre mig. Det var hvad han ville have ønsket jeg gjorde, og jeg måtte give dem ret.

En uge efter Asmodeus var rejst, ankom Adonums højpræst Jean LeClerc til Salem. Han var leder af Afdelingen for Efterforskning af Sindsovertrædelser, en del af det famøse Præfektorat. Der var ingen tvivl i mit sind om, at han havde fået nys om hvor i verden Asmodeus havde opholdt sig. Tanken om, at der kunne være en forræder i vores midte borede sig ind i mit sind og forvanskede min træning. Mine syner, der havde været vanskelige at så, gøde og få til at spire, var nu mørke og dystre. Jeg så ikke længere fagre lande og dale med glitrende sølvsøer, men ildelugtende sumpe, forrådnede dyr og brune skyer, der fik stjernerne til at forsvinde. Sygdom og død prægede mine tanker. Værst af det hele så jeg min egen død, omspændt af flammer på en pæl. Jeg vidste der ikke var længe til det blev en realitet. Til sidst måtte jeg lukke af, da det smertede mig for meget.

Og da Jean LeClerc ikke kunne få fat i Asmodeus, valgte han at

rette kikkerten imod den næste i rækken: mig.

Det var kun et spørgsmål om tid før han fandt frem til mig. Jeg hørte trusler om at brænde instituttet ned til grunden. Men i stedet blev det Broderskabet af Ipswich, der fik lov til at indkassere dusøren for min tilfangetagelse.

I menneskenes verden havde der længe været en jagt på mennesker, der forbrød sig mod deres kirkes principper. Om Adonum lod sig inspirere eller om nogen i menneskenes kirke kendte til Adonum, ved jeg ikke, men lighederne var slående.

Broderskabet af Ipswich havde indtil da kun forvoldt os problemer en enkelt gang, men efter at jeg gav dem en kyndig opvisning i animation af de døde, havde de holdt sig på behørig afstand. Nu fik de imidlertid chancen for genoprejsning og de tog den.

Med deres Goode-medaljoner trængte de ind på området med bål og brand. De anklagede mig for at være i ledtog med Djævlen, og sagde, at hvis jeg fulgte med og svarede på anklagerne, ville de skåne instituttet og dets beboere. Jeg alene stod anklaget og derfor var jeg den eneste, der kunne redde instituttet.

Mine søstre holdt mig tilbage, men med tankerne på Asmodeus, lukkede jeg øjnene i og imødekom deres ønske, velvidende at min død ventede for enden af deres anklager. Jeg havde berettet min viden til mine søstre og vidste, at de kunne tage sandheden og viderebringe den. Jeg ville dø en martyrdød som kun ville gøre sandheden endnu stærkere. Jeg ville ombringe Adonum i samme øjeblik flammerne sprang højt omkring min krop.

Jeg var rede.

De tog mig med til byen hvor jeg blev indespærret i den selvsamme kælder, hvor jeg nu nedfælder mit liv takket være papir og kul, skænket af vagten, det eneste medfølende væsen i miles omkreds.

Der var aldrig nogen form for rettergang eller mulighed for at besvare anklagerne. Jeg indså, at det næppe var første gang, at Adonum havde ladt menneskenes myndigheder tage sig af et Talent eller Urvæsen, så Ypperstepræsten og hans undersåtter slap for at have deres navn på min død. Min martyrdom hang i en tynd tråd hvis det var tilfældet, men jeg lod mig alligevel indespærre i håb om, at sandheden

ville komme frem når mit sidste åndedrag forlod mig.

De brugte alle metoder de kunne for at få mig til at tilstå, men jeg knækkede aldrig, selv ikke da smerten var værst. Min krop bærer nu præg af deres behandling, forslået, klippet skaldet, men da de ikke var i stand til at drive noget ud af mig, trådte LeClerc til.

Under påskud af at være en højtstående præst af menneskenes kirke, fik han adgang til mig. Der er en grund til, at han er Adonums stærkeste spiller, når det kommer til at få folk til at makke ret. Hans Thel driver sindet ud i vanviddets tove.

Men jeg havde trænet i et forsøg på at gøre min forbindelse til mine syn stærkere, og trænet for at hærde mig mod hvad der måtte komme min vej. Og det havde båret frugt.

Hans første besøg var som slag mod sindets porte, men jeg holdt stand. Hans øjne var sorte mens han borede og borede. Han sagde ikke noget. Ikke de første gange. Han trådte blot ind i cellen og vagten låste den bag ham. Og så begyndte det uden varsel. Jeg vidste, at hvis han nedbrød mine barrierer, bare en hårsbredde, ville jeg have tabt.

Sådan gik det. Dag efter dag. Flere gange om dagen. I starten rørte han mig ikke, indtil han begyndte at bruge flere metoder. Glødende jernklumper som remedier, der fik mine knogler til at føles som om de var i brand. Tilspidsede træsplinter, der borede sig ind i min hud, dybere og dybere indtil han kunne knække dem af og lade dem sidde i mit blødende kød.

Jeg modstod i hvad der føltes som timer, dage og uger, sammenbidt men uden at give en lyd og uden at slippe mit sind. Det kostede kræfter, jeg ikke vidste jeg havde, men hver gang han var færdig og forlod mig, besvimede jeg. Jeg ved ikke hvorfor han ikke udnyttede de øjeblikke. Måske ville han for alvor gøre mig vanvittig. Måske nød han bare at se min smerte.

For hver dag, der gik, svandt min modstandskraft mere og mere, indtil jeg til sidst knækkede ved hans sidste og mest grusomme torturmetode.

Det var den syvende dag.

Jeg var et rystende bundt af smerte. Jeg havde forsøgt at få de fleste af træsplinterne ud, men mine beskidte, flossede negle kunne

ikke få fat i dem alle. Jeg hørte hans fodslag på trappens knirkende brædder. Jeg genkendte dem nu, og mit sind kæmpede for at rejse sine barrierer.

Men i dag virkede det nytteløst.

Jeg vidste det allerede da jeg så ham i olielampens svage skær. Et højt, sort spyd, klar til at nedbryde alle mine parader. Mit hjerte sank med det samme. Jeg indså i det øjeblik, at han havde vundet. Tårerne begyndte at trille ned ad mit ansigt. Min gråd var stille og mit blik søgte efter et tegn på hvad der skulle ske.

Men jeg tog fejl.

Han fæstnede mine håndledslænker til væggen, og jeg lå nøgen og hjælpeløs mens han med et smil, jeg aldrig før har set på et ansigt, stillede sig mellem mine ben, så de var tvunget fra hinanden. Jeg kneb øjnene sammen og fortsatte med at væbne mig mod et angreb. Men der kom intet. Han legede med mig, udmattede mig til jeg var afkræftet og han kunne gøre som han havde lyst til med mig.

Han stod tavst og nedstirrede mig. Der gik en evighed inden jeg endelig hørte hans stemme for første gang. Den var stærk, kommanderende og gav genlyd i mit inderste.

"Hela Ergantian, jeg er her af to årsager," sagde han. "Begge er lige vigtige, men jeg skal vælge hvor min loyalitet ligger. Den ene er Adonums ordre på at finde Asmodeus og sørge for, at hans viden ikke når langt. Du er en af dem, han har udbredt sine tanker til, ikke sandt?" Han satte sig på hug foran mig og løftede mit ansigt så han tvang mig til at se ham i øjnene. Stadig intet angreb, intet pulveriserende slag mod mit sind. Smilet på hans læber gjorde mig kold til benet.

Jeg holdt vejret men sænkede hovedet igen i et svagt nik.

"Men jeg er her også af en anden årsag." Han rejste sig og gik lidt rundt i cellen som om han først nu lagde mærke til hvor vi var. Han gled hænderne over cellens jerngitter og for hver stang han rørte, ramte hans signetring mod dem med en rytmisk klang. Det sang ud i kælderen.

Dovent. Faretruende.

Et rovdyr, der kredsede om sit slagne bytte.

"Ser du, des mere jeg har kæmpet med dig de sidste par dage, des

mere er det gået op for mig hvad du er. Og min anden opgave, som jeg kunne udføre, er at bringe dig med tilbage til London, hvor der er nogen, der venter på dig. De vil have dig for dine evner, disse," han vrængede på ansigtet, "utrolige evner til at se. Se ting, du ikke bør se, se ting, der ikke er for dig at se." Han vendte tilbage til mig. "Problemet er, at netop det, er grunden til, at Adonum har sendt mig hertil. Asmodeus læste ting, han ikke skulle læse og du ser ting, du ikke skal se. Og selvom min dusør for at bringe dig med tilbage vil være klækkelig, så vil det blive min undergang i Adonums rækker og for altid afskære mig fra chancen for at blive en af de 12 kandidater til Ypperstepræst."

En snert af modstand fik mig til at fnyse hånligt.

"Så det var bare en test?" Min stemme var raspende og ru.

Han rankede sig, tydeligvis irriteret over min reaktion.

"Ja," svarede han kort.

Jeg hævede langsomt hovedet og mødte hans blik, fuld af trods, fuld af afsky.

"Og nu skal jeg dø?"

"Ikke helt," sagde han. "Jeg mangler et svar, som jeg ikke har kunnet opstøve andre steder. Hvor er Bartholin Asmodeus?"

"Rejst."

"Hvortil?"

"Væk fra jer."

"Hvad fortalte han dig?"

Jeg ved ikke hvordan jeg formåede det. I de øjeblikke, selvom jeg var besejret, mønstrede jeg et smil. Jeg tænkte på mine søstre, tænkte på Asmodeus, tænkte på, at sandheden ville blive afsløret, om jeg døde eller ej.

"Alt."

Han betragtede mig tavst. Uden varsel, begyndte det.

En sort flamme åd min verden og alt snævrede ind til det eneste der var tilbage var et mørkt hul. Rædslerne overvældede mig. Min strube blev flænset i skrig for hver gang smerte og angst opslugte mig og efterlod mig skælvende og hulkende. Jeg vred mig i mine lænker. Deres kolde metal om mine håndled, var en kærkommen påmindelse om

hvor jeg var, men for hver bølge, der vaskede over mig, blev det sværere og sværere at forblive bevidst. Ikke fordi jeg var på nippet til at besvime, men mine sanser kunne ikke længere opfange omgivelserne.

I stedet befandt jeg mig i et gruopvækkende univers, hvor jeg det ene øjeblik faldt igennem en malstrøm af sort intet imod en mund med tusind takkede tænder, dækket af æoners galde og slim, klar til at fortære mig. Eller det næste øjeblik druknede jeg i hård jernmalm, der svitsede mit indre, brændte min hud af mig og efterlod mig forstenet og smertende i evig pinsel. Jeg blev spiddet gennem kroppen og ud ad munden mens jeg så mig selv igennem mine egne øjne. Mine knogler splintredes og stak ud gennem mit kød.

Jeg mistede fornemmelsen af hvor jeg var, hvor virkeligheden endte og rædslerne begyndte. Cellen forsvandt. Igen og igen lod han mig ånde i ét sekund, for derefter at drukne mig i vanvittige mareridt. Jeg råbte, tryglede om nåde, bad ham om en vej ud af lidelserne, men han var atter tavs.

Tavs og tålmodig.

Snart forsvandt han også. Snart var mine bønner uformelige lyde og skrig, som en galning. Jeg ved ikke hvor længe det varede, og jeg var ikke sikker på, at verden nogensinde ville blive den samme som før.

Endelig stilnede det værste af. Jeg hang slap i mine lænker og ønskede døden mere end noget andet. Igennem blodige tårer kunne jeg se hans triumferende smil da han langsomt knappede kåben op.

"Hela, dit eftermæle og dit navn vil blive fordømt og du vil gå til grunde i morgen ved daggry, når bålets flammer springer til live omkring dig. Jeg skal sørge for at de brænder til du ikke er mere. Men inden da vil jeg vise dig Adonums barmhjertighed. Som præst vil jeg give dig et sidste ritual og skænke dig Algudernes Velsignelse, således at dit væsen vil blive en del af Æteren når det forgår i flammerne. A donem-rei, Adonum, Hela Ergantian."

Med de ord blottede han sig og tvang mig ned. Jeg var for slap til at mønstre nogen form for modstand. Jeg lukkede øjnene og lod det ske. Jeg lod ham besudle min udmattede krop på fængselscellens gulv hvorefter han efterlod mig grædende i mørket.

Jeg så ham ikke igen.

Fængselsvagten, velsignet være hans hjerte, forbarmede sig derefter over mig. Mine skrig må have blødt ham op, og han efterkom mit sidste ønske om at få papir og kul så jeg kunne nedfælde dette sidste brev til mine søstre.

Jeg kan høre de spæde lyde af fugle, der vågner i krattet udenfor mit vindue. Der er ikke længe til vagten kommer for at tage brevet og sende det til Bellina og Thoman. Mit timeglas rinder ud, og den evige søvn er ikke langt borte. Min skæbne er beseglet, og jeg går den i møde med oprejst pande.

Vær nådesløse, mine søstre, og brug denne viden til at kaste lys over de fortrædeligheder, der rør sig i skyggerne, og som dækker over sandheden, der vedkommer os alle på denne jord.

Stonebriar-oraklerne er nøglen til Alia. Find sandheden og knus Adonum.

Find Alia.

◊◊◊

Tom læste den sidste sætning et par gange, inden han satte det afgørende punktum i sin transskribering og lænede sig tilbage. Han så skiftevis fra det gulnede pergament til computerskærmens blege LED-display. Callahans intuition havde ikke været helt forkert. Der var så mange lag i Beretningen, han vidste slet ikke hvor han skulle tage fat henne.

Til at starte med var der Stonebriar-familien og dens synske efterkommere. Han vidste kun lidt om den, blandt andet at den nu stod for et børnehjem et sted i det skotske højland samt et hotel i Edinburgh. Der var ikke meget pompt og pragt over dem ifølge hans kilder.

Så var der Helas syn af Alia eller Æteren, hvad end det var … Sjæledyrene og deres sandhed … LeClerc og hans metoder … Når Adonum ønskede Beretningen gemt af vejen, var det jo ikke uden grund. De havde tiet hans ugerninger ihjel og forsøgt at skjule det. Hvorfor kunne magthavere - uanset om der var

tale om mennesker, Talenter eller Urvæsner - altid gå fri af deres forbrydelser, til trods for de indlysende beviser, sort på hvidt?

Han havde svært ved at samle tankerne. Med et par hurtige klik gemte han filen, åbnede email-programmet og skrev en krypteret mail til Callahan med den rå transskribering vedhæftet. Auctorias skriftkyndige i London måtte vente med at få originalen til han landede derovre igen.

Han tømte whiskey'en og skænkede en ny med det samme, inden han rejste sig og så ud af lejlighedens panoramavinduer. Klokken var lidt over tre. Udsigten over Washington var dragende. Millioner af lys sitrede foran ham i byens varmedis.

Kalenderen lå allerede opslået på det lille skrivebord, og han gik over til den og satte kryds ud for den første ledige lørdag i september, så han kunne komme tilbage og give Ipswich-brødrene deres belønning.

Copyright © 2026

Kapitel 25: Templet

Fredagens festmiddag i Alvina om aftenen var rolig og afdæmpet. Det eneste sladder Charlie kunne opfange var alkymilærerinden Marinskyi, der brokkede sig over nogle elever, der øjensynligt havde været i hendes beholdning af valmuepulver. De andre lærerinder hyggede sig med at teoretisere over hvor stærk en kærlighedseliksir de langfingrede elever kunne fremstille.

Men der var også en anden underliggende stemning i rummet. Det var en ængstelighed, blandet med en tung, ladet luft mellem Isobel, Eschenbaum og Morrigana. Det kom specielt til udtryk efter middagen ude i en af stuerne, hvor de tre lærerinder kæmpede om at holde Charlie beskæftiget med små opgaver.

Charlie nød at være i Isobels selskab og lyttede nysgerrigt til de ting hun kunne fortælle om sit liv i London. Der var de akademiske kredse omkring Sigilius-universitetet, et af de ældste uddannelsessteder i Ursamfundet, hvor specielt mange rige familier slog deres intellektuelle folder. Og så var der Brilliance, Darklighternes firma, og deres velgørenhedsarrangementer og fester i deres gamle palæ nord for London. Det hele lød så anderledes og glamourøst end instituttets rå omgivelser.

Charlie vågnede mere veludhvilet end normalt efter en opvartertjans, og gjorde sig klar til turen med Isobel. Hun havde ikke tænkt specielt meget over dagens forløb, men hun spekulerede på om hun kunne få lov til at blive ude når deres ærinde var overstået. Isobel havde trods alt ladt hende og Kim gå, så

måske kunne hun lokke hende til det igen, selvom det var lidt kedeligt at tage på Annabelles alene. Idéen om at stikke helt af og måske lede efter Tom lurede i baghovedet, men hun havde ingen idé om hvor hun skulle starte, og hun tænkte på både Kim og Frieda og hvor skuffede de måtte blive hvis hun efterlod dem og forsvandt. Så hun skød det til side, klædte sig på og tog afsted.

◊◊◊

Selvom det havde været klart vejr da hun var kommet i seng, startede dagen let overskyet, og det blev gradvist tungere op ad formiddagen. Klokken ti troppede Charlie op ved platformen hvor hun havde aftalt at mødes med Isobel. Lærerinden stod klar med en rift sitrende i luften over marmorskiven. De trådte igennem og stod i baggården i Salem, hvor det allerede regnede. Isobel førte an gennem gaderne mod deres destination.

"Så hvad sker der i sådan et tempel?" spurgte Charlie mens de gik.

"Adonumtemplerne er åbne for hele Ursamfundet," forklarede lærerinden. "De kan bedst beskrives som et sted for tilbedelse og fordybelse i Adonums praksisser, men man kan også søge sikkerhed i trængte perioder. Der er sågar herberger, varmestuer og lignende tilknyttet hvis man er nødstedt."

"Så der er en slags velgørenhed i religionen?"

"Det er der. Men mest centralt i religionen finder man selvfølgelig De Fire Sindsretninger, der hjælper én til at vælge hvilken energi man vil manifestere i tilværelsen."

"På grund at det de står for?"

"Præcis. Første Sindsretning handler om åbenhed, Anden Sindsretning om sparsom livsførelse og Tredje Sindsretning om ren og renselse. Fjerde Sindsretning står for overflod, for at vise at man får det bedste ud af tilværelsen."

"Er du tilhænger af en Sindsretning så?" spurgte Charlie.

Isobel tøvede inden hun svarede: "Der er vel nok nogle forventninger til, at jeg burde være mere engageret i religionen end jeg egentlig er, men jeg føler ikke at nogen af dem rigtig passer til mit livssyn. Måske er det min alder, men jeg synes Sindsretningerne er begyndt at udvandes eller flyde sammen. Det er uundgåeligt efter mange tusind år. Nogle af dem tager mere form af menneskenes ideologier og moralske principper. I nogle henseender kan man næsten af og til savne Det Femte Sind."

Charlie kunne ikke undgå at spærre øjnene op. "Men-"

"Ja ja, selvfølgelig er det bandlyst, og med god grund," tilføjede lærerinden hurtigt. "Men det var også den Sindsretning, der mest af alt adskilte os fra menneskene. På mange måder var den med til at cementere hvad Ursamfundet måske egentlig handler om: styrke gennem forbund, renhed så vi ikke også blander os for meget og mister grebet om hvem vi er, de lidelser vi som Ursamfund oplever ved at skulle skjule os. Tavshedens Pagt kunne i og for sig fjernes og Ursamfundet træde frem fra skyggerne."

"Vil det ikke give problemer med menneskenes myndigheder og sådan?"

"I et vist omfang, jo, men det vil kun være et spørgsmål om tid før de har tilpasset sig en ny orden i tilværelsen. Min bror og jeg arbejder i nogle dele af Brilliance med mennesker. Der er mange ting vi kan lære af dem, ligesom vi jo også bruger deres teknologi – på godt og ondt." Hun sendte Charlie et sigende blik, og igen var hun i tvivl om Isobel havde regnet ud hvad der foregik mellem hende og forstanderinden.

Charlie sank en klump og forsøgte sig med et emneskift.

"Hvad laver jeres firma egentlig? Du sagde I havde et agentur?"

Isobel så eftertænksomt op i luften hvor en flok duer rejste sig fra et tag og flaksede afsted hen over himlen.

"Agenturet er en lille del af et meget langt svar," sagde hun endelig. "Handel, forskning, velgørenhedsarbejde. Det eneste

vi faktisk holder os fra at involvere os direkte i, er politik og religion."

"Hvad med indirekte?"

"Det er en lidt anden sag," svarede lærerinden med et træk i mundvigen. "Jeg holder mig som sagt på afstand af det. Det er også derfor, jeg kan sige ja til at undervise i ny og næ. Så slipper jeg lidt væk hjemmefra."

"Du sagde noget om, at I havde hjulpet Skiftere med at få karriere," sagde Charlie prøvende.

"Ah, ja. Vi har før haft stor glæde og gavn af Skiftere i agenturet. Og du har allerede god selvdisciplin, så det er et godt skridt på vejen til det mindset, vi efterspørger. Eneste krav er, at man skal have haft sit Sjæledyr i minimum tre år, men mon ikke vi kan finde en løsning på det?"

Hun blinkede til Charlie, hvis mave slog en kolbøtte. Hun havde ikke helt turde tro på, at der rent faktisk var noget om snakken, men det lød mere og mere ægte. Som om der rent faktisk *var* en udvej for hende. Bitterheden i hendes indre blev erstattet af noget nyt, en gnist af håb. Kunne det virkelig tænkes?

De var nu endt i en del af byen, som Charlie ikke kendte så meget til. Bygningerne virkede mere administrative, store, pompøse og overvældende. Der var dyre biler, masser af mænd i smarte jakkesæt og væsentligt færre af de små butikker, som Charlie syntes var interessante at kigge rundt i. Her var det bare designerbutikker, boligindretning, store modehuse og dyre smykkeforretninger.

De rundede et hjørne hvor Isobel standsede.

En flisegang med fladt græsareal på begge sider førte hele vejen fra fortovet hen til en rød murstensbygning. Omkring matriklen løb en halvmur ligeledes af røde mursten med et lille støbejernshegn sat i foroven. Det kunne minde om en skole eller anden lignende uddannelsesinstitution, udover at der ikke var et øje at se inde på området.

Isobel stillede sig på fortovsflisen til venstre for åbningen, stødte skosnuden mod den tredje mursten fra flisegangen og

fremsagde nogle få ord, som Charlie ikke kunne genkende, måske på nær "Adonum".

Der gik et øjeblik inden bygningen begyndte at flimre i det fjerne. Charlie skævede til lærerinden.

"Skal man bruge Kraftsprog til at komme ind i et tempel?" spurgte hun.

"Det er mere som at ringe på en dørklokke," forklarede Isobel. "Der kræves ikke, at man mestrer Kraftsprog til fulde. Ellers kommer man jo aldrig ind."

Charlie betragtede bygningen, der nu kom til syne. En bred trappe førte op til en gabende stor indgang uden døre. Langs facaden knejsede tårnhøje søjler, og tagets store kupler skinnede som nypudset sølv. Bagved den store bygning kunne man ane et lille administrationskompleks i gule sten forbundet til hovedbygningen med glasgange.

Uden tøven satte Isobel i let gang, og Charlie skyndte sig efter.

Nervøsiteten voksede mens de bevægede sig mod bygningen. Afstanden derhen virkede længere end den havde været da de havde stået ude på fortovet. Folk i kåber i forskellige farver vandrede på plænerne på hver side af flisegangen i dyb samtale, eller sad på en bænk med lukkede øjne og nød nuet, tilsyneladende urørte af regnvejret. Det så alt sammen meget idyllisk ud, hvilket stod i kontrast til Charlies forventning om kæft, trit og retning.

De kom op til indgangen og trådte ind under den buede hvælving.

Indgangspartiet var smalt og strakte sig til hver side ud mod to mindre tilstødende lokaler. Nogen gik ind iført normalt tøj mens andre kom ud i lette, hvide klæder og sandaler af tyndt læder. Lige før indgangen til hovedsalen lå en lille skranke, hvor et ungt Talent var i færd med at få registreret et brunligt Sjældyr, der spjættede livligt i luften og flere gange var ved at stikke af.

En Sylfae svævede dem i møde, med den lilla tjenerkåbe bla-

frende hvor hendes ben skulle have været. Det var en af den type Urvæsner som Charlie havde set færrest af, og hun skulle vænne sig til deres ejendommelige udseender. I dette tilfælde var kønnet det eneste hun var nogenlunde sikker på at kunne genkende.

Hvis ikke det var for kåben ville tjenerinden have været en sær dis i luften, for man kunne næsten se gennem hendes hænder da hun samlede dem foran sig og bukkede let. Øjnene var som perler under kåbens hætte, hvor en bleg hinde gled over dem når hun af og til blinkede. Hendes Sjæledyr var en lyseblå, gennemsigtig form, og Charlie fik først øje på den da den blinkede samtidig med sin vært.

"*A donem-rei, Adonum.* I Algudernes navn vær hilset," hilste Sylfaen luftigt. "Hvorledes kan jeg tjene Dem?"

"Jeg leder efter Fader McInnon," svarede Isobel med et blik rundt i indgangshallen.

"Han er at finde i Det 4. Sinds sal," forklarede tempeltjenerinden. "I kan skifte og gå ind og vente på ham."

"Øh, skifte?" spurgte Charlie. Sylfaen så venligt på hende, eller rettere, Charlie gættede på at det var venligt, da der ikke var mange ansigtstræk at dømme ud fra.

"Ja, alle besøgende skal skifte deres tøj i et af vores omklædningsrum, hvor der er klædedragter og sandaler samt skabe til personlige ejendele." Tjenerinden gestikulerede til lokalerne på hver side. "Mænd og maskuline Urvæsner til venstre, kvinder og feminine Urvæsner til højre. Vores kønsløse omklædning ligger i kælderen og nøglen fås i receptionen."

Isobel takkede hende og førte Charlie med sig mod højre omklædningsrum. Det var som taget ud af kommuneskolens tarvelige gymnastiksal, med skabe langs væggene og bænke i midten. Isobel rynkede på næsen og gik over til reolen, hvor en bunke hvide klædedragter lå sirligt foldet og klar til brug. Her stod også sandaler i forskellige størrelser, og ovre ved en væg stod en vasketøjskurv og en kasse til de brugte beklædningsgenstande.

Charlie fandt et skab, smed sine ting ind og klædte om en smule forlegen. Blufærdighed var ikke noget hun tænkte synderligt meget over når hun stod i badet med Kim eller Frieda, men i et offentligt omklædningsrum, var det noget andet. Hun stod med ryggen til lærerinden. Et par gange blev hendes blik draget til et af spejlene, og hun iagttog stjålent kvinden iføre sig de hvide klæder, der overraskende nok var lige så velsiddende på hendes figur som hendes tydeligvis skræddersyede kjoler.

Det kom bag på Charlie hvordan hendes blik blev draget til hendes kurver, studerede brysternes form, de brede hofters runding og det mørke, krusede hår, der kronede hendes køn. Hun havde aldrig betragtet sig selv som tiltrukket af sit eget køn, i hvert fald ikke på samme måde som Kim var det. Hendes forhold til seksualitet og pubertet havde altid været koldt og overfladisk, som de kvinder hun havde set sælge sig selv for deres næste fix.

Hun havde været heldig at Tom havde været bare en smule forudseende og fået en af dem til at forklare hende ganske kort om prævention, hygiejnebind og p-piller. Da hun var kommet på Piletræsinstituttet havde Kim overtaget den rolle langt mere overbevisende, selvom hun mest brokkede sig over at der endnu ikke fandtes p-piller, der virkede på Bæster – selv ikke i Ursamfundet.

Hun prøvede at bilde sig selv ind, at det var hendes mangel på en moderfigur, der gjorde hende interesseret i lærerinden, men hendes gryende blus i kinderne og de underlige billeder, der dukkede op for hendes nethinde, forvirrede hende. Hun havde svoret, at hun aldrig ville give sig i kast med en lærerinde sådan som nogle af eleverne gjorde, enten frivilligt eller ufrivilligt, men den nærhed og tryghed som Isobel udviste, fik hende til at tvivle. Havde hun rent faktisk lyst eller var det bare en eller anden slags Valfae-tiltrækning, som når et rovdyrs klare farver tiltrak et nemt bytte?

"Charlie? Er du ved at være færdig?"

Charlie opdagede, at hun havde stået og gloet ind i spejlet

hvor Isobel havde fanget hendes blik. Det lille blus i kinderne blev til et overtændt bål.

"Øh ja," mumlede hun og samlede håret op i knolden for at give hænderne et eller andet formål. "Lige to sekunder."

Isobel passerede forbi hende og gav hende et klap på kinden. "Jeg går ud og venter på dig."

Charlie skyndte sig at klæde om. Kort efter stod hun udenfor i den hvide, posede klædedragt og det eneste par sandaler de havde i størrelse 38. Isobel sendte hende et blændende smil og gav tegn til at følge med ind i hovedsalen.

Her hævede den store kuppel sig majestætisk over dem. Søjlerne og fliserne i gulvet var sat med sirlige mønstre, der mindede Charlie om Urkraft-hjulet hjemme i instituttets storsal. Der duftede rent og tørt af friske sæbespåner og sengelinned der havde tørret i solen.

I midten var gulvet udformet til et stort firkantet bassin, nogle få trin dybt. En regn strømmede fra midten af kuplen og ned i det sølvfarvede vand, så den rislende lyd rungede ud og blandede sig med den lavmælte snak. Lyset blev brudt i vandet og kastet tilbage op omkring dem, så Charlie blev blændet, til trods for at der intet solskin nåede ind i salen. Der var fem åbninger ud til mindre sale, dog var det kun fire, der var tilgængelige. En mørk, sitrende film blokerede åbningen længst væk, og gulvet var mørkt og beskidt foran den, som om fliserne dér ikke blev vasket, og folk gik i en stor bue udenom.

Sylfaen kom over til dem igen da de var kommet halvvejs igennem salen.

"En renselse, før I fortsætter," bad hun venligt.

Uden tøven tog hun Charlies hænder mellem sine kolde, silkebløde fingre. Isobel smilede stramt, men Charlie var for overvældet af tjenerindens venlighed. Hun havde på fornemmelse af at det ville være uhøfligt at sige nej.

Så hun fulgte blot tavst med over til bassinet hvor de fleste besøgende lod til at samles inden de gik videre ud til de mindre sale. Hun fik øje på nogle kvinder iført lignende slør som

Wilhelmina i samtale med hvad der måtte være en præstinde for deres Sindsretning. Præstindens ansigt var helt dækket som af en tynd blondemaske, der udjævnede hendes ansigtstræk. Charlie havde svært ved at forestille sig hvad det skulle gavne for ens evne til at tilbede noget som helst.

Hun blev ført ned ad nogle få trappetrin til de stod i vand til knæene. En sæbeagtig, glinsende film lå på overfladen og hvirvlede rundt. Vandet var hverken varmt eller koldt, og det føltes underligt tykt når hun bevægede sig i det.

Hun hørte tjenerinden fremsige en bøn, men ordene blev til lyd med mening fremfor ord hun kunne opfatte. Stemmen blandede sig med lyden af de glitrende dråber, der brød vandoverfladen. Hun var ikke sikker på hvad der blev sagt, men det gav genlyd i hendes indre, som små klokkeslag, der fik hendes krop til at sitre. Noget i hende strittede imod og forsøgte at komme fri, men lydene vævede sig omkring hende i et blidt men fast net. Hendes tanker drev ned fra toppen af hendes hoved, løb i en tynd strøm langs rygsøjlen og til sidst blev de ét med væsken i bassinet.

I samme øjeblik svandt verden ind og alting gled bag et gardin. Snakken forstummede omkring hende, selv lyden af regnen og tjenerens messen forsvandt. Hun stod ikke længere kun i bassinet, hun var blevet en del af væsken hvor hun hang, én ud af en million dråber, tung og bevidst, mens hun trak vejret. En lind strøm guidede hendes sanser, fik dem til at udvide sig, omfavne alle de mange millioner af andre dråber i bassinet. En vibration af længsel gik igennem hende, længsel efter at mærke, røre og kende de andre. Hvem var de? Hvem var hun blandt alle de andre?

Forvirringen truede med at ruske hende ud af hendes salighed, men strømmen beroligede hende, fortalte ordløst om samhørigheden de alle delte, om efterlivet de alle skulle opnå i Æteren sammen med Alguderne, om renselsen de ville gennemgå i livet og om de hellige foreninger de ville have med hinanden for at komme tættest på Alguderne. I det øjeblik var der ingen

blufærdighed. De var alle som én, ophøjet og forenet.

Heden brusede igennem hende, en dunkende, pulserende spire langt nede i kroppen. Kim have engang forsøgt at forklare følelsen når hun var sammen med en af sine kærester, og til trods for at Charlie aldrig havde haft nogen grund til at udforske den slags på egen hånd, var hun pinligt bevidst om at hun var blevet mere fortrolig med følelsen siden Isobels ankomst til instituttet.

Hun kæmpede imod sårbarheden, der overvældede hende midt i alt det hvide, men den messende stemme dæmpede hendes modstand og bar hende tilbage til lyset. Varmen dansede som sarte guirlander ud i hende og længere endnu. De rakte ud over hende, ud til de andre i kredsløbet, gav dem næring, der atter vendte tilbage til hende, og hun overgav sig til sidst med et halvkvalt gisp.

Hvor længe det varede, vidste hun ikke. Det kunne have været få minutter såvel som flere timer. Det var først da stemmen var væk, at hun opdagede tårerne på sine kinder.

Hun havde grædt. Grædt i offentligheden. Det var en stille gråd, og hun blinkede heftigt mens hun svimmel og fortumlet kom tilbage til verden. Vandet holdt hende fast, som en dødvægt omkring hendes ben, og ville ikke slippe hende. Varmen havde været som en livsgivende nektar, og nu var den borte. Alt hun skulle gøre for at komme tilbage til den var at lægge sig ned i vandet, give slip og blive ét med det hele igen. Det ville være så nemt …

"Charlie?"

Midt i alt det lyse og hvide var lyden af Isobels stemme en rød kile, der skar sig ind og hev i hendes fornuft. Hun vaklede hen til kanten af bassinet hvor hun med en kraftanstrengelse kom op af vandet.

Tjenerinden var ikke at se. Til gengæld stod Isobel klar og lod hende støtte sig op ad hende mens hun genvandt fatningen. Væsken drev af hende og søgte ned i bassinet igen, levende og bevidst. Det drænede bort og efterlod hende helt tør og

uden en våd plet på den hvide klædedragt.

"Træk vejret dybt, min ven."

Charlie sugede en stor mundfuld luft ind og pustede ud. Det uendelige farvespil i væsken truede med at tage hendes fulde opmærksomhed igen, og i stedet sled hun blikket bort og op til Isobel. Havde hun overhovedet været med nede i bassinet? Havde hun været en af de andre?

Lærerinden strøg hende blidt over håret mens de betragtede tempelgængerne i bassinet. Charlie så hvordan de hver især stod som urokkelige statuer, nogle længere tid end andre, indtil de steg op og fortsatte ud til templets sale. Hvor længe havde hun selv stået der? Det kunne have været en evighed. En lykkelig evighed. En knude af længsel voksede i hende ved mindet.

Isobel sukkede tungt.

"Første renselse er altid en overvældende oplevelse."

"Er det …" Charlie kæmpede for at finde ord og danne dem til en hel sætning. "Hvad er det? Væsken i bassinet?"

"Adonum kalder det for Ætersaft. Det er bindeleddet mellem vores fysiske verden og Æteren, hvor Alguderne er."

"Og hvad kalder du det?" spurgte Charlie, der efterhånden havde rystet den omtågede tilstand af sig. Hun kunne stadig fornemme den lyse, tykke væske på huden, og hvor hun før havde været salig og tilpas ved følelsen, indså hun hvad relationen var mellem væsken, varmen og den dunkende følelse i kroppen. Hun skælvede og tvang et surt opstød tilbage.

"Alkymi og Urkraft," svarede Isobel. "Det er en perfekt balance, men der skal ikke meget til for at det kan blive utrolig potent. Hvad kan du dufte?"

Spørgsmålet kom bag på Charlie. Hun snusede ind. Til at starte med duftede hun stadig den rene duft, sæbe, måske kamfor eller pudder, men under det kom en anden snert, en misfarvning som et strejf peber i en saltbøsse. Hun skar en grimasse da den tydelige, metalliske lugt gav sig til kende. Nu hvor hun var blevet opmærksom på den, var den umulig at

ignorere. Hun holdt sig for næsen og skævede til Isobel, der nikkede med et stramt drag om munden.

"Ikke al Urkraft-forurening sætter fæle mærker på omgivelserne," sagde hun og førte Charlie med sig bort med en arm om hendes skuldre. "Det kan udnyttes som en parfume tilsat feromoner, der skal lokke og besnære de uvidende. En ekstase kan snildt tilskrives en velsignelse fra Alguderne, men det er de færreste, der ved hvilke virkemidler Adonumtemplerne tager i brug for at give tempelgængerne deres renselse."

"Så de bruger alkymi og Urkraft for at få dem til at tro, at de er i forbindelse med Alguderne?" spurgte Charlie og så sig over skulderen mod bassinet, hvor tempelgængerne gik til og fra. "Hvorfor er der ikke nogen, der siger noget?"

"Jah, hvorfor er der ikke nogen der siger noget," mumlede Isobel. "Ingen vinder noget på at afsløre det. Tværtimod vender Rådets myndigheder det blinde øje til, så længe det ikke er et problem. Renselsen er så kortvarig, at forureningen ikke har nogen længerevarende negativ effekt, og den er også afgrænset til bassinets område."

"Men tempelpræsterne og tjenerne er her jo hver dag," sagde Charlie.

"Ja," Isobel sukkede. "Man må håbe deres Sjæledyr er stærke nok til at tage det meste."

Isobel satte kurs mod Det Fjerde Sinds sal. Lyset, der strømmede ud derfra, havde en varm nuance, og i det fjerne kunne man ane de høje, mørkerøde vægge. Charlie fulgte snublende med, stadig en smule kvalm efter oplevelsen i bassinet.

Isobel slap hende ved den buede hvælving og Charlie blev stående mens hun så rundt. Selve rummet var udformet som et cirkulært kapel med et stenalter placeret centralt og omgivet af flere bedebænke. På væggene hang store symboler formet i tykt jern, og i små nicher langs væggene stod statuetter omkring hvis fødder lå ofringer i form af tørrede blomster, små figurer i sten eller træ og poser med dyrebare smykker i guld og sølv. Hvis Charlie stadig havde boet på gaden, havde hun

ingen skrupler haft med at snige en pose eller to med sig ud.

Der var en håndfuld besøgende i salen ud over dem selv samt tre præster i røde kåber. Isobel var allerede på vej gennem den røde sal med kurs mod den ældste af dem. Charlie fulgte varsomt med, tilpas med at forblive en del af baggrunden. Præsten havde netop afsluttet en samtale med en af de andre gæster, da han opdagede dem. Han bukkede med hænderne foran sig i samme gestus som tempeltjenerinden havde brugt tidligere.

"*A donem-rei, Adonum.* I Algudernes navn, vær hilset," hilste han.

"Vær hilset, Fader McInnon." Isobel besvarede hans gestus mens Charlie stod tavs ved siden af og tog bestik af ham. Håret og det lange skæg var gråsprængt, øjnene og smilet venlige, og han var høj med en respektindgydende fremtoning. På hans skulder sad et lille orange-rødt Sjæledyr og blinkede lettere neurotisk med de lysende øjne. Han lo varmt.

"Mrs. Darklighter! Hvorledes kan jeg tjene Dem og …" Hans blik gled hen på Charlie, der vinkede kejtet.

"Charlie Malone, min protegé," forklarede Isobel. "Jeg er her for at hente nogle bøger, Fader Antonius gerne skulle have lagt til side til mig."

"Jamen følg med mig," sagde Fader McInnon gemytligt og lagde en hånd bag Isobels ryg for at lede dem bort fra kapellet og mod en lille dør, der var skjult bag et gitter i en niche.

De kom ud i en søjlegang med udsigt til idylliske blomsterhaver på hver side. Gangen førte hen til det administrative kompleks, som de havde skimtet da de ankom til templet. Der var andre kåbeklædte præster her, og de hilste med nik til hinanden idet de passerede dem. De ankom til præstens kontor og blev vist indenfor.

Det var lille og rodet, der var bøger stablet på gulvet da reolerne ikke kunne indeholde flere, og bordet var dækket af pergamenter – og flere bøger. Ovre ved en skrivepult lå en stor, opslået bog og en lille jadekugle trillede afsted langs linjerne

mens ordene blev samlet op på dens glatslebne overflade. Man kunne høre dem som en svag hvisken, og Charlie gættede på at det var en måde at optage en bog på, så man kunne læse eller lytte til den på vej et sted hen men uden at slæbe selve bogen med sig. Hun mindede sig selv om at hun skulle fortælle Frieda om den når hun kom tilbage.

"De burde være her et eller andet sted, bare tag plads mens jeg lige leder lidt," sagde præsten og begyndte at rode skuffer og kasser og hylder igennem. Charlie skulle til at sætte sig men måtte fjerne en bunke skriftruller, der var tæt på at smuldre af ælde imellem hænderne på hende. Hun lagde dem forsigtigt fra sig igen. Isobel blev stående mens hendes blik gled rundt over rodet.

"Hvor længe har De tjent her i templet, Fader?" spurgte hun.

Præsten standsede op og så ud til at regne på det. "En små 70 års tid, vil jeg skyde på," svarede han til sidst. "Dog ikke lige så længe som Fader Andrews, han er på sit 132. år."

"Hvor meget samarbejde har I med Piletræsinstituttet så?"

"Ikke alverden." McInnon dukkede atter ned bag en stabel bøger, der skælvede faretruende. "Man kunne jo ønske sig at de gjorde ligesom resten af Ursamfundet og sluttede op om vores fælles tro, men ja -" han rejste sig og børstede en kasse af for støv inden han åbnede den, konstaterede at indholdet ikke var det han ledte efter, og satte den fra sig på bordet, "- de har jo deres ideologifrihed."

"Har De kendskab til deres bibliotek?"

"Jeg har hørt de har den fulde udgave af Pogonijs opslagsværk om eliksirer. De skulle også have en del kilder fra det 17. århundrede, fra dengang området var plaget af forfølgelserne af mennesker med kendskab til primitiv Urkunst."

"Så kender De vel også til Helas Beretning?" spurgte Isobel uden omsvøb. Charlie stivnede, som om der kunne ske en eksplosion eller loftet kunne falde sammen om ørerne på dem. Ikke nok med at hun så bramfrit nævnte Skriften, så var det

også udenfor instituttet.

Fader McInnon rettede sig op og så skarpt på lærerinden.

"Hvad er anledningen til Deres interesse?" spurgte han inden han dukkede ud af syne bag skrivebordet og rodede videre.

"Bare ren og skær nysgerrighed," svarede Isobel henkastet mens hun lod fingrene vandre over kassen, der var blevet placeret et sted på bordet hvor der på mirakuløs vis ikke allerede var rodet til med bøger. "Jeg søger lidt indsigt i dets historie nu hvor jeg skal vikariere det næste stykke tid."

"Har De prøvet *Vore Store Institutioner* af Krasnik?" kom det fra under bordet. "Det er vist nok endda en af grundbøgerne i grundskolen, og har informationer om alle de større uddannelsesinstitutioner i Ursamfundet."

"Den må jeg prøve så." Isobel spidsede læberne, men Charlie kunne ane et lille smil i mundvigen.

"AHA!" udbrød McInnon glædesstrålende da han dukkede op igen med en håndfuld bøger. "Her var de. De gemte sig bare." Han rakte dem over bordet til Isobel. De var falmede og bar præg af mange års brug. Titler som "*Sjældyrets oprindelse: et feltstudie i ekskursionernes kunst*", "*Sjældyret og navlestrengen til Æteren*" og *"Det Syntetiske Sjældyr"* sprang Charlie i øjnene.

"Tak," sagde Isobel. "Du må hilse Fader Antonius fra mig."

"Det skal jeg gøre," McInnon smilede godmodigt til at starte med men efterhånden blegnede det, og hans ellers funklende øjne blev stålsatte. "Og tag mit råd: Hold Dem fra Helas Beretning. Den er i sikkerhed hvor den skal være for altid."

"Sig til hvis De hører noget andet," sagde Isobel og vinkede Charlie til sig for at gå ud ad døren.

"Vent, hvad?" kaldte McInnon bag dem. "Hører noget andet?"

"Tak igen, Fader McInnon," hilste lærerinden over skulderen og puffede Charlie med sig ud inden hun lukkede døren og satte i rask gang bort fra kontoret.

Copyright © 2026

Kapitel 26: Udvej

Charlie småløb for at følge med hele vejen tilbage til omklædningsrummet hvor de hurtigt fik skiftet tøj og skyndt sig ud af templet. Først da de var ude på fortovet igen, standsede Isobel op og tog en dyb indånding inden hun lo så skuldrene rystede under hendes røde rævepels. Charlie måbede himmelfalden.

"Hvad - hvad skulle det betyde?" spurgte hun stakåndet.

"Lidt research," svarede Isobel henkastet. De begyndte at gå bort fra templet, der atter havde antaget sin kedelige forklædning. "Helas Beretning er ikke blevet fundet af Adonum i det mindste."

"Men … vil han ikke være mistroisk nu?"

"Så må han være det. Han har godt af at bruge alle de grå hår til noget hvis han har siddet fast i det tempel i 70 år."

"Men ved *du* hvad Helas Beretning er?" spurgte Charlie.

"Nej da. Det er viden forbeholdt forstanderinden af Piletræsinstituttet," svarede Isobel uden at se på Charlie, men skyggen af et smil var stadig synligt.

"Men hvorfor?" Charlie forsøgte at holde trit med lærerindens lange, faste skridt. "Hvis det er vigtig viden, hvorfor så holde det skjult? Vil det ikke være bedre at få det ud i det åbne så alle ved det?"

"Åh, Charlie, hvis bare det var så nemt." Isobel lagde venskabeligt en arm om Charlies skuldre. "Verden er desværre skruet sådan sammen, at det ikke er alle, der er lige glade for sandheder. Der er penge i løgne og mistro. Det er en gangbar møntfod i mange sociale klasser, høj som lav, i menneskenes sam-

fund såvel som Ursamfundet." Isobel gav Charlies skuldre et klem og slap hende. "Men det skal du ikke spekulere på, min kære. Sandheder og løgne skal der nok være nogle andre der tager sig af."

Charlie nikkede tavst. Det føltes som om Isobel ikke sagde alt hun vidste, men hun var i tvivl om hvordan hun skulle få mere ud af hende. Så for nu adlød hun og skød tankerne til side mens de bevægede sig igennem byen.

Ved platformen standsede de så Isobel kunne frembringe riften hjem til instituttet. Svimmelheden havde endnu et let tag i Charlie. Den raske gåtur havde gjort det værre, og når hun blinkede med øjnene stod hun igen i det hvide lys, der havde omgivet hende i bassinet.

"Er du ok?" spurgte Isobel med en lille panderynke.

"Hva'? Øhh …" Charlie tog en dyb indånding og gned panden. "Jah, jeg … jeg tror bare stadig jeg er lidt overvældet."

"Javel ja." Der var en kort pause. "Måske har du brug for noget tid til at sunde dig? Jeg tænker, du er klog nok til at holde dig ude af problemer, måske endda mere når du er alene, ikke sandt?"

Charlie bed sig i læben mens hun så over skulderen ud til den travle gågade. "Det er jeg vel," svarede hun endelig.

"Du kan jo tage på Annabelles, ikke?" foreslog Isobel. "Få dig noget varmt at drikke. Slappe lidt af og komme lidt på afstand af det hele. Jeg kan slet ikke forestille mig hvordan det må være at være dig, med en fortid blandt menneskene og en nutid i Ursamfundet. Som en korsvej hvor alting støder sammen på én gang." Hun tog en dyb indånding. "Så længe du kommer direkte hjem til instituttet bagefter, forstået?"

"Ja, selvfølgelig!"

"Godt. Stik du bare af med dig."

Charlie drejede rundt på hælen og satte i let løb mod gågaden. For enden standsede hun op og så sig over skulderen efter Isobel. Lærerinden trådte igennem riften, der øjensynligt førte tilbage til instituttet, og forsvandt ud af syne. Charlie

vendte sig bort og forlod baggården for at finde vej til Annabelles.

◊◊◊

Da hun nåede frem var stedet stuvende fuldt, men det lykkedes hende at få en plads ved et vindue. Hun flottede sig og købte en sodavand og en sandwich for at fordøje indtrykkene fra templet på en mere håndgribelig måde.

Oplevelsen i bassinet sad mejslet ind i hende. Noget var blevet fjernet i hende og erstattet med en længsel hun ikke kunne placere som andet end nostalgisk og melankolsk på samme tid. Når hun lukkede øjnene så hun de hvide omgivelser for sig. Tanken om bare at læne sig tilbage, give slip på alle bekymringer og blive ét med det, gav et sug i hende.

Det var en utrolig magt, at kunne få en person til at overgive sig på den måde. På sin vis undrede det hende ikke, når hun tænkte på de ting hun havde hørt om religionen, men hendes møde med den var også præget af kontraster. Selvom det havde været vidunderligt at stå dér i bassinet, og selvom hun var opfyldt af et ønske om mere, så var hun blevet udsat for noget hun ikke havde haft mulighed for at sige fra overfor, men som var sket alligevel.

Luften blev slået ud af hende mens tankerne blev henledt til den nærmeste beskrivelse hun kendte af den art. Det var Kims fortælling om hendes onkel hjemme i enklaven, og hvordan hun ikke havde været i stand til at sige ja eller nej til ham, fordi hun ikke vidste hvad det var der skete dengang. Selvom der var nogle andre forudsætninger på spil, kunne Charlie ikke ryste følelsen af sig, at oplevelsen i bassinet havde været imod hendes vilje, til trods for at hun havde sagt ja til at gå derned.

Hun havde ikke fået at vide hvad der ville ske. Hun havde ikke vidst hvad det var hun var gået ind til. Og hun havde ikke fået mulighed for at sige nej.

Hun tog en slurk af sodavanden for at komme den plud-

seligt tørre mund til undsætning. Hendes mave knurrede demonstrativt, og hun satte tøvende sit måltid til livs med stive, mekaniske bevægelser i håb om, at maden kunne begrave knuden i mellemgulvet.

Hun vendte blikket ud ad vinduet for at få noget andet at se på end krummerne på bordet og sodavandens kondensdråber. Det var en lørdag formiddag i starten af september, og folk slentrede forbi, småsnakkende og pludrende. Der var en del turister, men det var en anden gruppe personer, der tiltrak sig Charlies opmærksomhed. Hun kæmpede for ikke at få maden galt i halsen.

Op ad gågaden kunne hun se fem personer i mørke læderjakker komme gående. Et par af dem genkendte hun fra besøget i fabrikken. De gik og snakkede og lod ikke rigtig til at skænke deres omgivelser mange tanker.

De var på vej forbi caféen da de stoppede op og lod til at have en diskussion. Charlie forsøgte at afkode hvad de sagde, men hendes blik hæftede sig ved en mand, der fulgte med dem. Han var ældre end dem, og bar ikke nogen læderjakke. Til gengæld var han klædt i et pænt jakkesæt og blankpudsede herresko. Da han drejede hovedet og så på caféens facade, mødtes deres blikke.

Charlie holdt sig for munden for at undertrykke et højt gisp, men alligevel undslap hendes overraskelse hende i ét ord:

"Tom?"

Kapitel 27: Mødet

Navnet fløj ud af hende før hun kunne nå at standse det i farten fra hjerne til mund. Tom var ved at gå ind i drengene og stoppede op bag dem. Han blinkede, og Charlie blinkede også. Genkendelse stak i hende som en vildfaren pil på en kampslette. Han så ud til at undskylde sig overfor drengene, satte kurs rundt om bygningens hjørne og trådte ind i caféen. Charlie havde rejst sig og fulgt hans rute til han nu stod på dørmåtten.

Det var som tusinde puslespilsbrikker, der faldt på plads i hende. Alle de rationelle stemmer skreg i kor, at han ikke måtte komme nærmere, at hun skulle flygte. Hun havde jo lige set ham med en håndfuld Ipswich-brødre. Hvad i alverden skulle det nu betyde? Og hun tilhørte jo også Ursamfundet! Bare det at han var der nu, kunne risikere at udløse en Pagtovertrædelse.

Blink fra en glemt fortid flakkede over hendes nethinde, mens han banede sig vej gennem den tætpakkede café. Hun huskede ham, forhutlet og tjavset siddende i en rendesten og med rystende, snavsede fingre i færd med at forsøge at åbne en pakke Oreos til hende. Her stod han nu foran hende. Pæn, soigneret, skægget klippet til, det gråsprængte hår redt tilbage og ingen røglugt i tøjet.

"Charlie …?"

Hans varme stemme ramte plet. Charlie kunne ikke holde et lille hulk tilbage. Bølge på bølge af kaotiske følelser skyllede ind over hende som en uforudset tsunami, da han rakte ud.

"Er det virkelig dig?"

Hun nikkede med skælvende læber inden hun kastede sig ind i hans favn og trykkede sig mod ham. De beskyttende, tunge arme lagde sig om hendes skuldre og holdt hende tæt, på en måde hun havde glemt. De havde altid været omsorgsfulde, altid skærmet hende for omgivelserne, men i dette øjeblik indså hun hvad der altid havde gjort dem til noget helt særligt: de var faderlige.

Alt andet kunne være lige meget. Tanken om at løbe væk fra instituttet med ham poppede igen op i baghovedet, men lige nu ville hun bare stå og mærke hans nærvær, hans varme brystkasse og de store hænder, der holdt hende tæt og krammede hende mere imod sig. Han skælvede, en dyb, rungende vejrtrækning, der kæmpede mod gråden.

"Du - må ikke - du må fucking ikke græde - s-så græder jeg også bare," hikkede hun. En let rystelse gik igennem ham da han lo.

Langsomt løsnede han sit tag i hende og holdt hende ud fra sig. Hun smilede gennem tårerne, ligeglad med om deres genforening tiltrak sig opmærksomhed. Der var en del gæster, så de skilte sig ikke så meget ud. Heldigvis smilede han også, og han tog hende ind i sin favn igen i et nyt kram.

"Åh, Charlie," sukkede han, og hendes hjerte knækkede næsten midtover af lykke mens hun bare knugede sig ind til ham. Hun vidste sekunderne ville rinde ud og lykken ville nå til vejs ende, men i disse øjeblikke følte hun, at hendes besøg i templet måske faktisk havde velsignet hende. Hvis bare hun kunne fryse dette skæbnesvangre øjeblik, hvor han intet vidste, hvor hun intet sagde, hvor de bare var sammen igen, destillere følelsen til den klareste dråbe på bunden af en eliksirflaske, så ville hun ikke ønske sig noget mere nogensinde.

Desværre var det en stakket frist. Krammet gik i opløsning idet han lirkede sig fri, og de stod og betragtede hinanden.

"Hvor …" Hans stemme knækkede og han rømmede sig for at få mere kraft på ordene. "Hvor har du været?"

Det måtte jo komme. Det indlysende spørgsmål, det uund-

gåelige spørgsmål, spørgsmålet over dem alle.

Hun gled ned på stolen ved sin halvt spiste sandwich. Han satte sig ned overfor hende og rakte en hånd hen over bordet til hende. Hun tog den forsigtigt. Det var den samme hånd hun havde holdt før i tiden, plettet af ar hist og her, men huden var velplejet af fugtighedscréme og ved ærmekanten på jakken skimtede hun et fint ur. Hun så fra det og til resten af ham og trak vejret i langsomme drag for at kontrollere sig selv og tage alle indtrykkene ind af denne nye, gamle mentor.

"Det er en lang historie," sagde hun stilfærdigt og mødte hans blik. Hans øjne var stadig de samme fra dengang hun havde set ham første gang. Det føltes som æoner af tid siden.

"Fem år …" sagde han. "Fem år og ikke en lyd." Ordene var ikke bebrejdende men uforstående. "Du ved, jeg ville have kommet og hjulpet dig, hvis du havde bedt mig om det."

"Det ved jeg … Det er bare … svært at forklare."

"Prøv," bad han. "Jeg er lutter ører!"

"Nærmere en røv med ører," grinede Charlie. Han gengældte hendes smil.

"Er det virkelig det, du lægger ud med?" spurgte han.

"Nej, nej. Jeg … jeg ved bare ikke hvor jeg skal begynde. Det er … kompliceret." Det var mere end kompliceret: det var direkte umuligt. Hendes fingre krummede sig lidt om hans hånd, mens hun forsøgte at ignorere frygten for Korps-vagterne, der kunne komme brasende hvert øjeblik og skille dem fra hinanden. Tom ville blive hjernevasket til at glemme alt og alle, og hun ville blive sendt til Disciplineringsanstalten. Det var i hvert fald sådan Kim havde sagt det skete, selvom Frieda sagde det var komplet urealistisk.

"Vi kan starte med hvad du laver her?" foreslog han.

"Jeg er på tur," svarede hun.

"På tur?"

"Ja, det er weekend, så tager jeg til Salem."

"Bor du her i nærheden?"

"Njah, sådan lidt herfra."

"Hvad laver du? Går du på High School?"

"Ja," svarede hun. "Sidste årgang."

"Hvad er dit bedste fag så?"

"Kultur og historie," svarede Charlie så oprigtigt som hun kunne. For hver løgn hun fortalte, fik hun mere og mere hovedpine.

"Interessant." Tom nikkede med en imponeret mine. "Har du været i gang længe?"

"Et par år." Charlies svar faldt lidt for prompte til at virke overbevisende.

"Men Charlie … hvorfor?" spurgte Tom, nu mere direkte. Charlie famlede efter lykkefølelsen, efter brudstykkerne af deres omfavnelse, det korte glimt af ét sekund i endeløs, ophøjet gensynsglæde.

"Hvorfor hvad?" spurgte hun undvigende.

"Hvorfor forsvandt du?"

Hun fugtede læberne. Hvad skulle hun svare? *Et Urvæsen kaldet en Rhafae kom og fortalte mig, at jeg tilhører et andet samfund?* At hun kunne skifte til en dyreskikkelse? Hun tog en dyb indånding og modet samlede sig i hende, som en geyser, der boblede op og gjorde klar til at sende sine kaskader i luften.

"Jeg … jeg havde planlagt det i noget tid," svarede hun og masserede diskret tindingerne. "Det var derfor, jeg sagde, vi skulle mødes under broen. Det var nemmest for mig at slippe væk derfra, og jeg vidste jeg kunne efterlade vores ting dér."

Tom satte sig lidt bedre til rette i sædet.

"Men … du … hvor tog du hen? Hertil?"

"Ja. Jeg gik til myndighederne og fik hjælp."

"Hvad sagde de?" spurgte Tom.

"Jeg, altså … jeg kom ind på en skole," svarede hun. "Og så startede jeg på en frisk. Jeg har en mentor og det hele. Hun hedder Isobel Darklighter." Ordene røg ud af hende inden hun kunne nå at stoppe sig selv, måske for at opveje alle løgnene hun fyrede af, i håb om at det tog toppen af hovedpinen.

"Ok? Der kan man bare se."

En muskeltrækning i Toms hånd fangede Charlies blik. Fingrene knyttede sig til en kugle. Det ramte hende i solar plexus, et stød hun ikke vidste hvad betød. Hun greb chancen og skiftede banehalvdel.

"Hvad med dig? Hvad har *du* lavet i al den her tid?" spurgte hun. Han sendte hende et smil, men det var et smil hun ikke helt kunne genkende, afmålt, reserveret, som en skygge for solen. Hårene på hendes arme rejste sig.

"Jeg fik arbejde," svarede han.

"Virkelig?"

"Kort efter du forsvandt. Jeg, ja, jeg tog bare tyren ved hornene og tænkte, at nok kunne være nok. Jeg fik et arbejde i et firma og nu har jeg et kontor i Washington."

Charlie kvalte et grin. "What? Seriøst?! Er du så sådan én der sidder ved et skrivebord og ordner papirer hele dagen?"

Tom lo. "Dog ikke. Jeg er jo også ude som jeg er lige nu, og jeg har det faktisk ganske godt med det. De hjalp mig med at komme på rette køl igen, og jeg har ikke set mig tilbage siden den dag. Det eneste jeg aldrig opgav, var håbet om at finde dig, og nu sidder du her, lyslevende …"

Charlie så ned på deres hænder. Der var uden tvivl mere til Toms historie end han lige fortalte, men hun vidste ikke hvordan hun skulle gribe det an hvis han løj. Det gjorde hun jo også selv, så hun var vel ikke meget bedre end ham, var hun? Den eneste forskel var, at det blev sværere og sværere for hende at abstrahere fra hovedpinen. Hvornår kom den dag hvor hun ikke kunne fortælle en løgn mere?

"Så … Det var i virkeligheden bedst, at vi skiltes?" spurgte hun, hendes stemme en flygtig brise i caféens lydstorm. Hans fingre gav hendes et lille klem.

"Nej da!" svarede han. "Jeg ville bare ønske, du havde fortalt mig om dine planer. Jeg ville have fulgt med dig til verdens ende, det ved du da."

"Hvem var de fyre du fulgtes med?" Hun nikkede mod ruden i retning af drengene, der var gået videre efter Tom havde

forladt dem.

"Nårh, dem?" Tom slap hendes hånd langsomt og viftede ad omverdenen udenfor. "Det er bare nogle drenge, der skal have hjælp i en lidt for rå tilværelse, ligesom jeg selv skulle." Han lagde armene over kors.

"Er det dét du arbejder med? Unge udsatte og sådan?"

"Det kan man godt sige. Det er jo oplagt, ikke? Jeg har selv været dér, og nu har jeg muligheden for at hjælpe."

"Så du er sådan en slags socialt ansat?" Charlies øjne blev smalle. Tom så på hende med et lille, uforstående smil, der varede et sekund for længe.

"Tror du ikke på mig, Charlie?" spurgte han.

Charlie tav og stilheden mellem dem var som ét himmelråbende stort ord, der besvarede hans spørgsmål for hende: *Nej*.

Hun pressede et syrligt smil frem på læberne.

"Jo da," svarede hun.

De sad lidt og så på hinanden. Kaffemaskinens brøl jog ind i snakken, der omgav dem, et lydtæppe som en kulisse for deres skuespil. Der blev skrabet med bestik mod porcelæn. Nogen i nærheden slubrede deres cappuccino alt for højt.

"Kan jeg komme og besøge dig?" spurgte han. "En dag, du ved. Når det passer dig."

"Jeg tror, det er bedre måske at mødes et andet sted?" foreslog hun. "Der er jo gået noget tid. Måske vi lige skal lære hinanden at kende lidt igen."

Han lo og lod ikke helt til at tage hendes forklaring for gode varer, men undlod at komme nærmere ind på emnet.

"Jo, lad os det. Næste weekend, samme tid og sted?"

"Det kan vi godt sige," svarede Charlie og øjnede en vej udenom udgangsforbuddet. "Jeg kan tage min mentor med. Så kan du møde hende?"

"Det ville jeg elske!" Han kastede et blik på armbåndsurets digitale display. "Hvordan kan jeg få fat i dig? Har du et telefonnummer? Nogen sociale medier?"

"Nej, det … Jeg prøver at holde mig lidt off the grid, du ved."

"Ah, javel så." En akavet stilhed krøb ind imellem dem og han skævede ud ad vinduet. "Jeg skal desværre videre, Charlie. Arbejdet kalder, du ved." Han rejste sig langsomt, tøvende. Ville han have hun bad ham om at blive?

" … Ok," var det eneste svar hun kunne mønstre. Hun kantede sig op fra stolen, og de omfavnede hinanden. Det var koldt nu, alle rester af hjerteligheden forsvundet, vasket bort af mistroen, der gryede imellem dem og ordene, de ikke fik sagt.

Hun slap ham og deres blikke mødtes. De vidste det begge to. Deres smil sendte gnister af håb, om at den anden ville sige sandheden. Han lagde en hånd mod hendes kind. Kærligheden var der stadig, omend reserveret, en blafren af et møl, der søgte efter en gnist i mørket.

"Vi ses jo snart igen," sagde han.

"Det gør vi."

Og efter et sidste skævt kram forlod han hende ved bordet og gik bort ud i den grå septembermiddag.

Gennem ruden så hun ham vinke og hun løftede hånden for at vise, at hun havde set ham og ikke ville miste ham igen. Hun dumpede ned på sin stol og stirrede efter ham indtil han var ude af syne. Hun så tilbage på sin sandwich.

Al appetit havde forladt hende.

Med tiden havde hun skrevet Tom ud af sit liv, en bittersød erkendelse af, at han højst sandsynligt var sygnet hen et sted i en baggård. Da hun var ankommet til instituttet, var det en slutning og en begyndelse på én og samme tid. Tom var blevet fortid, om end den slags fortid, som man besøger i sine drømme hvor friheden til at vælge sin vej var anderledes åben end den var nu.

Et sted i baghovedet drillede Isobels ord hende. De var faldet for så kort tid siden, at det var svært ikke at føle, at de måske havde været en forudsigelse af hændelsen i caféen.

" … en fortid blandt menneskene og en nutid i Ursamfundet.

Som en korsvej hvor alting støder sammen på én gang."

Ordvalget var så præcist, det gav hende kuldegysninger. Kunne lærerinden have forudset, at Tom ville dukke op i bydelen? Havde hun ladt Charlie slippe for at komme med tilbage til instituttet, så hun fik chancen for at møde sin gamle mentor? Og i så fald, var det så godt eller skidt? Hvad var det Tom skjulte, ud over at være i ledtog med Ipswich-brødrene?

Opfyldt af de mange spørgsmål, lagde hun lidt drikkepenge på bordet og skyndte sig ud af caféen.

Kapitel 28: Tomhed

Denne dag. Af alle dage!

Han var himmelfalden da han forlod caféen. Det sidste glimt han fik af Charlie var hendes løftede hånd, hendes blik på ham, inden han sled sig videre ned ad gågaden i retning af hotellet.

Med hastige skridt gik han gennem byen og ænsede knap nok omgivelserne eller den tiltagende regn. Han fandt tilbage til den grå, firkantede bygning, der husede hotellet, og gik op til værelset, han var checket ind på dagen før. Han havde brug for at tænke og kastede vand i ansigtet ude på badeværelset inden han rettede sig op og så på sit spejlbillede. Han så chokket i sit blik og overgav sig endelig til lettelsens forløsende tårer mens han sank sammen på badeværelsesfliserne. Det havde været en kamp at holde det inde idet han havde set hende, som var hun et spøgelse fra fortiden.

Men da han krammede hende, duften af hende, frisk og krydret, havde det været som et lyn fra en klar himmel, der havde ramt ham lige i hjertekulen og efterladt ham kuldsejlet ude på det mægtige ocean af tomhed, der opslugte ham i disse sekunder.

Hans søgen var endt. Han havde fundet hende.

Hun var her, lige her, af alle steder. Alting gik op i en højere enhed nu hvor han havde set hende, som om noget eller nogen endelig havde bragt dem sammen igen.

Han gik tilbage ind på hotelværelset hvor han snuppede en cola fra minibaren. Tasken lå på bordet hvor han havde slynget den fra sig så snart han var trådt ind på værelset. Han skruede

låget af colaen og tog en tår. Kuldioxiden sydede skarpt i næsen og svælget og vækkede ham lidt fra chokket. Han gik over til vinduet og så ned på den travle gade under ham.

Noget ved mødet virkede overlagt, to kræfter, to magneter, der havde trukket dem sammen på samme tid og sted. Han havde drømt i fem år om at møde hende igen og tage hende med hvor end hun ville hen, men de var endt med at skilles og gå hver til sit, som om han var afvist, eller i hvert fald uønsket. Hvorfor havde han ikke bare sagt det som det var?

Og selvfølgelig var hun for privat anlagt til at hægte sig op på telefoner eller sociale medier. Hun var påpasselig, sådan som han havde lært hende det, og nu gav det bagslag, så han ikke kunne få fat i hende igen. Han havde kun et diffust håb om, at hun overholdt deres aftale og dukkede op igen på næste lørdag i caféen, som han knap nok havde ænset ved sin ankomst. Han havde kun haft øje for hende; alt andet havde været som en tåge af stemmer og farver omkring dem.

Og nu stod han her og så ud over den gamle bydels tage og følte sig dum. Dum helt ind i sjælen.

Han sank en klump og tog endnu en slurk inden han gik hen til skrivebordet og åbnede den bærbare computer på bordet. Han tastede sit login og gik ind på et krypteret kommunikationsprogram hvorfra han ringede op til sin assistent. Han satte den på højtaler og den ringede mens han stod og kiggede ud ad vinduet. De grå skyer drev forbi og regnen trak strimler ned ad ruden.

"Ja, Mr. McRoy?" lød Sorens stemme fra højtaleren.

"Soren, jeg skal bruge Darklighter-filerne så hurtigt som muligt," svarede Tom.

"Selvfølgelig, sir. Noget nyt?"

"Jeg er ikke sikker," sagde Tom. "Jeg vender tilbage senere."

"Det er noteret, sir," svarede Soren og linjen døde. Tom tog en dyb indånding og satte sig. Mindre end et minut senere tikkede en besked ind om, at han havde fået fjernadgang til arkivernes sektion om farlige personer.

Han loggede ind og fandt frem til kompendiet, der foldede sig ud. Mappe efter mappe, århundreders detaljerede oplysninger om Darklighterfamilien. Auctoria havde holdt behørig afstand i mange år, da adskillige efterforskere med tiden var forsvundet sporløst når de var kommet lidt for tæt på. Familiens berygtede agentur gjorde kort proces mod enhver trussel. Det var ikke et undseeligt antal tilfælde af efterforskere, der var faldet ud af vinduer eller var drattet om på hotelværelser efter at have fået en drink i hotellobbyen med en fremmed, venlig person.

Han scrollede igennem det hele, ned til mappen om kvinden, som Charlie havde nævnt. Isobel Stella Darklighter, søster til familieoverhovedet Matthew James Darklighter, og med et væld af eksmænd, der var døde af forskellige årsager. Der stod ingen oplysninger om alder eller hvilken type Urvæsen hun var. Det samme gjaldt for de fleste andre af familien.

Hvor meget vidste Charlie om det? Det var selvfølgelig umuligt at overdrage alt til hende, men måske kunne han vise hende hvem hun havde med at gøre. Der var ingen tvivl om at hun var involveret med Ursamfundet, siden hun havde kontakt til en Darklighter. Var det derfor hun var her nu? Gik *hun* mon på Piletræsinstituttet?

Han loggede af og fandt et dokument frem hvor han noterede dagens hændelse. Han uploadede det til arkivet som et bilag til Charlies fil, som han altid havde haft login til i al sin tid ved Auctoria, og lukkede computeren. Han puffede rastløst til colaflasken, der nu stod tom og trøstesløs på bordet.

Weekendens møde med Ipswich-brødrene havde ikke kun omhandlet betaling for deres anstrengelse. Caspar havde bedt om at få sikkerhedsforanstaltninger sat til rådighed, da de havde oplevet indtrængen på deres mødested i den nedlagte fabrik den foregående weekend. Tom havde forsikret dem om, at Auctoria ville gøre hvad de kunne, selvom han tvivlede på at organisationen ville give flere midler end den slag penge de allerede havde ladt ham bruge i sin søgen efter Helas Beretning.

Og nu.

Han rakte ind over bordet til tasken, hvor han havde fået for vane af have Helas Beretning gemt i bunden. Selvom han havde sendt transskriberingen til Callahan, var der ingen andre end Ipswich-brødrene, der vidste noget om at han stadig havde originalen med sig. Han var ikke kommet afsted til London med den endnu og turde ikke lade den være på kontoret derhjemme. Noget sagde ham, at det ikke var sikkert, hvis nogen i organisationen skulle få nys om den og forsøge at få fat i den til Adonum. Det var bedre, at den bevægede sig fra sted til sted, hvor han kunne have den under opsyn.

Han stak hele hånden ind mellem et par mapper og nogle fortabte kuglepenne, ned til bunden, hvor han forventede det kolde messingrør lå klar. Først famlede han lidt rundt og trak hånden op hvor han i lyset kunne se fingerspidserne plettet af snavs og fnuller fra de mange ting, der gennem tidens løb havde været i tasken. Han dykkede hånden ned igen med en spirende knugen i maven, der kun blev bekræftet da hans fingre atter lukkede sig om ingenting i taskens dyb.

Skriften var der ikke.

Kapitel 29: Fangst

Da Charlie atter trådte ud på marmorplatformen, summede hendes hoved af tanker, og kroppen kriblede af følelser. Hun kunne ikke få billedet af Tom med Ipswich-brødrene ud af hovedet. Hvad lavede han dog med dem? Hvorfor var han i Salem med dem? Hvad løj han om? Og så var der også Isobels begrundelse for at lade hende blive i Salem. Var det udelukkende af hendes godhjertethed eller havde der været en bagtanke?

Det var ikke længere kun regnfuldt men også blæsende. Hun skuttede sig og forbandede, at hun havde valgt den tynde jakke til turen. Den kunne godt skærme for den værste regn men vind var en anden side af sagen. Efteråret var altid så pokkers lunefuldt.

Hun satte kursen mod haverne for at gå over til træningsbanerne. Det kunne godt være at hun måske ikke havde sine løbesko på, men hun kunne godt tage en lille runde i sine normale, flade sneakers, måske også ind ad skovstien, så jakken ikke blev for gennemblødt. Hun kunne altid tage et varmt bad bagefter.

Hun var nået et godt stykke gennem haverne, da en skikkelse dukkede op på en af de bredere stier hvor der var fliser og ikke grus. Det tog ikke mange sekunder for hende at genkende Iselles rødblonde hårpragt og spidse ansigt mens hun kom slentrende imod hende. I favnen bar hun noget, der lignede et skriftrør af messing.

Deres blikke mødtes da de nærmede sig hinanden. Begge sagtnede farten, dog uden at gøre mine til at standse før de var

stort set forbi hinanden. Iselle var den første, der stoppede op og vendte sig rundt.

"Hvor er du på vej hen, Malone?" spurgte hun. Hendes øjne stak som tidsler. Charlie standsede op og betragtede hende køligt. Røret i pigens arme var irret af tidens tand.

"Jeg skal ud at løbe en tur. Hvad med dig? Har du været ude og lufte en skriftrulle?" spurgte hun.

"Det rager vel ikke dig," bed Iselle.

"Så rager det heller ikke dig hvor jeg er på vej hen, gør det?"

Iselles ene mundvig løftede sig snerrende inden hun snurrede rundt og gik bort med faste skridt i retning af elevhusene. Charlie overvejede om hun skulle sætte efter hende, men afgjorde, at det var bedre at lade plageånden fordufte uforstyrret. Hun satte i stedet kurs mod træningsbanerne.

Mens hun løb en runde, fik musklerne lov til at arbejde som det velsmurte maskineri hun havde udviklet dem til. Anspændtheden slap sit tag og hun besluttede sig for at tage en tur ind i skoven for at undgå regnen. De tunge regndråber slog hårdt mod løvet i skovbunden, hvor det var begyndt at gulne. Hun luntede ad den lange snoede sti og fokuserede på kroppens bevægelser for ikke at lade det elendige comeback til Iselle gå hende på. Selv mødet med Tom blev opslugt i den meditative, tranceagtige tilstand.

Lige nu var der bare varmen i kroppen fra udmattelsen.

Lyset fra velsignelsen i bassinet tog atter over i hendes bevidsthed. Det skyllede bitterheden bort og løftede hende ud af tankestrømmen. Hun lod det bære hende afsted, indtil hun pludselig blev bevidst om stanken omkring hende.

Hvorfor hun var endt ved Forbrændingen anede hun ikke, og på en eller anden måde var stanken heller ikke så slem som den aften hun og Kim havde passeret gennem området. Var det endnu en bivirkning af turen i bassinet?

Hendes tanker blev afbrudt da hun så en skikkelse slingre usikkert på benene ved bygningen. Til at starte med støttede den sig imod muren, inden den vaklede lidt til siden og greb

ud efter et træ. Hun registrerede på kropsbygningen at det var en mand, men der var ingen tvivl om, at det ikke var Maddox.

Han trådte ud af bygningens skygge og ind i det grå lys, så Charlie kunne se ham tydeligere. Det var en ung fyr, måske omkring hendes egen alder, lav og firskåren, med kort sort hår og med en dåse energidrik låst i et fast greb. Han snublede lidt rundt på den ujævne jord mens han mumlede noget usammenhængende.

Hvad i alverden lavede han her? Var det ham jakken havde tilhørt? Hvorfor så han ud som om han havde drukket hele Moder Moussinis vinlager? Var det sådan mennesker reagerede når de blev udsat for Urkraft-forurening?

Han vendte ryggen til hende og udstødte nogle høje, klagende lyde, der skulle forestille ord men mere lød som et såret dyr. Forsigtigt nærmede hun sig og greb et algebefængt reb ved en brændestabel. Hun viklede det omkring hænderne, inden hun listede sig nærmere og sørgede for at træde varsomt, så hun lavede mindst mulig lyd.

Da hun var tæt nok på, slyngede hun rebet over hans hoved og ned til halsen. Med et hårdt ryk strammede hun det til og trak ham bagover. Han gav et overrasket hyl fra sig og slog forvirret ud med armene. Hun hev ham ned på jorden og rullede rundt så hun sad overskrævs på hans ryg med rebet stramt om hans hals. Selvom adrenalinen pumpede rundt i hende, var hun rolig og betragtede ham sprutte og gispe, den ene hånd holdt stadig krampagtigt om dåsen mens den anden rev og sled i rebet

"Hvem er du og hvad laver du her?" hvæsede hun. En rallende lyd undslap hans strube og hun slækkede rebet, så han kunne få lov til at tale. Hun lod sig ikke mærke med den lidt akavede position på den mudrede jord. Normalt ville hun have brugt sin rod til at gøre arbejdet for sig, men ude i forureningen var Urkræfterne for ustabile til at hun turde, af frygt for at skade ham og potentielt også sig selv.

Han mumlede noget utydeligt, der endte i flere klagende

lyde. Charlie sad og stirrede på ham. Hvad skulle hun stille op med ham? Han var tydeligvis skør, og forureningen raserede hans krop. Men energidrikken i hans hånd var også malplaceret.

Hvis hun tog ham med tilbage ville hun kunne rense noget af sit og Kims navn for at have været skyld i udgangsforbuddet. Måske kunne hun endda høste noget sjælden hæder og ære for sin bedrift. Tanken om Isobels triumferende smil og blik når hun afleverede ham, gav hende sommerfugle i maven.

Men sommerfuglene visnede ved den anden side af sagen: hvis hun bragte ham med tilbage til instituttet, ville det uden tvivl være grund nok til at bede eremitpræsten om at komme til instituttet.

Så var det dét værd? Måske var lærerinderne kommet på bedre tanker i mellemtiden?

Hun kom op og stå og trak ham op ved kraven. Hun vristede dåsen fra ham og stak den i lommen inden hun bandt hans hænder på ryggen. Rebet var alt for langt, så det kunne vikles om hans overkrop, indtil hun selv havde en lille længde af det i hånden, som en hund på en snor.

"Lad os se hvad vi kan få ud af dig. Afsted!" kommanderede hun og halede ham med i retning af skovstien.

De nåede tilbage til instituttets område, og ved haverne stødte de på nogle af de andre elever, der var på vej over for at få frokost i centralen. De stoppede op og gloede måbende mens Charlie førte den vaklende unge mand med sig op til Alvinahusets hoveddør og bankede på.

Døren blev åbnet af Moder Amarantine. Hun så allerede oprevet ud, men det var ikke noget i forhold til hvad hun blev da hun så Charlie, der storsmilende hev den unge mand med sig op ad det sidste trin.

"Hej, Moder, jeg har noget til jer," sagde hun stolt.

Amarantine trak dem hårdt indenfor og smækkede døren i. Hun så med store øjne fra Charlie til hendes fangst.

"Hvad er det her for noget?!" Hendes stemme dirrede da

Charlie rakte hende rebet.

"Han var ude ved Forbrændingen," forklarede Charlie, men inden hun nåede at sige mere, trak Amarantine ham hårdt med sig gennem entréen mod spisesalen. Charlie fulgte med, usikker på om hun skulle gå eller ej, men hun lod ikke muligheden for at smuglytte til lærerindernes samtale gå uudnyttet hen.

Der var allerede en håndfuld lærerinder samlet i salen, heriblandt Morrigana, Eschenbaum og Penrose.

Da de trådte ind, vendte lærerinderne sig om. Charlies blik gled over til spisebordet og hun holdt et lille gisp inde da hun så hun Iselle spærre øjnene op og blive kridhvid i ansigtet ved synet af dem. På langbordet lå det fine messingrør og nogle gamle stykker papir var rullet sirligt ud på bordet. Amarantine fortsatte frem, men en hånd på Charlies skulder holdt hende tilbage.

"Sikke en fisk du har fået i nettet," sagde Isobel lavmælt. Hun havde stået lænet op ad væggen ved døråbningen. "De andre havde ellers lige besluttet sig for at tage ud og lede efter ham i skoven."

"Det var et tilfælde," svarede Charlie så sandfærdigt som muligt. "Jeg var lige kommet tilbage og gik en tur i skoven. Jeg så ham ved Forbrændingen. Han havde den her på sig," hun greb ned i lommen efter energidrikken og rakte den til Isobel. "Jeg ved ikke om der kun var energidrik i den. Han har slet ikke rigtig kunnet sige noget eller tale klart."

Isobel vendte og drejede dåsen imellem fingrene før hun duftede til den.

"Javel ja."

Charlie lænede sig tættere på og sænkede stemmen. "Jeg tror måske det var hans jakke, jeg fandt derude i fredags. Hvad skete der egentlig med den?"

Isobel rystede sig lidt ud af sine tanker.

"Med hvad?" spurgte hun.

"Jakken?" Charlie hævede et øjenbryn. "Den, jeg kom med."

"Ah." Isobel nikkede. "Den er der skam taget hånd om."

Lærerinden gav Charlies skulder et tvetydigt klem og slap hende.

Charlie så Iselle kante sig bort langs spisebordet og over mod døren. Hun sneg sig bag lærerindernes ryg men standsede da hun ikke kunne undgå Isobels blik.

"Hvad skal der ske med ham?" spurgte hun lavmælt. Hendes ansigt var udtryksløst til stor forskel fra den vrængende grimasse hun normalt lagde for dagen.

"Det må Alguderne vide," svarede Isobel og rettede sig op. Charlie forventede, at hun ville sende dem bort, men lærerinden forblev tavs og afventende. Charlie og Iselle forsøgte at gøre så lidt ud af sig selv som muligt og betragtede lærerinderne stimle sammen.

Den unge mand var blevet skubbet ned på knæ, bundet og hjælpeløs. Morrigana stillede sig foran ham med Eschenbaum ved sin side. Forstanderinden slog sin lange stav i gulvet og rebene omkring den unge mand forandrede sig til slyngplanter, der viklede sig stramt om hans arme og håndled. Hans hoved ludede, hans mund hang slapt åben mens savl dryppede ned ad hans trøje.

"Jeg spurgte om dit navn," gentog hun. Med et slag fra staven strammedes slyngplanterne endnu en gang. En enkelt gled op ad hans højre arm og til halsen, hvor den snoede sig rundt og gav et klem på det samme sted som Charlie havde placeret rebet. Han hostede og rullede hovedet bagover. Hans øjne var lukket halvt i. En lille lyd kom fra hans strube, men ikke noget, der kunne minde om ord.

Morrigana slog opgivende ud med armene.

"Han er helt væk," sagde hun. "Ikke engang en god Theltrance vil kunne trænge igennem det tankemudder."

Eschenbaum rakte hende en medaljon, en tynd skive af sten med snørklede symboler i.

"Jeg fandt den her i hans lomme, en Goode-medaljon," sagde viceforstanderen.

Morrigana vendte og drejede medaljonen inden hun lagde

den fra sig på bordet med et suk. "Vi får nok ikke meget ud af ham lige nu. Men det skal vi nok få lavet om på senere." Som et træ, der bøjede sig for vinden, bukkede hun sig ned og løftede hans ansigt med en finger under hans hage. "Børn, der leger med ilden, skal lære hvordan det føles at brænde sig."

Amarantine tog et beslutsomt skridt frem fra kredsen af lærerinder, der havde samlet sig om optrinnet i spisesalen.

"Jeg synes, det er på tide vi kontakter Korpset," sagde hun resolut. "Alt andet lige kan de tage en beslutning om hvad der skal ske med hans nuværende kendskab til os."

Morriganas læber strammedes til. "Jeg forstår dig godt, Pandora, men jeg foretrækker at holde Korpset ude af det her så længe vi kan, ellers vil det kun være et spørgsmål om tid inden Rådet og Adonum får nys om det."

"Og netop derfor mener jeg, det er bydende nødvendigt, at vi får Fader Dimitrovitch hertil," indskød Eschenbaum.

Der blev dødsstille i spisesalen. Alle så på Morrigana. Globelamperne blinkede, luften knitrede, og slyngplanternes blade sitrede.

"Jeg er ikke glad for tanken," sagde forstanderinden endelig, "men det her er ude af mine hænder. Heldigvis har vi nogen hos os, der kender ham." Hun så over på Isobel, der lagde armene over kors, "

"Jeg har forsøgt at have så lidt at gøre med Constantine som muligt," svarede Isobel skarpt og passerede de nærmeste lærerinder for at komme hen til forsamlingens midtpunkt. "Det har udelukkende været min bror, der har haft kontakt med ham da han arbejdede for os."

"Hvor længe skal han være her?" spurgte en lærerinde fra en af søjlebuerne.

"Til vi har fundet en løsning på det her enerverende skadedyrsproblem," hvislede Morrigana.

Isobel lænede sig op ad spisebordet. "Og broderskabet?" spurgte hun.

"Mon ikke vi kan få vristet noget ud af den her om hvor de

holder til." Morriganas fingre greb fast i den unge mands hår og tvang hans hoved tilbage. Hans øjne svømmede rundt.

"Hvad i Algudernes navn har han dog indtaget?" spurgte Amarantine. "Jeg har set Urkraft-forurening påvirke mennesker på mange forskellige måder, men det her er nyt."

Eschenbaum stak ansigtet helt ned til ham. Han fortrak ikke en mine til trods for at hun snusede til ham, som en ulv snuste til en såret kaninunge.

"Han lugter af noget sødt og sprit," sagde hun og rettede sig op igen.

"Søster Malone fandt ham med den her i hånden," sagde Isobel og satte dåsen på bordet. "En energidrik. Man kan blande dem med alkohol. Det skulle have en ret kraftfuld og ikke ufarlig påvirkning."

"Vi må vente til forureningen har lagt sig i hans system," sagde Morrigana. "Vi isolerer ham i kælderen."

Hun skubbede ham over mod Eschenbaum, der slæbte afsted med ham til kældernedgangen ude i køkkenet. Forsamlingen af lærerinder åndede mærkbart op da luften lettede og globelamperne faldt til ro. De to elever stod stadig som naglet til stedet. Charlie mødte Isobels blik, de røde læber bugtet i et uaflæseligt drag. Den varme Thel-stemme formede sig i hendes tanker.

"Jeg tror det er bedst I smutter tilbage til jeres hus, er det ikke?" sagde den. Charlie sænkede skuldrene efter at have stået anspændt under hele optrinnet. De vendte sig for at gå.

"Og Charlie?"

Ordene fik hende til at tøve og se tilbage mod forsamlingen, der var begyndt at gå i opløsning. Hun tvang et svar frem til trods for det kaos af tanker, der buldrede løs i hendes hoved.

"Ja, Moder?"

"Ikke flere svingture til Forbrændingen, vel?"

Charlie ville svare men fornemmede, at hendes stilhed var nok til at vise, at hun forstod en pæn hentydning. De forføjede sig ud af huset inden de fik flere problemer.

◊◊◊

Udenfor i regnen stod små klynger af nysgerrige elever. Der havde været en sagte summen blandt dem, men der blev med ét stille da Iselle og Charlie trådte ud ad hoveddøren til Alvina. Iselle sendte Charlie et bistert blik før hun trådte ned ad trappen og ignorerede de andre elever, der forlegent brød op og gik i deres respektive retninger.

"Hey!" Charlie satte efter hende og greb hende ved albuen. Iselle rev armen til sig og bakkede væk fra hende.

"Skrid!" sagde hun og hendes kinder glødede. Hvor regnen faldt på hende, sydede og dampede det som vanddråber, der ramte en varm kogeplade.

"Hvad lavede du ude ved Forbrændingen?" spurgte Charlie.

"Det rager ikke dig!" bed Iselle tilbage.

"Var det Helas Beretning, der var i røret?" vedblev Charlie. Iselles vrede blev dulmet et kort sekund af overraskelse.

"Hvordan ved du noget om den?" spurgte hun åndeløst.

"Jeg hørte lærerinderne diskutere den ovre i Alvina," svarede Charlie.

En krølle formede Iselles mundvig opad i et listigt smil.

"Ah ja," sagde hun giftigt. "Gad vide hvad prisen var for at få det at vide? Du skal jo bare byde dig til, så kan du få hvad du har lyst til, ikke sandt? Jeg er sikker på, at du holdt op med at beklage dig for længe siden og overgav dig til at være lærerindernes lille kæledægge. Der er vel heller ikke nogen grund til at stritte imod så længe man er en god, lille tøs, der gør alt hvad forstanderinden beder om?"

Charlie knyttede hænderne. Lysten til at gøre noget drastisk var fristende nu hvor lærerinderne var optaget af krisesituationen. Nogle af de elever, der havde været på vej bort, stoppede op og betragtede dem på behørig afstand.

Iselle var omgivet af en dampsky. Hendes øjne kunne riste

enhver sjæl i miles omkreds. Charlie var kold og gennemblødt. Hendes hårknold var faldet ned, og den stakkels jakke hang på hende som en alt for stor mængde militærgrøn hud, der klæbede ubønhørligt til hende. Ikke desto mindre var kulden ikke mere end en prikkende, stikkende fornemmelse i armene, en fjern påmindelse om at de stod udendørs og – til trods for alverdens Urkræfter – ikke var immune overfor en forkølelse.

"Hvor fik du Skriften fra?" Hun skiftede taktik. Det var klogere end at give plageånden mere ammunition. "Én ting er, at du havde den, men hvordan havde du fået fat på den? Du har vel ikke …" Det gik op for hende hvilken retning Iselle var kommet fra og hvad det var Wilhelmina havde hentydet til at hun havde set i Forbrændingen. Hun flækkede i et triumferende grin. "Så det var DIG, der lukkede ham ind?!" udbrød hun højt nok til at flere af de omkringstående elever kunne høre det. "Hjalp du dem også da de brød ind? Gad vide hvad din far synes om det når han hører-"

Det gjorde udslaget.

Iselle greb ned efter staven i remediebæltets hylster. Charlie havde selv en hånd om sin rod i lommen, parat til at parere hvad end der ville blive sendt i hendes retning. Stavens spids glimtede som en blitz på et kamera, og regnen skød afsted som strålen fra en kraftig vandpistol. Charlie nåede at reagere med et svirp af roden før strålen nåede hende. En storm af visne blade rejste sig som en blød mur og afbødede det meste af vandstrålen længe nok til at Charlie kunne nå at undvige. Hun fik flere blade til at hvirvle op omkring Iselle så deres smattede, mudrede flader klæbede til hende.

Sådan dansede de frem og tilbage overfor hinanden. Vandstråler, bladmur, vandstråler, bladmur, til stor fornøjelse for eleverne omkring dem. Der blev hujet og klappet, lige indtil døren til Alvina blev slået op og Penrose kom ud med kurs imod dem.

En tyk stråle vand kolliderede med bladmuren, som to håndflader, der smækkede sammen. Hvor meget Penrose havde nået at se, var ikke til at vide. Hun krydsede græsset og hen til Iselle

og Charlie, der sænkede henholdsvis stav og rod, og bakkede et par skridt baglæns, begge stakåndede af anstrengelserne. Husmentoren greb dem uden et ord i nakken som to uvorne kattekillinger og slæbte dem demonstrativt over grusstierne til Vena, hvor døren sprang op foran dem. Huskatten hoppede ned fra sin plads indenfor døren og spankulerede vigtigt i forvejen ind i spisestuen. Her placerede Penrose dem på en bænk ved et af langbordene.

"Hvad går der af jer?!" Hun dirrede af indestængt raseri. "I to burde klappe hinanden på ryggen for jeres bedrifter i dag. I stedet står I og tilsmudser Piletræsinstituttets ry og rygte som et par gemene duellanter. Det er uanstændigt og uklædeligt!"

Iselle trak et mudret blad af kinden, og Charlie vred kanten af den gennemblødte jakke så det dryppede på flisegulvet. Ingen af dem så op. Charlie var nogenlunde vant til irettesættelser, men for Iselle var det nyt. Penrose slog ud med armene.

"Hvad skal jeg stille op med jer?" spurgte hun. "Jeg kan ikke engang give jer en eftersidning, for de andre lærerinder er enige om at I skal hædres for jeres gerninger. Det eneste jeg kan gøre, er at advare jer om, at næste overtrædelse vil koste jer én dobbelt så hård som normalt."

De nikkede begge tavst. Penrose satte opgivende hænderne i siden.

"Smut med jer." Hun viftede dem bort, og Charlie og Iselle rejste sig uden et ord. Iselle forsvandt ovenpå, hvorimod Charlie smuttede ind i sydstuen. Her sad Kim, Frieda og Wilhelmina i færd med at forklæde kogler som stive pindsvin.

Mens hun hængte sit tøj til tørre foran den knitrende pejs gengav hun kort hvad der var sket både i templet og med den unge mand. Mødet med Tom holdt hun dog for sig selv.

Kim og Wilhelmina måbede ved hendes beretning og kommenterede den lystigt mens Frieda forholdt sig tavs og betragtede Charlie med de ulmende øjne let knebet sammen.

Copyright © 2026

Kapitel 30: Ild

Resten af weekenden var det store samtaleemne i Vena den unge mand, der var blevet spottet sammen med Charlie, og optrinnet mellem hende og Iselle. Charlie og de andre søgte ly i sydstuen men kunne alligevel ikke undgå nysgerrige blikke. En del elever, som ikke normalt brugte stuen, var rykket derind, og det lille slæng endte med at fortrække til Charlie og Kims værelse for at være i fred.

Først omkring aftensmadstid gik de nedenunder igen for at spise. Der hang en vammellummer luft over bordet mellem Charlie og Iselle, men Charlie forsøgte efter bedste evne ikke at gøre et nummer ud af sig selv ved bordet. Det lykkedes da også lige indtil slutningen af måltidet, hvor en alt for velkendt smerte i nakken fik hende til at give et sæt.

Hun gispede overrasket og greb instinktivt op til nakken. Samtlige omkringsiddende elever stirrede på hende. Både Kim og Frieda hævede synkront et øjenbryn, og hun smilede beklemt.

"Må have forstrukket noget tidligere," sagde hun sammenbidt. "Smutter over til Godalski efter aftensmaden."

Veninderne undlod at kommentere det mens de spiste færdig og endelig kunne de gå fra bordet. Charlie gik ud i entréen hvor hun greb sin jakke, som stadig var fugtig efter vandkampen. Bag sig fornemmede hun tusind øjne på sig, og et kort blik over skulderen fortalte hende, at det ikke kun var eleverne, der holdt øje med hende.

Selvom Penrose og Hornsby var forsvundet ud af syne, stod Isobel stadig ved husmentorernes spisebord og så efter hende.

Der var ingen tegn på at hun ville komme hende imøde, selvom der herskede en tøven i hendes ranke holdning og en flygtig skygge af en panderynke. Men selvom Charlie tøvede et øjeblik, som et skrig om hjælp, kom lærerinden hende ikke til undsætning. Der var ingen udstrakt olivengren denne gang, ingen åbne arme, ingen beroligende stemme. Var det en test? Var det en plan?

Hun trak den stadig klamme jakke over sig, snørede skoene og begav sig mod Alvina.

◊◊◊

Der åndede fred og fordragelighed da hun trådte indenfor. De lærerinder, der ikke var husmentorer, havde trukket sig tilbage efter aftensmaden for at lægge sidste hånd på næste uges undervisning. Hun standsede ved trappen i entréen og forsøgte at afkode hvor i huset forstanderinden opholdt sig. Det var som at følge en usynlig tråd ud i luften, og i dette tilfælde strakte den sig op. Op til Morriganas gemakker.

Charlie hærdede sig inden hun gik op ad trappen.

På øverste etage kom hun op til en rund repos med en ensom globelampe, der svævede dovent afsted. Hun nærmede sig den runde dør på den modsatte side. Med hånden mod de gyldne udskæringer i træet, skubbede hun den op og trådte ind.

Den aflange, åbne etage havde ikke ændret sig siden hendes første tid på instituttet, hvor hun havde stiftet bekendtskab med den. I midten lå stuen med et par sofagrupper- og borde. Til højre befandt der sig et lille kontor, og til venstre lå soveværelsesområdet med den høje himmelseng, synlig hen over rumdelerne. Overalt var der fyldt med bøger og kunstfærdige nipsgenstande, hvis særprægede og lidenskabelige motiver sikkert ville have chokeret og forarget på enhver anden skole.

Hun stivnede ved synet der mødte hende. De gange hun var blevet kaldt til gemakkerne havde der ikke været andre,

men her til aften lå en ung kvindelig elev henslængt i sofaen. Hun så ud til at være en af de ældre elever, for i hånden havde hun et vinglas og det salige smil og svømmende blik fortalte, at flasken på bordet sandsynligvis var blevet tømt mest af hende. Hun var klædt i en løs kåbe som hun knap nok havde gidet snøre, så der var mere hud blottet end der var skjult.

Da hun så Charlie skubbede hun sig besværet op at sidde og satte glasset fra sig.

"Moder, du sagde - du sagde ik' vi fik besøg i-i aften," snøvlede hun. Morrigana dukkede op mellem to rumdelere til højre for hende. Hun var som altid også klædt i en let lavendelfarvet kåbe, dog væsentligt bedre holdt sammen end elevens.

"Ah, Charlie, godt at se dig," sagde hun inden hun så ned på pigen i sofaen, der var ved at tømme vinflasken for de sidste dråber. "Skal du ikke snart i seng, Thereza?"

Eleven spidsede læberne til en sur trutmund. "Jo jo."

Morrigana nikkede i retning af sengen. "Jeg kommer lige om lidt."

Eleven tog sit glas og slingrede ud af syne i retning af soveværelsesområdet. Morrigana vinkede Charlie med sig ind i kontoret.

"Hun er harmløs," sagde forstanderinden, da de var ude af hørevidde. "Hun har været utrolig nysgerrig efter den nye indtrænger, så jeg måtte hælde et eller andet på hende for at få hende til at tie stille."

Charlie bed sig i tungen mens Morrigana puslede ved skrivepulten.

"I aften har du din første opgave udenfor instituttet."

"Udenfor? Men … hvad med udgangsforbuddet? Og undervisningen i morgen …?"

"Det burde ikke være en lang tur."

Charlie prøvede at trække sig bare ét enkelt skridt bort, men hendes krop var frosset fast til stedet af noget, der bød hende at blive stående som en lydig hund. Hjælpeløshedens kvalme steg op i svælget på hende, og hun strøg fraværende en

hånd over underarmen for at dulme gåsehuden.

"Hvor skal jeg hen?" spurgte hun.

"Du skal til New Orleans." Morrigana rakte hende et kort fra skrivepulten. Der var en markering af en rute på hvad der lignede oversigten på en kirkegård.

Charlie gled kortet frem og tilbage mellem fingrene. "Og hvad skal jeg dér?"

"Du skal finde eremitpræsten Constantine Dimitrovitch. Hans kapel ligger på kirkegården."I rumdelernes lange skygger var hendes smil svært at afkode. Det kunne være lige dele hjertevarmt og lunefuldt. "Du skal give ham besked om at vi har brug for hans hjælp til at beskytte Piletræsinstituttet, efter det nu er lykkedes for Ipswich-brødrene to gange at trænge igennem vores forsvarsværker. Når du møder ham, vil jeg have du opfører dig ordentligt. Det er vigtigt, at vi viser ham tillid og imødekommenhed for at få ham til at komme og hjælpe os. Instituttets sikkerhed er på spil. Det håber jeg du forstår. Gør alt du kan for at overbevise ham."

Morrigana lagde en hånd på hendes skulder og gav den et klem, meget lig men samtidig også langt fra Isobels normalt opmuntrende gestus. En lille skælven gik igennem Charlie. Hun skævede mod den anden del af rummet inden hun tog mod til sig.

"Er ham den-"

"Du skal slet ikke bekymre dig om ham."

"Men han er stadig på instituttet? Hvor længe skal han være her?"

Morrigana tog en dyb indånding og rankede sig. "Det afhænger af hvor meget modstand han gør."

"Men skal han ikke tilbage ud?" Charlie rynkede panden. "Slipper I ham ikke fri?"

"Det må tiden vise."

Hun åbnede munden, men nåede ikke at tage til genmæle før Morrigana rystede på hovedet og hendes kæber blev presset sammen af en usynlig hånd.

"Jeg sagde, du ikke skulle bekymre dig om ham, Charlie. Du har en opgave, den skal du udføre."

Der var ikke andet at gøre end at nikke. Hun var rasende af skyldfølelse over at han sikkert blev holdt fanget, og hvad end de udsatte ham for, så var det på hendes regning. Kunne hun rette op på skaden? Kunne hun overhovedet stille noget op?

Hun hæftede sig ved at Morrigana kun talte om de to indbrud. Hvad med jakken hun havde fundet i Forbrændingen? Isobel havde sagt, at der var blevet taget hånd om den, men hvad betød det? Vidste Morrigana ikke, at der havde været et tredje brud på sikkerheden?

Morrigana klappede hende på kinden.

"Nu tager du afsted og gør instituttet stolt, ikke sandt, min pige?"

"Jo, Moder."

"Godt så. God tur."

Charlie bed tænderne sammen, stak kortet i lommen og forlod gemakkerne med et sidste blik over skulderen da Morrigana forsvandt ind i soveværelsets dunkelhed.

◊◊◊

Både aftenmørket og kulden havde sænket sig over instituttet. Hun gik i rask gang ad grusstierne mellem bedene, og styrede mod pergolaen og platformen. Her stillede hun sig op i midten af platformen, trak sin rod og orienterede sig med tegnet på brevet. Hun havde ikke prøvet at lave tegn, der passede til platforme i andre stater, eller andre lande for den sags skyld, så det var første gang hun faktisk så de små afvigelser i streglængder, snoede ender og kompakthed.

Så præcist som muligt, gengav hun tegnet i luften. Den sarte linje dukkede frem og flimrede mens hun bad til at hun havde fået alle stregerne placeret rigtigt. Riften åbnede sig, og en tung, krydret duft af regn og muld slog imod hende.

Platformen hun trådte ud på, var en rund sten dækket af

alger. Dens indgraveringer var blevet bidt ned af tidens tand. Kirkegården lå tyst hen omkring hende, og de mosbegroede flisegange var svære at skelne i mørket. Med kortet i hånden tog hun bestik af området og begyndte sin vandring mellem de høje gravmonumenter.

En mælkehvid dis indhyllede jorden hvor den udvaskede konturerne af de mange hundrede år gamle gravsten og mausoleer. Fugten hang på sten og blade. Den sagte dryppen prikkede hul i stilheden. En ensom natfugl knirkede et sted i den lumre sydstatsnat.

Ruten førte hende til et mausoleum, en grå stenbygning, der lå afsides i et hjørne. Vilde ranker af vedbend og roser voksede op omkring facaden og truede med at opsluge den menneskeskabte dødsoase.

Charlie nåede den høje støbejernslåge, der stod på klem. Lyden af en messende stemme nåede hende og hun stivnede, mens hun stirrede ned ad den snævre trappe. Bunden kunne anes svagt i lyset fra en ensom fakkel, der var som taget ud af en middelalderkulisse. Efter hendes besøg i Adonumtemplet havde hun haft en forventning om noget lyst og storladent, men det var ikke specielt foreneligt med de omgivelser hun stod i. Hun tænkte tilbage på lærerindernes snak og Friedas beretning om Rhafae-enklavens endeligt ved en eremitpræsts hånd. Fader McInnon havde været godmodig og hjælpsom, så hvordan ville en eremitpræst, der holdt til på en øde kirkegård, være?

Efter et par dybe indåndinger, tog hun mod til sig og gik varsomt ned ad trappen.

I bunden nåede hun et cirkulært rum med nicher i væggene, hvor der sikkert engang havde ligget afdøde slægtninge til hvem end der havde lagt den første sten til mausoleet. Nu var udhulningerne i væggene imidlertid ryddet, de jordiske rester smidt i bunker i hjørnerne. To lange stenpodier stod på hver side af rummet hvor ligene før i tiden lå på lit de parade, inden de blev lagt ind i nicherne. Det ene podie var dækket af

smeltede vokslys, samlinger af runesten, tørre urter, der udsendte små røgsøjler, kranier af forskellig oprindelse og afstødt slangeskind.

Charlie måtte kvæle et lille udbrud da hendes blik faldt på det andet podie.

Der lå et lig af en bleg, ung pige iført en fin, lyseblå kjole. Hun var beskidt og snavset, som havde hun været begravet direkte i jorden og nu var blevet gravet op igen. To små tjenere vimsede rundt om podiet, deres ansigter gemt under tunge kutter. De strakte sig på tæerne for at nå op og børste jorden af hende og duppe huden med svampe søbet ind i en væske, der afgav en syrlig, besk aroma. Lysene spruttede nu og da når en sporadisk dråbe fugt landede i den brandvarme voks, og lyden blandede sig med den lavmælte messen, der fyldte rummet.

Midt i det hele stod en sortklædt, høj mand. Han stod med et marmeladeglas i hænderne og messede mens han lagde talismaner på pigens krop og smurte runer på hendes hud med en rød, klæbrig væske fra marmeladeglasset. At dømme ud fra de makabre omgivelser, var det ikke svært at gætte hvilken væske det mon var.

Over hans skaldede isse spredte der sig mørke markeringer, der pulserede og vekslede i styrke. Et sort, blafrende Sjældyr dukkede frem fra hans krave, og de lysende øjne stak som hvidglødende syle mens den iagttog Charlie.

Manden standsede uden at se på hende, og de to tjenere stoppede op som ramt af lynet over den uventede gæst. Han rettede sig op, skruede irritabelt marmeladeglasset til og rakte det til en af tjenerne, der gemte det ad vejen.

"Hvem er du og hvad laver du her?" Hans stemme var skarp og skærende metallisk, som en rundsav i en knast. Han vendte sig rundt og hans ulmende blik fik Charlie til at spænde op i hele kroppen.

En Rhafae. Selvfølgelig.

Hun ville have taget ham for en hybrid med mængden af menneskelige træk, hvis ikke det var for markeringerne på

hans hoved og ansigt. De mindede hende om tatoveringerne på nogle af de hårde typer hun havde mødt i løbet af sin tid i Philadelphia. Tykke streger, der snoede sig om hinanden uden egentlig at have et motiv.

Han gik hende roligt i møde med et vrængende smil plastret til hans tynde overskæg. Hun sank en klump. Hvis luften sitrede omkring Eschenbaum og Morrigana af og til, så var ham her en pulserende, trykkende flamme. Mørket samlede sig i krogene. Hendes mave kæmpede en brav kamp for at holde aftensmaden nede.

"Jeg tilhører Elektra Morrigana." Ordene forlod Charlie som blev de banket ud af hende med en flad hånd på hendes ryg.

Et tyndt øjenbryn skød i vejret på hans pande, og læberne skiltes i et grin, der afslørede det spidse tandsæt.

"Elektra, Elektra, Elektra," klukkede han. "Ja ja, den gamle krage holder sig ikke for god til at tage sagerne i egen hånd når det kommer til Sjæledyr. Nå, hvad har hun så på hjertet?"

"D-det handler om - om Piletræsinstituttet." Charlie famlede efter ordene, forpustet af den tunge luft. "Vi - Det - Der har været indtrængere. Ipswich-brødrene. Moder Morrigana – nej, vi – efterspørger *alle* din hjælp til at beskytte os."

"Piletræsinstituttet, siger du?"

"J-ja." Hun prøvede at trække sig lidt bort fra ham, men han fulgte hende med et enkelt skridt. Hun kunne ikke komme væk uden at skulle træde op på trappens nederste trin, hvilket uden tvivl ville blive betragtet som uhøfligt. Så hun blev stående, bundet af sin pligt. Ovre ved podiet, var de to tjenere gået videre med at forberede liget til hvad end det skulle bruges til.

Manden gned sig om hagen.

"Det er længe siden jeg har besøgt det," sagde han eftertænksomt. "Måske er det på tide med en nyt visit."

"Vi … vi har ihvertfald brug for din hjælp," sagde Charlie. Selvom hun anstrengte sig for at holde fokus på manden, kunne hun ikke undgå også at lade blikket flakke rundt. Sym-

bolerne, der var malet på væggene, lignede ikke noget hun kunne genkende fra nogen af salene i Adonumtemplet. Når hendes blik strejfede dem, gøs hun med en sær pærevælling af sommerfugle, kvalme og svimmelhed i kroppen. Et diffust slør sivede ind i hendes øjenkroge, og hun blinkede heftigt for at tvinge det væk.

Han lo, små korte stød, som knivstik.

"Kan du lide stedet? Jeg har selv stået for det."

"Jeg - Det-" hun sank hårdt og tvang sig selv til at ignorere stanken af de rygende urter og balsameringsvæsken. "Det er meget … anderledes."

En usynlig hånd strammede langsomt sit greb om hendes hals. Det var ulideligt. Hun havde lyst til at løbe bort og aldrig komme tilbage eller se ham igen. Men det var ikke længere kun hendes opgave, der tvang hende til at blive stående. Noget i rummet, noget ved ham, bandt hende til stedet.

"Ja, ikke?" Han trådte endelig et par skridt bort fra hende. Hun snappede efter vejret da grebet løsnede sig og hun atter kunne trække vejret nogenlunde ubesværet. "Min gamle enklave lod mig bygge et kapel og de lyttede dengang ivrigt. Men de forstod ikke." Han gik over til liget og strøg sine fingre over pigens arm. Det klistrede blod glinsede fugtigt da han trak det ud i linjer hen over huden. "De begreb ikke at jeg kunne lede dem i en ny retning, væk fra de tørre doktriner og ind i kernen af Adonums lære, en kerne, som de i alt for lang tid havde afsvoret sig. Og stadig bekæmpes med næb og kløer."

En magnetisk tiltrækningskraft trak hende bort fra væggen og i retning af ham. Det var kun med en kraftanstrengelse, at hun kunne stå nogenlunde imod, så hun ikke fulgte hele vejen med ham.

Nu hvor hun var kommet nærmere så hun pigen tydeligere. Om halsen var der mønstre i huden, som fra et reb, der havde presset ind og efterladt blodudtrædninger. Var hun mon efterlyst? Hvem savnede hende? Hun kunne ikke være mere end tolv, måske tretten år.

"*Skal* man ikke følge doktrinerne selvom man er eremitpræst?" spurgte hun.

Han var nået halvvejs omkring stenpodiet da en ny lugt indfandt sig i rummet. De nu udtværede linjer af den blodige væske forbandt tegnene, han tidligere havde lavet. De blussede op som gløder i et døende bål, og under dem sydede og boblede huden. Hun tvang et surt opstød tilbage i svælget.

"Man *kan* følge dem," svarede han uden at fjerne blikket fra den døde pige. Der var et glimt i hans øjne, som gav Charlie lyst til at skrige op; noget både faderligt og ømt men også dyrisk, næsten begærligt. "Hvis man er et får med hovedet under armen og ukritisk følger masserne. Men hvis man, som jeg, læser teksterne og ser potentialet i de ting, som Adonum *virkelig* kan tilbyde, så kan man opnå en storhed, som de færreste tør stræbe efter."

Charlie svarede ikke. Hun rakte ud og strøg fingerspidserne over et lille kattekranie, der lå ved den døde piges fod. Knoglen var kold af fugten i det lille kapel.

"Hvad med de andre præster i templerne?" spurgte hun.

Constantine slog ud i en skræppende latter. Han slap liget og gik rundt om podiet. Stanken og det faktum, at han kom tættere på igen, fik atter Charlies hals til at snøre sig sammen.

"De er alle sammen groet fast." Hans ord voksede. "Deres visioner er tamme og udslukte. De har glemt vores sande styrke, de rigtige kræfter vi besidder."

Charlie forsøgte at bakke væk igen mens han nærmede sig, ude af stand til at svare.

"Jeg prøver at vende tilbage til tiden hvor alle Sindsretningerne var en del af religionen, men det kræver tid og tålmodighed," fortsatte han.

Charlies ryg mødte atter den kolde stenmur. Han stoppede foran hende, så tæt på, at det var umuligt for hende at rykke sig. Han lagde en hånd mod væggen ved siden af hendes ansigt for at skærme hendes adgang til trappen. Hun så på ham med store øjne, et dådyr stivnet i forlygternes skrækindjagen-

de lyskegler.

"Jeg skal t-tilbage til - til i-instituttet," prøvede hun spagt og drejede sig en smule på stedet.

Et grusomt smil spredte sig på mandens læber.

"Hvorfor skynde sig tilbage?" Stemmen slog faretruende krøller på ordene.

Hun pressede sig op imod væggen. De to tjenere i krypten bag ham lod ikke til at gøre noget. Enten var de blinde eller døve eller begge ting på én gang. Sjæledyret ved hans krave blussede op, et skærende sort hul ind til intetheden.

"Nej, jeg skal virkelig - *virkelig* tilbage -" stammede hun men kunne ikke se bort. Hans blik borede sig ind i hendes sind og hev og sled i hendes viljestyrke. I de øjeblikke længtes hun efter Morriganas kontrol, der kunne have vristet hende fri. I stedet invaderede han hende, uden hun kunne modstå og uden at hun kunne sige hvordan.

Alle nerveender blev aktiveret i hendes krop, musklerne spændtes og hendes åndedræt stagnerede. Hun mistede følelsen i sine fødder, og hun var let, næsten svævende. Skyggerne i hendes øjenkroge opslugte mere og mere af hendes synsfelt. Hendes krop var i bevægelse nu, i en retning hun ikke kunne definere. Hans stemme kom til hende et sted foran hende, en guide i en skyggefuld verden.

"Du mangler forståelse. Indsigt i hvad du kan opnå. Lad mig vise dig vejen frem og give dig Algudernes Velsignelse."

Hun blev rykket bagover af tyngdekraften. En kold og glat flade mødte hendes ryg. Det kunne ikke være den ujævne væg eller gulvet. Var det podiet? Var pigen blevet flyttet af tjenerne? Hvorfor var hun endt dér?

Hun kæmpede for at holde sig ved bevidsthed, kæmpede for at modstå hans overmagt. Hun skreg, men ingen lyd undslap hendes læber. Hun slog og sparkede, bed og kradsede, men hun lå ubevægelig og hjælpeløs, ude af stand til at gøre fra eller til. Lyset blev sløret, og til sidst smuldrede bevidstheden bort som visne blade knust mellem fingrene.

◊◊◊

Da hun kom til sig selv igen, stod hun udenfor i kulden, foroverbøjet ved mausoleets gitter. Så snart hun genvandt bevidstheden knækkede hendes ben sammen under hende. Hun gled sidelæns ned ad det kolde metalgitter. Fingrene spjættede for hver sammenføjning de ramte.

Hun havde tabt sin ene sko, sikkert på trappen ned til mausoleet, en grotesk parodi på en flygtende Askepot. Hendes øjne brændte, og hun knugede hårdt om det kølige metal mens hun stirrede ned i jorden. Hendes sidste sko var plettet af stearin og med et par tørre urtestiklinger, der var kravlet ned i kanten.

Med en heftig bevægelse, hev hun den af og smed den ud af syne. Nogle fugle fløj skræppende op i natten. Det susede for hendes ører, og kvalmen vældede op i hende, så hun måtte spytte galde ud over en afblomstret rhododendronbusk. Kulden blev hendes holdepunkt. Hun kneb øjnene sammen og fik den sidste mavesyre ud, inden verden atter faldt til ro.

Hvad var der sket?

Det var som om han havde slukket en knap i hendes baghoved, og først nu var den blevet tændt igen her oppe på overfladen. Og nu, mens hun genvandt fatningen, kunne hun mærke ting, som bestemt ikke var i orden. Hendes bukser sad skævt, knapperne var revet af og det sved og summede mellem benene. Hun havde ondt i maven, som et hulrum, der var blevet gravet ud i hende.

Hvad havde han gjort ved hende?

Rystende og med lukkede øjne tvang hun sig selv til at tage nogle dybe indåndinger, og endelig fik hun stablet sig selv langsomt på benene. Hun ville bare tilbage til instituttet, hjem og sove. Hun bad til at Friedas baldrian-te kunne jage de værste ting på afstand. Fysiske minder gav genlyd i hende. Podiet mod hendes ryg. Følelsen af store hænder. Varm ånde mod ansigtet. Kold luft mod nøgen hud …

Første skridt fik hende næsten til at gå i knæ igen. Det brændte sved helt ulideligt for hvert skridt hun tog. Hun behøvede ikke spørge sig selv hvad der var sket. Sandheden sad i underlivet og dunkede i takt med hendes puls. Hvorfor havde hun ikke kunnet stå imod? Hvorfor havde hun ikke været stærkere?

Mens hun krumbøjet, skridt for skridt, fandt vej gennem kirkegården, bad hun til at et mirakel ville komme dumpende ned ovenfra. At det bare var en ond drøm. Et mareridt ud af de mange hun havde haft på det seneste.

Desværre var der kun hende i den mørke sydstatsnat og natfuglens hæse klang i det fjerne.

Copyright © 2026

Kapitel 31: Aske

Charlie blev vækket af at Kim ruskede hende. Vandet fra bruseren plaskede ned over dem. Hvordan hun overhovedet var kommet hjem og hvad klokken var, havde hun ingen anelse om.

Hendes verden var sløret, og hun vendte sig rundt og kastede krampagtigt op. Der kom ikke meget ud og den smule der gjorde, blandede sig med vandet og forsvandt ned i afløbet. Hun stirrede ned på sine hænder, små rifter på knoerne vidnede om … modstand? Kamp?

Møjsommeligt satte hun sig op og så rundt. Kim sad gennemblødt med hende under bruseren. Frieda stod udenfor vandets stråler, begge i deres nattøj. De stirrede på hende, og Kim sagde et eller andet og rakte op for at slukke for vandet.

"NEJ!" Charlies råb rungede ud mellem flisevæggene. "Please, lad det løbe …"

"Okay, okay." Kim betragtede hende, de ravgyldne øjne fulde af bekymring. "Hvaaa' … hva' fuck er der sket med dig?"

Charlie stirrede forbi Kim, på flisevæggen, på fugerne, på et eller andet. Skyggerne krøb ind i øjenkrogene på hende. Hun blev rusket igen.

"Hey, jorden kalder Charlie! Fucking svar mig!" Kim stak hende en lussing. Den sang igennem hende som et elektrisk stød. Hendes nervesystem sprang til live. Skyggerne forduftede.

"Jeg … jeg ved det ikke …" fik hun fremstammet.

"Okay, kan vi i det mindste slukke vandet og gå ind på værelset?" spurgte Kim.

Charlie sank en klump inden hun nikkede. Kim slukkede for

vandet. Det var først nu hun opdagede, at hun stadig var fuldt påklædt, jakke, bukser og sokker. Dog var det meste gået fra hinanden i syningerne, som var det blevet sprættet op. Skoene var nok tabt for evigt i den New Orleanske nat, men hun havde et ekstra par i skabet.

Kim fik hende forsigtigt op og ud af tøjet. Blodudtrædninger og tydelig rødme, sprang veninderne i øjnene. Hendes trusser var revet op og der var blodstænk på stoffet. Hun vendte ansigtet ind mod Kims skulder.

Frieda stod klar med et stort håndklæde, så de kunne pakke hende ind. Sammen hjalp de hende ud på gangen og tilbage på soveværelset.

Charlie trak skælvende begge dyner omkring sig og lagde sig i fodenden af sengene. Frieda hentede te og Kim skiftede til en tør pyjamas. Da Frieda vendte tilbage kom Charlie op og sidde så hun kunne få noget at drikke.

Duften fra teen jog mindet om kapellets stank lidt på flugt, men den lurede hele tiden lige under overfladen. Slurk for slurk fik hun forbindelse til verden igen. Varmen bredte sig og omsluttede hende, beroligende og døsende.

Vækkeuret på natbordet viste klokken var kvart over et. Hendes hoved sejlede ved tanken om de timer hun havde mistet til det totale, uformelige mørke, der optog alt for meget plads i hendes bevidsthed.

"Hvor-" begyndte Kim.

"Giv hende lige et break," sagde Frieda skarpt. Hun havde taget plads ved siden af Charlie og strøg en beroligende hånd over hendes ryg.

Charlie gned de brændende øjne og så op på Kim. "Hvad vil du vide?" Hendes stemme var mat og afkræftet. Årh, hvor hun hadede at have det sådan her! Men årh, hvor hun også bare hadede alting lige nu! Sig selv, manden med de ulmende øjne, Morrigana, Iselle, fyren i skoven, Tom – selv de dumme sko hun nu havde mistet.

"Well, først og fremmest hvor fuck du har været i aften. Du

skred efter aftensmaden og ingen har set dig siden."

Charlie tog en slurk af teen. "Jeg …" hun sukkede, "Moder Morrigana gav mig en opgave."

"En opgave?" Frieda hævede et øjenbryn. Charlie nikkede og slog blikket ned til koppen igen. "Har hun gjort det før?"

"Det er i hvert fald ikke første gang." Kim satte sig på hug foran Charlie. "Kan du huske hvad vi snakkede om, der dagen efter indbruddet? Kan du huske hvad vi lovede? At der ikke skulle være hemmeligheder imellem os. Og du sagde, at jeg måtte vente til du blev klar. Well, jeg kan kraftedme ikke vente længere når min bedste veninde fucking ligger i brusebadet og ligner et flået dådyr. Du fortæller mig hvad fuck der sker, og det er lige nu. Fortæl os det. Fortæl os hvorfor du forsvinder over i Alvina hele tiden."

"Kim," kom det advarende fra Frieda. "Slap af."

Charlie tog en dyb indånding og så Kim direkte i øjnene, så direkte som hun måske aldrig havde set hende i øjnene før. Ja, deres samtale. Deres løfte. Kernen i hendes indre var slået komplet itu. Hun havde ingen mulighed for at standse flodbølgen.

"Jeg …" hendes stemme nægtede at lystre. Efter endnu en mundfuld te rømmede hun sig og prøvede igen: "Jeg er … hendes Sjæledyr."

Kim så blankt på hende.

"Men det havde du vel regnet ud, havde du ikke?"

"Vi havde kinda snakket om det," kom det fra Frieda. "Gættet os frem til det. Men det har da ikke altid været sådan, har det?"

Charlie lukkede træt øjnene og kæmpede mod udmattelsen. "Det er grunden til at Eschenbaum fik mig til Piletræsinstituttet til at begynde med. Så Morrigana kunne få en Skifter som Sjæledyr. Siden jeg kom hertil, har jeg været igennem Hertzlied-proceduren. Til nytår vil den være afsluttet. Hun kan endda styre mine skift. I aftes sendte hun mig afsted til New Orleans for at kontakte eremitpræsten Fader Dimitrovitch …" Hun

fortalte om turen, om kapellet, om tjenerne. Frieda spærrede øjnene op men lod hende tale færdig. Hun stoppede med et suk og så ned i tekoppen.

"Men … Jeg kan ikke huske hvad der skete, efter jeg overbragte beskeden."

"Du kan sgu da se, at der er sket et eller andet!" sagde Kim.

"Ja, Kimmie, men jeg kan ikke huske hvad! Jeg kan ikke se det for mig!" Charlies stemme steg, tyk at tårer. Hun strøg frustreret en fugtig hårlok bort bag øret. Først nu gik det op for hende, at elastikken var røget ud af hendes hårknold. Hun greb hårdere om sin tekop og rokkede frem og tilbage i korte, rastløse ryk. "Jeg prøver og prøver," hun sank en klump. "Der er bare ét stort, sort hul, indtil jeg er udenfor igen, og jeg -"

Hun kneb øjnene sammen og kæmpede mod gråden, der krængede sig om hendes læber. Frieda tog koppen ud af hendes hænder og stillede den et sikkert sted inden hun forsigtigt lagde armene om hende og vuggede hende blidt. De første hulk kom i små stød til det blev en lind strøm af forløsende tårer. Kim sad med ansigtet begravet i hænderne, og da hun så op igen var hendes øjne ligeledes røde og fugtige.

"Jeg slår ham fucking ihjel," knurrede hun.

"Kim," kom det atter advarende fra Frieda.

"Nej, seriøst, jeg mener det!" Kim sprang op og begyndte at gå frem og tilbage. Hun rev sig i håret mens eder og forbandelser blev blandet sammen til en knurren i hendes strube. "Sådan en fucking, klam, ulækker, creepy stodder af en eremitpræst! Jeg æder ham til fuldmåne, gør jeg! Nej, vent, jeg flår ham! Jeg skal kraftedme ikke spise sådan noget skrald." Et par hårstrå dalede til gulvet fra hendes fingre. "Han skal fandme ikke få lov til at gøre sådan noget! Du skal sige det med det samme til Morrigana. Det er jo tydeligt at manden praktiserer Det Femte Sind!"

"Mon ikke hun allerede ved det?" sagde Frieda.

"Det er sgu da ikke sikkert! Det kan være han smiler pænt til hende, men så snart hun er ude af syne, bliver han et mon-

ster!" Kim vendte sig bestemt imod Charlie. "Vi går derover med det samme, og så går vi til Moder Godalski bagefter."

Der var stille et øjeblik. Charlie gjorde sig fri af Friedas greb. Hun fik et par servietter til at tørre øjnene og pudse næse. Papiret blev kastet over i skraldespanden.

"Nej," kom det fra hende.

"Hva'?" Kim så dumt på hende, som om hun havde talt et andet sprog. "Vil du ikke gerne have stodderen straffet?"

"Jo, men …" Charlie så ned i gulvet og strøg sig over armen. Hun var selv overrasket over sit svar, men alt i hende var gået i hårdknude, stivnet og ude af stand til at komme videre. Hvert åndedrag tog usigelige mængder energi og tanken om hvad der skulle til af kræfter for at komme manden til livs, var nok til at få hendes øjne til at brænde igen.

Hun sukkede. "Det kommer ikke til at gøre nogen forskel. Han kommer til instituttet og skal hjælpe mod mere indtrængen."

"Men hvis de hører han er sådan et fucking klamt creep, kommer han sgu da vel ikke ind på instituttet!"

"Det er jeg bange for at han gør," sagde Frieda lavmælt. "Før han var eremitpræst, var han jo højtstående i Adonum."

"Herligt." Kim slog ud med armene. "Fucking herligt! Hvad skal vi så gøre?"

"Holde os fra ham." Charlie modtog atter koppen fra Frieda og drak den sidste lunkne slurk te inden hun trak dynen mere om sig. "Holde os fra ham og bede til han ikke skal være her særlig længe."

En magtesløs stilhed sank atter ind imellem dem.

"Jeg synes stadig, du skal over til Godalski," sagde Kim.

"Hvilken forskel skulle det gøre?" spurgte Charlie.

"Vi kan finde ud af hvad han har …" Kims stemme faldt til gulvet.

"Det behøver Godalski ikke at fortælle mig."

"Men så ved hun da-"

"OG HVAD SÅ HVIS HUN FUCKING VED DET?!" Charlie

kylede koppen mod døren så den splintredes med et smæld. Der blev banket irriteret på væggen. Hun greb dynekanten i stedet og krammede den så hendes knoer blev hvide.

Tårerne sprang atter frem i hendes øjne og trillede ned ad hendes kinder, men lige nu og her var hun ligeglad. Hun havde mest af alt lyst til at lægge sig ned og aldrig stå op igen, eller løbe over til Alvina og bede Isobel tage hende langt bort.

Men det kunne hun ikke. Hun var her, og hun var fanget. En mus i et laboratorium, og en ny videnskabsmand var netop trådt ind ad døren, klar til at gøre hendes liv til et helvede.

"Kan du ikke se det? Det er pisse ligegyldigt! Han kommer alligevel, og alle klapper og bukker fordi han kan sikre de skide barrierer."

Kim skar en bitter grimasse. "Det er noget bullshit, at det skal være sådan."

"Yeah, det er det." Charlie trak dynen så meget omkring sig, at det kun var hendes ansigt, der stak frem, blegt og træt. I tavsheden der fulgte, hørte de nogen gå forbi ude på gangen.

"Kan man … kan man slippe for at være hendes Sjæledyr?" spurgte Kim efter fodtrinene havde fortaget sig. "Kan man omgøre en Hertzlied-procedure?"

"Jeg ved det ikke," svarede Charlie opgivende og pressede dynekanten mod øjnene. Trætheden, gråden, udmattelsen – alt dunkede i hendes tindinger. "Ved du noget om det, Freddy?"

Frieda rystede på hovedet. "Nej, men jeg kan prøve at undersøge det?" En lille trækning viste antydningen af et af hendes sjældne smil. "Det kan da være, der er en udvej et sted? Men jeg forstår bare ikke hvorfor hun bruger Hertz-lied-proceduren?" Hun rejste sig med armene over kors. "Der skal virkelig meget til at man vil risikerer at blive stillet for Rådet. Jeg spekulerer mere på om hun har prøvet med andre, men det måske er … mislykkedes."

Charlie trak på skuldrene. "Jeg har ikke hørt hende snakke om det, men det er meget muligt. Men det vil sikkert tage tid at grave beviser frem."

Der var stille et øjeblik."

"Kan vi ikke anmelde det?" spurgte Kim.

"Hvem vil de tro på?" Charlie så fra den ene til den anden. "Tre elever eller en mange hundrede år gammel Dráfae og hendes viceforstanderinde?"

Kim skulle til at svare, da døren gik op og Wilhelmina stod i døråbningen. Hendes slør sad skævt og hun gned øjnene.

"Hvad laver I?" spurgte hun søvnigt. "Hvorfor kaster I rundt med ting?"

Charlie lagde sig ned igen. Hun orkede ikke at skulle fortælle det hele én gang til. Frieda og Kim tog det som en pæn hentydning. Samtalen var ovre men uforløst. Der var ikke noget de kunne gøre.

De andre samlede skårene fra koppen og smed dem ud inden de trak sig tilbage til Wilhelminas værelse, så Charlie kunne få ro til at sove. Hun lyttede til deres dæmpede stemmer, der fortonede sig i det fjerne.

Hendes sind var i kaos. Det var som at holde fast på en sort suppe, der sivede ud mellem fingrene på hende hver gang hun desperat havde fået det skrabet op i hånden. Værelset gyngede, men det blev efterhånden mere en blid vuggen, der fjernede det meste fokus fra udmattelsen i kroppen og ubehaget mellem hendes ben. Frieda havde sikkert kommet noget ekstra beroligende i teen, og Charlie var hende taknemmelig.

Hun forbandede sig selv for ikke at gøre som Kim sagde hun skulle, men sandheden var, at der ikke ville være noget at stille op. Selv hvis hun gik til Godalski, ville det ikke gøre nogen forskel. Selv uden at kunne huske det, vidste hun hvad han havde gjort.

Kvalmen bugtede sig truende fra mellemgulvet og op igen, men hun tvang den tilbage med dybe vejrtrækninger. Hun måtte bare holde sig på afstand af ham, skjule sig hvis det blev nødvendigt.

Han skulle ikke have lov til at vinde.

Copyright © 2026

Kapitel 32: Beskytter

Hun vågnede først sent mandag morgen da en blid rusken fik hende tilbage til bevidsthed. Dynen var tung som bly og madrassens dyb altopslugende. Hun registrerede et fast greb i hendes skulder, og at der blev kaldt på hende.

"Charlie? Charlie, der er morgensamling."

Stemmen var langt mere mild end når Penrose eller Hornsby skulle have eleverne op og ud af fjerene. Hendes øjne var gruset til, og i den lille sprække hun formåede at få på klem, så hun Isobels ansigt i et søvndrukkent slør. Et lyn af skam ramte hende i solar plexus, og hun krængede sig sammen.

"Charlie? Du har sovet over dig. Det går altså ikke at-"

Isobel trak dynen lidt til side. Charlie huskede med det samme, at hun kun lå i det håndklæde som de andre havde viklet hende ind i. Lærerinden spærrede øjnene op ved synet af de blå mærker.

"Hva- … hvad i alverden er der sket med dig?"

Charlie forsøgte at sætte sig mere op. Hovedet dunkede, som havde hun siddet alt for længe oppe med Kim og drukket alt for meget af køkkenets våde varer. Hun tog sig til tindingen og masserede den forsigtigt.

"Jeg … det var bare … en tur …"

Hun nåede ikke at sige meget mere før Isobel tog fat og undersøgte mærkerne. Bekymringen i lærerindens blik blev erstattet af dyb alvor mens fingerspidserne nænsomt vandrede langs blodudtrædningerne. Hun tog plads ved siden af Charlie og støttede hende med en arm omkring hendes skuldre.

"Charlie, hvad er der sket?" Den moderlige mildhed var forduftet, og det direkte tonefald efterlod ingen tvivl om, at hun ville have et ærligt svar. Charlie hostede nattens ruhed i halsen bort og kom mere til sig selv. Hun gned det værste søvn ud af øjnene med en kraftesløs bevægelse.

"Jeg var …"

Hun pressede hænderne sammen til en kugle foran sig mens fingrene gled frem og tilbage over hinanden. Et par slanke hænder lagde sig om hendes ansigt og drejede det uendeligt langsomt men insisterende imod kvinden ved hendes side. De grønne øjne mødte hendes, og med et næsten umærkeligt ryk i kroppen, blev hun trukket ind i deres dyb, i et varmt, trygt rum, en omfavnelse fra usynlige arme.

"Charlie, du kan stole på mig, husk det. Hvad du end siger, bliver mellem os. Jeg vil dig intet ondt. Se på mig og fortæl hvad der er sket." Ordene sivede ind i hendes sind, ikke som ord men som følelser af tillid, omsorg og kærlighed i uanede mængder.

Som perler på en snor blev historien ord for ord, trukket ud af hende. Hun var ikke sikker på om hun rent faktisk talte, eller om hun blot delte de billeder og følelser, der nu blev bragt op til overfladen og ført videre over til lærerinden.

Det var en befrielse ikke at skulle spekulere på at formulere sig så meget, når det nu blev gjort for hende, eller hvad end der nu skete. Hun var taknemmelig for at få historien ud og fortalt, fra start til slut. Hun hulkede indestængt ved det sorte hul i hendes hukommelse, men slappede mere og mere af efterhånden som hun nåede til vejs ende.

Til sidst åndede hun lettet op og lænede sig ind til Isobel, der sad aede hende blidt over håret.

"Tak for at dele det med mig," sagde hun, inden hun holdt Charlie lidt ud fra sig. "Jeg skal gøre hvad jeg kan mens han er her, for at han ikke kommer dig nær. Dine veninder handlede klogt. Så længe I holder sammen, er jeg ikke bekymret for jer."

Charlie blinkede og vendte tilbage til en kold og ubehagelig omverden. Hun sank en klump og ønskede sig tilbage til

den tryghed, der netop havde svøbt hendes sind i en salig ro. Det havde været ligesom bassinet i Adonumtemplet, men anderledes. Her havde den været velkommen, hun havde selv inviteret den ind.

"Synes du jeg skal gå til Godalski?" spurgte hun. Isobel så længe på hende.

"Hvad vil du opnå med det?"

Charlie trak på skuldrene. "Vished. Beviser."

Lærerinden sukkede tungt. "Du ved allerede hvad der er sket. Og selvom vi samler det som beviser, så er der dele af Ursamfundets lovgivning, der gør det besværligt at stille noget op, når den slags sker i et tempel eller sågar i en eremitpræsts kapel. Algudernes kærlighed er jo almægtig."

Charlie fik kvalme og slog blikket ned. "Hvornår kommer han her?"

"På onsdag." Isobel slap hende og rejste sig. "Der er festmiddag på fredag i Alvina hvor han vil deltage i spisningen. Jeg anmoder om en ekstra opvarter, så du ikke skal være alene om det."

"Nej, jeg kan godt s-"

"Nej, Charlie. Det bestemmer jeg." Tonefaldet efterlod intet til diskussion. "Jeg skriver dig på som syg i dag og får Kim til at komme med mad, men i morgen kommer du til min time, forstået? Tag kampen op. Vi skal nok klare den sammen. Du og jeg. Jeg skal nok beskytte dig. Det lover jeg."

◊◊◊

Efter Isobel var gået, lå Charlie og prøvede at sove videre. Da det ikke lykkedes, besluttede hun sig for at trodse smerterne i kroppen og snige sig ud for at løbe en tur i støvregnen. Alle andre var til timer, så der var kun huskatten, der lå foran pejsen i en af stuerne og drømte så poterne spjættede.

Køligheden udenfor var en velsignelse, og efter træningen tog hun et langt, varmt bad, inden hun krøb ind i seng igen.

Omkring frokosttid kom Kim med en bakke mad. Hun fortalte, at Morrigana havde annonceret Constantines ankomst ved morgensamlingen. Det tog al appetit fra Charlie, og Kim blev på værelset efter klokken havde ringet til time. Nu sad hun og kastede nøddeskaller over i papirkurven.

"Jeg tror ikke han kan finde på noget mens han er her, tror du?" spurgte hun efter nogen tids eftertænksom tavshed.

Charlie så på bunken af nøddeskaller, der var endt på gulvet foran papirkurven. "Det ved jeg ikke, Kimmie. Jeg tror han kan finde på alt muligt."

"Hvis han gør eleverne fortræd, tror du så ikke, at Morrigana finder ud af det og gør noget ved det?"

Charlie svarede ikke. Der var en stopklods i struben på hende, som nægtede at gå væk når hun tænkte på ham. Kim fik endelig en skal til at lande i kurven, og hun vendte sig om mod Charlie.

"Jeg er ret sikker på, at tavshedspligten ikke omfatter ham," sagde hun alvorligt. "Hvad end der sker, så kan du altid sige det."

Charlie slog blikket ned til sin finger, der tegnede cirkler i lagenets folder. Da hun endelig talte, var hendes stemme så lille, at den kunne være krøbet ind under en af folderne og have gemt sig dér.

"Ja … Ja, det kan jeg."

Kapitel 33: Fjenden

For Charlie var de næste dage et sandt helvede. Kim gjorde sit bedste for at holde hendes humør oppe, og runderne på træningsbanerne var længere end normalt.

De kunne dog ikke fjerne hendes følelse af at gå i en tung døs. Hun var træt og tom. Hendes tanker famlede stadig i mørket, der var blevet efterladt, hvor hendes besøg i New Orleans skulle være. Selvom Kim sagde, at hun skulle lade være med at tænke for meget på det, var det svært at vende det blinde øje til.

Specielt hvis hun skulle bade med de andre. Hendes halvhjertede bortforklaringer om fald under træningen var nok til at holde de andre piger hen, men ordene lå forkert i munden på hende, som følelsen af at stryge pels imod hårene. Selv ikke hovedpinen var det værste ved at lyve længere. Det var det faktum, at hun burde sige sandheden, men valgte ikke at gøre det, fordi det ikke ville gøre nogen forskel.

Tidligt onsdag aften blev instituttets elever opstillet på gårdspladsen foran centralen, for at tage imod eremitpræsten. Lamperne i havekomplekset sendte deres lys ud i det disede tusmørke, så hele området var badet i et sælsomt, spøgelsesblegt skær.

Charlie skuttede sig under den lange bomuldskappe, som skærmede mod fugten i luften. Hun havde gemt sig på værelset så længe som muligt, men Penrose havde fundet hende da hun var rundt og sørge for, at alle elever kom ned for at byde eremitpræsten velkommen. Nu stod hun og dukkede sig bag

Wilhelminas tildækkede hårpragt, så hun ikke var for synlig fra platformen.

Eleverne småsnakkede spændt. Ikke langt fra Charlie stod Iselle og spejdede nysgerrigt mod platformen mens hendes veninder hviskede sammen. De tav alle da en gylden linje pludselig skød op over platformen og delte sig til en rift. Constantine dukkede op og et gys gik gennem geledderne af elever. Ligesom Charlie, var der næppe nogen af dem, der havde regnet med, at deres redningsmand var en Rhafae.

Morrigana modtog ham med håndtryk og kindkys, som gamle venner i et formelt selskab, mens Eschenbaum hilste med hænderne holdt foran sig, håndleddene over kors og fingrene krænget ind. En Rhafae-gestus, der efter sigende betød respekt.

"Fader Dimitrovitch, velkommen til," hilste Morrigana.

Han sendte hende et bredt smil. De spidse tænder glitrede tydeligt, selv på afstand. "Mig en ære, Moder. Det er alt for længe siden jeg har sat fod her på Piletræsinstituttet." Hans blik gled ud over de forsamlede elever. "Alt, alt for længe siden."

"Som følge af instituttets reglement for mandlige besøgende, har jeg sørget for logi til Dem i fyrtårnet ude ved naturreservatet og kysten. Der er en platform derude, så der ikke er nogen transportproblemer til og fra området," fortalte Morrigana.

"Det glæder mig."

Lærerinderne og eremitpræsten forlod platformen i retning af hovedbygningen. Eschenbaum kommanderede eleverne indenfor, og rækkerne af sortklædte elever satte i bevægelse som dominobrikker, der begyndte at gå i stedet for at falde sammen.

De kom ind i varmen og trak mod spisesalen, hvor der i anledning af eremitpræstens ankomst var dækket pænt op. Tagselv-bordene bugnede af mad mens lærerinderne fik maden bragt til deres bord af tjenere, overværet af dagens opvarterske. Charlie genkendte hende som Thereza, eleven hun havde set i Morriganas gemakker.

Der var en munter stemning blandt eleverne, men Charlie rørte stort set ikke maden på sin tallerken. Om det var af ren og

skær tilfældighed, kunne hun selvfølgelig ikke sige noget om, men oppe ved langbordet havde Constantine fået plads med Morrigana på sin højre hånd og Isobel til venstre.

Det stak i hende, når hun så dem udveksle smil og hvad der lod til at være venskabelig samtale. Hun knugede hårdt om sin gaffel, og først da Kim placerede en albue i siden på hende, fik hun endelig klemt et par bidder ned. Alligevel endte hendes opmærksomhed på manden ved langbordet, og før hun vidste af det mødtes deres blik.

Som luft der gik af en ballon slappede hun af i kroppen. Hvorfor var det overhovedet, at hun havde noget imod ham? Kunne hendes krop ikke bare have reageret på den sidste tids anstrengende dage? Måske var mærkerne bare fra et fald på vej op ad trappen fra mausoleet, og hun havde slået maven mod et trin? Eller også var det snart den tid på måneden og hun havde bare ondt i maven fra det. Og havde der ikke også været mange torne i nogle af rosenbuskene på kirkegården? De kunne vel godt have revet hendes tøj op hvis hun var snublet ind i dem.

Her var han, som lovet, og ville hjælpe instituttet, og hun var utaknemmelig og dømte ham udelukkende på deres første møde. Hvorfor gav hun ham ikke en chance mere? Det kunne jo være han var god nok …

Charlie kom til sig selv da hun hørte Isobel le høj efter at have slået en klo i Constantines skulder, så han måtte løsrive sit blik. Hun rejste sig, svimmel og utilpas, og forlod vaklende bordet i retning af toiletterne. Kim fulgte efter og greb hende, da hun var ved at segne om på halvvejen.

Charlie opfattede knapt, at Kim sparkede døren op til toiletterne. Hun åbnede ind til den første bås, så Charlie kunne komme derind. Hun landede på knæ foran toilettet og lukkede den sparsomme aftensmad ud, så det plaskede ned i kummen. Anstrengelsens tårer stod i hendes sammenknebne øjne, og skjorten klæbede til hendes koldsvedige ryg og nakke.

Hun spyttede og hostede det sidste ud og rev toiletpapiret til sig i lange strimler, så hun kunne tørre sig om munden. Hånd-

taget til toiletterne blev presset ned, men Kim knurrede højt, og hvem der end havde været på vej ind, tog det som en pæn hentydning til at holde sig væk.

"Hvad fuck …" Kim betragtede hende fra den halvt åbne dør til båsen. "Hvad skete der lige?"

Charlie sad med ryggen op ad båsens væg og hvilede sin klamme pande mod håndfladerne. Kim fugtede nogle servietter og stak dem ned til hende. Hun tog taknemmeligt imod dem og kølede ansigtet og halsen. Hun fik efterhånden styr på vejrtrækningen og sløret for hendes blik forsvandt gradvist.

Kim hjalp hende op til vasken så hun kunne få noget ordentligt vand i ansigtet. Det dulmede kvalmen, og hun støttede sig mod den hvide emaljeskål mens hun tørrede dråberne af sig.

Hun kastede et blik på Kim i spejlet. Veninden stod sammenbidt med armene over kors. Hun ventede stadig på svar. Charlie rømmede sig, halsen mærkbart ru efter mavesyrens ubarmhjertige behandling af slimhinderne.

"Hvad så du?" spurgte hun.

"Du lignede lige pludselig en fucking zombie, totalt slap og et tomt blik. Jeg var et øjeblik bange for at du ville besvime. Og så var det som om du vågnede da Moder Darklighter grinede højt af et eller andet, og du var totalt bleg i krydderen!"

Døren til toiletterne gik op. Kim skulle igen til at afvise hvem end der var kommet ind, men denne gang var det Frieda efterfulgt af Wilhelmina.

"Er hun ok?" kom det nervøst fra Wilhelmina. Frieda krydsede flisegulvet i to hurtige skridt og greb Charlies hænder. Hun tvang hendes hoved bagover, så hun kunne se hendes øjne i lyset over spejlet.

"Hey, stop det, Freddy! Jeg er ok." Charlie strittede imod, men hendes muskler nægtede for en sjælden gangs skyld at samarbejde.

"Det så du ellers ikke ud til at være," sagde veninden skarpt.

Kim skubbede hende væk. "Hun er ok. Det værste er overstået."

Charlie kastede en sidste håndfuld vand i ansigtet. "Jeg vil gerne over i huset."

Kim nikkede. "Selvfølgelig."

De eskorterede hende ud af toiletterne, hvor nogle af eleverne havde set hvad der var sket i spisesalen og havde samlet sig udenfor. Hun dukkede hovedet, mens Frieda og Kim skærmede hende så godt de kunne mod de nysgerrige blikke og eventuelle lærerinder, der kunne komme rendende når som helst for at se hvad der foregik.

Turen over til huset virkede uendelig. Charlie støttede sig til Kim, der holdt hende i et fast greb om livet. De fandt ind til sydstuen hvor Charlie fik en hel sofa for sig selv sammen med Marley, der lagde sig spindende på hendes mave. Frieda hentede bærsaft og en kold klud til hende, og hun fik nogle kiks og en Snickers-bar som Kim havde gemt på værelset.

Med deres selskab omkring sig livede hun langsomt op igen. Kim var i krigshumør. Hendes kinder blussede af arrigskab og pupillen i hendes øjne var smallere end normalt. Hun vandrede rasende frem og tilbage foran pejsen, så flammerne dansede i trækvinden.

Wilhelmina sad med papiret fra Snickers-baren og foldede det igen og igen. "Hvorfor greb Morrigana ikke ind?" mumlede hun.

"Dimitrovitch er for magtfuld," sukkede Frieda. "Hvis Morrigana irettesatte ham, ville han sikkert ikke føle sig velkommen og nok bare forlade instituttet."

"Jamen, kan han da for fanden ikke bare fucking skride?" rasede Kim. "Vi gider sgu ikke se på hans fucking rådne fjæs!"

Charlie lænede tavst hovedet tilbage mod armlænet og lukkede øjnene i.

"Han tager afsted efter Æthr-festen." Wilhelmina talte ugerne på fingrene. "Sååååå … om godt syv ugers tid."

Kim standsede og lagde armene over kors. "Det er sgu da åndssvagt længe. Hvorfor bliver han ikke bare færdig med sit shit og fiser hjem?"

Frieda trak på skuldrene. "At forstærke barrierne på så stort et område tager tid."

Kim forsøgte stadig at give yderligere udtryk for sin frustration, men Wilhelmina fik hende til at sætte sig og falde til ro. Til sidst var der kun magtesløshed tilbage.

Charlie gled hænderne over ansigtet og så op i loftet mellem fingrene. "Der er ikke så meget at gøre," sagde hun lavmælt, mens hun omsatte de tågede tanker til ord. "Lige siden Ipswich-idioterne brød ind, er alting vendt på hovedet. Det er deres skyld, at han skulle opsøges. Det er deres skyld han er her nu."

Hun svang benene ud over kanten af sofaen, så Marley indigneret hoppede af. Hun knugede om sofabetrækket på hver side af sine knæ; det mørke læder foldede sig under fingrene, som var det hendes egen hud hun klemte om. Hendes læber var presset sammen til en smal streg, smagen af karamel klæbede til ganen, en velsignet afveksling fra mavesyrens beske smag.

Frieda satte sig over ved siden af hende og lagde en arm om hende.

"Hey! Charlie, det er ok!"

Hun prøvede at bryde igennem men ordene lød langt væk, som fra bunden af en mose.

Til trods for alle de støttende tilkendegivelser, boblede vreden videre i Charlie. Hun sled sig fri og rejste sig for at gå over til vinduespartiet. Hun borede hænderne ind under armene, så hun kunne skjule hvor meget de rystede, og så ud mod haverne, hvor disen hang og lysene kæmpede mod skyggerne.

De andre elever var begyndt at komme tilbage til huset efter middagen. Snakken sivede ind fra gangen, og fodtrinene gungrede mod trappen op til overetagerne. Selvom sydstuen var deres lille tilflugtssted, føltes væggene klaustrofobisk tæt på. Hun stod med pejsens varme skær flakkende over ryggen, mens lyset udefra kølede hendes ansigt.

"Vi går til Moder Darklighter," sagde Kim. "Hun kan helt sikkert hjælpe os, hvis han prøver at lave nogle numre!"

"Hvad skal hun kunne gøre?" spurgte Charlie træt. "Morri-

gana er forstanderinde, Isobel er vikar."

Wilhelmina rankede sig. "Hun er ikke *kun* vikar. Hun er en Darklighter. Og ja, jeg ved godt det ikke er noget alle bryder sig om," tilføjede hun, da Frieda begyndte at puste sig op, "men det er nu engang en magtfuld familie, og det giver nogle point et sted, hvor man ellers ikke ville have dem."

Kim rejste sig og gik over til Charlie. "Vil du ikke nok please love mig, at hvis der sker noget, selv ved bare det mindste, så går du til hende …?"

Charlie sukkede tungt og vendte sig for at se på veninden. Det ellers normalt gavtyveagtige glimt i de ravgyldne øjne var erstattet af en alvorlig glød. Den vaskede noget af bitterheden bort med taknemmelighed.

"Jo, det skal jeg nok. Næste gang …"

For der kom jo nok højst sandsynligvis en næste gang.

Kim smilede skævt. "Godt, ellers trækker jeg dig fandme selv op til hendes kontor."

Charlie fnøs men kunne heller ikke undgå at trække på smilebåndet. "Fair."

De gik tilbage til sofaen og satte sig. Wilhelmina så med en eftertænksom mine ind i pejsen. Flammernes skær gjorde hendes slør til en gylden dis omkring hendes ansigt.

"Gad vide hvad der skal til for at finde beviser på, at han praktiserer Det Femte Sind," sagde hun. "Det kunne jo få ham bandlyst og måske straffet."

"En del, kunne jeg forestille mig," svarede Frieda dystert. "Kapellet i New Orleans kan han vel bare sige ikke tilhører ham og få Morrigana til at makke ret og lyve om hvorfra hun vidste han ville være der, da du skulle opsøge ham. Han kunne sågar spille helt og sige, at han selv undersøgte kapellet for mistænkelig aktivitet og sole sig i anerkendelse for det."

Kim skulle til at komme med et udbrud men Wilhelmina klemte hendes hånd og fik lagt en dæmper på Bæstet.

"Der er ikke andet at gøre end at se tiden an," sagde Charlie lavmælt.

Syv uger. Syv uger skulle hun holde ud med Constantine på instituttet.

De andre hentede deres bøger for at lave lektier til morgendagens timer, men Charlie endte med at gå tidligt op efter at være blevet lovet at måtte se Kims noter, hvor tvivlsomme de så end måtte være. Lidt var bedre end ingenting.

Hun smed sig i sengen. Hun var for træt til at tænke og inden længe sov hun så tungt, at hun ikke opdagede at Kim først kom i seng langt ud på natten.

Kapitel 34: Opvartning

Charlie formåede at holde sig så langt fra Constantine som muligt hele torsdag og det meste af fredag, men hun var ude af stand til at flygte, da det blev aften og han troppede op til den frygtede festmiddag i Alvina. Isobel havde sørget for at Thereza igen var opvarterske. Hun havde selv tilbudt at hjælpe for at være tættere på den interessante gæst, og hun gav Charlie rigeligt andet at tænke på.

"Du har boet her på instituttet længe, har du ikke?" spurgte Thereza, mens de gik og dækkede bordet.

"Joh, det-"

"Jeg er selv først startet her på det her semester," fortsatte hun ufortrødent. "Har du gået andre steder? Jeg kommer fra børnehjemmet Stonebriar. Ved ikke om du kender det."

Charlie forsøgte at fokusere på at lægge knive og gafler rigtigt. "Nej, ikke rigt-"

"Der hjalp jeg også ofte til med pligter. Det var de rigtig glade for."

"Jeg har også gået på et børnehjem, bare for mennesker," lykkedes det Charlie at få indskudt.

Thereza gav et lille hvin af fryd. "Ej virkelig?!" hun skyndte sig rundt om bordet for at give Charlie et kram. "Så er vi jo næsten søstre! Ej, hvor er det fedt!" Hun klappede i hænderne og skyndte sig tilbage til stablen af tallerkener, der manglede at blive placeret. "Der er heller ikke mange børnehjem i Ursamfundet. De fleste ender på Disciplineringsanstalten, men jeg var heldig, at jeg kom på Stonebriar."

"Hvordan er stedet så?" spurgte Charlie efter at have rystet den pludselige nærkontakt af sig.

"Årh du ved," Thereza viftede med en serviet, "gammelt og træls. Men i det mindste har de undervisning dér. Det er der jo ikke på Disciplineringsanstalten. Og så kan man få sponsorer, der sørger for at man kan komme videre på et mere etableret institut senere, måske endda et universitet. Der var ikke råd til Sigilius for mig, men så kom jeg hertil i stedet, og det er næsten lige så godt! Det er også anderledes her, ik'? Sådan lidt gammeldags." Hun smilede igen bredt og denne gang bemærkede Charlie de to små spidser på hjørnetændernes plads. Var hun Valfae-hybrid?

Thereza fortsatte med at fortælle i en jævn strøm om børnehjemmet med det lille skur i den store baghave, hvor hun og kokkelærlingen havde drukket sig fulde og røget sig skæve til den lyse morgen, loftet hvor pigerne fik "plukket deres blomster i lange baner" og forstanderen Tanner Stonebriar med sin svedige overlæbe, søde maltbolscher og tilbud om massage hvis man havde hold i nakken efter en lang dag på skolebænken.

Da lærerinderne begyndte at sive ind i spisesalen, havde Charlie allerede hovedpine og ønskede bittert, at hun aldrig havde spurgt ind til stedet.

Middagen blev serveret.

Charlie og Thereza cirkulerede om bordet med mad og drikke. Latter, snak og klirren af bestik og glas bredte sig i salen og ud under søjlebuerne. Der blev skålet for Constantine og selskabet drak til, så Charlie måtte sende en af de yngre tjenere over til hovedkøkkenet efter flere forsyninger.

Gennem hele aftenen forsøgte hun at undgå manden og hans ulmende øjne. Hun lod Thereza om hans genopfyldninger, og holdt sig på den anden side af bordet. Hun havde mest af alt lyst til at knalde glas og fade i gulvet med splinter fygende om ørerne, skrige højt ad manden og løbe bort. Men alt hun kunne gøre var at smile når hun passerede med karaflerne, tog fad-

ene ud og stillede nye frem. Henne ved anretterbordet fik hun få øjeblikke til skjult at tørre de brændende øjne med bagsiden af en hånd og trække vejret dybt inden der var bud efter hende igen.

Fade og tallerkner blev efterhånden tømt og båret ud, og roen sænkede sig ved bordet. Nogle af lærerinderne trak sig tilbage til stuerne, hvor Constantine var forment adgang, men en håndfuld blev siddende ved bordet, hvor gæsten havde tilladelse til at blive indtil midnat.

"Ja ja, jeg må sige, du har gjort det godt, Elektra." Erermitpræsten nikkede anerkendende rundt, indtil hans blik landede på Isobel ved hans side. I aftenens anledning havde hun fundet en fyldig diamanthalskæde frem fra smykkeskrinet. De glimtende sten bugtede sig målrettet ned i kavalergangens dyb.

Morrigana hævede glasset. "Du skal have tak, Constantine, for at være villig til at komme hertil og hjælpe os," sagde hun.

"Hvordan skulle jeg kunne afslå sådan en invitation? Det er længe siden jeg var her sidst, og jeg er kun glad for at mine evner stadig er i høj kurs hos jer. Om end jeg er overrasket over at I har haft brug for min hjælp når I har *Mrs*.," ordet blev trukket ud i en hvislen, "Darklighter her på Piletræsinstituttet allerede."

"Jeg er blot vikar," svarede Isobel og knipsede let til glasset så det sang. Charlie hankede op i den lille kedel og tog den af blusset for at bære den til bordet og øse op i glasset. Da hun vendte tilbage til sin plads, greb hun en karafel vin for at give sine hænder noget at holde om.

"Blot vikar siger du?" lo han. "I Darklightere er jo overalt."

"Vi har en stor familie," påpegede Isobel.

Et skarpt fnys undslap Eschenbaums brede næsebor. "Skulle det nu være en undskyldning?"

"Nej, det er en forklaring."

"Ja ja," kom det atter fra Constantine. "Vi ved jo alle sammen hvad man siger om jer, ikke?"

"At man ikke kan stole på en Darklighter?" Eschenbaums

smil var en smal, hoverende streg fra den ene side til den anden i det askegrå ansigt. Charlie greb hårdere om karaflens hals.

Constantine rykkede sig lidt på plads i stolen med en historiefortællers mine.

"Ja, mængden af Sjæledyr i familien har været faldende i en del generationer – hvis man altså kan sige der er sådan en ting som generationer i jeres stamtræ."

"Valfae-slægter kan ikke sammenlignes med andre," svarede Isobel afmålt. "Vi føder eller forvandler vores efterkommere. Blodets bånd er anderledes mellem os."

"Ja, meget anderledes, om man må sige," klukkede Eschenbaum. "I hænger jo sammen på kryds og på tværs."

Morrigana rømmede sig. "Jeg håber vi alle kan trives sammen det næste stykke tid, selvom det er noget utraditionelt at indkalde en herre til instituttet," sagde hun.

Constantine bøjede hovedet ærbødigt. "Selvfølgelig vil jeg respektere jeres opdeling. Det er jo et af de få steder, hvis ikke det eneste ud over et par mellemøstlige skoler, der har så stringent en opdeling af eleverne."

"Ganske som instituttets grundlæggere ønskede det," sagde Penrose tørt mens hun drejede vinglasset rundt.

"Skål for dem," hikkede Hornsby og de skålede.

"Men du er jo ikke langt fra sandheden om Darklighterne, kære Fader Dimitrovitch," sagde Eschenbaum da der atter var stille. "Brilliance er kendt for at have nogle af de bedste og største Talenter og Urvæsner under deres fane. Er det ikke noget med at jeres remedieafdeling har så gode forbindelser, at I får importeret Diasspej-"

"Men det er jo blot de samme fortærskede rygter som altid," afbrød Isobel, men Eschenbaum fortsatte som om hun ikke havde hørt hende:

"Du hjælper jo selv i høj grad med at udvælge jeres agentaspiranter – selvom din bror officielt står for den del af jeres firma." Hendes blik strejfede Charlie. "Du kommer rundt på uddannelsesinstitutionerne og finder de gode Talenter og Ur-

væsner til jeres agentur, ikke sandt?"

"Kun hvis vi er underbemandet." Et lille løft i Isobels mundvig antog skyggen af en snerren, hvor den ene hugtand kom til syne. "Og agenturet er fuldt besat for tiden."

"Ah, men da jeg var i Brilliance mindes jeg da, at jeres lille akademi hele tiden optog nye elever," sagde Constantine. "Alle de kurser de gennemgår, og den lydighed de lægger for dagen." Han trommede med fingrene i bordet. "Den er noget helt særligt og dybt. Næsten skræmmende."

"Det handler om ren og skær loyalitet. Men det er måske et koncept, der ligger dig fjernt, Fader Dimitrovitch?"

"Men jeres loyalitetsbegreb er også lidt specielt, er det ikke?" brød Eschenbaum ind. "Efter alle privatlektionerne de skal have med din bror … Man siger jo-"

"Man siger så meget." Isobel strøg træt en hånd gennem håret mens hun lænede sig tilbage. "Du ville have godt af ikke at stole på alt du hører eller ser, Millie. Man skulle tro du var Seer af og til."

Der var stille rundt om bordet. Amarantine foldede en serviet igen og igen i skødet. Isobel hævede glasset og nippede til sin drik. Constantine lo og klappede hende igen på skulderen.

"Ja ja, måske kan man ikke stole på de fleste Darklightere, men hende her, hun er nu god nok!"

Charlie måtte se bort. Hvad end der blev udvekslet af ord efter det, blegnede i hendes bevidsthed. Hun hørte Eschenbaum le, en stol skrabe mod gulvet og mens hun ryddede op på afrydningsbordet så hun ud af øjenkrogen viceforstanderinden forsvinde ud i køkkenet.

Da hun vendte tilbage fik Charlie et chok ved synet af den unge mand, der fulgte i hendes kølvand. Han blev ført snublende og usikker i et reb med hænderne bundet bag ryggen og et klæde for øjnene. Tøjet var laset og revet flere steder, og hvor hun kunne skimte hans overkrop gennem flængerne, var der aflange slagmærker og rifter.

"Er det ham, du fangede?" hviskede Thereza ved siden af,

så Charlie måtte vende sig om og følge med i hvad der foregik. Synet gjorde hende dårlig. Den unge mand var blevet skubbet ned på knæ ved bordet og Eschenbaum tvang hans hoved op med et ryk i rebet.

"Ja," svarede Charlie lavmælt. "Det er ham."

"Der har vi jo den Talentløse mide, du har fortalt om!" Constantine rejste sig sammen med Morrigana mens Isobel blot vendte sig for at kunne følge bedre med. Pandora skubbede stolen bort fra bordet og forlod selskabet.

"Ja, han har været hos os i en uges tid nu," sagde Morrigana da de trådte hen til fangen. Klædet blev fjernet fra hans øjne og han så frygtsomt op på dem. Det ene øje var hævet, så han knap nok kunne se ud af det.

"Og I har allerede haft gang i ham, ser jeg." Constantine puffede med en skosnude til den unge mand. "Hvor meget har I fundet ud af?"

"Hans navn er Marco Sanchez." Eschenbaum rakte Morrigana rebet og sluttede sig til dem, så de stod på rad og række foran Marco. "Han er en del af Ipswich-brødrene, men han vil hverken sige hvad de skulle med Beretningen eller hvorfor han dukkede op i skoven med den."

"Hans loyalitet er ekstraordinært stærk," sagde Morrigana.

"Det var der nogen, der kunne lære noget af," kom det tørt fra Isobel. Constantine rykkede irriteret på sig.

"Har I prøvet med en Theltrance?" spurgte han og begyndte at kredse om fangen så han kunne studerede ham nærmere.

"Vi gav det et forsøg, men der er noget ved ham, som er utrolig modstandsdygtigt," sagde Eschenbaum. "Det er ikke noget enhver Talentløs vil have."

Constantine gned sig om hagen, greb Marcos hoved, vendte og drejede det som en kirurg, der skulle sikre sig, at alt var som det skulle være på patienten.

"Jeg tænkte, du kunne give det et skud," foreslog Morrigana.

"Uden tvivl, min kære Elektra," svarede han og slap Marco.

"Men ikke nu."

"Ved Alguderne, nej da!" lo forstanderinden. "Men nu ved du hvor du kan finde ham, hvis du skulle få lyst til at … afhøre ham."

Constantine sendte hende et blændende smil. "Gerne. Meget gerne."

Morrigana nikkede til Eschenbaum som tegn til at hun kunne tage Marco med sig ned i kælderen igen. Thereza var forsvundet ud i stuerne med bakker for at betjene lærerinderne derude, og Charlie vendte opmærksomheden tilbage til afrydningsbordet.

Knuden i hendes maven voksede. Kvalmen kom i små bølger med en brændende fornemmelse i øjnene. Med nogle dybe indåndinger kunne hun skubbe det fra sig, lige indtil det vendte tilbage med fuld kraft. Hun var grunden til at han var der, og hun gøs ved tanken om, hvad Morrigana havde ment, da hun havde tilbudt Constantine at afhøre ham.

Hun var ved at ordne de sidste ting på afrydningsbordet, da en lang klonegl pludselig strøg hende ned over ryggen.

"Så arbejdsom den lille guldfugl er."

Hun havde slet ikke lagt mærke til at lærerinderne og eremitpræstens pludren var stilnet af. Gæsten var gået, og husets beboere var trukket ud i en tilstødende stue.

Alle på nær én.

"Hvor er det godt at se, du ikke er forsvundet ud i stuerne endnu. Jeg skyndte mig tilbage op fra kælderen så hurtigt jeg kunne så vi endelig kunne være alene."

Charlie snurrede rundt men blev presset op ad bordet af Eschenbaum, der tårnede sig op foran hende. Karaflerne klirrede og den lille kedel skvulpede. Viceforstanderindens ansigt var helt tæt på, og Charlie holdt vejret for ikke at indånde den skarpe dunst af alkoholånde.

"Det kan godt være du ikke er mit Sjæledyr, men Morrigana skal alligevel ikke have lov til at have dig helt for sig selv. Jeg ved hun har fuld kontrol over dig nu."

Hånden dirrede af forventningsfuld spænding mens Urvæsenet endeløst langsomt rakte ud efter hende. Den let åbenstående skjortekrave gav sig da en klonegl gled ind mod hendes hud.

"Og hun har sikkert ikke noget imod at lade mig diktere hvad du skal for en stund."

Charlie var lammet. Hendes hjerte kæmpede for at springe ud af brystkassen og løbe sin vej, men hun kunne ikke røre sig, om hun så brugte alverdens Urkræfter. Gabet med de sylespidse tænder strakte sig i et triumferende smil, da en stemme kaldte:

"Ah, Søster Malone, vi skal lige have diskuteret din næste enetime."

Eschenbaum rev sig bort med et sæt. Ovre ved døråbningen ud til entréen stod Isobel og betragtede dem indgående. Charlie fik rystet den klamme hånd af sig og skyndte sig over til lærerinden uden at se sig tilbage. Hun forlod spisesalen med Isobels arm låst fast om sig, og lærerinden førte hende med op til værelset.

Her blev Charlie placeret på sengekanten og Isobel gik over til en reol hvor hun greb et par glas. Bag et tykt opslagsværk fandt hun en flaske med gylden væske i, skænkede op til dem begge og gik tilbage til sengen.

Charlie tog tavst imod det ene glas. Duften var skarp og alkoholisk, men da hun vovede et sip, var smagen blød og rund. Det var anden gang lærerinden serverede alkohol for hende, selvom det egentlig var forbudt. Hun burde måske være mere påpasselig, men samtidig havde hun lige reddet hende fra …

"Er du ok?"

Sengen gav efter da Isobel tog plads ved siden af Charlie. Hun nikkede men svarede ikke. Det var som om noget havde sat sig fast på tværs i halsen. Det var ikke gråd, det var ikke kvalme, det var noget hun ikke turde sætte ord på.

Hun så rundt i rummet. Ligesom på kontoret var der sparsomt med personlige ejendele. Sengen var nydeligt redt og garderoben stod åben hvorfra et væld af røde kjoler og rober

i mange former, nuancer og teksturer flød ud i rummet. Udsigten fra vinduet viste rækkerne af glødende lys langs havens stier i retning af centralen.

"Hun er efter dig," bemærkede Isobel efter et minuts stilhed.

Charlie tog slurk mere af drikken og den brændende væske løsnede noget i halsen på hende.

"Jah." Hun rømmede sig. "Tak."

Isobel lod ordet ringe ud et øjeblik mellem dem. "Hvad ville der være sket hvis jeg ikke var dukket op?" spurgte hun.

"Well, jeg - Hun …" Charlie famlede efter ordene.

"Hun er ikke den eneste af lærerinderne, der opfører sig sådan overfor eleverne, er hun?"

Charlie rystede på hovedet.

"Men hun er mest efter dig?"

"Det har hun altid været," fik Charlie endelig svaret

"Ved du hvorfor?"

"Jeg er grunden til at hun blev viceforstanderinde. Mon ikke hun gerne vil have en bid af kagen. Specielt nu hvor Morrigana snart har fuld kontrol …"

Isobel satte sit glas fra sig på natbordet. "Prøvede du nogensinde at komme væk?"

"Alt hvad jeg kunne. Den sidste gang var jeg virkelig tæt på. Jeg var endt i tunnellerne. Det var min eneste udvej i det øjeblik …" hun rystede et kuldegys af sig og druknede det med en slurk af sin drink. "Men hun indhentede mig og, ja …" Hun så ned på hånden, der fraværende havde lagt sig over albuehulen. Isobel lagde nænsomt en hånd hendes og gav den et klem.

"Hvis du var sluppet afsted, hvor tror du så du var endt?" spurgte hun.

"Det ved jeg ikke. Hvis jeg kunne, var jeg nok taget tilbage til Philly."

"Jeg er nu glad for, at du er her endnu," sagde Isobel. "Ellers var jeg jo ikke stødt på dig. Og du er nu noget særligt, det kan jeg mærke."

Charlie bed sig i læben. "Nok til at du og din bror vil hjælpe mig med min karriere?" spurgte hun.

"Det tror jeg bestemt."

Isobel puffede stiletterne af og trak sig tilbage så hun kunne sidde op ad hovedgærdet. Hun klappede pladsen ved sin side, og Charlie krøb op til hende, akavet men let til mode. Hun satte sig til rette, og lærerinden snoede sin arm omkring hende. Hun blev kortvarigt mindet om Androkles og hvordan en slange trækker sit bytte nærmere. Nu hvor hun tænkte over det, var det også lidt pudsigt, at lærerinden ikke havde ham med sig deroppe her til aften.

"Så …" Charlie tog mod til sig. "Fader Dimitrovitch har været i jeres firma. Hvad lavede han der?"

Isobel trak en lok hår bag øret og så ud i rummet med et fjernt blik. "Det er meget længe siden," sagde hun. "Han ragede uklar med min bror over ledelsesstrukturen. Constantine forsøgte at pådutte agenturet flere Adonum-relaterede doktriner, og da Matthew nægtede, udfordrede Constantine ham på en balaften i palæet for øjnene af hele selskabet, hvor han prøvede at udstille min bror som en vantro." Isobel trak på smilebåndet. "Man kan sige hvad man vil, men lige i den sammenhæng var det meget belejligt, at min bror havde en privat forbindelse til Ypperstepræsten og en del af de andre Kåber, der var til stede den aften. Det der skulle have været en sejrsrig aften for Constantine blev vendt til en ydmygelse, hans troværdighed blev skudt i sænk, og det kostede ham ikke bare pladsen hos os men også i Adonum, hvor han ellers var kandidat til en Kåbepost, som er de tolv positioner lige før Ypperstepræst.

"Han blev degraderet til eremitpræst og har benyttet enhver lejlighed lige siden til at snakke højt til Alguderne og hver mand om hvordan vores familie tilsyneladende er gennemsyret af korruption og moralsk anløbne praksisser. Min bror plejer at være den, der udglatter ujævnhederne, når Constantine slår smut med halen. Så bare rolig, der er ingen chance for at han kommer tilbage til toppen af sin storhedstid." Hun

satte glasset fra sig så hun kunne løsne sin halskæde. Imens sad Charlie og havde svært ved at forestille sig hvordan man kunne slippe levende fra at rage uklar med Isobels bror.

"Tror du han vil have hævn?" spurgte hun. Hendes blik dvælede ved halskædens gnistrende sten, da Isobel slyngede den over en smykkeholder på natbordet.

"Det er ikke utænkeligt. Nag gør store mænd små." Hun så ned på Charlie og smilede ømt. "Men det skal du som sagt ikke spekulere på, min ven."

"Okay." Charlie gled håndfladerne mod hinanden. "M-Isobel, jeg … jeg har et spørgsmål. Eller … det er måske nærmere en tjeneste, jeg har brug for."

Isobel foldede hænderne foran sig. "Sig frem."

"Jo, altså … jeg er kommet til at lave en aftale i morgen … i Salem, og … jeg har brug for at du kommer med mig."

"Jaså?" lærerindens tonefald blev reserveret. Charlies hjerte sprang op i halsen på hende, men der var ingen vej udenom.

"Ja, det … jeg har aftalt at mødes med en gammel ven," forklarede hun. "Han er fra Philadelphia, og jeg mødte ham sidste weekend. Jeg kom lidt til at sige, at-at du var min mentor, og du har hjulpet mig med min uddannelse."

Isobel tøvede en brøkdel af et sekund. "Er det nu en god idé, Charlie?" spurgte hun. Kulden i hendes stemme fik Charlies mave til at krænge sig. Hun følte sig pludselig dum og uduelig.

"Jeg … har kinda allerede lovet ham du tog med."

"Nå, har du det? Jamen, så må jeg vel hellere det."

Charlie ville næsten hellere have haft en lussing.

"Jeg kom bare til at-"

"Det går nok." Isobel viftede hendes ord bort. "Smut du nu tilbage til Vena. Thereza kan tage resten af opvartertjansen alene. Få en god nats søvn, så ses vi i morgen."

Copyright © 2026

Kapitel 35: Såret

Charlie sagde godnat og forlod værelset. Hun stod og lyttede efter om Eschenbaum kunne finde på at gemme sig i skyggerne i gangen, men da der ikke lod til at være fare på færde, gik hun nedenunder. For hvert skridt hun tog, gnavede skammen i maven på hende over det løfte, hun havde givet til Tom, et løfte som hun i og for sig ikke burde have afgivet. Hun var flov helt ind til benet.

Da hun kom ned i spisesalen var der ikke anden lyd end de lavmælte stemmer fra stuerne. Hendes blik landede på det sted på gulvet, hvor Marco havde siddet. Et jag af skyld blandede sig med resten af hendes følelsesregister.

Hvad var der sket med ham nu? Vidste Tom noget om at han var endt her? Vidste de andre Ipswich-brødre det? Hvad ville der ske hvis han døde, og de fandt ud af, at det var sket på Piletræsinstituttets grund?

Hun sneg sig ud i køkkenet, hvor karaflerne stod og lufttørrede. Ovre i hjørnet stod døren til kælderen på klem. Adrenalinen skød igennem hende. Han var dernede i mørket. Med et blik over skulderen for at sikre sig at hun var alene, gik hun over til kældernedgangen og steg ned ad den stejle trappe, en fod forsigtigt foran den anden på trappetrinene. Ned i det bælgravende mørke.

Ved bunden fiskede hun i forklædelommen efter sin lighter. Hun fik tændt en forkølet flamme og dirigerede al sin fokus til den. Den vaklede et kort sekund inden den blussede op og holdt sig i live uden hun behøvede at holde ned for gassen. Det

var ikke den runde kugle hun havde formet i loftsalen, men den gjorde hvad den skulle.

Alvinas kælder lignede tilnærmelsesvis kælderen under centralen i form af en lang gang, der endte i en mørk, gabende åbning ud til tunnelsystemet. Der var jernbeslåede døre på hver side. Hun gik ned ad gangen og tog i håndtagene undervejs. De var alle låst på nær én. Havde Eschenbaum i sin iver glemt at låse den? Den gav en smule efter, og hun måtte lægge kræfterne i for at få den op.

Lyset pillede mørket fra hinanden og afslørede reoler langs væggene, kasser i stabler og sække skubbet sammen i et hjørne. Der lugtede jordslået og indelukket. Da det øjensynligt ikke var andet end et depot, var hun ved at lukke døren igen, men en skraben fra et hjørne fik hende til at tøve. Hun hævede lighteren højere for bedre at kunne se.

Bag en reol anede hun en sammensunket skikkelse, bleg og lænket til en ring i det stampede lergulv. Hun holdt vejret og standsede et par skridt fra ham. Langsomt løftede han ansigtet og missede med de forslåede øjne. Hans læber var tørre og sprukne, og han skælvede af kulde.

Hvor længe hun stod og stirrede på ham, var hun ikke sikker på. Hendes egne ord gav genlyd i hendes sind. Ipswichbrødrene var skyld i alt det her. Da hun havde mødt ham i skoven, havde hun været for opslugt af sit møde med Tom til helt at registrere hvad det egentlig betød.

Nu, efter at konsekvenserne af deres handling havde efterladt mærker på hende, var der ingen tvivl: hvis hun havde mødt ham udenfor, alene et sted, ville hun uden tøven have sluppet vreden løs. Den buldrede igennem hende, en tung, hurtig puls i brystkassen, der kun steg yderligere ved tanken om hvor sød hævnen ville være. Billederne gled afsted for hendes nethinde af hvordan hun slog til hendes knoer var blodige, hvordan hun bankede hans hoved i det hårde gulv til kraniet knaste sprødt i hendes hænder. Hvordan hun blev ved til livet forsvandt i hans øjne …

Men én ting var forestillingen om hævn. I kælderen var det noget andet.

Hun betragtede en fange, hvis skæbne allerede var forseglet. Hvor tilfredsstillende alle billederne på hendes nethinde så end var, vidste hun, at det var forkert. Tom havde lært hende, at man ikke sparkede nedad. Uanset hvor fristende det så end måtte være.

Først væmmedes hun ved sig selv for lige at have forestillet sig at slå et andet menneske ihjel, dernæst følte hun sig led over hvor han var endt. Hun havde tænkt, de måske overdrog ham til Korpset, men nej. Her sad han og var dømt til at rådne op. Hun måtte gøre noget. Men hvad?

Han mimrede med læberne og hævede hænderne kraftesløst til de ikke kunne komme længere for den raslende kæde. Hun så i retning af hvor han pegede. Der var et lille fad med tørt brød og en skåret emaljekop, der indeholdt en tarvelig slat vand, placeret præcis udenfor hans rækkevidde. Hun tog det og bragte til ham. Han slugte de få dråber i koppen grådigt og spiste brødet som var det en gave fra himlen selv.

Hun lagde lighteren fra sig på gulvet, hvor flammen afgav et my af varme til ham. Det lod til at hjælpe på de værste af hans rystelser, og hun satte sig på hug foran ham. Hun ville sige noget, men hun vidste ikke hvad det skulle være. Beroligende ord? Trøstende ord?

"Marco?" spurgte hun forsigtigt. "Jeg skal nok få dig ud herfra. Det kommer til at tage lidt tid, men-"

Han hostede råt. "Sig … til hende … Sig … jeg prøvede …" hviskede han, som om han ikke hørte hende. "Sig til hende … at jeg … jeg-"

I samme sekund knirkede dørens hængsler, og Charlie sprang op og snurrede rundt.

Morrigana stod i døråbningen. Hun hævede hånden og knipsede højt i den dødsstille kælder, så det sang i metalreolerne og et stort sylteglas krakelerede. Lighterens flamme døde øjeblikkeligt. Et jerngreb tog fat om Charlie, som blev hun klemt sam-

men mellem to vægge. Hendes fødder skrabede mod gulvet idet kraften trak hende ud af rummet, hvor døren smækkede i bag hende. Hun kæmpede febrilsk imod de usynlige hænder, der omsluttede hende, men hun kunne intet stille op.

Forstanderinden bragte hende med sig op ad trappen igen. Her blev hun sluppet fri i køkkenet, og hun slingrede fortumlet bort efter endelig at være blevet herre over sin egen krop igen. Morrigana lukkede kælderdøren og var allerede på vej rundt om køkkenøen over til hende.

"Moder, jeg kan forkl-" stammede hun men blev standset af en syngende lussing. Slaget var så kraftigt, at hun vaklede og måtte støtte sig mod køkkenbordet. Hendes fingre famlede desperat efter holdepunkter men greb blot ud mod karaflerne, der skurrede mod bordpladen, inden de gled ud af hendes hænder og ned på køkkengulvet.

Krystalglasset splintredes mod fliserne i en øresønderrivende eksplosion af skarp, kradsende klirren. Der lød hastende fodslag og Eschenbaum og Penrose dukkede op, fulgt af en rædselsslagen Thereza samt et par andre lærerinder.

De standsede alle ved døråbningen og betragtede scenen. En skarp smerte skar ind i Charlies venstre hånd, og hun så ned. Et stort glasskår havde boret sig ind i hendes håndflade og stak ud på den anden side. Blodet strømmede ud og plettede uniformens hvide forklæde og fliserne under hende.

"Din opvartningstjans er hermed ændret til køkkentjans og forlænget i tolv uger." Morriganas blik lynede, og alle krydderiplanterne i køkkenet visnede. "Du skal være glad for, at jeg værdsætter dig for meget til at du ryger i Hullet. Penny, følg hende over til Godalski og få set på hendes sår."

"Javel, Moder."

Penrose skyndte sig forbi de andre med et viskestykke og viklede om Charlies hånd. Først nu opdagede Charlie tårerne af chok, der strimlede ned over hendes kinder. Et hulk forlod hendes strube, da lærerinden trak hende gennem køkkenet, forbi Thereza og de andre lamslåede lærerinder og ud af Alvina.

De udvekslede ikke ét ord på hele vejen fra huset og til den stille central hvor globelamperne blændede op og ledte dem på vej op til klinikken. De stoppede udenfor døren og Penrose bankede på. Der gik ikke længe før den ansatte helbreder, Moder Godalski, stak sin lange næse udenfor døren.

"Hvad har vi her?" spurgte hun. Charlie rakte sin hånd frem. Viskestykket var mere rødt end hvidt, og hun selv var bleg og svimmel.

"Et uheld under opvartertjansen i Alvina," forklarede Penrose kort. Godalski kneb øjnene sammen og studerede hånden.

"Den skal bare have en forbinding," sagde hun. "Det er hurtigt klaret."

"Skal jeg komme med ind?" spurgte Penrose, men Charlie rystede på hovedet. Det var slemt nok som det var, hun magtede ikke flere bebrejdende blikke.

Lærerinden forlod dem og Charlie fulgte helbrederen ind i sygeklinikken. Her blev hun sat på en skammel i det lille forundersøgelsesværelse med udsyn til sengeafsnittet længere inde. Godalski fjernede behændigt glasskåret, syede såret sammen og smurte efter med en ildelugtende salve og til slut hvide bandager.

"Så," sagde hun tilfreds. "Den er gået rent igennem, men det her skulle gerne hele alle nerver og muskler, hvis du altså husker at smøre den én gang om dagen." Hun rakte hende en lille flaske med lilla olie. Charlie tog imod uden at hæve blikket fra sine skosnuder.

"Tak, Moder."

Hun blev sendt tilbage til huset med en rulle bandager, et par birkebarkpiller og en smertelindrende tinktur til at putte i te, så hun kunne sove i fred. Om det var pillerne, teen eller udmattelsen, der gjorde det, var ikke til at sige, men hun sov i samme øjeblik hendes hoved ramte puden.

Copyright © 2026

Kapitel 36: Gensyn

Næste morgen fortalte hun Kim uden omsvøb alt fra den foregående aften mens hun fik hjælp til at skifte bandagen før morgenmaden. Kim sad måbende og glemte helt at vikle det hvide bånd rundt om Charlies hånd.

"Shit, så de har ham bare fanget i kælderen eller hvad?!"

Charlie nikkede. "Og jeg agter at befri ham."

"Var det ikke dig selv, der fik ham fanget til at starte med?" Kim fortsatte med sit forehavende. Charlie bed tænderne sammen. Hvert et ryk i hånden var som en hvidglødende syl, der stak hele vejen gennem armen på hende. Og hun havde endda allerede drukket et stort krus te med flere dråber af tinkturen i.

"Jeg ved det godt. Det er min skyld han er endt dernede."

"Hvordan fuck vil du så befri ham?"

"Jeg ved det ikke." Charlie fulgte hendes nænsomme men målrettede bevægelser med blikket. "Jeg må finde på noget, ret hurtigt, tror jeg. Han holder ikke længe, ikke med den behandling de giver ham. Han har allerede været der en uge. Og så tilbød Morrigana også Constantine at afhøre ham …"

Kim færdiggjorde arbejdet men slap ikke hendes hånd. "Charlie, hør … Jeg forstår dig godt, men måske skal du lade det ligge? Du sagde jo selv, at Ipswich-idioterne var skyld i, ja …" hendes blik gled lidt til siden, "alt det her pis."

"I know." Charlie ruskede frustreret op i hårknolden med den raske hånd. "Men … jeg tror de er ligeglade med om han overlever, Kimmie. Jeg tror bare de holder ham til han dør."

"Hvorfor fuck ikke bare gøre det af med ham?"

"Aner det ikke. Det lød som om de manglede at få noget ud af ham."

"Troede idioterne var for fladpandede til at der overhovedet er noget at få ud."

Charlie undertrykte et lille smil. De pakkede bandagerne og olien væk og trak tavst ned til morgenmaden.

◊◊◊

Til trods for den stille regn, vrimlede Salem med mennesker da Charlie og Isobel ankom til bydelen. De ytrede ikke mange ord på turen og selvom Charlie kunne se lærerinden smile, var det anderledes end det plejede. Forbeholdent, afmålt. Det gjorde hende kold og utilpas, og hun ville gøre hvad som helst for at få det til at stoppe, så hun kunne få det varme smil at se igen.

På Annabelles fik de plads ved vinduet, så de kunne følge med strømmen udenfor. Charlie havde bestilt en sodavand. Den stod urørt foran hende mens hun holdt øje med gågaden og mylderet af mennesker. Folk kom og gik i caféen, og der var en lugt af fugtigt overtøj og vådt hår blandet med de søde kager og kaffeduften. Græskarrene i den lille atriumhave var allerede vokset en del siden sidste weekend. Til oktober ville de være store og modne.

Hun spottede ham før han så dem og fulgte hans rute over gaden til caféen hvor klokken over døren kort efter gav lyd da han trådte ind. Hendes tanker nåede at løbe løbsk i de få sekunder det tog ham at dukke op. Hvad nu hvis mødet gik godt? Hvad nu hvis Tom og Isobel viste sig at kunne lide hinanden? Måske kunne de sammen finde en måde at få hende væk fra Piletræsinstituttet?

Et kort øjeblik opstod en film for hendes indre blik, af en lykkelig stund et sted hvor hun havde sit eget værelse, forældre, der kunne give hende kærlighed og omsorg, og en fremtid, hun selv var herre over.

Så snart han trådte ind, sprang hun op og skyndte sig over

for at give ham et kram. Deres sidste møde stod stadig skarpt i hendes erindring, men selvom de var gået hvert til sit med spirende varsomhed overfor hinanden, var der alligevel atter gensynsglæde.

"Jeg var ved at være nervøs," sagde hun.

Han smilede skævt. "Også jeg." Hans blik faldt på kvinden ved bordet, badet i det diffuse dagslys, fra vinduespartiet. Charlie tog ham ved armen og hev ham med sig.

"Tom, det er Isobel Darklighter. Isobel, mød Tom McRoy, han passede på mig mens jeg var hjemløs."

Lærerinden og efterforskeren udvekslede håndtryk. Det var svært at afgøre om de smilede eller om det blot var skygger, der spillede i deres mundvige.

"Hyggeligt at møde dig, Tom," hilste Isobel. Hendes kjole lagde sig perfekt til rette om hendes lår da hun satte sig igen. Nu hvor Charlie så nærmere efter, syntes hun også den havde en lidt dybere udskæring end dem hun havde båret hidtil på instituttet. Også Tom lod til at have fundet et jakkesæt i en lidt dyrere prisklasse end det hun havde set ham i sidst, og armbåndsuret glitrede som var det netop kommet ud af en juvelers glasmontre.

Det var som at betragte skuespillere i deres kostumer.

"I lige måde." Tom trak jakken af sig og hængte den over stoleryggen. "Jeg henter lige en kop kaffe, så er jeg tilbage."

Isobel sendte ham et smil. "Selvfølgelig."

Charlie så hvordan hun fulgte ham med blikket mens han gik mod disken. Lærerinden lænede sig ind til hende.

"Du sagde ikke noget om hvor smart han var i tøjet," kommenterede hun.

"Ja, det … det er vist nok en ny livsstil." Charlie drejede sodavanden et par omgange mod bordpladen så den efterlod en skæv kondenscirkel. Tom kom tilbage kort efter og tog plads. Efter den første slurk kaffe lænede han sig tilbage.

"Nå, jeg kan forstå du bistår Charlie som mentor for hendes uddannelse, Mrs. Darklighter?" spurgte han.

"Korrekt." Hun greb sit glas uden at tage blikket fra ham og lagde det ene ben over det andet. "Charlie er et lille vidunder. Hun kom fra ingenting, og nu er hun faktisk så dygtig, at hun går en lovende fremtid i møde, ikke sandt, Charlie?" Hun gav Charlies raske hånd et lille klem.

"Måske." Charlie så søgende fra den ene til den anden og prøvede at dulme den tiltagende hjertebanken. "Jeg ved ikke helt hvad jeg vil endnu."

Tom smilede bredt. "Det var nu ellers også et lykketræf, at jeg sådan stødte på Charlie her sidste weekend. Det var meget uventet."

"Ja." Isobel lod bramfrit blikket vandre op og ned ad ham. "Jeg må sige, at jeg også er lidt overrasket over hvordan hendes gamle bekendtskaber tager sig ud, i forhold til hvad jeg har hørt om jeres tid sammen."

"Nårh, ja." Tom rystede hendes ord af sig med et skuldertræk. "Jeg lagde mit liv om for nogle år tilbage. Det er for kort til at sidde i rendestenen og have ondt af sig selv."

"Tom arbejder med socialt udsatte unge nu," indskød Charlie og Tom lo kort.

"Jah, jeg kan lige så godt bruge min erfaring til noget," forklarede han og tog en stor slurk lidt for varm kaffe.

Isobel nikkede imponeret. "Et værdigt arbejde. Er der nogen specifikke områder du arbejder indenfor så? Balademagere? Drengebander?"

Kaffekoppen klirrede let da Tom satte den fra sig. Charlie så ned hvor det lille skvulp kaffe drev ned ad siden på det hvide porcelæn. I samme sekund væsken lagde sig i kanten af underkoppen indså hun, at Tom og Isobel vidste præcis hvem hinanden var. Han vidste alt, om Ursamfundet, om Piletræsinstituttet. Hun klemte hårdt om sodavanden, så bandagen trak kondensfugten til sig.

"Det er modigt af dig at møde op herinde, Tom," fortsatte Isobel. "Du må vel vide, at du er på udebane."

"Jeg forsikrer dig," Tom så fra Isobel til Charlie, "jeg er har

intet ondt i sinde."

"Virkelig?" Isobels øjenbryn rejste sig.

Tom holdt hænderne op for sig. "Okay, indrømmet, jeg har hørt fra broderskabet," begyndte han. "En af dem, der deltog i indbruddet på Piletræsinstituttet, er forsvundet. De har i hvert fald ikke hørt fra ham i en uge."

"Og?"

"Hvis I ved noget om hvad der er hændt ham, så kunne vi lave en aftale. Noget for noget."

"Hvad har du som vi kunne være interesseret i?"

Tom rakte ind i inderlommen og fremdrog en lille USB-nøgle. Han holdt den op med blikket stift rettet på Isobel. Hun vippede lidt med foden som en opmærksom kat, der slår med halen.

"Jeg ved Marco tog Helas Beretning," sagde han. "Jeg ved ikke hvorfor, men han var ikke klar over, at jeg havde transskriberet teksten. Jeg har den her, og ingen andre har set den ud over mig." Han sank en klump. "Vi kan lave en udveksling."

"Hvordan ved vi, at der ikke findes flere kopier af den fil?" spurgte Isobel med et nik til USB-nøglen.

"I må bare stole på mig."

Isobel fnøs og skævede til Charlie inden hun lagde armene over kors så kavalergangen var på bristepunktet. "Løgne er i højere kurs end ærlighed, Tom."

Charlie havde svært ved at følge med i deres samtale. Den følelsesløse summen i hendes hoved druknede alle lyde. Hun var ikke engang klar over hvad hun tænkte, for tankerne fór afsted hurtigere end hun kunne nå at gribe dem. Tom … Broderskabet … Indbruddet … Isobel …

Constantine.

Til sidst fik hun vristet sig fri og vendte tilbage til caféens brusende støj. Hendes stemme var en sagte hvisken da hun endelig formåede at formulere ét af de mange spørgsmål, der pressede sig på:

"Ledte du aldrig efter mig?"

Lærerinden og efterforskeren så på hende, som om de først nu opdagede, at hun stadig var der.

"Jo da!" udbrød Tom himmelfalden. "Jeg - jeg ledte efter dig overalt." Han rakte ud mod hendes hænder omkring sodavandsflasken, men hun trak både hænder og flaske til sig. Han så på hende, læberne let adskilte og øjnene blanke og åbne. "Tror du ikke på mig?"

Charlie pillede ved den fugtige etikette. Hun tog en dyb indånding.

"Jeg ved ikke hvad jeg skal tro. Hvordan kom du overhovedet væk fra gaden? Hvordan kan du færdes herinde?"

"Jeg blev opsøgt af en mand, der hjalp mig væk." Tom dykkede en hånd ned i sin jakkelomme og fremdrog en rund medaljon. Charlie genkendte den som den samme lærerinderne havde fundet på Marco.

"En Goode-medaljon," mumlede Isobel. "Dem har I godt nok en del af."

"Kun en lille håndfuld," svarede Tom og puttede den tilbage i sikkerhed. "Vi arbejder på hvordan vi kan duplikere dem og bruge til vores fordel i organisationen."

Isobel skar tænder. "Det kommer til at koste jer dyrt."

"Ikke hvis vi får den viden, vi ønsker. Menneskeheden skal ikke holdes i mørket for evigt."

Isobel trak vejret hvislende gennem tænderne. Lyset på bordet flakkede i hvad der lod til at være en trækvind. Tom slog hurtigt blikket ned til kaffen. Charlie spændte i halsen, mens det hele gik op i en højere enhed for hende.

"Så det er dig …" hun så op på ham. "Du er skyld i indbruddet … og nu …" Hendes stemme blev tyk. Isobel lagde en hånd på hendes arm. Et varmt sjal af ro lagde en dæmper på den ætsende vrede i hende.

Tom undgik hendes blik. "Auctoria – eller rettere jeg – kontaktede dem i forbindelse med at få fat i Helas Beretning."

"Så Ipswich-brødrene står i ledtog med jer nu?" røg det ud af Charlie skarpere end hun selv havde forventet.

"De hjalp os, det er alt."

"Hvad skal *I* med Beretningen?" spurgte Isobel mistroisk.

En tjener puslede forbi dem. Tom ventede til de atter var alene inden han hævede blikket til Isobel.

"Ved du hvad Alia er?" spurgte han.

"Alia …" Ordet forlod Isobel åndeløst.

Toms pegefinger skød op. "Du ved det! Du ved noget."

"Nej!" Isobel holdt afværgende hænderne frem for sig. "Jeg ved intet!"

"Du lyver," sagde Tom stædigt. "Jeres fingre i kagedåsen hos jeres religion, det kan kun ryste viden af sig, som ingen andre har. Adonumarkiverne i Avignon har-"

Isobel rejste sig hurtigt så glas og kopper klirrede på bordet. Hun slyngede demonstrativt sin pels om skuldrene.

"Kom, Charlie, lad os gå."

"Vent!" Tom rejste sig, og hans knæ slog mod bordet så indholdet i koppen skvulpede igen, denne gang ud over mere end underkoppen. "Fortæl mig i det mindste hvad der er sket med Marco!" bad han. "Er han i sikkerhed?"

"Så sikker som han kan være når han bryder ind på et institut for Talenter og Urvæsner," svarede Isobel køligt, og hjalp Charlie i jakken uden at unde ham et blik.

"Jeg beder jer!" Han tog USB-nøglen og medaljonen fra lommen og rakte det frem. "Det er alt jeg har at tilbyde. Hans familie savner ham. Hans venner savner ham!"

Charlie trak jakken omkring sig og kastede et blik over skulderen på manden, der engang havde været hendes ét og alt. Hun huskede deres møde for præcis en uge siden. Det var som en anden verden, en anden tid, et andet liv. Hun så i hans øjne det samme ønske om at hjælpe Marco som i hende selv, men han var drevet af ansvaret overfor Marcos familie. Charlie var drevet af sin samvittighed.

Isobel undte ham ikke et blik, men Charlie skubbede sig forbi lærerinden og rakte ud. Hendes bandagerede fingre lukkede sig i et fast greb om den sorte USB-nøgle og medaljonen. Hans

blik flakkede fra hende til den lille plastik-rektangel. For fem år siden havde de været sammen nat og dag. Dengang kunne hun læse hans signaler som en åben bog. I dag var den lukket, og hun havde ikke længere koden til at åbne den.

"Midnat, natten mellem torsdag og fredag," sagde hun. Hun havde forventet, at Isobel ville afbryde hende, men da lærerinden ikke kom med nogen indvendinger, fortsatte hun: "Vi venter på dig i den nedlagte fabrik på havnen. Kun dig, ingen andre."

Han nikkede kort, og hun forlod Annabelles med Isobel ved sin side. Først da de kom ud i den kølige septemberluft, lagde hun mærke til hvor meget hendes øjne sved af indestængte tårer. Hun blinkede heftigt.

"Du skulle ikke have taget imod det," sagde Isobel da de var kommet ned ad gågaden på afstand af caféen. "Lad mig få dem, så skal jeg nok tage mig af den."

Charlie rakte hende USB-nøglen og medaljonen. "Jeg så ham, Isobel." Hendes stemme var lav men fast. "Han sidder dernede i kælderen og rådner væk. Det kan godt være Ipswich-idioterne har fucket up, men han fortjener ikke at dø for det."

"Og du stoler på ham her?" Isobel nikkede bagud til caféen, der efterhånden var forsvundet i baggrunden bag dem.

Charlie trak vejret hvislende ind mellem tænderne i et øjebliks tøven inden hun svarede: "Ja."

"Godt så, men sig mig, hvorfor valgte du torsdag?"

"Fordi … det er fuldmåne."

Kapitel 37: Fuldmåne

Fuldmåne.

Det var alt Charlie kunne tænke på da hun kom hjem og skulle koncentrere sig om sine lektier og opgaver. Om mandagen slog Eschenbaum hårdt ned på hendes manglende engagement, og forinden havde selv den rolige, rare Amarantine været efter hende for knap nok at være begyndt på sin repetitionsopgave i Urteori.

Torsdag morgen vågnede Charlie senere end normalt. Hun havde sovet uroligt, og hun vidste, at hun ikke var alene om det. Kim havde mørke rande under øjnene, og pupillen var allerede begyndt at spidse til.

Hun havde holdt kortene tæt efter weekendens møde og havde ikke afsløret noget for Kim, Frieda eller Wilhelmina. Hvis missionen skulle lykkes, var det vigtigt, at de ikke vidste noget. Isobel havde sagt ja til at hjælpe, til trods for hendes position på instituttet. Måske var hun også imod de ting, Marco blev udsat for? Charlie syntes i hvert fald at kunne se en mildhed i lærerindens grønne øjne da de havde lavet aftalen om at befri den unge mand.

Dagen forløb stort set uden problemer, men hen imod eftermiddagen blev Kims kvaler værre og værre. I hele sidste lektion havde hun snoet sig rastløst ved bordet, skrabet med neglene i bordpladen og hevet efter vejret i små stød.

Så snart lektionen var ovre, fulgte de med Penrose ned i centralens kælder hvor pedellen havde gjort hendes fuldmånerum klar. Der var ingen møbler derinde, og både vægge,

gulv og bagsiden af døren bar præg af Kims indespærring med lange ridser, revner og buler i alle overflader.

Så snart de havde lukket døren og låst den, hørte de det første langtrukne, sørgmodige hyl. Et par bump fik låsen til at rasle mod dørkarmen. Frieda tog den første vagt indtil aftensmaden, derefter var det Wilhelmina, der hjalp til for første gang. Charlie havde selv tilbudt at tage den værste vagt hen over natten. De holdt altid vagt ved fuldmånerummet, så der var nogen klar når Kim kom til sig selv.

Da klokken nærmede sig det sidste vagtskifte, tog Charlie afsked med Frieda i sydstuen. Hun begav sig over til centralen, men i stedet for med det samme at gå ned i kælderen satte hun kurs op ovenpå til Isobels kontor på administrationsgangen. Indenfor stod lærerinden i færd med at fodre Androkles i dens terrarie.

"Er du klar?" spurgte hun da Charlie trådte ind.

"Så klar som jeg kan være," svarede hun mens hun betragtede snogens kæber lukke sig om et stort, fedt firben.

Isobel skænkede hende igen et glas vand fra den lille fontæne ved døren og rakte til Charlie. "Her, lidt at styrke dig på inden det går løs."

Charlie drak det hele i ét drag og følte tankerne lette. Hun var klar, klar til at stå overfor hvad end natten måtte bringe.

"Så … hvordan gør vi?" spurgte hun. "Du sagde, du havde en løsning."

"Ja, det har jeg."

Isobel gik over til dragkisten og rodede igennem den, uden Charlie kunne se hvad der var dernede. Lærerinden rettede sig op igen med en lettere aparte halskæde i hånden. Den bestod af en simpel, gammel lædersnor, der var trukket gennem en hugtand så lang som en fod og med en rod så bred som en underkop. I tandens overflade var ridset symboler og rester af fint pulver lå i linjerne. Charlie rynkede panden da Isobel rakte den til hende.

"Den ene af den store Horace Arlendos' hjørnetænder fra

hans sidste Bæstform," forklarede lærerinden.

"Horace Arlendo?"

"Et af de største Drafae-Bæster, der nogensinde har levet. Jeg har bearbejdet den med forskellige typer forklædningspulver. Bæreren af halskæden vil ikke blive opfattet som bytte af et Bæst."

Charlie nikkede. Det gik mere og mere op for hende hvad de havde gang i, og angsten piblede frem i hendes indre. Isobel smilede og gav hendes skulder et lille klem som om hun havde læst hendes tanker.

"Det skal nok gå, Charlie. Lad os komme i gang."

◊◊◊

Turen ned til kælderen virkede endeløs. Hun nåede til storkøkkenet hvor fuldmånen kastede sin glans ind gennem vinduerne. Lyset plastrede sig til potterne og panderne, der hang på væggene og ned fra de store stativer omkring kogeøen i midten. De høje trætoppe fik skyggerne til at danse under køkkenbordene og over fliserne. Fugten fra rengøringen glinsede som sølv i et par strejf af måneskin.

Et dæmpet hyl og et par bump fik gryder og bestik til at rasle. Hun dirigerede sit fokus til kælderen. Hun havde en opgave, en mission, et menneske at redde og måske sørge for at ingen yderligere skade blev gjort på ham.

Det var nu eller aldrig.

Da hun nåede frem til kældertrappen, stod Wilhelmina allerede for foden af den med en olielampe i hånden. Hun skuttede sig og så sig over skulderen mod fuldmånerummet, hvor der blev spyttet og snerret bag døren.

"Hvor blev du af?" spurgte hun da Charlie kom ned ad trappen. "Hun har været helt ustyrlig den sidste time."

"Sorry. Jeg skulle lige hente noget."

Charlie nåede ned veninden, der hævede et øjenbryn ved synet af den store Bæst-tand i Charlies hånd. Hun rakte ud og

strøg den forsigtig.

"Hvad i alverden er det?" spurgte hun forundret.

"Moder Darklighter tilbød mig den som ekstra beskyttelse," svarede Charlie med et skuldertræk. "Det kan ikke skade."

"Den kunne jeg godt have brugt," mumlede Wilhelmina. Et hyl rungede ud i kældergangen.

Charlie tog en dyb indånding. "Ja det kan jeg høre. Smut du bare, jeg skal nok feste lidt med hende."

"Vi ses i morgen tidlig. Held og lykke."

Wilhelmina rakte hende låsestaven og lampen inden hun smuttede op fra kælderen. Charlie bed tænderne sammen og gik varsomt mod rummet. Bump, skraben og kradsen blandede sig med hylene, og Charlie standsede foran døren hvor hun hængte olielampen fra sig på en rusten metalkrog.

Hun tog halskæden og holdt den op foran sig. Hun havde svært ved at forestille sig et Bæst med så stor en tand. Kim var stadig kun ung, men det betød bestemt ikke, at hun var ufarlig. Det var jo hele pointen med hendes plan.

Hun tog beslutsomt lædersnoren over halsen. Den vejede godt til. Hun lagde håndfladen mod døren og hvilede panden imod den med lukkede øjne. Et bump gav et ryk i hele hendes krop mens hun rullede låsestaven nervøst mellem fingrene.

"Kim," hviskede hun. Bæster var ikke i stand til logisk tænkning, det vidste hun. De var helt og holdent dyriske og drevet af instinkter. Alligevel syntes hun, at der var en knurren bag døren som svar til hende.

Hun sank en klump.

"Kim, jeg er ked af det her. Jeg håber du kan tilgive mig. Hvis du gør noget dumt, så er det min skyld. Så please lad være med at gøre nogen fortræd."

En klagende tuden borede sig ind i hendes ører. Hun satte staven i hængelåsen og drejede den rundt. En vifte af lysende tegn spredte sig fra låsen og op over døren. Et øjeblik stod de klart frem indtil de blinkede og forsvandt, som en pære der sprang. Den beskyttende barriere over træet var brudt.

Hun flåede staven til sig og bakkede op ad væggen for at komme af vejen med det samme. Døren blev slynget op. Træet splintredes i sammenstødet med væggen som et bundt tørre kviste. Resterne hang og dinglede sørgeligt i hængslerne.

I olielampens skær dukkede Bæstet op. Det tårnede sig højt på bagbenene med strittende, sort pels, et hoved som en bjørn og hår og skæl prydede dens frygtindgydende krop. De gule øjne gled hen til Charlie og pupillerne trak sig sammen. Et kort sekund var hun overbevist om, at de havde registreret hendes tilstedeværelse. Den stak snuden op og vejrede i hendes retning. De store næsebor vibrerede og fnøs hårdt.

Med et brag landede det på forbenene så det gungrede i gulvet, og stak i et hyl inden det galoperede mod trappen. Charlie hørte døren deroppe lide samme skæbne som den foran hende, efterfulgt af et rabalder af gryder og pander, der væltede på gulvet.

Hun stod tilbage, lammet over hvad hun havde været vidne til. Hele hendes krop rystede, musklerne nægtede at lystre og hun var stakåndet. Hun hev efter vejret, og da hun endelig kunne trække det nogenlunde, krydsede hun over til trappen. Her fandt hun det store håndtag under trappetrinene. Det sad stramt i hængslet og hun måtte lægge alle kræfter i for at hive det ned.

Alarmens høje sirene gav genlyd i gangen. Charlie stirrede på sin hånd, der skælvede mod det kolde metal. Hun havde gjort det. Hun havde rent faktisk gjort det. Så snart virkeligheden ramte hende, kom fortrydelsen lige bagefter. Hun havde lyst til at synke til gulvet, krølle sig sammen og ligge i fosterstilling resten af sit liv.

Men nu var det sat i værk. Så måtte hun også gennemføre det.

Hun gemte halskæden under nogle kasser, og til sidst greb hun olielampen og satte i løb mod tunellerne.

◊◊◊

Den sparsomme lyskegle kæmpede bravt i mørket, og hun måtte stoppe flere gange og orientere sig. Des længere tid hun tilbragte nede i mørket, des mere svandt sandsynligheden ind for at planen lykkedes.

Endelig så hun det blege lys dukke frem foran hende. Hun var nået til gangen under Alvina, hvor Isobel kom hende i møde med et nøglebundt i hånden.

"Jeg skal op igen," sagde hun mens hun låste døren ind til Marcos fængselsrum op. "Tag ruten herfra ud til skoven og få ham tilbage til platformen."

Luften blev slået ud af Charlie. Turen havde været slemt nok fra centralen og til Alvina.

"Men-"

"Det er din eneste mulighed."

Charlie vidste at enhver indvending var nytteløs.

Hun trådte ind i depotet og så mod hjørnet hvor Marco sad sammensunket mod en reol med den tomme kop foran sig. Han lod ikke engang til at have registreret alarmen. Isobel fulgte med hende og hjalp med at låse kæderne op. De fik ham op og stå. Han rystede allerede af udmattelse da han kom ud i gangen, og Isobel låste døren bag dem.

"Vi ses ved platformen," sagde hun og forlod dem. Lyden af stiletternes overraskende sikre slag mod det ujævne gulv fortonede sig, og de blev efterladt i stilhed. Charlie tog olielampen, hankede beslutsomt op under Marco og begyndte den møjsommelige færd gennem tunnellerne.

Kapitel 38: Frihed

Turen var i forvejen besværlig, men med Marco på slæb var den endnu værre. Han stønnede og prustede når hun forsøgte at få ham til at gå selv, og til trods for al hendes træning, strittede hendes muskler mere og mere imod, når hun prøvede at støtte ham.

Samtidig skulle hun også holde øje med hvor de var på vej hen. Efter af have taget turen med Kim, var Charlie blevet opmærksom på hvordan man navigerede ude i de små snævre passager og hvornår man skulle stoppe op og lytte. Hvilket de gjorde ofte. Hun tyssede på Marco op til flere gange, mens hun anstrengte sig for at høre om der var noget i nærheden. Heldigvis lod det dog til at de var alene denne nat.

Efter hvad der havde føltes som en evighed strejfede en trækvind hendes pande, og duften af nåleskoven blev stærkere for hvert skridt de tog. Selvom lampen var ved at dø helt ud, gav det fornyede kræfter, og hun kæmpede sig videre til de kunne se åbningen, hvor hun og Kim havde møvet sig igennem for ikke så længe siden. Charlie smed olielampen og trak sig op gennem hullet, så hun kunne hive Marco med sig op.

"Der er ikke så langt herfra," sagde hun i et forsøg på at opmuntre ham, da han endelig var kommet op af hullet, men fik kun en halvkvalt mumlen som svar. Hun kastede et blik rundt, inden hun valgte deres rute og begyndte at gå.

Fuldmåneskæret draperede de høje træer og faldt hist og her i små, hvide søer på skovbunden. Hun priste sig lykkelig for sin gode stedsans og formåede at finde en genvej rundt

om Forbrændingens område for at undgå forureningen. Den hang allerede som en svag dunst i luften, og Marco hostede besværet flere gange.

"Hvorfor … hvorfor hjælper du mig?" spurgte han hæst. Han havde fundet en knudret kæp som han støttede sig til, og den friske luft lod til at have kvikket ham lidt op efter hans tilfangetagelse.

"Du kunne bare have været ligeglad med mig, kunne du ikke?"

"Nej." Hun standsede op og lod ham indhente hende før hun fortsatte. "Det er min skyld du endte i den kælder, og det er slemt nok. De ville have ladt dig dø dernede."

"Så hvor er vi på vej hen?" spurgte han. "Er det her ikke vejen tilbage til instituttet?"

"Jo." Charlie spejdede efter bygningerne i det fjerne. Tagryggene kunne allerede anes, tegnet op af en sølvhvid måneskærsstreg mod nattehimlen.

"Men … hvad nu hvis de opdager os?"

"De er distraheret," svarede Charlie.

Mens de nærmede sig, kunne hun se skikkelser, der undersøgte træningsbanerne med globelamper svævende over dem. Deres sælsomme skær badede området som dystre projektører over en fodboldbane. Stemmerne blev båret i deres retning, men det var umuligt at tyde ordene, der blev udvekslet.

De standsede i skovkanten. Et langtrukkent hyl et sted i det fjerne trak skikkelserne bort, og Charlie priste sig lykkelig for ikke at være en af dem. I kælderen havde det været nemmere, der havde hun kunnet se Bæstet, men herude i natten fik lyden det til at løbe hende koldt ned ad ryggen. Og selvom det måske var langt væk, var det ingen garanti for at det ikke kunne nå dem. Hun ønskede hun kunne have beholdt halskæden, men det ville være for indlysende, at det hele var planlagt, hvis de blev opdaget.

Hun førte an forbi træningsbanerne til haverne, hvor de sagtnede farten og lyttede for hver høj busk de skulle runde, i til-

fælde af at der stod nogen på den anden side. Gruset knasede forræderisk højt, men heldigvis var det kun deres egen skygge, der nu og da fik dem til at stivne, klar til flugt i den modsatte retning.

Endelig kom de ud af havekomplekset og i det fjerne dukkede pergolaen op med søens blanke flade bag sig som et gråt spejl under månen. Ikke en vind rørte sig, som om naturen holdt vejret. De nåede frem til platformen, og Charlie så på sit armbåndsur. Klokken var halv tolv.

Hun spejdede efter Isobel, men lærerinden lod ikke til at være i nærheden. Hjertet sprang op i halsen på hende da hun hørte noget rasle i et buskads nærved, men hun ville ikke tiltrække sig for meget opmærksomhed ved at bede om et tegn fra hvad det nu end kunne være. Det kunne for så vidt bare være et natdyr såvel som en lærerinde.

Efter nogle minutter tog hun beslutsomt roden op af remediebæltet. Hun tog sig ikke af, at Marco stirrede målløs, da hun frembragte riften og den åbnede sig. Resolut hev hun ham med sig igennem til Salems gader.

Hun valgte de små gader for at undgå for meget opmærksomhed på Marcos forhutlede tilstand, og snart var de kommet hele vejen til den gamle fabrik, hvor hun fik hjulpet Marco gennem hullet i hegnet. Den lasede trøje hang fast i trådnettet og trævlede slemt, men ingen af dem bekymrede sig særlig meget om det. Der var alligevel kun den korte tur hen over pladsen til de kunne komme i ly af fabrikkens beskyttende mure.

De nåede frem til døren i siden af bygningen og gik indenfor. De fulgte lugten af brænderøg til den store hal, hvor en bunke gamle aviser og efterladte træstumper brændte med en sagte ild.

Tom stod alene, det orange lys farvede hans frakke og ansigt. Linjerne i den vejrbidte hud stod tydeligt frem med de grå stænk i skægget. Måske havde hun været for optaget af hans nye stil til at lægge mærke til hvor gammel han faktisk så ud.

Han havde stået fordybet i tanker da de kom ind i hallen, og Marco haltede lettet over til ham for at få varmen. Tom lod uden tøven Marco få frakken over sig, så han kunne sætte sig og komme til hægterne igen med en stor flaske vand og en sandwich, som han havde medbragt. Han efterlod Marco ved ilden og gik Charlie i møde.

"Jeg tvivlede aldrig på dig," sagde han.

Charlie pillede nogle visne blade ud af håret og børstede trøjen fri for jord. Hun frøs men hun havde det næppe lige så slemt som Marco. Tom trak hende ind i et kram, og hun strittede ikke imod.

"Hvad skal der ske nu?" spurgte hun. De så begge hen på Marco, der var i færd med at sætte sandwichen til livs.

"Min bil er parkeret lidt herfra. Jeg kører ham hjem til familien, får kontaktet myndighederne og afblæst efterlysningen," svarede Tom.

"Og Ipswich-brødrene? Vil de ikke tage hævn?"

"Den tager jeg med dem selv. Jeg regner med at overtale dem til at lade Auctoria overtage styringen her i området. Gruppen har tjent sit formål. De skal ikke være en del af en fejde som vi har sat i værk. Som du selv sagde, det er vores skyld."

"Hvorfor skulle I også have fat i Helas Beretning?" spurgte Charlie. "Hvad er det, der gør den så speciel, at I bliver nødt til at have den? Kan du ikke bare finde noget andet at beskæftige dig med?"

Tom strøg sig over panden og så ned, mens han ledte efter ordene. "Det … det er ikke lige så nemt at forklare, Charlie. Der er viden i den, viden, der vedkommer os alle, både Talenter, Urvæsner og mennesker. Hele fortællingen om hvordan Adonum dækker over deres overgreb, hvordan de kontrollerer Sjæledyrene og at Stonebriar-oraklerne er nøglen til -"

"Vent, hvad?" Charlie trak sig ud af hans greb. "Hvad for noget om Sjæledyrene?"

Tom rynkede på panden.

"Ved I ikke det?" spurgte han forundret. "Jeres religion

kontrollerer Sjæledyrene via deres register så de ikke kan bruge deres Sjæledyrssandhed til at afsløre, hvor Urkræfterne stammer fra. Og der findes de her orakler, som kan se syner, og de syner viser netop det sted, kaldet Alia."

Charlie støttede sig til en stolpe hvor rusten skrabede mod hendes håndflade. Hans ord kom som et slag fra en forhammer, der truede med at vælte hende omkuld.

"Nej, vi - vi ved intet … Helas Beretning var udelukkende noget forstanderinderne måtte læse, og de går i graven med den viden." Hun stirrede ned på sine jordplettede sko. Hvis det kun var forstanderinden, der vidste det … Hun knyttede hænderne. Hun havde aldrig helt forstået hvorfor. Nu gik det op for hende, hvad Morriganas plan havde været.

"Tom, jeg er … *Jeg* er et Sjæledyr … vores forstanderindes Sjæledyr."

Tom så først ud som om han ikke havde hørt hende. Han blinkede forvirret. "Ahva'?"

Charlie lænede sig op ad stolpen. Udmattelsen var ved at få hendes ben til at give efter under hende, men hendes tanker kørte afsted som et højhastighedstog. Træt forklarede hun alt, om sin tid på instituttet, om proceduren. Hun håbede, det blev sidste gang.

"Det er grunden til at jeg forsvandt fra Philadelphia. Jeg blev taget hertil og til nytår er proceduren færdig. Jeg vil ikke have nogen fri vilje nogensinde igen. Men tilgengæld er hun fri."

"Fri?"

"Ja! Fri fra Sjæledyrsregisteret. Adonum vil ikke kunne opdage hvis hun fortæller om Helas Beretning. Hun - hun vil være fri til at afsløre sandheden! Hun har forsøgt før med andre, men de gange er slået fejl. Jeg er den eneste det er lykkedes med indtil videre."

Tom stirrede på hende. Han sank en klump i et forsøg på at løsne halsen op, der havde snøret sig sammen.

"Så hun gør det for - for at kunne-"

"-For at kunne afsløre sandheden." Charlie gned øjnene, træt men for oprevet til at segne.

Tom vred hænderne mens han søgte efter ordene. "Det er jo - det er jo det!" jublede han. "Hun gør det! Selvfølgelig!" Han lo og krammede Charlie, der stod stiv af indestængt klarsyn. "Får du så sandheden, når du bliver helt Sjæledyr?"

"Jeg - det … det ved jeg ikke. Jeg har mest fokuseret på det med min frie vilje."

"Men du kan hjælpe, altså med at finde sandheden?"

"Hvad mener du med at hjælpe?" Hun rankede sig op mod stolpen men havde mest af alt lyst til at bakke væk. Et ubarmhjertigt minde fra at være fanget mod en stenvæg i et kapel sendte et koldsvedigt sug igennem hende. "Siger du, at … jeg skal gennemføre proceduren …?"

Tom skulle til at svare men standsede sig selv. "Kan man komme ud af det igen?" spurgte han.

Charlie lagde armene over kors og så til siden ned på en bunke mørnet pap. "Ikke hvad jeg ved af. Vi har forsøgt at finde en løsning, men," hun så på Marco, der lod til at have fået lidt mere farve i kinderne efterhånden, "der er ikke noget svar."

Tom rakte en hånd frem. "Så kom i det mindste med mig," sagde han. "Vi kan følges ad. Du kan hjælpe Auctoria med at finde nogle af de svar, som vi har ledt efter så længe. Du er i sikkerhed hos os. Det lover jeg. Tænk hvis du kunne være svaret på alt. Vi kan finde Alia. Sammen."

Hun så ned på hånden. Det var stadig de samme arrede hænder, den fine jakke og armbåndsuret til trods. Det var stadig hendes Tom.

"Jeg … det ved jeg ikke om jeg kan." Hun fugtede læberne mens hun tænkte på sin fremtid. Den var snart forbi. Til nytår ville instituttet ikke være et hjem, det ville være et fængsel – uanset Morriganas intentioner. Hun kunne også tage imod Isobels tilbud, men kunne det overhovedet nå at redde hende?

Hendes tanker strejfede de andre. Kim, Frieda, Wilhelmina. For ikke længe siden havde hun ikke kunnet forestille sig at

efterlade dem, men måske ville de kunne forstå. Måske kunne hun komme tilbage senere og overtale dem til at komme med.

Hun kunne knap nok mærke sine fødder, da beslutningen bundfældede sig i hende. Hun lagde sin hånd i hans.

"Okay."

"Hvad sagde du?" Tom bøjede sig ned for at være sikker på, at han havde hørt rigtigt. Hun hævede ansigtet og så på ham.

"Jeg sagde ja," gentog hun, denne gang mere fast i stemmen, som om ordene, der tog form i den stille fabriksbygning gjorde det hele mere virkeligt. "Jeg kommer med!"

Det stak og prikkede underligt i hendes krop, des mere hendes valg gik op for hende. Hendes hjerte slog tungt og hårdt og hun følte sig svimmel af eufori. Det her var hendes udvej, det var flugten, hun ikke havde kunnet gennemføre dengang for fem år siden. Hun kunne altid komme tilbage til de andre. De forsvandt jo ikke.

Det var nu eller aldrig.

Det tog et øjeblik før Tom indså hvad hun havde svaret. Han sukkede lettet og omfavnede hende igen. Alle barrierer forsvandt, alle parader styrtede i grus. Han kyssede hendes pande, og hun sank så hårdt, at det skælvede i hende. Med et sidste klem holdt han hende ud fra sig. De havde begge våde øjne men smilede for første gang oprigtigt til hinanden.

Ikke flere hemmeligheder. Ikke flere løgne. Han skulle stadig forklare at Auctoria havde transskriberingen af Helas Beretning, at han faktisk havde spist hende af med en lodret løgn, men det var der ikke tid lige nu.

Han nikkede beslutsomt til hende.

"Godt, lad os komme afsted."

De gik over til Marco, der havde fået varmen ved det lille bål. Tom lod ham beholde frakken over sig, men dykkede hånden ned i inderlommen og rakte Charlie et visitkort.

"Vi ser på at skaffe dig en mobiltelefon eller lignende," sagde han. "Men indtil da har du mine oplysninger her. Det er adressen på kontoret i Washington og mit direkte telefonnummer."

Hun tog det mellem fingrene og vendte og drejede det. Teksten glimtede gyldent i det svage lys fra den lille bunke brændsel, der var begyndt at dø ud. Et pejlemærke. Et mål at bevæge sig imod. Det hele føltes så surrealistisk, så overvældende.

Hun sendte ham et lille smil.

"Tak."

De slukkede ilden og begav sig mod udgangen. Charlie gik let afsted og kunne ikke lade være med at smile. Hun var på vej væk. Hun var på vej til sin frihed.

De trådte udenfor i kulden og hendes blik blev trukket til en skikkelse, der stod midt på pladsen foran bygningen. Høj og truende tårnede han sig op, skåret i skarp silhuet imod gadelamperne. Den glatte isse skinnede som en nypudset krystalkugle. En flad hånd hævede sig og en sort lavasten dansede i luften over håndfladen.

I samme øjeblik sprækkede jorden omkring Marcos fødder med en knasende lyd. Han skreg af skræk og greb ud efter Tom, der forgæves hev og sled i ham, mens asfalten begyndte at æde ham levende. Hele verden ramlede brølende sammen omkring dem, et rasende inferno af lyd mens jord og bygninger blev sat i bevægelse.

"STOP!" råbte Charlie forfærdet. "STOP! LAD DEM VÆRE!"

"Du burde være glad for at jeg beskytter instituttet, Søster Malone." Constantines skarpe stemme nåede hende gennem kakofonien. "Det er trods alt det jeg er her for, ikke?"

Asfalten gnavede sig op ad Marcos krop og trak ham dybere og dybere ned. Tom så desperat på Charlie, der stod frosset fast til stedet. En panisk gråd sendte små rystelser igennem hende.

"Please, stop. Bare stop …"

Al kraft havde forladt hende og ordene faldt til jorden. Et gammelt, nedstyrtet bræt rejste sig fra en bunke skrammel og svang ud mod Tom, så han blev slynget bort og faldt bevidstløs op ad fabriksmuren.

Charlie faldt på knæ ved siden af Marco. Han var stille nu

hvor asfalten havde dækket hans ansigt helt til. De krampende fingre var det sidste hun kunne nå med sin indbundne hånd, inden han blev opslugt, og sprækkerne til sidst lukkede sig omkring deres bytte.

Desperate tårer brændte på hendes kinder, og hun hørte de tunge fodslag komme nærmere mens hun blot sad og stirrede på det punkt, hvor Marco netop var forsvundet. En skosnude gled hen over asfaltsprækkerne, som en tavlesvamp, der fjernede alle kridtspor.

"Rejs dig op," kommanderede han bydende, men Charlies hjerne lystrede ikke. Et sted bag hende var Tom ved at komme til sig selv, og alt i hende var fokuseret på, at han ikke led samme skæbne som Marco. Hun så ikke sine omgivelser, kun en sort tunnel, der snævrede ind for hendes blik, da hendes instinkter slog til. Hendes skift gled ubesværet over hende i løbet af et sekund. Tøjet sprækkede og faldt af hende, og den sorte panter sprang rasende op og væltede Constantine bagover.

Han skubbede hende af sig, og hun rullede rundt på asfalten, der begyndte at skyde op som spyd fra undergrunden med hende som deres målskive. Hun cirkulerede hurtigt omkring ham, men de sorte, kornede spidser forhindrede hende hver gang i at komme tæt nok på til et angreb, og hans latter skar i hendes ører.

"Du er ikke den eneste, der kan lege katten efter musen, Malone. Bare giv op, så er det overstået hurtigere."

Hun ænsede ikke hans ord. I stedet fokuserede hun på hans angreb og de få åbninger, der bød sig nu og da. Undvige, springe, angribe. Hvor mange gange hun foretog de forskellige fremstød, havde hun ikke tal på. Hendes formål var bare at holde ham beskæftiget længe nok, koste hvad det ville.

I det fjerne så hun Tom komme til sig selv. Han kæmpede sig op og flygtede langs fabriksbygningen, ud af syne. Så snart han var borte overvældede udmattelsen hende. Hun sank sammen, hvor hun havde forvandlet sig.

Skiftet fortog sig og efterlod hende nøgen i den kølige sep-

tembernat. Hun forsøgte at trække det ødelagte tøj over sig. Hendes hånd fandt Toms visitkort, og hun skjulte det mellem fingrene sammen med en klump stof fra sin trøje. Kortet var hendes eneste vej væk fra instituttet. Det måtte for alt i verden ikke gå tabt.

Der var atter stille. Kun en ensom politisirenes tuden kunne høres i det fjerne.

En hånd lukkede sig om hendes hår og tvang hendes hoved bagover. Hun så direkte op på det hæsligt tilfredse smil, der skar folder i Constantines kinder. Hans ulmende øjne glimtede frydefuldt.

"Nu har jeg dig, lille guldfugl."

Kapitel 39: Fanget

Hans knoer var hvide af at holde om stolens ryglæn. Dampen fra kaffekruset på skrivebordet rejste sig tynd og sløret, og computer-monitoren sendte sit hårde lys ud i det mørke kontor. Turen bort fra fabrikken havde været en svimmel affære. Han var vaklet som en fuld mand hen til bilen og var sikkert ganske uforsvarligt kørt til den nærmeste skadestue som GPS'en kunne finde.

Her havde han ventet på at komme til, mens han fik kontakt med Soren, der straks satte ham i forbindelse med det nærmeste Auctoria-medlem. Det viste sig at være ung kvinde ved navn Anna, der kom og holdt ham med selskab, indtil han kunne blive tilset af en læge. Lavmælt rapporterede han til hende, hvad der var hændt de sidste par timer.

Endelig var det blevet det hans tur. Flængen i hans tinding blev syet, han fik en ispose på og formaninger om at gå hjem og slappe af, men ikke falde i søvn i tilfælde af, at han havde fået en hjernrystelse. Hospitalsregningen fik de sendt direkte til Auctorias sundhedsforsikring, og de satte sig ud i bilen, hvor Anna nu tog føringen og satte kursen mod Washington.

Nu havde han hvilet sig og sendt Anna afsted efter noget at spise. Cursoren på skærmen blinkede ved sidste linje i dokumentet med den rapport, de havde stykket sammen efter de var kommet hjem.

Et drab på en civil var for alvorligt til at de bare kunne lukke øjnene, men det ville kræve tid og planlægning at reagere på den rette måde. Han havde forsøgt at forklare Anna det hele

på vejen til hovedkontoret, men hun lod ikke helt til at have forstået hvad der var foregået. I det mindste var hun god til at tage diktat nu hvor han var forment skærmbrug.

Og så var der Charlie.

Hans hjerte gjorde små sørgmodige krumspring ved de sidste billeder på nethinden af hende på asfalten foran den bestialske mand. Hendes afledningsmanøvre havde virket. Hun havde reddet ham, og han var fri nu, men samtidig følte han sig mere fanget end han nogensinde havde været.

Han måtte også afvente organisationens behandling af sagen, hvilket sikkert kunne løbe op i flere uger. Hans blik flakkede nordpå, og han greb sin kaffekop med de skrabede hænder. Han skålede trist til Washingtons nattehimmel, hvor solopgangen havde bebudet sin snarlige ankomst i horisonten for ikke så længe siden.

"Jeg skal nok komme tilbage, Charlie," mumlede han. "Det lover jeg."

Kapitel 40: Trance

Hun vidste ikke hvor hun var, men hun vidste, at hun havde gjort noget forkert.

Hver gang hun forsøgte at gribe ud efter noget, en tanke, en følelse, et minde, forsvandt det så hurtigt som et snefnug, der smeltede i solskinnet. Nogle gange kunne hun høre ord eller stemmer, men de var gemt bag et tæppe, som lå hun under jorden i en kiste og var død.

Hun kunne høre når nogen lagde armene over kors, vippede med foden eller rankede ryggen. Hun kunne lugte frygt, had, jalousi; hun kunne smage et flakkende blik, en kuldegysning, en ængstelig skælven.

Alligevel vidste hun ikke hvor hun var.

Hun forsøgte at huske, men der var kun mørke, som om hele hendes liv var blevet frarøvet hende i et kort sekund. Hun vidste, hun havde levet, men hvilket liv var det? Havde hun været glad? Havde hun elsket? Havde hun været hård? Bitter? Havde hun været noget værd? Havde hun haft venner, og i så fald hvem? Hvad havde de betydet for hende?

Der havde været få øjeblikke hvor hun havde set gennem tågen og sanset tydeligere.

En gang stod hun i et rum med havudsigt igennem et snavset, lille vindue. Hun kunne lugte salt, høre skumsprøjt på bølgetoppene og vinden suse omkring bygningen. Fyrtårnslys drejede, så natten et øjeblik var klar og kold og det næste øjeblik blød og tung.

Foran hende, på et stenbord i det snævre rum lå en nøgen pige krummet sammen. Over hendes ansigt lå et tyndt slør. Hendes øjne var lukkede, munden slap og hovedet hvilende i hendes arme som om

hun sov. Hendes røde, bølgende hår faldt omkring hende og viklede sig ind i bundter af tørrede urter og kranier. På hendes krop strakte lange ar sig, rødglødende og rå.

Alt det så hun mens hun selv holdt en kniv med blodet dryppende fra klingen.

Regn strimlede ned over de blyindfattede ruder. Skyggerne blegnede og omgivelserne grånede indtil farver og former var udvisket og opslugt af en havgus, der syntes at rulle ind fra havet og omslutte rummet.

Hun var atter tilbage i sin tågede tilværelse.

En anden gang stod hun omgivet af mørke, men det var ikke mørke. Det var en sky, brun og grumset. Hun trak vejret ind og ind kom kun brunlighed. Det rev hende op indefra og det skærpede hendes sanser. Hun så et hul åbne sig foran hendes fødder, et firkantet hul, som skåret ud af verdens stof, og dernede var stemmer, klagende, grædende, tiggende, bedende. Dernede hvor skygger ophørte med at være skygger og blev til ætsende sorthed.

Hun holdt en kold metalring fuld af nøgler og låsestave. Det gav et brag da et gitter blev smækket ned over hullet, og hun låste det. Skrigene blev højere, skingre af vanvid og desperation. Hun slap nøglebundet og dækkede sine ører til, inden hun atter blev trukket tilbage i tågen.

Tredje gang hun atter sansede noget, lå hun i et blødt dyb. Vægten holdt hende nede. For første gang i lang tid var hun i sin egen krop og sansede tydeligt. Lyset var dæmpet, en blafrende olielampe på et bord i det fjerne.

Rytmiske stød skød op i hendes indre og helt ud i fingerspidserne. Varmen dunkede hvidglødende rundt og åd hende. Hun snappede efter vejret, luften rullede ned i hendes lunger som en tsunami, kold og rasende. Hun var rasende, vred, vanvittig. Det svedige lagen klistrede til hendes ryg, men stærke hænder holdt hende nede. Stemmen hviskede i hendes øre. Hun var på sin sande plads, hun var hans og hun og alle de andre skulle tjene ham for altid.

Rytmen steg, hendes muskler skælvede og hun blev atter følelsesløs.

Sidste gang kunne hun huske, at hun kæmpede imod. Hun ville ikke sanse, ikke igen.

Men nu stak og prikkede det som torne på indersiden af hende. Den grå tåge løftede sig som et brudeslør fra hendes øjne, og hun mødte et blik og genkendte det. Overfladerne i rummet var grønne, som irret kobber.

På bunden en høj glasbeholder lå et lille, afkræftet væsen og gispede som en fisk, der var skyllet i land. I stolen foran hende sad en skælvende skikkelse foroverbøjet, den lilla robe i laser og de grenede fingre mere kroget end normalt. Håret spredte sig som vedbendranker og tornegrene. Ansigtet hævede sig langsomt op og øjnene skinnede med den sidste livsgnist mens læberne mimrede:

"Find Alia."

Copyright © 2026

Kapitel 41: Vågen

En lyd nåede hende, en lyd som af tusind trommende fingre. En hvislen mellem hendes læber fortalte, at hun var i live, men det føltes som om der stod en hest på hendes brystkasse, når hun trak vejret.

Hun kæmpede for at tage et anstrengt åndedrag, og gradvist spredte en varm bevidsthed sig fra hendes bryst og ud i hendes lemmer. Duften af træ var velkendt, et strejf fra en glemt fortid. Hun lå i noget blødt, en stor pude eller sækkestol. Til at starte med kunne hun ikke bevæge sig. Hver centimeter af hendes krop vejede til, som tusind blylodder. Hun lå længe og fokuserede kun på åndedrættet, inden hun forsøgte at få gang i lemmerne.

Hun startede med hænderne. Hun bevægede en finger ad gangen. Pegefinger først, så tommelfinger, så langefinger og til sidst ring- og lillefinger. Hun var overbevist om at hun engang havde haft en forbinding om den ene hånd, men den var tilsyneladende forsvundet.

Hun roterede håndleddet men noget hev i venstre underarm, en genkendelig stikkende følelse nær albueleddet. Hun vippede lidt med fødderne og fik gang i dem. Det var for tidligt at prøve at løfte benene, men nu vidste hun, at der var en forbindelse dernede.

Næste punkt var ansigtet. Hun rynkede på næsen, krængede et smil frem og derefter en trutmund, og så var der øjenlågene. De små flager af søvn kradsede mod øjenkrogen idet hun åbnede øjnene. Hun stirrede op i det skrå, mørke loft hvor

skodderne over hende var lukket tæt til, og regnens trommen fik træet til at sitre.

Et rødt skær badede loftsalens ellers velkendte omgivelser. Hun forestillede sig, at det var sådan en hule i en vulkan måske så ud, oplyst af gløden fra den langsomt roterende magma.

Hun lå og blinkede mens hun bevægede fingrene taktfast og vippede med fødderne. Langsomt hævede hun den ene fod. Hendes ben føltes som stålbjælker, stive, klodsede og besværlige. Hun løftede sin højre arm op og sænkede den igen et par gange, men da det kom til den venstre arm, var det igen som om noget hev fat i hende ved albuen. Det trak i et eller andet, der var fæstnet til hende.

Hun rullede hovedet til siden og anstrengte sig for at se hvad end det var, der var galt. En nål sad i hendes albue forbundet med et dræn, hvorfra en tynd strøm af blod løb afsted. Drænslangen forsvandt i mørket, og mens hun forsøgte at få øje på den under skråvæggen, kunne hun pludselig se hvad der foregik omkring hende.

Bunkerne af puder og skind var skubbet systematisk ud til siderne, og i dem lå andre elever i en lignende døs, hver med en arm tilsluttet et dræn, der berøvede dem for deres blod. De gennemsigtige slanger fyldt med den røde væske løb ind til en glascylinder i midten af salen. Der var allerede en væsentlig mængde i, og lyset fra cylinderen klædte omgivelserne i tunge skygger.

Hvad lavede hun dér? Hvor længe havde hun sovet? Havde hun sovet? Hvad var der sket?

Alt hun kunne huske var, at hun havde hjulpet Marco. Ja, de var kommet over til platformen hvor Isobel ikke var dukket op som aftalt. Så var de kommet til fabriksbygningen og havde mødt Tom. De havde snakket, men det var som om hans ord var mudder, og hun kunne ikke forstå dem. Det hele sejlede.

Hun så Marco, der forsvandt for hendes blik under asfalten. Og Constantine … ja, Constantine havde været der og set på hende og derefter var alt sort.

Grusomt sort.

Hun rev drænet ud af armen, pressede sit ærme mod såret og kæmpede sig op at sidde og så rundt. Der var en enkelt yngre elev, men resten lignede nogen fra de ældre årgange. Dem der havde Sjæledyr, holdt dem i hænderne, hvor de lå ubevægelige og uden deres normalt blafrende skær.

Med albuerne i puden fik hun skubbet sig op. Det tog et par forsøg før hun kunne stå, og hun måtte hurtigt støtte sig mod skråvæggen, da svimmelheden var ved at sende hende i gulvet. Rummet sejlede, og hendes ben truede med at knække sammen under hende.

Efter nogle dybe vejrtrækninger og de første spæde skridt, blandede en anden følelse sig med smerten, der jog gennem hende. Det var dyb ulykkelighed, en næsten afgrundsdyb sorg, der borede sig ind i hende. Det prikkede på indersiden af hende med hver bevægelse hun gjorde.

Hun bed tænderne sammen og nærmede sig en af eleverne i den nærmeste sækkestol. Øjenlågene glippede fra tid til anden og viste det hvide i hendes øjne. Charlie rakte ud for at fjerne drænet i hendes arm, men hendes fingre ramte en usynlig barriere, der slog gnister. Hun trak hånden til sig.

Så de var afskærmet. Men hvad foregik der?

Mens hun stod og undrede sig, kom der pludselig liv i eleverne omkring hende. På samme tid begyndte de at røre på sig, strakte sig som efter en lang nats søvn og fjernede de små dræn, og i samme øjeblik forsvandt de usynlige barrierer omkring dem.

Uden et ord kom de op, og som en række søvngængere gik de med slæbende skridt over de knirkende gulvbrædder mod døren ud til trappeafsatsen. Charlie holdt vejret, bange for at vække dem, bange for hvad der ville ske hvis hun greb ind. Ikke én af dem lod til at registrere, at hun var oppe før dem, og hun sluttede sig til dem bagerst i rækken.

Hun stavrede efter dem ud og ned ad trappen. Da de kom ned til den store trappe i centralen, forlod hun linjen af elever

for at gå til Morriganas kontor med det samme. Administrationsgangen lå tyst hen, sekretæren var væk, og da hun nåede kontoret, var døren lukket og åbnede sig ikke ved den sædvanlige gestus. Hun prøvede flere gange, men der var ingen adgang.

Hun vendte om og slæbte sig tilbage.

Efterhånden som hun havde fået gang i kroppen, spekulerede hun på hvilken dag det var. Der var ikke tvivl om at der var gået tid fra hun havde stået ansigt til ansigt med Constantine ved fabrikken, men hvor længe havde hun ingen anelse om.

Hun gik gennem centralen og kom ned til indgangshallen. Der var stille som graven, og skyggerne flokkedes i hjørnerne, som om noget levende boede i dem og fulgte hende tavst og opmærksomt. Hun skyndte sig ned til hoveddøren og ud i aftenregnen.

Et råb fik hende til at standse, og hun så mod køkkenhaven hvor Frieda lod til at have stået med en rive for et øjeblik siden. Den var nu blevet smidt i græsset, og hun var i løb direkte mod Charlie. Da hun kom nærmere så Charlie de mørke rande under øjnene, hvis ulmende glød var næsten udslukt. Hun greb Charlie om armen og pressede til så fingerspidserne blegnede under køkkenmulden.

"Charlie! Charlie, er du der? Er du tilbage?"

"T-tilbage?" Charlies hæse stemme kom bag på hende. Frieda standsede et åndeløst øjeblik, inden hun kastede sig om halsen på hende, så hun var ved at dejse om.

"Hv-hvad sker der?"

Frieda holdt hende ud fra sig. "Det *er* dig. Det er *virkelig* dig. Kom," hun kastede et hurtigt blik over skulderen, "lad os smutte." Hun lod køkkentjans være køkkentjans og trak Charlie med til Vena, hvor hun fik hende op på værelset.

Det var ikke fordi det var rodet, men det virkede fremmed for hende. Kims seng stod redt og urørt, med en bunke tøj klar til når hun kom tilbage fra sin tur i kælderen.

Frieda puffede Charlie ned på sengekanten og forsvandt for at hente en kande vand og noget frugt fra køkkenet, så hun kunne få lidt at spise. Da hun kom tilbage, tjekkede hun gangen og låste til sidst døren.

Charlie drak grådigt og spiste et æble i fire store, hurtige bidder. Hun nåede at sætte yderligere en halv banan til livs, inden hun stoppede op og så på Frieda.

"Hvor længe har jeg været væk?" spurgte hun.

"Altså," Frieda trak en stol ud fra skrivebordet og satte sig, "du har hele tiden været her, men du har samtidig heller ikke været her. Ligesom alle andre."

"Alle andre?" Charlie proppede resten af bananen i munden og skyllede efter med endnu et glas vand. Det jog udmattelsen lidt på flugt, men den stikkende følelse og sorgen forblev i hende, som et fingeraftryk sat på hende fra en fremmed hånd.

Og så var der en snert af noget, hun havde glemt. Det var som et ord, der lå lige på tungen. Noget hun havde sagt ja til, men som hun ikke kunne huske hvad var.

Hun skævede til tøjbunken på Kims side af sengen. Det gav hende et ubehageligt sug i maven ved synet. "Og hvor er Kim?"

Regnens prikken på ruden var det eneste, der hørtes.

"Kim er … Kim er stadig i sin Bæstform."

Der gik et øjeblik før Charlie forstod hvad hun sagde.

"Hun - what? Hvordan?"

Frieda nikkede. "Ja. Det har hun været siden natten hvor hun slap ud. Hun står lænket ude ved Forbrændingen. Lærerinderne har forsøgt at forklare det med en fejl i hendes transformation, og at Urkraft-forureningen måske kan afhjælpe. Det sker nogle gange for Drafae af Bæstblod. Men," hun samlede hænderne foran sig og hvilede panden mod fingrene, "det er sådan noget der sker når de er helt unge. Dermed ikke sagt, at det ikke stadig *kan* ske, men det er bare, ja, det er usandsynligt for én på Kims alder. Og at være ved Forbrændingen hjælper på ingen måde, men hvis man forsøger at påpege det for nogen,

for Penrose eller Hornsby, så fejer de bare én af vejen." Hun hævede blikket til Charlie. "Hvordan slap hun ud? Hvad skete der med barrieren? Hvor forsvandt du hen?"

"Jeg …" Charlie dyppede fingrene i vandet og masserede panden for at køle den. "Det hele er ret diffust. Vi … jeg …"

"Vi?" Friedas øjenbryn skød op.

"Ipswich-drengen … jeg … jeg lukkede Kim ud for at distrahere lærerinderne, så jeg kunne hjælpe ham væk og-"

"WHAT?!" Frieda spærrede øjnene op så de næsten bulede ud af hulerne. Charlie berettede tøvende om natten hvor Kim var sluppet fri og hun havde reddet Marco fra instituttet. Hun slog blikket ned til sine hænder. Et langt hvidt ar på hendes venstre hånd, var alt der vidnede om skaden hun havde pådraget sig i Alvinas køkken.

"Vi mødtes med min gamle ven Tom ved den nedlagte fabrik ved havnen. På et tidspunkt stod vi udenfor og Constantine var der. Jeg kan ikke huske så meget andet end at Marco ... blev opslugt af jorden og Tom forsvandt. Constantine greb mig og så mig ind i øjnene, og så husker jeg ikke mere før jeg vågnede i loftsalen nu. Jo, brudstykker, men det er som puslespilsbrikker, der har været glemt under sofaen i mange år, og man opdager dem, men kan ikke huske hvor de hører til eller hvilket billede de er en del af." Hun gøs. "Hvad skete der med jer?"

"Alarmen gik og Hornsby og Penrose kom over og lukkede huset ned," fortalte Frieda. "De låste også ned til kælderen og gav os besked på at blive på værelserne. Jeg tror klokken var et eller sådan noget inden vi kunne komme ud igen, og vi blev gennet over i storsalen.

"Fader Dimitrovitch stod og snakkede med Eschenbaum mens han havde fat i dig. Du var viklet ind i et tæppe eller sådan noget, og virkede slap og ikke rigtig kontaktbar. Eschenbaum gav os besked om at al færdsel i skoven var forbudt fremover, eftersom vi ikke vidste hvor Kim var henne.

"Da forsamlingen blev opløst, prøvede jeg at komme ned til dig, men Constantine var allerede forsvundet med dig. I

stedet stødte jeg ind i Moder Darklighter. Hun var forrevet og forslået, højst sandsynligt efter at have ledt efter Kim. Hun trak mig til side mens de andre elever forlod salen og forklarede, at vi blev nødt til at vente til Æthr-fest hvor forbindelsen til Urkræfterne er på sit højeste. Det ville være vores chance for at svække eremitpræsten nok til at få bugt med ham.

"Jeg har dog ikke helt kunnet skubbe følelsen bort af, at hun venter på noget andet, men hvad, ved jeg ikke. Hun bad mig stole på hende, og uden et alternativ, var det alt jeg kunne gøre. Hellere det end at lade ham gennemføre hvad det end er for en vanvittig plan han har brygget sammen for instituttet. Ikke at det undrer mig. Jeg har lavet lidt mere research i mellemtiden, og det gik op for mig hvem han var."

"Hvem er han da?"

Frieda trak vejret langsomt for at tøjle en storm indeni. Da hun endelig talte, dirrede hendes stemme:

"Han er den Rhafae-præst, der stod bag massakren i Vestari-enklaven. Han er skyld i min families undergang."

"What? Er han ikke mange hundrede år så?"

"Jo. Jeg havde kinda regnet det ud," sagde Frieda. "Eller, det var en mavefornemmelse, som jeg ikke helt kunne komme af med, efter du sagde at lærerinderne havde overvejet hans hjælp. Jeg lånte nogle af Wilhelminas bøger om Adonums historie. Massakren i Vestari-enklaven ligger tilbage i omkring år 1550. Efter det bliver Sjældyrsregisteret indført. Men forud for massakren havde Constantine været i forbindelse med Darklighterne og Brilliance. Dengang var det ikke det samme konglomerat som vi kender i dag, det var verden slet ikke skruet sammen til, men de havde tråde til handelsruter i Europa og Asien og specielt remediefremstilling var deres speciale. Efter hans embede blev frataget ham, vendte Constantine hjem til enklaven og blev skyld i dens undergang. Siden har han holdt sig for sig selv, men nu ved jeg hvor jeg har ham.

"Men ja … Morgenen efter holdt Eschenbaum morgenforsamling. Hun sagde, at Morrigana var blevet såret under

jagten på Kim, men for at være ærlig lyder det som en omgang hø. Og efter en uge udnævnte hun sig selv til fungerende forstanderinde fordi Morrigana stadig var indisponeret. Lærerinderne lod til at være tilfredse med nogle få undtagelser, og selv ikke da Constantine blev viceforstander-"

Charlie tabte næsten glasset. "Er - er han blevet - men -"

"Ja, I know," sagde Frieda dystert. "Eschenbaum snakkede om at de gamle traditioner havde gjort instituttet sårbart, så det var på tide med nogle nye tiltag. Men honestly lød det mere som hans ord, der kom fra hendes mund."

"Og de andre var bare ok med det?"

"Well … Det var allerede begyndt på det tidspunkt."

"Hvad var?"

"Jeg ved ikke hvad man skal kalde det …" Frieda tøvede. "Efter Morrigana forsvandt, ændrede de sig. Stort set alle har været, ja, ligeglade, eller passive. Jeg ved ikke om han har bestukket dem eller … Og det er ikke kun lærerinderne. Også Maddox, Godalski, hele køkkenholdet. Eleverne har også været igennem møllen. Constantine har haft en del oppe til "vejledningssamtaler"," hun lavede gåseøjne i luften, "efter han blev viceforstander. Flere af dem endte som dig, ja, sorry, men du lignede altså lidt en zombie igen, men denne gang bare … værre. Jeg var også derinde. Der var ingen tvivl i mig om at han prøvede at komme ind til én via en Thel-trance, men Thel virker ikke rigtig på hybrider. Jeg havde dog set hvordan andre kom ud fra hans kontor, og tænkte, at jeg hellere måtte spille med. Og så er der de elever, som er forsvundet."

"Forsvundet? Hvorhen?"

Frieda gned håndfladerne mod øjnene. "Han er gået efter de rødhårede Talenter, dem fra de store slægter. Han snakkede noget om et ritual for at modtage Algudernes Velsignelse. Jeg ved ikke hvad det betyder, men jeg er ret sikker på, at det ikke er noget godt. De er efter sigende blevet taget med ud til fyrtårnet. Dem, der råbte op om det, er endt i Hullet. Jeg var klog nok til at dukke hovedet og holde kæft."

Den irriterende stikken og prikken i Charlie blev for en stund overdøvet af en knude i maven, der voksede hele vejen op til hendes hals. Hun så ned i glasset hvor en strimmel af vandet var gledet ned ad siden og havde fugtet hendes fingerspidser. Et glimt på nethinden af en blodig kniv, røde ar og skumsprøjt sendte et sug igennem hende.

"Jeg har ikke set Wilhelmina i lang tid," fortsatte Frieda lavmælt. "Iselle var også væk et stykke tid, men hun kom hurtigere tilbage end nogen af de andre. Hun siger ikke lige så meget som hun plejer, men jeg savner det faktisk lidt."

Charlie gned sine brændende øjne. "Hvor længe er der gået siden det begyndte?"

"Siden fuldmånen?"

"Ja."

Frieda bed sig i læben. "Over en måned. Det er den 30. oktober i dag."

"EN HEL MÅNED?" Charlie tabte glasset. Frieda greb en T-shirt fra vasketøjskurven og duppede vandet op. "Jamen … er der overhovedet stadig Æthr-fest så?"

Frieda nikkede. "Der er også stadig fordeling til Søsterskaberne, men Sjæledyrsekskursionerne er blevet lavet om, så vi i starten af næste måned skal til den nærmeste Sjæledyrsavler og vælge. På den måde kommer vi hurtigere i registeret. Det er i hvert fald deres argument."

Der var noget, der prikkede til Charlies hukommelse, som en træls flue, der slog mod hendes værkende pande. Ord i en samtale, hun virkelig burde huske lige nu, men som forblev borte. Et løfte, et valg, en beslutning.

"Har du været i loftsalen?" spurgte hun efter at have sundet sig lidt.

Frieda rystede på hovedet. "Jeg ved, at nogen bliver ført derop nu og da, men jeg har ikke selv været der, og honestly har jeg heller ikke rigtig lyst til det. Hvad sker der deroppe?"

Charlie forklarede hvad hun havde set da hun var vågnet. Frieda sad og lyttede med store øjne.

"Blodbånd," mumlede hun, da Charlie var færdig. "Det er stærke kræfter. Og ulovlige. Hvorfor undrer det mig ikke …"

"Hvad er blodbånd?"

"Det er lidt ligesom bånd til Sjæledyr men på en anden måde. Via blodet laver du et bånd mellem dig selv og en anden person. De er essentielt i din magt, men kun hvis du samtidig formår at holde dem i en Thel-trance. Så snart trancen brydes, bliver båndet også brudt, og du mister kontrollen over dem. Det er en ting, der blev udviklet samtidig med Hertzlied-proceduren, men fordi blodbånd er "nemmere" at bryde, så er det ikke lige så "slemt". Like, det er stadig ulovligt og du kan blive straffet ret hårdt for det. Men hvor Hertzlied-proceduren koster dig livstid i Disciplineringsanstalten, så står blodbånd dig måske i 10-20 år."

"Men hvis han gør det med alle elever og måske også lærerinderne …"

"Ja, så er vores eneste mulighed at flygte og fortælle det til myndighederne."

"Og hvad så derefter?"

"Ja, jeg vil nok blive sendt hjem. Og du vil blive sendt på Stonebriar."

Charlie fnøs. "Ellers tak." Hun lænede sig bagover i sengen. Edderkopperne i loftet var et rart gensyn. "Er der slet ingen, der har set Morrigana?"

"Ikke siden fuldmånen i september. Amarantine beskyldte Eschenbaum for at have bortført og måske endda dræbt hende. Som du kan forestille dig, gik det ikke skide godt for hende."

"Hvad skete der?"

"Hun endte i Hullet, som en af de første. De siger, hun stadig er derude. Det er svært at sige hvilken forfatning hun er i efter over en måned midt i forureningen."

"Hvad med Moder Darklighter? Hvordan har hun været siden du snakkede med hende?"

Frieda trak på skuldrene. "Af hvad jeg har kunnet se, har hun også været påvirket, men jeg er ikke sikker."

"Måske er hun ikke påvirket ligesom dig? Hvis Darklighterne virkelig er hybrider, kan det være Thel også påvirker dem anderledes."

"Det er ikke utænkeligt," funderede Frieda.

"Hvis hun er ude af hans magt, så må hun kunne hjælpe os," sagde Charlie.

"Det er et forsøg værd."

Charlie så op i loftet. Det var et forsøg værd, deres eneste forsøg.

Copyright © 2026

Kapitel 42: Sammensværgelsen

De aftalte at vente til aftensmaden, hvor de nemmere kunne få Isobel i tale uden at tiltrække sig for meget opmærksomhed. Charlie kom ned og så rækkerne af tavse elever sidde og vente mens maden blev bragt ind. Der var stille som timerne før dommedag. Med mekaniske bevægelser begyndte de at indtage deres mad.

Charlie gjorde sit bedste for at falde ind i rytmen sammen med Frieda. Skær med kniv, stik med gaffel, tyg mad, skyl ned, gentag. Normalt var der summen og småsnak efter en lang dag, men denne aften var der ingen tegn på, at nogen havde interesse i deres sidemakker.

Charlie kastede et stjålent blik mod lærerbordet, hvor de tre husmentorer sad med nøjagtig samme manerer. En snigende skræk krøb ind på hende mens hun betragtede Isobel hæve og sænke sit glas med stive armbevægelser. Kun en enkelt gang flakkede lærerindens blik i hendes retning, som en nervøs trækning, men det var for kort til at hun kunne bedømme, om det rent faktisk var tilfældet eller blot hendes trætte øjne, der spillede hende et puds.

Da aftensmaden var ovre, rejste de sig alle som en synkron flodbølge og forlod spisestuen for enten at gå ud i stuerne eller op ovenpå. Der var knap så stive miner, mens eleverne snakkede om deres lektier. Charlie var usikker på hvordan hun skulle få Isobels opmærksomhed, men svaret kom af sig selv: Lærerinden gik over til hende med faste, jævne skridt, men passerede blot tæt forbi.

"Følg mig," sagde hun ud af mundvigen.

Charlie holdt et lettet udbrud tilbage og adlød, og Frieda gik et par skridt bag dem, som om hun bare skulle op på sit værelse.

Oppe på gangen gik Isobel direkte ind på Charlies værelse. De fulgte tavst ind før hun lukkede døren bag dem. Her lænede hun sig træt op ad den, inden hun rakte ud og hev Charlie til sig i et fast kram.

"Åh, hvor er jeg glad for at se lidt liv i dig igen!" sukkede hun.

Charlie stod og lod nærværet fylde hende som små elektriske stød helt ud i hårspidserne. Hun havde længtes efter at mærke den varme, bløde omsorg siden hun var vågnet. Det gav hende fornyet energi, håb, en tro på at det hele nok skulle gå når lærerinden var på deres side.

"Hvor blev du af?" spurgte Charlie og ignorerede det overraskede blik hun fik af Frieda. "Vi ventede på dig ved platformen, men du kom aldrig."

Isobel slap hende og trådte længere ind på værelset. "Constantine holdt mig hen. Eller rettere, han pressede mig til at blive tilbage og lede efter Kim. Han mente, jeg var den stærkeste sammen med Morrigana og Eschenbaum, så ansvaret hvilede hovedsageligt på os. Og Morrigana gav ham ret. Vi fik indkredset Kim og sat hende fast ude i skoven. Før jeg vidste af det, var tiden gået og vi samledes i storsalen hvor Constantine dukkede op med dig. Der var ingen tvivl om, at han havde dig i en Theltrance. Men jeg kunne ikke komme til dig på noget tidspunkt. Jeg forsøgte igen og igen, men med tiden indså jeg, at det ikke var dig, jeg skulle til for at få dig ud trancen."

"Hvem så?" spurgte Frieda.

"Constantine selv."

Isobel lænede sig op ad skrivebordet. Charlie og Frieda tog plads på sengen, som skulle lærerinden til at fortælle et eventyr.

"I eftermiddags lykkedes det mig endelig. Mandens Thel

er sublim, men den har sine svagheder." Isobel smilede skævt og strøg håret bag nakken. "Han er stolt og besidderisk, og hvad bedre end at give ham lidt kærlig opmærksomhed så han kunne slippe tøjlerne på trancen. Store, stærke mænd er jo i virkeligheden bare børn, der gerne have lidt omsorg." Hun blinkede til dem. "Det brød forbindelsen til dig ganske kort. Men længe nok til at det tydeligvis virkede."

"Hvorfor mig og ikke alle de andre?" spurgte Charlie.

"Jeg formoder, at siden du var den første, ville det også være den forbindelse, der blev brudt først, eftersom han har opretholdt den så længe."

"Men … hvorfor er du ikke påvirket af ham, ligesom alle andre?" Frieda kneb øjnene sammen. Isobel trak på skuldrene.

"Jeg tror den gode eremitpræst har mødt sin ligekvinde," svarede hun. "Og du må være forskånet for hans magt siden du er en hybrid, da han ikke regnede med at Piletræsinstituttet overhovedet antog din slags. Det gør Université d'Or i New Orleans for eksempel ikke, og det er det nærmeste universitet han har beskæftiget sig med."

"Så hvis der er flere hybrider, er de heller ikke påvirket?" spurgte Charlie. "Kan vi få hjælp af dem?"

"Det er sikkert de færreste, der vil sige det højt, og med god grund," sagde Isobel. "Mange allierede er ikke nødvendigvis et succeskriterie. Vi står overfor stort set et helt institut underlagt Constantines kontrol."

"Ja, for hvad er hans motiv?" spurgte Frieda.

Isobel satte sig i stolen med siden mod ryglænet. "Jeg kan forestille mig, at han har grebet muligheden for at afprøve sin magt, så snart han blev inviteret hertil. Han vil bevise for Adonum, at han stadig er stor og mægtig. At de begik en fejl, da han blev degraderet til en eremitpræst."

"Er det derfor han laver blodbånd?" spurgte Frieda. "For at bevise sit værd?"

Isobel blinkede overrasket. "Blodbånd?"

"På loftsalen," tilføjede Charlie. "Eleverne bliver ført derop

og, ja," hun viste sin albuehule frem hvor der var et stort blåt mærke. Isobel rynkede panden og tog blidt om Charlies arm for at studere mærket nærmere.

"Interessant."

"Har du slet ikke været deroppe?" spurgte Frieda med en panderynke.

"Jeg må erkende, at jeg måske har haft andre ting at se til," svarede lærerinden. "Og loftsalen er på en eller anden måde bare sivet i baggrunden. Som om …"

"Som om der var en underbevidst barriere?" afsluttede Frieda.

"Muligvis."

"Kan vi ikke standse det?" spurgte Charlie og så fra den ene til den anden. "Vi kunne ødelægge beholderen, right?"

"Du kan ikke bryde blodbånd på den måde," formanede Isobel. "Det kan gøre mere skade end gavn på dem, der er forbundet. Men ja," hun nikkede til Frieda, "det kan være en form for magtdemonstration. Han er nok blevet inspireret af Morrigana til at prøve sig med blodbånd hvis han har opdaget at hun har brugt Hertzlied-procdeuren. Og hvem kan fortænke ham i det. Jeg gør det trods alt selv."

Charlie tabte pusten. "Du … bruger du Hertzlied-proceduren?"

"Hvad? Nej, nej! Bestemt ikke."

"Men hvad med din snog … "

"Åh, Androkles?" Isobel lo. "Han er bare en velopdragen herre. Han har aldrig sendt en besked i sit liv, og det er de færreste, der sætter spørgsmålstegn ved at han tilsyneladende er i sin sekundære form hele tiden. Jeg har blodbånd med ham, for at han spiller sin rolle som han skal. Jeg bruger to-vejs-spejle når jeg skal snakke med folk, det er hurtigere."

"Men der er ikke Sjæledyrssandhed i et to-vejs-spejl," påpegede Frieda.

Isobel klemte et smil frem. "Så er det godt jeg er ærligheden selv. Hvorom alting er, må jeg se om ikke jeg kan finde nogen,

der kan hjælpe os med at få bugt med Constantine. Måske kan min bror give en hånd. De to har lagt arm før, og indtil videre har Matthew vundet hver gang."

Charlie gøs. Tanken om at alliere sig med Isobels bror var ikke just tiltalende, men så igen, hvis der var nogen, der kunne måle sig med Constantine, måtte det vel være ham.

Frieda hævede skeptisk et øjenbryn. "Din bror?"

"Vi har remedier, som han ikke i sin vildeste fantasi kunne forestille sig eksisterede. Hvis vi kan bruge bare ét af dem imod ham, så kan vi besejre ham. Men det skal gøres til festen, hvis hans magt over eleverne skal brydes på én gang. Jeg kontakter min bror, så snart jeg kan."

"Hvad med Morrigana?" spurgte Charlie. Den indvendige stikkende fornemmelse piblede op til huden i albuehulen, og hun kløede sig så huden blev rød. "Skal vi ikke også have fundet hende?"

Isobel hvilede en finger mod underlæben og så tvivlende på hende. "Jeg har selv forsøgt at lede, men uden held."

"Og hvad med Kim? Skal hun bare blive stående ude bag Forbrændingen?

"Ja, kan hun … kan vi overhovedet få hende tilbage?" spurgte Frieda bekymret.

Isobel så til siden på Kims seng og bunken af tøj. "Hvis først hun har været i sin form længe, er det ikke til at vide, om den kan ændres."

"Men-"

Lærerinden lagde en hånd på Charlies skulder. "Vi skal nok gøre hvad vi kan for din veninde, det lover jeg. Men først må vi redde Piletræsinstituttet."

Copyright © 2026

Kapitel 43: Nektar

Isobel forlod dem, og Charlie og Frieda holdt sig på værelset resten af aftenen. Det var for deprimerende at skulle ned og lave lektier blandt søvngænger-eleverne. Værelset føltes som en sidste tryg bastion, en tømmerflåde med to forliste sejlere, der bare forsøgte at overleve fra den ene time til den næste.

Da det blev sengetid blev skyggerne i rummet tungere og tykkere. Charlies hjerte slog hårdt og koldsveden i håndfladerne sprang frem. Hun kunne høre sit åndedræt alt for tydeligt, og hun skævede til Frieda, der var ved at pakke sine ting sammen.

"Du … Freddy?"

Veninden vendte sig halvvejs henne ved døren med bøger og remediebælte under armen. "Ja?"

Charlie strøg en hånd over lagenet, der krøllede under hendes fingre. Hun tog en dyb indånding, som var luften i lungerne modet, der skulle til for at stille det endelige spørgsmål:

"Kunne du have lyst til at sove herinde hos mig i nat?"

Frieda stod og betragtede hende. De ulmende øjne havde genvundet lidt af deres glød i løbet af aftenen. Charlie fortrød med det samme, lige indtil hun så et lille smil trække i mundvigene på Frieda.

"Selvfølgelig," svarede hun og lagde sin notesbog og kulpen fra sig på bordet. "Jeg smutter lige ud og henter mit nattøj, ok?"

Charlie nikkede og idet døren lukkedes bag Frieda, åndede hun lettet op. Hun lagde Kims tøj på en stol og gjorde klar til

en ny room-mate.

Alligevel var det svært for Charlie at falde til ro, selv med Frieda ved siden af. Da de slukkede lyset, fik hun myrekryb, så veninden måtte hjælpe med at manipulere en hvid sten til at afgive et svagt skær på Charlies sengebord. Hun lå længe og prøvede at sove, men hver gang hun bare var på nippet til at slappe helt af, overtog den prikkende fornemmelse hende og fik hende tilbage til overfladen.

Enten det eller også fik hun hjertebanken.

Hun vendte og drejede sig til hun slumrede hen i en kort søvn. Hun så en kældergang, mørk og flimrende. Døren til det forhadte rum stod på klem og igennem sprækken strømmede det velkendte, grønne skær.

Snoede tjørnegrene bugtede sig ud og greb efter hende. Selv døren blev levende og forsøgte at trække hende nærmere. Tjørnene strammede til omkring hende og det stak og nev i hende, så blodet løb ned i en pøl på stengulvet. Hun så ned på sin albuehule hvor det fossede ud, glødende som brændende voks. Livet ebbede ud af hende mens tornene trængte dybere og dybere ind i hende.

Hun vågnede med et sæt og satte sig op. Alt i hende skreg af den stikkende smerte og hun havde tårer i øjnene. Hun strøg hænderne over huden og det var som at røre ved kanten af rosentjørnblade. Efterhånden aftog følelsen, og hun stirrede på sine hænder, indtil det gik op for hende hvad det var.

Hun vendte sig om og ruskede i Frieda. "Freddy, Freddy, vågn op!"

Modsat Kim, var Frieda hurtig til at reagere og satte sig halvt op i sengen. Hun gned det sorte søvn fra øjnene.

"Hva'? Hvad? Hvad sker der?" spurgte hun.

"Det er Morrigana." Charlie var allerede ude af sengen og på vej i skoene.

Frieda så forvirret på hende. "Hvad? Hvad med hende?"

Charlie standsede op ved døren og tog et dirrende åndedrag:

"Jeg ved hvor hun er."

◊◊◊

Kort efter var de på vej gennem det dystre hus. Selv ikke huskatten Marley dukkede op mens de gik ned ad trappen og passerede langbordene i spisestuen. Charlie havde medbragt den lille sten, så de havde en lyskilde midt i alle de levende skygger, der fulgte dem.

Udenfor standsede de op.

"Ok, men hvordan kommer vi ned i kælderen?" spurgte Frieda. "Vi kan vel ikke bare gå ind i Alvina når den er propfuld af lærerinder? Og hvis Constantine er blevet viceforstander, så er han garanteret også derinde."

"Hvad med Isobel?" sagde Charlie. "Det kan være hun kan hjælpe os ind."

"Ok, så nu er I på fornavn, eller hvad?"

Charlie himlede med øjnene. "Chill, Freddy."

Frieda spidsede læberne. "Vi skal have fat i hende udefra." Hun lagde hovedet på skrå og gled blikket op og ned ad Charlie, der lagde armene over kors.

"Det mener du ikke."

"I mean, har du andre forslag?"

Charlie bed sig i læben. Nej, det havde hun ikke.

De gik ad stien mod Alvina og nåede frem til den dunkle husfacade. Et par enkelte vinduer var oplyst. Det var højst sandsynligt nogle af lærerinderne, der forberedte undervisning. Charlie talte etagerne op og vinduerne hen. Et af dem med lys i var Isobels. Hun rakte stenen til Frieda.

"Husk tøjet."

Charlie fnøs. "Det er altså svært med de elendige vinger."

"Well, sorry, frøken baggårdskat, men lige nu er der mere brug for vinger end listepoter."

Charlie skulede til hende. Den prikkende følelse havde fortaget sig nok til at hun kunne abstrahere nogenlunde fra

den. Hun samlede al koncentration om forehavendet, og med lukkede øjne lod hun skiftet glide over sig. Hun endte som en lille gylden fugl i pyjamas på jorden. Frieda rakte ned og tog Charlie op mens hun imponeret vendte og drejede hende.

"Det er du blevet ret god til," kommenterede hun. Charlie bredte vingerne ud og gav et lille irriteret pip inden hun satte af og fløj op mod Isobels vindue. Ganske rigtigt sad lærerinden oppe ved bordet, klædt i en natkåbe og med det selvsamme to-vejs-spejl som Charlie tidligere havde set hende bruge.

Charlie baskede lidt frem og tilbage foran vinduet og bankede let med næbbet mod glasset et par gange for at få kvindens opmærksomhed. Isobel så overrasket op, sagde noget til spejlet og lukkede det inden hun rejste sig. Henne ved vinduet løsnede lærerinden hasperne og åbnede det.

"Charlie?" spurgte hun. Charlie flaksede ned på vindueskarmen og spændte i hele fjerpragten for at koncentrere sig om at overdrage beskeden:

"Morrigana er i Alvinas kælder. Vi skal nå hende, inden det er for sent."

Isobel så forbi hende ned på Frieda, der stod alene på græsplænen, og tilbage til den lille gyldne Charlie-fugl.

"De fleste af lærerinderne sover. Jeg tror kun det er de to høns til Hornsby og Sinivah, der sidder i en af stuerne. Jeg kan lukke jer ind og holde øje med dem mens I sniger jer ned. Så følger jeg med. Giv mig et øjeblik."

Med det lukkede hun vinduet i igen, og Charlie susede tilbage ned til Frieda hvor hun mistede grebet om skiftet kort før hun landede. Hun endte i græsset på alle fire, og igen stumpede tøjet ved ankler og håndled. Frieda fik hende på benene og hjalp med at børste det fugtige græs af hende.

De skulle ikke vente længe før døren blev åbnet på klem og Isobel vinkede dem indenfor. Hun havde sit remediebælte spændt om livet og medbragt sin stav. Da de trådte ind i spisesalen rettede hun staven mod globelamperne da de begyndte at røre på sig. En rød hinde lagde sig omkring dem og afholdt

dem fra at blænde op. Ganske rigtigt kunne de høre lavmælt snak fra en af stuerne, og Isobel gennede Charlie og Frieda over til køkkenet mens hun holdt udkig.

Heldigvis lod Hornsby og Sinivah til at være godt optaget og de nåede ud i køkkenet og hen til kældernedgangen uden problemer. Her steg de ned i mørket hvor Friedas sten og Isobels stav lyste op med sit røde skær.

Lærerinden vendte sig mod Charlie. "Du siger hun er i kælderen. Hvilket rum skal vi hen til?"

Charlie skuttede sig og så ned for enden af gangen. I hendes drøm havde døren stået åben, men der var lukket nu. Intet lys. Ingenting. Den prikkende følelse indeni var næsten borte. Ikke desto mindre pegede hun derned.

"Det rum," sagde hun.

"Hvorfor tror du, at hun er i det rum?"

"Jeg så det, i en drøm. Og så kan jeg også huske," Charlie gned panden, "jeg kan huske det fra noget andet. Det er som et eventyr jeg har fået fortalt, men jeg har set hende derinde tidligere. Mens jeg var i trance."

Frieda og Isobel udvekslede et blik inden lærerinden nikkede.

"Godt så. Lad os få hende ud derfra."

De satte kurs mod døren, men da de stoppede op foran den kunne de konstatere, at mens de andre døre i kældergangen havde hængelåse, så var dette en ny, glat stålplade med en flimrende barriere for. Ingen lås at låse op, intet håndtag. Charlie rakte prøvende hånden frem, men Isobel greb hende om håndleddet og sendte hende et advarende blik.

"Hvad er første lektion i barrierebrug?"

Charlie bøjede hovedet. "Registrér, identificér, analysér," svarede hun.

Isobel slap hende. "Og hvad er du i gang med nu?"

Charlie gned sit håndled uden at se op. "Ingen af delene."

"Træd tilbage og lad mig om det her."

Charlie trak sig mut over til Frieda, der tavst lagde armene

over kors. De iagttog Isobel, der tog en lille læderpung frem fra bæltet og fandt en smule grønligt pulver frem. Hun pustede det ud over barrieren, der fremstod tydeligere. Selvom den var luftig, fik den en tekstur der gjorde, at man kunne se mønstre i dens overflade. Der var hundreder hvis ikke tusinder af streger og prikker og små symboler. Både Charlie og Frieda spærrede øjnene op.

"Hvad er det for en barriere?" spurgte Charlie. Isobel studerede den kort inden hun spændte pungen tilbage i bæltet.

"En af Constantines anordninger. Jeg tror der skal skrappe midler til den. Hvis jeg var jer, vil jeg holde mig for øjnene."

Charlie og Frieda kneb øjnene sammen og skærmede dem med hænderne, men selv gennem øjenlåg og fingre trængte det enorme lysglimt igennem, som en blitz, der brændte sig fast. Udladningen var lydløs, men alligevel gik der en skælven gennem fundamentet og hele gangen rystede.

De blinkede for at genvinde synet, og da de atter kunne se noget, stod Isobel foran en rygende døråbning med en dørkarm kaget ind i smeltet stål. Luften var tung af Urkraft-dunst. Barrieren opløstes som små, sorte askeflager, der steg til vejrs. Både Frieda og Charlie stirrede på det sted hvor døren havde været kort forinden. Lærerinden vinkede dem nærmere.

"Kom og se hvad der er hændt jeres forstanderinde."

En krydret lugt slog imod dem fra rummet, og Isobel hævede staven, så den kunne kaste sit skær over omgivelserne. De gispede ved det syn der mødte dem.

For Charlie var rummet ikke ukendt. I midten stod den gamle behandlingsstol samt glasbeholderen til det lille, grønne Sjæledyr, og apparaterne var skubbet ud til væggen. Alting var dækket af tjørnegrene og vedbendranker. Lange knudrede grene og rødder strakte sig op ad væggene til loftet og langs jorden i et kaotisk spind. Hist og her var grenene sprækket, og tynde strimler af grøn, tyktflydende harpiks dryppede fra flængerne og ned på gulvet.

Det eneste hun ikke genkendte var en nyere behand-

lingsstol, der stod i et hjørne og så ud til at have været brugt for nyligt, indtil den også var blevet opslugt af grene, rødder og ranker. Hvorend den kom fra og hvad dens formål end havde været skænkede hun ikke flere tanker mens hendes blik blev draget til gren-netværkets centrum.

De udsprang alle fra behandlingsstolen, hvor deres vækst var tykkest, som et mange hundrede år gammelt buskads. Inderst inde, gemt i skyggerne af grenene og rankernes visne blade, skimtedes et par lysende, grønne punkter. Nu og da forsvandt de, som blinkede de, og det gik op for dem hvad de stod og så på.

"Moder …" Frieda knælede ved den nærmeste rod og rørte den ganske let. En svag bevægelse i spidsen af en gren gav indtryk af en eller anden form for bevidsthed, der anerkendte deres tilstedeværelse. Isobel skridtede roligt mod stolen, så langt hen som der var plads til at sætte en fod ned mellem netværket af grene og rødder.

Charlie stod frosset fast lige indenfor døren. Den knugende sorg som havde fyldt hende da hun var vågnet, pressede på. Hendes øjne brændte og sved, og forgæves kæmpede hun med tårerne til de til sidst trillede varmt ned ad kinderne.

"Hun kaldte på mig," sagde hun stille. Ved siden af stolen var glasbeholderen indhyllet af grene, og tynde stråler af grønt lys klemte sig ud mellem sprækkerne hist og her.

Isobel trak nogle af grenene bort fra buskadsets midte og blottede et ansigt, der kunne have været tusind år gammel. Trækkene var grove som linjerne i lindetræbark.

"En Drafaes sidste krampetrækninger," sagde hun og rettede sig op igen. Frieda rejste sig og kom hen ved siden af hende.

"Men hvordan? Kan det være Draé-gift?"

"Det er meget muligt." Isobel hævede en tyk gren op, som tog hun Morrigana ved hånden. Hendes fingre strøg den blidt.

"Hvad gør vi?" spurgte Charlie. "Kan hun … kan hun overhovedet tale?"

En sitren i bladene antydede en form for respons, som Charlie ikke kunne afkode. Isobel rystede på hovedet.

"Så langt henne som hun er, er der ikke håb om nogen form for givende kommunikation," svarede hun. "Jeg gætter på, at al hendes energi har været rettet imod at få dig hertil."

Frieda satte sig på hug mellem nogle grene for at undersøge den grønne, klistrede masse på gulvet under en af de store grene. "Hendes nektar … Hun er -" hun så mod de to øjne, der lod til at følge deres bevægelser, "- hun er døende."

"Betyder det, at jeg … " Charlie turde næsten ikke sige ordene, "betyder det, at jeg bliver fri?"

Isobel så mildt på skabningen foran dem. "Det må det jo næsten gøre."

Charlie stirrede på klumpen af grene og de sløve, grønne øjne derinde. Hun var svimmel og let på samme tid. Det var næsten for godt til at være sandt. En eller anden stemme i hendes baghoved nagede hende, som om den forsøgte at fortælle hende noget vigtigt. Noget med et svar på noget, nøglen til noget. Hun rystede den af sig. Nej, det her var miraklet hun havde længtes efter de sidste mange år. Hun kunne blive fri.

Isobel passerede et par snoede grene og standsede ved Charlie. "Men du har et valg, du skal tage."

"Et valg?"

Lærerinden kastede et blik mod øjnene i virvaret af grene. "Netop nu, da du bankede på mit vindue, sad jeg og snakkede med min bror. Han har indvilliget i at hjælpe os, og mener at have et remedie vi kan bruge for at bryde blodbåndet mellem eleverne og Constantine, og samtidig sætte ham ud af spillet."

"Hvad er det for et remedie?" spurgte Frieda mistroisk.

Isobel rankede sig. "Et Skår fra et Diasspejl."

"Et *Skår*?!" udbrød Frieda. Det var svært at tyde om hun var målløs eller skrækslagen. De visne blade og grene skælvede ved den pludselige lyd. "Er I da rablende vanvittige?! Det kan jo smadre hele instituttet, hvis ikke hele området!"

Isobel hævede en hånd for at standse hende.

"Det er nødvendigt. Med omfanget af hvad han har haft gang i her, så er det den sidste udvej."

Frieda tog sig til hovedet men undlod at komme med yderligere indvendiger.

"Skåret er specifikt ladet med Val-kraft, perfekt til formålet. Min bror sagde …" Isobel tog en dyb indånding og mødte Charlies blik. "Han sagde, at for at remediet skulle virke optimalt, skal det håndteres af et Sjæledyr forbundet med en Valfae. Hvis Morrigana forgår, ophører din status som hendes Sjæledyr, men hvis du blev mit, bare i den korte tid det tager at få Constantine ned med nakken, så-"

"Hvordan?" spurgte Charlie beslutsomt. Den berusende lethed havde lagt sig, men tanken om at være Isobels Sjæledyr var ikke lige så slem for hende som at være Morriganas. Hun fik et valg, hun ikke havde haft før.

"Som enhver anden Valfae kan jeg ernære mig af et levende væsens livsenergi. Dette er oftest i form af blod, men i dette tilfælde vil det være Drafae nektar."

"Det er ingen garanti for at Charlie ender som dit Sjæledyr," kom det skarpt fra Frieda. "Det er blevet set igen og igen, en Valfae der forsøger at tage et Sjæledyr fra et Talent. Det virker aldrig."

"Det her er ikke et Talent, men et Urvæsen," svarede Isobel.

"Nej, selv *hvis* det virker," tilføjede Frieda skarpt, "holder båndet næppe mere end 24 timer."

Isobels så ud over det enorme netværk af grene og kviste.

"Det burde være længe nok," mumlede hun.

Charlie rørte et blad fra en ranke, der hang ned fra loftet. Det var ikke meget mere end en sammenkrøllet, vissen gnalling.

"Dør hun så?" spurgte hun. En andægtig stilhed fulgte.

"Højst sandsynligt," svarede Frieda, der fulgte Isobel med blikket. Inde i grenenes dyb, blinkede øjnene sløvt i deres skyggefulde ly.

"Men hvis hun allerede er dødsdømt …"

Charlie trådte forsigtigt nærmere antydningen af Morriganas ansigt og lagde en hånd på den gren som Isobel også havde rørt. Sorgen i hende var konstant, men der var også en følelse af vemod, der dukkede op nu og da.

Hun tænkte på smerten, der var blevet påført hende i de fem år hun havde været på instituttet. Hvis Morrigana gav slip på hende, ville der ikke være noget til at holde hende fast længere. Hun kunne være fri igen, og hvis alt lykkedes måske endda finde Tom. Eller blive ansat hos Isobel?

Hun mødte de grønne øjne, og den skrøbelige forbindelse mundede ud i en klarhed, der vaskede sorgen bort og erstattede den med en indre ro, en salighed, der kom bag på hende. Hun rakte ind for at lægge en hånd mod hvad hun antog var en kind. Barken var ru under hendes fingre mens hun strøg den kærligt.

Et enkelt sløvt blink fortalte hende alt hun havde brug for, og hun rankede sig resolut med hænderne knyttet og læberne presset sammen til en streg.

"Gør det," hviskede hun. En hånd lagde sig på hendes skulder og de røde negle skrabede mod pyjamasskjortens stof.

"Og du ved det betyder, at du bliver mit Sjæledyr?"

"Ja, men denne gang har jeg selv valgt det."

Isobel knælede og hendes hænder lagde sig støttende under den tykke gren mens hun iagttog øjnene, der fredfyldt lukkede sig i. Hun krængede de røde læber op, så de spidse hjørnetænder blev blottet. Ubesværet pressede hun dem ned i grenen med en sprød knasen, som gennem en chokoladebetrukket kage.

Et par grønne dråber klemte sig ud i hendes mundvig da hun begyndte at drikke. Bladene raslede lidt som havde en sommerbrise trukket sin vej forbi dem. Et skarpt stik borede sig ind i Charlie, og hun knækkede sammen. Det sortnede for hendes øjne. Igennem mørket, der opslugte hendes bevidsthed i et uendeligt sekund, så hun Morrigana for sig en sidste gang, gammel og hærget men øjnene klare og stærke mens hun så på

hende. Læberne hviskede atter de to ord, der rungede i hendes sind og brændte sig fast i hendes tanker, et mantra, der aldrig slap sit tag:

"Find Alia."

Og så var det ovre.

Charlie kom til sig selv igen. Hun lå på knæ med hånden på en glat rod og fornemmede livet svinde ud af den. Rødder, grene, kviste og blade krøllede sig sammen. Den prikkende følelse forsvandt til sidst. Øjnene, der før havde lyst med forstanderindens sidste livsgnist, var nu kun to sorte knaster i træet.

Isobel tørrede sig om munden idet hun rejste sig og gik over til Charlie for at hjælpe hende op at stå. Stilheden sænkede sig mens de så på hinanden, lige indtil Isobel tog ordet:

"Charlie Malone, hvem tilhører du?"

"Jeg tilhører Isobel Stella Darklighter."

Svaret røg ud af Charlie som en mavepuster. Og måske var det bare noget hun bildte sig selv ind, men ganske kort flakkede et triumferende glimt over lærerindens øjne.

Copyright © 2026

Kapitel 44: Skåret

De vågnede op til en efterårsstorm på dagen for Æthr-fest. Mørke skyer rullede ind fra øst og blæsten tog til. Isobel gav både Charlie og Frieda køkkentjans, og for en gangs skyld fandt selv Frieda det fysiske arbejde kærkomment. For Charlies vedkommende mindskede det den endeløse tankestrøm, som hun ikke kunne stoppe når hun stod stille. Der stod så meget på spil. Hele instituttets fremtid afhang af dem.

Og så var der hendes nye status som Sjæledyr for Isobel. Førhen havde det vakt rædsel og harme. Men da Isobel hjalp dem op fra kælderen og de tog afsked i entréen, havde hun placeret et kys på Charlies pande, så nænsomt og ømt, at hun måtte kæmpe hårdt for ikke at græde igen. Det havde Morrigana aldrig gjort. Hun tog sig i at ønske at forblive lærerindens Sjæledyr, men tanken var svær at slippe da de krøb i seng igen i Vena. Hun faldt i søvn med billeder på nethinden af kvinden i den røde chiffonrobe og følelsen af læberne brændende mod tindingen.

Efter køkkentjansen gik de op og klædte om sammen med de andre. Det var ikke lige så sjovt at gøre sig klar med Frieda som med Kim. Med Kim havde Charlie kunnet grine og fjolle rundt. Hun havde engang stjålet Kims eyeliner og forsøgt at tegne små smiley'er på veninden, hvis hun kom for tæt på. De skulle have haft det så sjovt. I stedet ventede der en konfrontation, som hun ikke anede om hun ville komme helskindet igennem.

Frieda hjalp hende med at vælge en simpel, sort kjole og de

pæneste sko hun kunne finde i bunden af skabet. Uden Kim til at rådgive dem, fik de lagt en så nem makeup som muligt, og Charlie stak roden i en fin skuldertaske, som hun lånte af Frieda.

De så beslutsomt på hinanden, og Charlie rakte hånden frem til Frieda.

"Nu er det nu," sagde hun.

Frieda tog hendes hånd. "Ja. Som Kim ville sige, lad os få den klamme stodder ned med nakken."

◊◊◊

Det første tordenbrag rungede i det fjerne da gæsterne begyndte at ankomme til instituttet. Fra morgenstunden havde eleverne været langt mere livlige end dagen forinden. Flere af dem var samlet på pladsen for at vente på deres forældre, der kom for at deltage i de traditionsrige festligheder. Frieda sagde farvel til Charlie da hendes forældre ankom, og for en stund stod Charlie alene på plænen og ventede da Isobels stemme lød bag hende.

"Er du klar?"

Charlie vendte sig og tabte pusten ved synet af lærerinden. Selv ikke til festmiddagen med Constantine i Alvina havde hun været så betagende at se på. De mange glitrende smykker, den lange, røde kjole, det skulle ikke undre Charlie hvis selv Androkles bar en butterfly under krøllerne et sted.

Isobel smilede til hende og standsede op ved hendes side. Nede ved platformen stod Eschenbaum og Constantine og modtog gæsterne med håndtryk og hilsner.

"Så klar som jeg nu kan blive," svarede Charlie.

"Det skal nok gå." Lærerinden strøg hendes kind så diamantringene skrabede let mod hendes hud. De vendte opmærksomheden mod platformen og Isobels ansigt lyste op. "Ah, der er han. Vent her."

Hun satte i bevægelse ned til den lille modtagelseskomité,

hvor Charlie så Matthew Darklighter træde ud og hilse høftligt om end reserveret på Eschenbaum og Constantine. Et øjeblik slog det hende hvor ens de to mænd var, begge mørkklædte og med en aura, der kastede regndråberne af uden at fugte deres tøj.

Charlie så Isobel og Matthew udveksle kindkys inden hun tog sin arm under hans og førte ham bort med et kort nik og et smil til værterne. Mange nysgerrige blikke fulgte dem, men ingen gæster kom dem nær. Da de nærmede sig, gik det op for Charlie hvor høje de var, respektindgydende, eller måske frygtindgydende, som bjergtinder imod den stormomsuste himmel; Isobel, der lyste op som en klar flamme og Matthew, et tårn med øjne som frostklare vinduer.

De nåede frem til Charlie, der hærdede sig igennem en bølge af svimmelhed. Det hele var pludselig lidt for virkeligt.

"Charlie, Matthew, I mødte hinanden på Annabelles, ikke sandt?" spurgte Isobel.

"Jo, det gjorde vi."

Matthew rakte hånden frem. "Det glæder mig at møde Dem igen, Miss Malone." Hans mørke stemme løftede for et øjeblik alle Charlies bekymringer, og hun kunne trække vejret som hun ikke havde kunnet det længe. Så snart han så bort, blev kontakten brudt, og hun stod tilbage med bløde knæ og kolde kinder.

Han vendte sig mod Isobel. "Hvor kan vi snakke i fred?" spurgte han.

"Lad os gå en tur." Isobel lagde en hånd bag Charlies ryg og puffede hende mod havekomplekset mens hun førte sin bror med dem.

De forsvandt ind mellem hækkene, og plænerne gled ud af syne. Tavsheden mellem de to søskende sendte rislende gys ned ad Charlies ryg, og hun fik næsten fornemmelsen af, at det var hende, der var på vej til at blive ført ind i en fælde.

De standsede ved en bænk, hvor Isobel og Matthew satte sig, hånd i hånd. Charlie blev selv stående, akavet til mode.

"Har du det med?" spurgte Isobel.

Et øjeblik sad Matthew ubevægelig og så ned på deres hænder, som om han var en del af en film, der var sat på pause. Pludselig sad han med en lille bylt af sort stof i hånden. Charlie blinkede overrasket. Hun kunne se krusningen i jakken hvor han havde rakt ind, men hun havde ikke set hans bevægelse. Som om han havde klippet i tiden.

Hun dirrede af spænding i hele kroppen mens de lange fingre fjernede klædet. Fold efter fold blev trukket til side og afslørede hvad der lignede et stykke undseeligt glas med et mat, rødt skær. Hendes hjerte sank ned i fødderne på hende. Skulle det være et specielt remedie? Hun havde forventet noget helt andet, stort og prangende, en stav med tusind indgraverede tegn. En krystalkugle dækket af sitrende lys og gnister. Men det her? Det lignede nærmere noget, der bare skulle kyles på lossepladsen.

Isobel greb let om kanten på glasset og løftede det forsigtigt op fra stoffet. Det blege dagslys reflekteredes i den blanke overflade og spredte sig som røde stråler mellem hendes fingre. Charlie trådte et lille skridt nærmere.

"Er … er det et Skår?" spurgte hun.

Isobel drejede sig smilende mod hende. "Ja. Her."

Isobel placerede varsomt Skåret i Charlies håndflade. Hun havde forventet kølighed mod huden, men glasset var lunt og blødt. Hun greb om det og prøvede at bøje det. Hun var overbevist om at det ville give efter som et stykke læder, men det forblev opretstående og stift. Det var som at bukke og strække noget, der ikke eksisterede i denne verden.

"Hvad kan det?" spurgte hun.

Deres skarpe blikke hvilede på hende. Matthew rakte hende klædet som en hentydning til at dække det til igen.

"Det er et af de stærkeste remedier i hele verden," forklarede han. "Der findes flere af dets slags forbundet direkte til en Urkraft. Dette tilhører Val. Med det kan du kanalisere en så koncentreret styrke af Urkraften ud i dine omgivelser, at det

kan jævne storbyer med jorden."

Charlie pakkede forsigtigt Skåret ind i klædet. "Sådan lidt ligesom menneskenes atombomber?"

Et lille træk i mandens læber afslørede spidsen af en skarp hjørnetand. Præcis ligesom hans søster.

"Det er *et* niveau af dens mange styrker, ja," svarede han. "Men så langt skal vi ikke i aften."

"Det er en af grundene til, at der skal et Sjæledyr til at håndtere det, mens værten faktisk er den, der anvender Skåret," sagde Isobel. "På den måde bliver Sjæledyret en slags filter."

"En slags remedie for remediet." Charlie var svimmel. Hun så ned på bylten. Selv den stærkeste vin i vinkælderen ville ikke kunne have dulmet den buldrende angst, der tog til i hende minut for minut.

"Ja, angående det," Matthew skævede til Isobel. "Noget nyt?"

Isobel smilede til sin bror.

"Lov mig, du ikke bliver vred på mig," sagde hun. "Jeg gjorde det for os, for familien." Hun så på Charlie. "For Ursamfundet."

"Lad høre." Matthew lød faretruende rolig.

Charlie tog en dyb indånding. Isobel rankede sig og hendes ansigt blev alvorligt.

"Charlie Malone, hvem tilhører du?"

"Jeg tilhører Isobel Stella Darklighter."

Charlies svar kom prompte, men allerede inden ordene faldt, så hun Matthews reaktion. Som en levende statue med en serie af små klik i maskineriet, drejede Matthew hovedet millimeter for millimeter for at se på sin søster. Hans tavshed var mere isnende end ethvert ord han kunne have ytret.

Isobels smil falmede og hun slog blikket ned. "Jeg sagde, du ikke måtte være vred på mig."

Det var svært at være vidne til den ellers stærke kvinde sidde og krympe sig, som en skolepige, der blev irettesat af sin rektor. Et tordenskrald mindede dem om deres omgivelser. Et

fuglebassin bag Isobel begyndte at dampe. Små, mørke bobler dukke op til overfladen og da de brast spredte en blæksort farve sig i vandet.

Charlie holdt vejret. Selvom Urkræfter kunne påvirkes indirekte af store følelser, som når Moder Morrigana blev vred og alle planter segnede, så var det her noget andet. Hun kunne mærke det i luften, som svingninger, der udgik fra manden.

Hvis Matthew Darklighter var i stand til remediefri kontrol af Urkræfterne … Hun så ned på sine hænder og følte sig meget lille ved tanken om, at han med ét blik kunne bringe vand i kog så let som ingenting. Hvad kunne han ellers? Slå ihjel med et knips? Gjorde det ham ikke lige så farlig som Constantine?

Matthew sukkede tungt, og det var som om luften omkring dem lettede en smule. Vandet i bassinet faldt til ro igen, selvom det nu var helt sort. Charlie priste sig lykkelig for at der ikke havde været nogen fugle i det.

"Mindre kan ikke gøre det, kan det?" spurgte han, og Isobels ansigt blødte op i lettelse.

"Så …" Charlie vendte stofbylten mellem fingrene. "Hvordan gør vi? Hvad skal der ske? Hvad skal jeg gøre?"

"Efter middagen i spisesalen bliver selve festen afholdt inde i storsalen," forklarede Isobel. "Inden Søsterskabsfordelingen, holder Eschenbaum en tale og Constantine går også på scenen for at tale. Han vil demonstrere sin kontrol over eleverne. Når det sker, træder du til."

"Mig? Men er du ikke den, der skal bruge remediet?"

Isobel klappede hende beroligende på armen. "Tro mig, det skal jeg også nok gøre. Så længe du står klar, skal det nok gå. Det kommer helt naturligt. Stol på mig. Smut du bare, Charlie. Vi ses senere."

"Javel, Moder."

"Og Miss Malone?" Matthews stemme hev i hende og hun mødte hans blik, knap så frygtsomt og mere viljefast.

"Ja?"

"Held og lykke."

Charlie bakkede langsomt og drejede rundt så gruset knagede mod den lille hæl. Hun gik tilbage mod rækken af høje hække, men noget trak i hende for at blive og finde ud af hvad de skulle snakke om. Da hun var ude af synsvidde, standsede hun og vovede at kigge frem fra sit skjul.

De to statelige skikkelser sad overfor hinanden og holdt hinanden i hænderne. Luften omkring dem var som en flimrende varmedis hvor de begyndende regndråber blev til små splinter af glas, der landede omkring dem. Deres blikke var rettet mod hinanden, og selvom ingen ord blev ytret, var der ingen tvivl om, at der blev udvekslet en tavs, intim form for kommunikation imellem dem.

Charlie trak sig bort og forlod haverne i al hast. Og mens hun gik, var hun overbevist om, at hun havde set en krøllet trækning i Isobels mundvig, og at de blafrende øjenvipper et kort sekund havde skygget for et blik i hendes retning.

Copyright © 2026

Kapitel 45: *Æthr*-fest

Tanker og sanser fløj i alle retninger da hun mødte Frieda og hendes forældre på vej tilbage gennem haverne. Hun fik venin-den lokket med sig over til Vena, og oppe på værelset pakkede hun Skåret ud så Frieda kunne se det. Hun nægtede dog at tage det op, selv ikke med stoffet omkring.

Mens Charlie forklarede hvordan det skulle bruges, så hun tvivlende på glasskåret.

"Lov mig, Charlie, lov mig, at du passer godt på, ok?" sag-de hun. Charlie rynkede panden.

"I mean, når nu det er deres remedie, kan det vel næppe gå galt."

Frieda tog en dyb indånding så det hvislede ind gennem næseborene. "I morges nåede jeg at læse-"

"Selvfølgelig gjorde du det."

Frieda sendte hende et syrligt blik inden hun fortsatte: "Jeg læste om blodbånd. Gæt hvem der er eksperter i den slags?"

"Hvor skulle jeg vide det fra?"

"Valfae er! Du hørte selv Moder Darklighter, hun bruger det med sin snog."

"Og?"

"Ja, og?! Du kan på ingen måde at vide om Constantine sta-dig står i ledtog med Darklighterne!"

Charlie rynkede panden. "Vil det ikke være dumt at prøve at få ham ned med nakken så?"

"Ikke nødvendigvis," svarede Frieda. "Hvis der er en med-spiller, der er blevet lidt for stærk, så er det bedre at få dem

af vejen hurtigt, og gerne uden at tiltrække sig for meget opmærksomhed. Så bliver DU syndebukken med blod på hænderne."

Charlie pakkede Skåret ind igen uden at se op.

"Du vil bare ikke acceptere, at de vil hjælpe os, vil du?"

Frieda rankede sig og gik over til døren. Hun åbnede den og så på Charlie en sidste gang.

"Jeg vil bare ikke fanges som en høne, der først opdager den har mistet hovedet efter det er røget af."

◊◊◊

Ovre i centralen var der pyntet op med ranker af bær, gyldne og røde blade og store græskar, og gæsterne blev vist rundt af eleverne inden festmiddagen. I spisesalen sejlede globelamperne afsted under loftet og kastede deres glans over forsamlingen i forskellige nuancer af gult og rødt.

Blid musik hang i luften fra en usynlig kilde, og elever, lærerinder og gæster snakkede og lo mens Sjæledyr i alle tænkelige farvenuancer hvirvlede omkring.

Charlie forsøgte ikke at se op til langbordet. Morriganas fravær gjorde ondt, og hun havde svært ved ikke at savne synet af hende deroppe, lattermild og skålende med sine lærerinder. I stedet sad Constantine og storsmilede, så Charlies appetit led et bittert nederlag.

Men hendes blik blev heldigvis draget bort, som en magnet til et stykke jern, mod Matthew og Isobel, der sad lidt længere nede ad bordet i selskab med Penrose og Hornsby. Der var de, høfligt smilende og nikkende når der blev fortalt anekdoter og man skulle le. Hendes følelser roterede i hendes system, først sus af lykke over snart at være fri, dernæst rædsel over hvad der skulle ske, dernæst sorg over at skulle forlade det velkendte og så tilbage til lykken igen.

Skåret lå sikkert i håndtasken ved siden af roden. Tom havde engang bedt hende om at holde en pistol, og dengang fik

hun gåsehud. Det her var tusind gange værre. Hvad nu hvis noget gik galt? Hvad nu hvis Skårets fulde kraft blev udløst?

Hun blev stakåndet ved tanken.

Efter middagen blev der åbnet for storsalen, hvor der i mellemtiden var blevet gjort klar til festlighederne. Herinde var globelampernes farver blå, lilla og grønne blandet med sitrende, små glaskugler slebet i mange facetter så lyset blev kastet hid og did. Der var blevet opstillet en stor scene med en bue af tindrende lys. Et langt bord stod klar med drikkevarer af mange forskellige arter, men de yngre elever var henvist til den ene ende af bordet, hvor de måtte nøjes med frugtsaft og cider. Musikken derinde var skruet op i et væsentligt højere gear, og der gik ikke længe før en del af eleverne var sivet ud på dansegulvet.

Charlie og Frieda holdt sig for sig selv mens de betragtede den festlige kulisse. Et sted ved det lange bord stormede Iselle bort efter hendes far lod til at have nægtet hende at smage et glas rigtig vin fremfor den sørgelige cider, som var stillet frem til de yngre elever. De fulgte slagets gang indtil det var tid til forstanderindens tale efterfulgt af Søsterskabsfordelingen.

Så snart musikken blev dæmpet for at give plads til Eschenbaum på scenen, galloperede Charlies hjerte derudaf. Lige om lidt skete det. Når hun var færdig, var det hans tur. Og så …

Det var ligesom til en eksamen, blot meget værre.

Forstanderinden trådte op til lyden af klapsalver fra tilskuerne, der var stimlet sammen nær scenen. Eschenbaum stillede sig frem til kanten og stilheden sænkede sig, mens hun så ud over forsamlingen, med det lavendelfarvede bagtæppe som en malplaceret kulisse for hendes høje, ludende skikkelse.

"Kære alle sammen. Velkommen til Æthr-fest på Piletræsinstituttet. Jeg håber I alle har haft tid til at kigge rundt, og at I har nydt festmiddagen. Vi glæder os til en aften med musik og dans og ikke mindst vores årlige Søsterskabsfordeling, der vil foregå her på scenen om ikke så længe.

"Inden vi kommer så langt, vil jeg adressere den seneste æn-

dring i instituttets sædvanlige protokol, som omhandler Sjæledyrsekskursionerne. I år er disse blevet fravalgt til gengæld for det mere gængse Sjæledyrsvalg. Vi er i kontakt med de lokale Sjæledyrsavlere, hvorfra alle elever, der skulle have været på ekskursion, kan vælge deres Sjæledyr. Jeg beklager selvfølgelig denne sene ændring for hvem det har haft betydning for om ens datter fik en plads på Piletræsinstituttet eller ej, men vi må ikke glemme, at vi stadig opretholder vores løfte til Ursamfundet om at skaffe vores elever deres Sjæledyr under de bedste forudsætninger fremsat af Rådets Videnskudvalg.

"Sjæledyr er noget af det vigtigste for os, uanset om man er Talent eller Urvæsen. Det er måden vi genkender hinanden på, de er den røde tråd, der forbinder os. Uden dem er vi i mange henseender anonyme for hinanden, og hvad er vigtigere, end at kunne se og anerkende hinandens eksistens i en verden hvor vi må skjule os, så vores kræfter ikke bliver misbrugt? Vi skal genkende hinanden, nu og i fremtiden."

En afmålt bølge af bifald bredte sig, men Eschenbaum hævede hånden og der blev stille.

"Og nu, før vi er helt klar til Søsterskabsfordelingen, har jeg æren af at give ordet til en mand, der om nogen har formået at give vores institut et frisk pust i den senere tid. Han er kendt for sine visioner og idéer, og hans kendskab til både Ursamfundets opbygning og Adonums helligste skrifter, har gjort ham til en helt særlig person her på instituttet. Tag vel imod den fungerende viceforstander, Constantine Dimitrovitch!"

Constantine steg op på scenen til yderligere applaus, og han trykkede Eschenbaums hånd før han indtog hendes plads. Lyset glitrede i de ulmende øjne.

Charlie så sig over skulderen på Frieda og nikkede farvel til hende inden hun varsomt bevægede sig op langs med tribunerne og ind mellem gæsterne. Hun kunne se Isobel ikke langt væk med Matthew ved sin side. De fik øjenkontakt, og Isobel sendte hende et opmuntrende smil.

Så Charlie fortsatte. Hendes hænder rystede. Hendes puls

dunkede i ørerne på hende. Midt i det hele stivnede hun da Constantine tog ordet.

"Tak, Camille, for de fine ord. Inden vi tager hul på festlighederne, og som Moder Eschenbaum også hentydede til, er det ikke nogen nyhed, at Piletræsinstituttet er trådt ind i en ny æra. Instituttet har altid ligget i en boble for sig selv, og det har undgået de forandringer, der driver Ursamfundet fremad. Vi vil nu gøre op med dyrkelsen af det lukkede kredsløb. Vi vil åbne op. Gamle traditioner skal kæmmes ud og nye kræfter skal til for at styrke broen til resten af Ursamfundet.

"I dag er vendepunktet. Alt for længe har vi vendt os mod det følsomme, det sarte, alt for længe har vi givet os i kast med falske idealer, der hævder at have vores bedste i sinde. Når vi pakker os ind i vat, glemmer vi den virkelige verden. Det er tid til at se sandheden fremfor løgnene, det er tid til at lade det rigtige og ægte lede os fremad.

"Takket være Adonums glemte lærdom, har vi i det sidste stykke tid styrket og forberedt os på, at bryde fri af de snærende grænser, som Sindsretningerne pådutter os. Vores ledere frygter det sande potentiale, som vores religion har, muligheden for at hæve os over menneskene. I alt for lang tid, har vi ladt dem diktere vores liv. Det, mine damer og herrer, agter jeg at lave om på!"

Han hævede en knyttet hånd om den lille lavasten. Samtlige elever og lærerinder rankede sig, som marionetdukker hevet op i nakken af deres fører. Med præcise, taktfaste fodslag bevægede instituttets beboere sig forbi rækkerne af gæster og frem til scenen hvor de stillede sig i snorlige geledder.

Gæsterne så på som om scenariet var en indstuderet opvisning. Koldsveden samlede sig i Charlies håndflader, men hun stod fast. Et strejf mod hendes arm fortalte hende, at Isobel var kommet op på siden af hende.

"Har du den klar, Charlie?" hviskede hun.

Charlie fiskede bylten med Skåret ud af håndtasken. Hun skulle til at pakke den ud da Isobel lagde en hånd på den.

"Ikke endnu. Vent et øjeblik."

Eschenbaum trådte op ved siden af Constantine, der fortsatte:

"Jeg har før forsøgt, men dengang slog det fejl. Nu er der ingen til at stoppe os. Derfor vil Piletræsinstituttet gå over i historien, som den første uddannelsesinstitution i Ursamfundet, der vedkender sig det rigtige, det ægte, Det Femte Sind!"

"Nu!"

Charlie trak klædet fra Skåret. Lyset glitrede i dets overflade da hun tog det op. En dyb, varm vrede gungrede pludselig igennem hende. Drevet af et instinkt hun ikke var sikker på hvor kom fra, trådte hun ind i lyset, der badede dansegulvet, hvor eleverne og lærerinderne stod som en tavs hær.

"Constantine!" råbte hun højt. Hun genkendte ikke sin egen stemme. Den gjaldede gennem salen fra de bagerste rækker af gæsterne, og de blinkende globelamper spredte sig som en sø ramt af et jordskred. Gæsterne trak sig ud til siderne på behørig afstand mens de forundret betragtede hende. Hvad lavede en ensom elev dog midt i det hele? Var det også en del af opvisningen?

Charlie så Thereza stå næsten helt foran sig og kom i tanke om at hun var en hybrid. Havde hun også gemt sig i mængden imens Constantines hjernevask havde stået på? Deres blikke mødtes, og Thereza skævede til Skåret i Charlies hånd uden at sige noget.

Constantine slog ud i en høj latter.

"Søster Malone!" skræppede han. "Så du brød alligevel ud? Jeg må sige, jeg er imponeret." Hans tonefald var hoverende, men de knyttede hænder fortalte hende noget andet. Han havde ikke opdaget, at hun var brudt ud, og han anede ikke hvordan det var sket.

Vreden gav hende mod, en styrke hun ikke vidste hun havde. Hun så manden foran sig i et andet lys. Lille og bange. Hun så hvor skrækslagen hun havde været for ham, over den vold han havde begået imod hende og sikkert også mange andre.

Hun rankede ryggen, og Skårets varme fyldte hende ud til fingerspidserne.

Her var muligheden for hævn. Hendes hævn. Friedas hævn. *Hævn.* Hvor hun før i tilværelsen havde kendt til kold, lammende angst, dirrede hele hendes krop af en sværm af varme, målrettede ildfluer.

"Giv op, Constantine," sagde hun roligt, og selvom ordene måske ikke var hendes egne, lod hun dem strømme frit fra sig. "Tror du virkelig, at Adonum vil anerkende en flok unger og deres magtliderlige vendekåbe af en leder? Det slog fejl med enklaven, og det kommer til at slå fejl igen."

Constantine sprang ned fra scenen, og eleverne spredte sig som et mekanisk hav, der blev delt i to foran ham.

"Hvad ved du om det, tøs?" lo han, men hans hån balancerede på kanten af irritation. "Det er nu jeg opnår den hæder og ære som retmæssigt tilfalder mig efter de mange års hårdt slid. Du er bare en elev. Der skal mere til at standse mig!"

En gnist af tvivl blussede op da hun så ham komme gående. Igen blev hun mindet om ligheden med Matthew, men hvor Constantine forsøgte at puste sig op til dobbelt størrelse, var Matthews stoiske ro langt mere behagelig og frygtindgydende på samme tid. Et splitsekund snurrede hendes mave rundt om sig selv. *Behagelig*? Havde hun lige tænkt det ord om Isobels bror?

Hun trak vejret dybt og tog mod til sig. "Kalder du det her hæder og ære? Børn. Det er børn. Er det virkelig så prangende en bedrift?"

"Ikke kun," snerrede Constantine. "En hel institution underlagt *min* vilje." Han var nu så tæt på, at Charlie kunne se hans maniske, ulmende blik bore sig ind i hende. "Når de ser hvad jeg kan udrette, har Adonum ikke noget valg andet end at anerkende mig. Jeg skal råbe Alguderne op, så de kan se mig."

"Ikke hvis du holder op med at trække vejret," hvislede hun.

Som guidet af en indre strøm af raseri, hævede hun Skåret

op foran sig.

"Hvad har du d-" han nåede ikke længere før en trykbølge skubbede ham bagud. Hans skosåler hvinede mod gulvet men han genvandt fodfæstet. Han stirrede på hende, munden forvreden i en vantro grimasse, inden hun så hans blik glide om bag hende, hvor Isobel stod lige udenfor lyskeglerne på dansegulvet. Hans ansigt lyste op af forståelse.

"Det skal være løgn!" Han strakte hånden med lavastenen frem.

Men i samme øjeblik Constantine hævede den, skete der en række hændelser, som Charlie senere kæmpede for at få sat i rigtig rækkefølge.

Dørene til storsalen blev slået op på vid gab med et brag, og ind kom Iselle omgivet af en gruppe mørkklædte unge mænd i læderjakker. De var bevæbnet med baseball bats og et par sågar med pistoler. En af dem stillede sig ved hendes side og affyrede et skud op i loftet hvor en globelampe brast i stykker. Den faldt til jorden efterfulgt af et sekunds øredøvende stilhed, inden Ipswich-brødrene stormede frem.

Charlie hørte det hele, men reagerede ikke. Hun stod i sin egen boble, hvor det kun var hende og Constantine. Hun trak vejret roligt og anspændtheden sivede ud af kroppen. Med pulsen i hendes fingerspidser dirigerede hun al sin vrede, al sin frygt og al sin smerte ud gennem Skåret og i hans retning.

Hvad der præcis skete, var hun ikke sikker på. Der var ikke et stort brag eller lysglimt, men tynde, røde tråde, der strøg gennem luften med utrolig hast. Trådene ramte ham og han stod som forstenet. Langsomt sænkede han hånden og stenen faldt ud af hans greb mens blodet begyndte at pible frem. Først fra næseborene og øjnene, sidenhen ørene og kanterne omkring neglene og enhver kropsåbning og pore i huden. Han gylpede mundfuld på mundfuld af blod op til det fossede ud.

Som en svamp der blev vredet tør, krængede han sig mere og mere sammen indtil han var skrumpet ind som en vissen kvist. Huden strammede til over hans knogler, og kroppen faldt

forover i den enorme blodpøl, hvor knogler, hud og tænder smuldrede og gik helt i opløsning.

Som bobler, der bristede i vandoverfladen, blev hver forbindelse til eleverne kappet. Flere tumlede omkuld, enten helt bevidstløse og tømt for indre energi, andre vaklede og støttede sig til hinanden mens de søgte ud til tribunerne for at komme væk fra kaosset i midten af salen.

Nogle af gæsterne, der var blevet fanget mellem de angribende mennesker, forsøgte at redde eleverne med ud ad nødudgangen bagerst i salen. Andre greb til deres remediebælter og forsvarede sig mod indtrængerne så godt de formåede.

"Charlie!" Nogen ruskede i hende. "Charlie!"

Lyden blev skruet tilbage op på fuld styrke. Brag og råb, løbende fodslag og kraftudladninger fyldte luften med tung svovlstank. Frieda stod og hev i hende. Charlie kunne ikke modstå kroppens reaktion længere, og hun faldt på knæ ved siden af blodpølen og kastede op. Mavesyren smagte ækelt, men det var sært forløsende. Som om hun havde ventet i evigheder på at få det sidste af ham ud af sit system.

Veninden hjalp hende op og stå igen.

"Vi skal ud herfra!" Frieda var i færd med at trække Charlie med sig mod nødudgangen, da Charlie så en skikkelse dukke op i døråbningen på den anden side af kampen:

Tom.

Som et lyn fra en klar himmel ramte det hende, hvad hun havde sagt ja til. Hun vristede sig fri af Friedas greb.

"Skynd dig ud! Jeg kommer bagefter!" sagde hun og satte i løb.

Mens hun krydsede salen imod strømmen, gik endnu en forandring gennem hende. Hun standsede og så ned på sine hænder. Hendes åndedræt og hendes puls buldrede afsted som torden i hendes krop. Der var pludselig skruet op for fuld styrke og hun kunne mærke hver fiber af sig selv, som var det første gang i årevis hun levede og åndede.

Sjæledyrsforbindelsen var bristet. Hun var fri.

Hun blev svimmel af den berusende frihedsfølelse og kæmpede med at holde sig oprejst på resten af turen hen til de gæster, der havde taget kampen op mod broderskabet.

Hun havde aldrig forestillet sig hvordan Talenter og Urvæsner egentlig kæmpede, udover via de dueller, som duellærerinden Montoya stod for at undervise de ældre årgange i. Men lektionerne med indstuderede greb og bevægelser med remedierne var langt mere kontrollerede, end det der foregik omkring hende lige nu.

Luften var ladet af energi og partikler, der knitrede og slog gnister. Snørklede linjer dannede former, der endte som blågrønne rovfugle eller glødende ildtunger. Dørene og tribunerne rev sig fri af deres skruer og beslag, og træet splittedes ad så det strakte sig som arme og ben, der slog og sparkede på alt omkring sig, ven eller fjende.

Skrig genlød vildt omkring hende. Hun klatrede over en intakt sektion af tribunerne, for at nå mod Tom, der dukkede sig behændigt for den ene levende døre udfald.

"TOM!" råbte hun. Han undveg et slag og løb over til siden hvor han nåede frem og slog armene om hende.

"Du kom tilbage!" Hun græd men uden at ænse det. Ikke fordi hun var ligeglad, men det betød ikke længere noget om andre så det eller ej: hun var ikke længere bange.

"Selvfølgelig gjorde jeg det! Kom med mig, Charlie," bad han. "Vi kan tage væk med det samme. Kom med, nu!"

Charlie åbnede munden men nåede ikke at svare før et råb fik dem til at vende sig om. Eschenbaums glubske skikkelse brød ud fra rækkerne af de kæmpende grupperinger.

"Dig!" En kroget klofinger strakte sig i Charlies retning og forstanderindens fodslag tog til i hast selvom alting syntes at foregå i slowmotion. "Du skal ikke tro du kan slippe bort så let!"

Hendes stemme var skinger og hendes flammende øjne stod ud af deres huler af raseri. Mørket snoede sig imod dem som grådige fingre. Tom skubbede Charlie af vejen, så hun

ramlede ind i tribunerne bag dem og slog hovedet mod et trin.

Det sortnede for hendes blik, men hun nåede at se Eschenbaum række ud og gribe fat om Toms hals hvor blodårerne i hans hud fik sorte udtrædninger og hans krop blev slap. I samme sekund lød et højt skud fra pistolen han havde holdt i hånden foran sig, rettet imod forstanderinden. Sammen sank de livløst om på gulvet, og Charlie mistede bevidstheden.

◊◊◊

Det gungrede i kroppen. Hun var ikke sikker på hvilken vej hun vendte, op eller ned eller på langs. Stærke arme bar hende afsted mens hun blev trukket igennem en lys tunnel og endte i et blegt rum. At dømme på duften af kamphor og bomuld befandt hun sig i institutklinikkens sengeafsnit.

Noget varmt løb ned i hendes øje fra panden, men en kølig klud tørrede det hurtigt bort.

Hun blev lagt i en seng, og hun var taknemmelig for bare at få lov til at ligge ned. Hele hendes krop føltes som om den var ved at gå i opløsning. Hun lukkede øjnene når nu alligevel verden var så sløret. Der gik dog ikke længe før Moder Godalski kom over for at tjekke hende og udvekslede nogle ord med to skikkelser, som Charlie kun kunne se meget lidt af.

"Her, åbn munden."

Der blev holdt en pipette frem fra en lille, brunlig apoteksflaske, og Charlie adlød uden at gøre ret meget modstand. Tre dråber ramte hende på tungen og det brændte og sved med det samme, så hun fik flere tårer i øjnene end hun allerede havde. Hun vred sig og hostede mens dråberne fik lov til at virke, og hendes syn klarede en smule op.

Ved siden af sengen stod Penrose og Isobel. Moder Godalski var forsvundet videre.

"Skal I ikke … " hun ville sige noget mere men hun manglede ord til at fuldføre en ellers simpel sætning.

Penrose rakte Isobel flasken. "Hold øje med hende. Moussi-

ni er ved at danne et overblik over hvad der er sket."

Charlie prøvede igen. "Er de … er brødrene … "

"Ipswich-brødrene flygtede," fortalte Isobel og duppede blodet fra Charlies pande. Køligheden hjalp på den gennemtrængende hovedpine. "Men det skal du slet ikke tænke på lige nu."

"Hvor … Frieda …"

"Jeg skal nok tjekke om hun er i Vena," svarede Penrose. "Jeg må videre." Hun nikkede til Isobel inden hun forsvandt ud på den anden side af forhænget. Charlie betragtede tavst Isobel mens lærerinden rettede på det tynde tæppe omkring hende, formede puden så hun fik bedre støtte i nakken og rensede flængen i hendes pande. Alt sammen sådan noget Charlie forestillede sig en mor ville gøre hvis hendes barn lå syg.

"Hvad med Kim?" spurgte hun svagt. Den svidende fornemmelse fra dråberne i halsen var blevet erstattet af en tung døsighed i hendes krop. Hun kunne knap nok løfte en finger.

"Hende skal du lige glemme lidt, Charlie. Det er vigtigere, at du kommer dig. Du fik et hårdt slag. Din ven Tom …"

Charlie lukkede øjnene, ude af stand til at standse tårerne, der gled ned og fugtede pudevåret.

"Hvad … skal der ske nu?"

"Oprydning og en gennemgang af hændelserne." Isobel tørrede blidt et par tårer bort fra Charlies tinding inden hun lagde kluden fra sig på bordet ved siden af håndtasken.

I de øjeblikke var Charlie følelsesløs. Selv glæden ved at være fri var svær at nå ind til, for hun frygtede hvad det ville gøre, hvis hun tillod sig at føle noget som helst. Hendes hænder hvilede over dynen. Hænder, der havde gjort noget helt forfærdeligt. Hvor meget hun end hadede Constantine, dukkede fortrydelsens grimme ansigt nu op i skyggerne.

At stå med et våben … At tage et liv …

"Hvad … hvad med mig?"

"Charlie." Isobel smilede til hende. "Jeg sagde, du ikke skulle spekulere på den slags lige nu."

"Men jeg skal vel … Jeg skal vel afhøres? Jeg skal v-"

Isobel tyssede på hende. "Ikke flere bekymringer, ikke flere tanker, bare ro," nynnede hun stille og strøg hende over håret. Kærtegnet sendte varme bølger igennem Charlie.

Isobel hjalp hende med en hånd under hendes hoved, så hun kunne få noget vand fra glasset på bordet. Et sted i sengeafsnittet lød der klagen og jamren fra andre patienter. Gardinet blev skubbet til side, og Matthew dukkede op som et sort lyn midt i alt det hvide.

"Korpset er på vej. Jeg har sendt bud efter Nathaniel," sagde han lavmælt inden han vendte sig mod Charlie og så alvorligt på hende. "Du gjorde det rigtige, Miss Malone. Det skal jeg nok hjælpe Korpset med at forstå." Han lagde en hånd på hendes skulder.

"Tak," svarede Charlie. Deres kortvarige berøringer havde tidligere været formelle, men nu var håndens tyngde sært betryggende. Efter hun havde brugt Skåret følte hun sig mere på bølgelængde med dem. Forbundet på en helt særlig måde. Intim men uden kontakt.

"Når vi har fået klarlagt hændelsesforløbet, tager jeg hjem igen." Han så ned på Isobel. "Kommer du med?"

"Jeg har et ærinde i New York," svarede Isobel og smilede ned til Charlie.

Matthew nikkede, og med et flygtigt kys på Isobels kind forlod han dem. Hun satte sig i stolen ved sengen og lagde hovedet lidt på skrå mens hun så gardinet falde til ro. Charlie åbnede munden, men Isobel standsede hende med et lille klem om hendes hånd.

"Nej, Charlie, jeg vil ikke høre dig tale mere i dag," sagde hun. "Slap af og sov."

Hun greb tasken og tog stofbylten hvor Skåret var skødesløst pakket ind. Hun vejede det i hånden som om hun afprøvede om Urkraft-udladningen havde gjort noget ved det. Derefter lagde hun det ned i sin egen håndtaske og klikkede låsen fast i, inden hun atter administrerede tre dråber til Charlie og forlod

hende. Og mens lydene atter mudrede sammen, greb døsen hende, og hun gled bort i en drømmeløs tilstand.

Kapitel 46: Fremtid

Det var ud på morgenen da hun endelig kom til sig selv igen. Bedøvelsen, eller hvad det end var hun var blevet ordineret, havde fortaget sig, og hun slog blikket op til klinikkens grå loft. Globelamperne var slukket og gardinerne trukket for de høje vinduer, så rummet henlå i et blege morgenlys. Et sted slæbte Godalski sine træsko over gulvet mens hun gik med to hjælpere fra seng til seng.

Charlie lod som om hun stadig sov da de kom over for at tjekke op på hende. De forlod hende igen efter at have sikret sig at alt var som det skulle være, og hun lå en stund mens scenerne fra aftenen før udspillede sig for hendes indre blik.

Festen, Isobel og hendes bror, broderskabets angreb og Constantines død. Eschenbaum, der løb, Tom … Tom, der skød men selv blev …

Hun vendte sig uendeligt langsomt om på siden og så ind i det hvide gardin, der skilte hende fra resten af klinikken. Her lå hun i sin egen lille verden, svøbt i tæppet og burde egentlig være glad for at det hele var overstået. Men her lå hun også, med de konstante billeder først af Marco, der blev opslugt af asfalten og den knasende lyd, der druknede den unge mands skrig.

Dernæst Constantine, der ramte gulvet, med et brag der stadig rungede i hele kroppen på hende – selv når hun lukkede øjnene – og efterfølgende blev reduceret til støv i en blodpøl for øjnene af hende.

Til slut var der lyden af skuddet mod Eschenbaum, og de

mørke linjer, der strakte sig over Toms ansigt, til hans øjne blev sorte, og han tumlede slapt om på gulvet.

Uden en stop- eller pauseknap. Igen og igen og igen. Selv ikke den lille snert af uanstændig tilfredshed ved synet af den rædselsfulde forstanderinde, der knækkede sammen, kunne overdøve tanken om hvad hun havde været vidne til og hvad hun selv havde gjort.

Kernen i hende, den engang så hårde og faste kerne, faldt endegyldigt fra hinanden. Hun lå og så frem for sig. Hendes øjne brændte men ingen tårer kom over øjenkrogens kant. De nægtede. Der var ikke mere tilbage. I stedet var hun knugende rolig, og tankerne flød afsted mens hun lod det hele synke ind og planlagde sit næste træk.

Ligegyldigt hvilke konsekvenser det ville få for hende, vidste hun, at Toms arbejde måtte føres videre. På en eller anden måde. Hun ærgrede sig over at have givet Isobel USB-nøglen tilbage, og selvom lærerinden stod hende bi i mangt og meget, havde Charlie en fornemmelse af, at den ikke ville være til at få fat i igen, uanset hvor sødt hun spurgte. Hun lagde derfor en anden plan, en plan, der ville være langt mere risikabel.

Hun måtte selv finde Alia, hvad det så end var. Hun måtte finde Stonerbriar-oraklerne, hvem det så end var, og afsløre sandheden om Sjæledyrene, hvad den end var. Men svaret lå næppe hos Auctoria. Den skulle nærmere findes i Ursamfundets egne rækker.

Hun døsede hen, indtil hun fik kræfter nok til at kæmpe sig ud af sengen. Nogen havde bragt hende en ren uniform, og hun fik klædt sig på, uden alt for hurtige bevægelser.

Hun havde hovedpine og det dunkede i tindingen og i ryggen, hvor hun var kollideret med tribunerne. Samtidig havde hun også kvalme og følte sig oppustet. Hun spyttede galde ud i en bakke på bordet og tørrede sig om munden. På trods af kvalmen var hun sulten, men tanken om mad gav hende mere kvalme. Det var som en ond spiral. Det eneste hun kunne komme i tanke om som ikke udløste brækfornemmelser var toast

med jordnøddesmør og marmelade. Hun mindedes Frieda og Wilhelmina, der var kommet med det på bakken til hende og Kim. Mindet fik hende til at smile, og lysten blev kun større af det.

Efter at have fundet sin skuldertaske, trak hun gardinet fra og trådte varsomt ud mellem rækkerne af senge. Ovre ved en ligeledes afskærmet seng så hun Penrose stå og føre en samtale med hvem der end var ved sengen. Charlie kom hen til hende og gispede da hun så hvem der lå der.

"Wilhelmina!"

Det rødhårede Talent lå tynd og afkræftet i sengen, hendes arme gemt bag mange bandager, og ansigtet dækket af det flossede slør. Ved hendes side stod en rank kvinde, med lige så prangende rødt hår og klare, violetblå øjne, også tildækket af et slør, der nåede helt ned over skuldrene og til brystet. Hun bar tynde kniplingshandsker og stod med hænderne foldet foran sig. De så alle overrasket hen på Charlie, der var standset for foden af sengen.

"Ah, Søster Malone, godt at se du er oppe," sagde Penrose.

"Ja, jeg … jeg er oppe." Charlie tog sig ikke meget af lærerinden og gik i stedet over til Wilhelmina. Hun var utrolig bleg. Øjenvipperne skrabede mod sløret da hun glippede med øjnene, og hun rykkede usikkert på sig.

"Charlie? Er det dig?" Der var ikke megen kraft i hendes stemme.

Charlie lagde forsigtigt en hånd over Wilhelminas. "Hvad er der sket?"

"Måske er det ikke nu vi skal begynde at rode op i det," kom det fra kvinden på den anden side af sengen. Wilhelmina slog blikket ned men sagde ikke noget.

Penrose nikkede. "Det er sandt, Mrs. Bellefontaine. Og i dette tilfælde mangler vi stadig svar på hvad der er foregået ude i det skrækkelige fyrtårn."

Charlie så ned på Wilhelmina. Veninden gengældte ikke hendes blik og hun trak langsomt hånden til sig.

"Hvor er Kim?" spurgte hun svagt.

"Vi arbejder på at få Kim tilbage," svarede Penrose. "Hun, ligesom dem, vi har fundet i Hullet, er kommet på en specialafdeling på Myracura hvor de forsøger at inddæmme den forurening de har været udsat for. Helbrederne vil se om de kan tvinge Søster Embers form til at aftage. Vi må vente på hvad udfaldet bliver, men jeg er sikker på, at det nok skal lykkes."

Wilhelmina nikkede og lukkede øjnene. Hun vendte ansigtet bort fra Charlie.

"Jeg vil gerne sove nu, mor."

Mrs. Bellefontaine sendte både Charlie og Penrose et sigende blik, og de forlod dem. Lærerinden gav tegn til at Charlie skulle følge med, og sammen satte de kurs gennem centralen op til hendes kontor på administrationsgangen.

Hele vejen derop undrede Charlie sig over hvorfor Korpset ikke havde opsøgt hende ved sygesengen. Det var jo ikke nogen lille ting at gøre det af med en eremitpræst for øjnene af en hel forsamling Talenter og Urvæsner. Var Matthew Darklighters magt virkelig stor nok til at kunne feje sådan noget under gulvtæppet?

De kom til kontoret, og hun blev vist indenfor.

Penroses kontor var på størrelse med Isobels med den forskel, at der herinde var langt flere ting på reolerne, både bøger og nips af varierende art, nogle tydeligvis fra Ursamfundet, andre simple souvenirs såsom et lille Eiffeltårn og et hoved fra Påskeøen gengivet i et granitlignende materiale. Det samme gjorde sig gældende på væggene hvor et kort over alle større platforme verden over hang side om side med en plakat med motiv af Mt. Fuji indrammet af et par kirsebærgrene i fuldt flor.

Penrose tog plads bag skrivebordet. Der lå stakkevis af papirer, tydeligvis resultatet af det seneste døgns kaos. Først nu lagde Charlie mærke til lærerindens trætte øjne og fletningen, der var mere uglet end hun nogensinde havde set den.

"Det kommer ikke til at tage lang tid," sagde Penrose mens

hun ledte i nogle af stakkene. "Som du nok kan forestille dig, kommer det her -" hun gestikulerede til papirrodet, "- til at have konsekvenser for os alle sammen. Søster Vesper bad mig give dig besked om at hun tog med sine forældre hjem. Hun ønskede dig god bedring."

"Javel." Charlie slog blikket ned til bordkanten. Den sidste snert af håb om at gå fri for hendes gerninger sank til bunds i fodsålerne på hende. "Hvornår skal jeg afsted til Disciplineringsanstalten?" spurgte hun modløst.

Penrose standsede op. "Disciplineringsanstalten? Hvad skal du dog der?"

"Skal jeg ikke afsone? Skal jeg ikke dømmes for -"

"Nej, du er sat under myndig overvågning." Penrose lagde sin pen fra sig inden hun foldede hænderne foran sig

"Myndig overvågning?"

"Ja, Korpset har, på foranledning af Mr. Darklighters kortlægning af dine handlinger, kontaktet Rådets Socialudvalg, og sat en mindre sag i gang for at få en værge til dig. Det kommer selvfølgelig til at tage sin tid, men du er ikke umiddelbart i problemer. I modsætning til visse andre," tilføjede hun lavmælt.

Charlie rynkede på panden. "Visse andre?"

Penrose sukkede tungt. "Ja, det er vel noget der kommer ud før eller siden, men Søster Thornewright står til en massiv anklage om meddelagtighed i både Ipswich-brødrenes indbrud på instituttet samt stormløbet i går aftes. Du var der selv den dag hun bragte Helas Beretning tilbage til os. Det viser sig, at hun havde en forbindelse til den unge mand som du senere fandt ude i skoven. Han havde medbragt Skriften til hende under indflydelse af en stærk kærlighedseliksir som hun havde stjålet ingredienser til fra Moder Marinskyis lager og puttet i en energidrik, der kan skærme enhver identifikation af eliksiren på grund af det høje niveau af stoffet koffein." Lærerinden strøg træt en hånd gennem håret. "Mens efterforskningen af både Søster Thornewright samt Fader Dimitrovitchs indflydelse står på, er vi nødsaget til at lukke Piletræsinstituttet

resten af semesteret.

"Det kommer selvfølgelig til at påvirke os alle, og som du nok kan forestille dig, går det også ud over de personer, der bor her fast. Der er primært tale om omflytning af staben, men også dig." Hun rettede blikket stift mod Charlie, der nikkede overraskende rolig indtil Penrose fortsatte: "Jeg er derfor ved at gøre klar til at du overflyttes til børnehjemmet Stonebriar og-"

"Vent!" udbrød Charlie. "Kan jeg ikke selv vælge?"

"Jeg ville ønske det kunne lade sig gøre," Penrose skar en grimasse, "men efter ønske fra Socialudvalget, og for at du kan blive på din uddannelse mens din sag behandles, er Stonebriar den eneste og mest passende institution, der har plads til dig."

Charlie tog nogle dybe indåndinger mens hun forsøgte at sluge nyheden. *Stonebriar*. Hvor de brandmærkede børn og aflivede Skiftere. Hvor pigerne fik plukket blomster og forstanderen gav massage …

"Nårh ja, jeg har også noget til dig." Penrose åbnede en skuffe og fandt en lille gylden pudderdåse frem. Charlie genkendte to-vejs-spejlet, som Isobel havde brugt. Penrose rakte hende den og hun tog den forsigtigt. "Moder Darklighter bad mig give dig den her. Jeg gætter mig til at du allerede er bekendt med to-vejs-spejle?"

"Lidt." Charlie vendte og drejede dåsen mellem fingrene.

Penrose rømmede sig. "Charlie, vil du love mig noget?"

Det gav et sæt i hende ved lyden af sit navn. Det lød helt forkert i munden på lærerinden og hun så op. Der var ikke strenghed i lærerindens blik, der var ikke irettesættelse, men en alvor, der ramte Charlie som et stød i brystet. Hun så hende, ikke længere som en elev, men en ung kvinde. Selvom de aldrig kunne være ligeværdige, var de tættere på end nogensinde før.

"Jeg forstår, at dit forhold til Moder Darklighter var tæt mens hun var her. Og selvom jeg ikke kommer til at være en autoritet i dit liv fremover, så ønsker jeg alligevel, at du udvis-

er største påpasselighed. Der kan ligge farer og lure i selv de bedste intentioner. Fremtiden er en uvis størrelse, som mange kan male i et rosenrødt skær. Alle vegne vil man blive fristet, og det er kun dig selv, der kan tage de beslutninger, der skal til, for at give dig de bedst mulige vilkår i en vild og voldsom verden. Bare lov mig, for Algudernes skyld, at du ikke opsøger Isobel Darklighter før du er klar til det."

Charlie nikkede lydigt. "Det skal jeg nok."

Penrose sukkede lettet og skulle til at fortsætte da døren blev åbnet, og en lærerinde stod i døråbningen, omtrent lige så medtaget af træthed som Penrose. Hun hev efter vejret som om hun netop havde løbet for livet, hendes lange hår stod vildt omkring hende og den mørke robe sad skævt. Det lyseblå Sjæledyr hang slapt hen over hendes skulder og prustede udmattet.

"Korpset - General Sachson - de venter - indgangshallen -" Hun lænede sig stakåndet op ad dørkarmen.

Penrose lignede én der var klar til at gå i hi resten af vinteren. Hendes Sjæledyr segnede dramatisk om på hendes skulder.

"Tak, Candela." Hun rejste sig fra sin plads og skridtede rundt om skrivebordet mod døren. Hun klappede Charlie på skulderen på vej forbi hende. "Vent på mig, så kan vi få det sidste på plads til Stonebriar-ansøgningen."

De to lærerinder forlod kontoret og døren gled i bag dem og efterlod Charlie stiv og tom. Tanken om at skulle til Stonebriar var svimlende.

Hendes blik fejede over Penroses rodede skrivebord da det standsede ved en stenmedaljon i en lædersnor. Det var den samme medaljon som Marco havde haft på sig og som Tom havde overdraget til dem i Annabelles. Der lå en seddel ved siden af med teksten: "Afsendes hurtigst muligt!"

Hendes hjerte sprang et par slag over inden hun lynhurtigt rakte hen over bordet, greb medaljonen og sedlen. Hun havde ikke i sinde at blive hængende ét sekund længere, og forlod kontoret efter at have sikret sig, at der ikke var nogen udenfor

på gangen. Herefter satte hun kurs mod biblioteket.

Centralen var stille som graven, næsten ligesom da hun var vågnet fra sin Thel-trance, med den forskel, at det diffuse novemberlys fra den gråsprængte himmel nu uden problemer kunne jage skyggerne på flugt.

Bibliotekaren var ikke på sin plads, og Charlie gættede på, at hun ligesom de fleste andre i staben, havde forladt instituttet. Hun gik over til et stort kort og en stand med små platformguides til verdens storbyer samt de større lande. Hun greb et kort over USA's netværk og vendte derefter tilbage til receptionsdisken.

Her gik hun om og rodede rundt i bunker og kasser indtil hun fandt det søm allerlængst inde hvor hun vidste at bibliotekaren hang sit nøglebundt og nogle gange glemte at få det med sig. Hun greb hårdt om det, så metallet ikke gav lyd fra sig, og satte kurs mod den aflåste afdeling og Ergantian-sektionen.

Den var omgivet af høje vinduer med gamle træpaneler forneden. Glasset i døren lod til at være blevet skiftet for ikke så længe siden, øjensynligt i forbindelse med Ipswich-brødrenes indtrængen. Det tog et par forsøg indtil hun endelig fandt den rigtige nøgle og kunne komme ind.

Rummet var et syndigt rod af pergamenter, skriftruller og bøger i reolerne, og et langbord i midten bugnede af bogstabler og bunker af papirer, der var bundet sammen med sejlgarn. Ovre til den ene side sitrede en sort barriere som et slør og skærmede en del af sektionen af.

Charlie hængte medaljonen om halsen og knugede hånden om den mens hun nærmede sig barrieren med varsomme skridt. Hun lyttede for at sikre sig, at der ikke var nogen, der pludselig kom ind i biblioteket.

Forsigtigt rakte hun ud mod barrieren. Hendes fingre skilte den mørke masse som var det røg. Et åndeløst sekund stod hun og ventede på, at der skete noget, at Goode-medaljonen måske ikke længere virkede. Men hun fortsatte uhindret sin rute og

kom hele vejen igennem, ud på den anden side af sløret.

Sektionen var en slags niche med én enkelt reol. To lanterner hang på hver side og deres lys blussede op da hun trådte ind. Nogle af seglene på rullerne i reolen genkendte hun fra natten for indbruddet. Centralt, på en lilla fløjlspude med gyldne kvaster, lå røret, som hun havde set Iselle aflevere i Alvina.

Der lå den. Der lå Helas Beretning.

Hun holdt vejret og rakte ud med skælvende hænder, igen med forventningen om at alarmen ville gå af. Der skete stadig intet, og hun greb fat om røret og løftede det af puden. Låget hvinede da hun skruede det af og kiggede ind for at sikre sig at Beretningen lå derinde. Ganske rigtigt kunne hun skimte det gulnede papir i lanternernes svage skær. Hun satte låget på igen og skyndte sig ud af Ergantian-sektionen.

Hun låste afdelingen af og hængte nøglerne på plads. I hjørnet under disken fandt hun en af bibliotekarens efterladte cardigans, og svøbte den om røret inden hun hastede bort. Af frygt for at Penrose stadig var i indgangshallen, besluttede hun i stedet at tage ruten til Vena via tunnellerne fra køkkenet.

Inden hun forlod centralen, dristede hun sig til at gå forbi åbningen til storsalen. Resterne af døren og tribunerne lå spredt som afbrændte tændstikker på gulvet, hvor der var mørke pletter, der umiskendeligt lignede størknet blod. Fliserne var krakeleret her og der, og der var skudhuller i væggene. Stanken var gennemtrængende og synet for deprimerende, og hun begav sig på vej mod storkøkkenet og tunnellerne.

Hun fandt en aflagt olielampe under trappen og en lille pakke kælderfugtige tændstikker, i mangel af hendes lighter, der sikkert var gået tabt. Med lampen tændt bevægede hun sig ned ad gangen. Hun stoppede op ved Maddox' kontor. Døren stod på klem og hun skubbede den forsigtigt op. Radioen var tavs og rummet mørkt. Han var der ikke.

Det klemte om hendes hals og hendes øjne sved Hun kunne ikke nå at finde ham for at sige farvel.

Hun lod fingrene glide af døren så den langsomt faldt til-

bage mod dørkarmen. Så vendte hun rundt, greb beslutsomt om olielampens hank og begyndte turen mod Vena.

Men i mørket ombestemte hun sig og drejede af for at komme tilbage til den afstikker, der førte til Alvina. Noget i hende måtte have syn for sagn.

Hun kom til den smalle gang med dørene på hver side og standsede. Dér, næsten i midten var rummet, hun havde hjulpet Marco ud af. Og tættest på hende og tunnellernes mørke var rummet, hvor hendes skæbne de sidste mange år syntes at have været beseglet. Det smeltede stål sad stadig i klumper i karmen. Hun nærmede sig og trådte ind.

Olielampens lys var det eneste derinde. Der var stadig rester fra grene og ranker og rødder. De var begyndt at smuldre og bladene lå visne på gulvet. Der ville ikke gå længe før det hele var opløst. Glasbeholderen var mørk og tom, men på sin vis havde hun forventet det. Alt andet udstyr var borte. Alle spor efter årenes ugerninger slettet. Hvor mon det var forsvundet hen? Ville der nogensinde komme en efterforskning i hvad det var blevet brugt til, og om hun var den eneste, der havde været i Morriganas kløer? Penrose havde ikke nævnt noget om det.

Hun trådte hen til glasbeholderen og så ned i den. Der var intet. Sjæledyret var væk. Alligevel kunne hun mærke det. Omkring hende. I hende. Hun var det og det var hende. Var proceduren alligevel blevet fuldbragt? Var der noget, der var sket, som havde forbundet hende med Sjæledyret nu, selv uden vært?

Hun vendte glasbeholderen ryggen og forlod rummet.

Hun nåede fem til Vena og steg op fra kælderen til køkkenet hvor hun stoppede og lyttede. Der var lige så stille som der havde været i centralen, et tavst spøgelseshus fuldt af tomme minder.

Hun skyndte sig ovenpå hvor hun hev sin gamle sportstaske frem fra under sengen og jog et par edderkopper ud af rummene, så hun kunne pakke. Nederst lagde hun røret og dækkede det til med bylter af tøj. Et par bøger røg også derned og slutteligt hendes træningssko i et af de yderste rum. Hun

lagde sit remediebælte og Kims hættetrøje med bandmotivet frem. Hun rodede alle lommer i sit tøj igennem og i en af dem fandt hun på mirakuløs vis Toms visitkort. Det var krøllet, men adressen stadig læsbar.

På reolen blandt de gamle tekstbøger fandt hun et armbånd som Kim havde købt til hende første gang de havde haft udgang i Salem. Det bestod af grimme plastikperler formet som skiftevis kranier og græskar. Hun smuttede det over håndleddet og studerede det inden hun vendte tilbage til sengen og satte sig.

Den koldsindige ro dirigerede hende som en uendelig energikilde i hendes lige nu utrættelige maskineri. Hun kiggede op mod det smalle vindue, en grålig firkant ud til omverdenen. Engang ville hun havde stukket i træningstøjet og have taget runder på løbebanen for at få følelsen ud i kroppen. Men det var som om lysten var væk. Noget andet havde overtaget, en sælsom fremsynethed, til trods for at hun ikke vidste hvad der lå foran hende.

Havde fremtiden med Morrigana været betryggende? Havde det egentlig ikke været rart ikke at skulle stå på egne ben og tage alle beslutningerne selv? Hun så den smuldrende Drafae i kælderrummet for sit indre blik inden hun rystede på hovedet.

Sket var sket.

Hun trak pudderdåsen frem fra lommen og åbnede den. Ovenpå den hvide pudderkvast lå et lille stykke papir med et symbol, der mest af alt lignede et "I" skrevet med meget snørklet skråskrift.

Hun så på spejlet. Det var uklart og ubrugeligt til at se noget i. Først tørrede hun overfladen ren i håb om at det kunne hjælpe, men så snart hendes ærme var væk, blev den diffus igen. Hun placerede en finger på spejlet og begyndte at tegne det snørklede I, som var det et tegn over en platform. Hun slap overfladen og ventede mens billedet stod og flimrede. Pludselig klarede det op, og hun så på Isobels ansigt og hendes strålende smil.

"Charlie!" udbrød hun henrykt. Stemmen skrattede en smule. "Jeg var lige ved at være bekymret for om Penrose havde glemt vores aftale."

"Det havde hun ikke," sagde Charlie. "Jeg har ikke lang tid. Isobel, Penrose vil sende mig til Stonebriar. Jeg skal ikke til Stonebriar. Jeg har et ærinde i Washington, men efter det har jeg brug for et sted at være. I sagde, I kunne hjælpe mig, give mig en plads hos jer. Så kan du …" hun tog mod til sig og fortsatte: "kan *I* hjælpe mig?"

Epilog

Loftsalen lå hen i rødmen fra cylinderen i midten af rummet, et monument for hændelserne, der var foregået på Piletræsinstituttet for få timer siden. Et sted nede i centralens kompleks var der stadig kaos efter stormløbet, men heroppe herskede tystheden, som en kirkegård midt i en storby.

Matthew trådte ind over dørtærsklen, og skyggerne i krogene voksede. En tør regn af døde edderkopper dryssede ned over gulvet. Isobel fulgte med ind i salen. Hendes stilet satte et lille mærke i de knagende gulvbrædder mens hun holdt sig præcis et skridt bag sin bror.

Han gik længere ind i rummet, hænderne foldet bag ryggen mens han lod blikket feje over de tomme bunker af puder og skind ude langs siderne. Han standsede foran cylinderen. Skæret tonede hans blege hud og hans øjne stak som isflager i et morgenrødt ocean.

"Blodbånd?" spurgte han.

Isobel kom op på siden af ham. "Du må indrømme, det var en god plan."

"God, men fejlbarlig."

Matthew lagde en hånd mod cylinderens glatte overflade. Isobel så op på ham.

"Men det virkede. Skåret virkede."

"Ja." Han vendte sig mod hende. De stod begge klart aftegnet som silhuetter mod det røde lys. "Det virkede. Men der er lang vej igen, til det sidste Stonebriar-orakel er modent."

Hun tog hans hånd og strøg hans fingre blidt. "Så må vi forberede os så godt vi kan indtil da. Vi skal have fundet det sidste Diasspejl. Hvis Charlie virkelig er-"

"Spejlet er ikke længere vigtigt," svarede Matthew.

Isobel rynkede panden. "Hvad så med Alia?"

Matthew så til siden på cylinderen. En doven boble pludrede op til overfladen og brast, så krusningerne spredte sig og slog mod glassets sider.

"Hun skal nok dukke op før eller siden. Du kender hende."

Fortsættes i Stonebriar-sagaen Bind 2: Spejlet

Copyright © 2026 [illegible]

Karaktergalleri

Copyright © 2026 [illegible]

Copyright © 2026

Copyright © 2026 [illegible]

Charlie Malone, Skifter
Elev på Piletræsinstituttet

Kim Embers, Bæst
Charlies veninde og elev på Piletræsinstituttet

Tom McRoy, Menneske
Charlies mentor i Philadelphia

Elektra Morrigana, Drafae
Forstanderinde på Piletræsinstituttet

Camille von Eschenbaum, Rhafae
Viceforstanderinde på Piletræsinstituttet

Isobel Stella Darklighter, -
Gæstelærerinde på Piletræsinstituttet

Constantine Dimitrovitch, Rhafae
Eremitpræst for Adonum

Matthew James Darklighter, -
Bror til Isobel Stella Darklighter

Frieda Vesper, Hybrid
Charlies veninde og elev på Piletræsinstituttet

Iselle Sangia Thornewright, Talent
Elev på Piletræsinstituttet

Maddox, Talent
Nøgleslaven på Piletræsinstituttet

Agatha Penrose, Talent
Lærerinde på Piletræsinstituttet

Pandora Amarantine, Elfae
Lærerinde på Piletræsinstituttet

Peter Carlisle, Menneske
Toms mentor i Auctoria

Marco Sanchez, Hybrid
Medlem af Ipswich-brødrene

Copyright © 2026 [illegible]

Hela Ergantian, Talent
En af de fem Ergantian-søstre og grundlæggere af Piletræsinstituttet

Fader Amodeus, Talent
Eksileret præst for Adonum

Jean LeClerc, Talent
Præst for Adonum

Thereza Sophia, Hybrid
Elev på Piletræsinstituttet

Wilhelmina Zircia Bellefontaine, Talent
Elev på Piletræsinstituttet

Lila Hornsby, Talent
Lærerinde på Piletræsinstituttet

Pasha Sinivah, Talent
Lærerinde på Piletræsinstituttet

Lucinda McCarthy, Talent
Bibliotekar på Piletræsinstituttet

Fader McInnon, Talent
Præst for Adonum

Caspar Palmer, Menneske
Medlem af Ipswich-Brødrene

Copyright © 2026

Copyright © 2026 محمد بن ...

Urkræfterne

Copyright © 2026 محمد بن ...

Copyright © 2026

Copyright © 2026

Urkræfterne i Ursamfundet

Urkræfterne forbinder alle i Ursamfundet. De kan anvendes efter kyndig træning, men har også store konsekvenser hvis de håndteres lemfældigt. Der findes i alt 7 Urkræfter, selvom det oftest kun er de 6 der bliver nævnt, til trods for at den syvende, Thel, kan være lige så kraftfuld som de andre, og kan, hvis man er trænet nok, binde sig til de andre.

Val

Val er forbundet til varme og ild, men også blod, der holder alle levende væsner i live. Urkraften manifesterer sig fysisk i kroppen ved påvirkning af det indre, men eksternt kommer den til udtryk gennem manipulation af ild og varmekilder.

Náe

Vand er fysisk i sit format som hav, sø, flod, strøm og regn, men kan også dække over is, sne, hagl og damp samt vandets dyr.
Vand er livsgivende og vigtig for planter og dyreliv, både som hydrering men også i form af basale ting såsom cellevæske.

Rha

Rha er i sig selv den diametrale modsætning til lys, dermed manglen på lys, farver og liv. Mørke er ikke ondskab, da manglen på liv ikke er ensbetydende med at være ond men blot et resultat af livets gang.

Draé

Draé er konkret, håndgribeligt og fysisk i sin form. Det strækker sig over en bred vifte af både muld, sten og planter til landjordens dyreliv. Jorden er også frugtbarhed, næring og essentiel for liv og eksistens.
Draé er kraftfuld fordi den ofte indgår i alting. Huse, veje, tøj, værktøjer.

Syl

Syl forbindes med vind og vejr, selvom vejret er en udveksling med vand. Vinden er det bedste eksempel på luft, åndedræt, stemmebrug og lyd ligesåvel. Luft har også forbindelse til alle vingede væsner, til trods for deres bosteder findes på land og i vand. Temperatur er også en enhed, der kan knyttes til luft.

Copyright © 2026

Ela

Ela er kendt for sin forbindelse til lyskilder, sollys specielt, samt astrologi og kosmiske bevægelser. Uden lys kunne livet og verden ikke eksistere. Kulsstofbaserede livsformer ville gå til grunde uden lyset. Lys er farver, liv og bevægelse. Lys forbindes med udødelighed og evig væren, hvilket - til trods for hvor mange der efterstræber udødelighed - kan være lidelsesfuldt.

Thel

Thel er den mindst håndgribelige af alle Urkræfterne, og regnes faktisk ofte ude af Krafthjulet, da den ikke, ligesom de andre, kan frembringes via remedier.
Derimod er det en Kraft, der sætter brugeren i stand til at sende og modtage tanker via telepati, flytte objekter og i nogle tilfælde læse andres tanker og forvanske deres virkelighedsopfattelse.

Copyright © 2026

Copyright © 2026 [illegible]

Væsen-oversigt

Copyright © 2026 [illegible]

Copyright © 2026

Copyright © 2026

Væsnerne i Ursamfundet

Der findes mange væsner i Ursamfundet. Udover Talenterne, kan de fleste andre samles i de 6 Fae-typer, også kaldet Urvæsner, forbundet med hver sin Urkraft (Thel har, så vidt vides, ikke nogen Fae-type tilknyttet).

Talent

Et Talent kan kontrollere Urkræfterne ved hjælp af remedier. De ligner til forveksling mennesker, om end de stærkeste Talent-slægter- og familier er kendetegnet af rødt hår.

Valfae

Valfae ligner til forveksling mennesker med undtagelse af de spidse hjørnetænder, der antager betydelig længde når de skal indtage næring i form af blod for at vedligeholde deres kropsvarme. Dette har bl.a. gjort dem til ophav om myten om vampyrer.

Náfae

Náfae bor og opholder sig i vandet eller langs kyster og i vandområder. Over tid har de tilpasset sig mange forskellige klimaer og blandt deres mange undertyper finder man bl.a. sirener, havfolk, dybvandsvæsner o.lign.

Rhafae

Rhafae fremstår ofte som store, ludende skikkelser med grå hud, vildt hår og et gab med mange sylespidse tænder. Deres øjne er tomme huler men med en glød, der blusser op eller dæmpes alt efter deres sindstilstand.

Drafae

Der findes to overordnede typer Drafae hvor den ene blot hedder Drafae og den anden kaldes Drafae af Bæstblod eller slet og ret "Bæst". Normale Drafae har forskellige grader af trælignende udseende mens Drafae af Bæstblod ligner mennesker på nær i de mørke timer på de døgn med fuldmåne, hvor de skifter til deres Bæst-form.
Det siges at Drafae er en uddøende race som følge af klimaforandringer.

Sylfae

Sylfae fremstår som luftige væsner med få eller ingen

Copyright © 2026

ansigtstræk og uden beklædning kan de være helt gennemsigtige. Førhen har de været kendt for deres lunefulde temperament og for at lure mennesker i fordærv ved at lokke dem på afveje i skove og på store enge.

Elfae

Elfae er mangeartede, men de mest kendte er høje væsner med lyst hår, lyse/hvide øjne og spidse ører. Dette er dog en form som de har taget med tiden, hvor de førhen har fremstået mere som skabninger af lys i sig selv, med mange konturer og former. På den måde har de været ophav til menneskenes idé om højere skabninger såsom engle, elvere/alfer o.lign.

Skifter

Skiftere er væsner der i høj grad minder om Talenterne i udseende, men adskiller sig fra dem ved deres evne til at forvandle sig til dyreskikkelser. Hvor denne evne stammer fra, er der mange teorier om. En udbredt myte er, at et Talent og et Sjæledyr fik afkom, der blev født med netop denne evne.

Hybrider

Hybrider er betegnelsen for dem i Ursamfundet, hvis forældre er enten Talenter og Urvæsner, eller to slags forskellige Urvæsner.

Talentløse

Udtryk for mennesker/Talenter uden Urkræfter

Copyright © 2026

Copyright © 2026 ...

Læs mere om Stonebriar-sagaen her:

www.gabrielalex.dk

Copyright © 2026 ...